CĂRȚI ROMANTICE

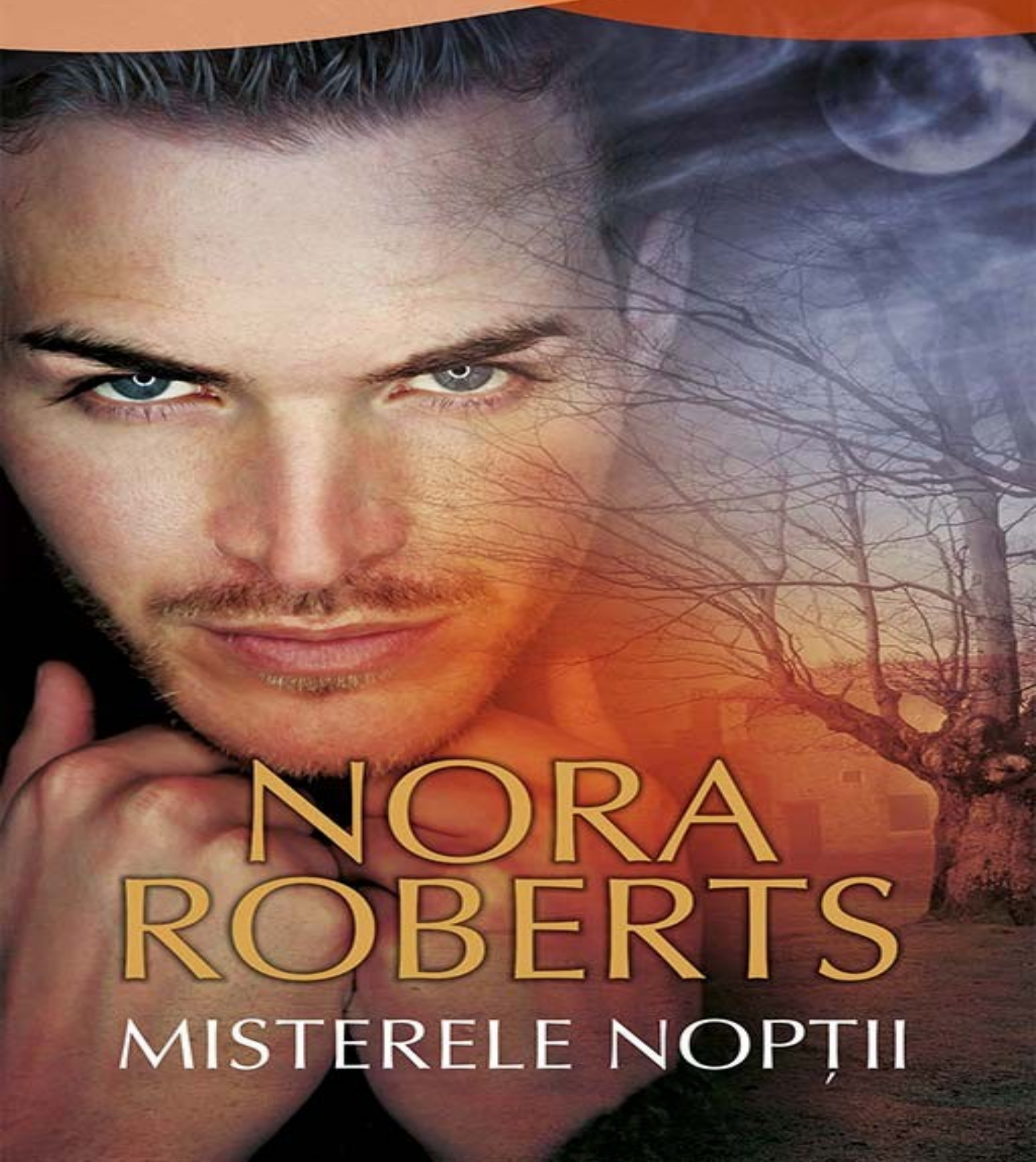

NORA ROBERTS

MISTERELE NOPȚII

Table of Contents

prolog
capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20

Nora Roberts

Misterele nopții

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu
LIRA
2014

Midnight Bayou
Nora Roberts
Copyright © 2001 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Misterele nopții
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Tudorița Șoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-741-302-1
ISBN PDF: 978-606-741-303-8
ISBN Print: 978-606-741-084-6

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Leslie Gelbman, o femeie care înțelege valoarea timpului
În cornu-I tainic suflă slăvitul Demiurg,
Mânând în zbor timpul și lumea, ca pe nori;
Dragostea se-nclină în fața surului amurg,
Iară nădejdea-i pală pe lângă roua din zori.

William Butler Yeats[1]

---

[1] Ultima strofă a poemului *Into the Twilight,* care glorifică frumusețea nealterată de modernitate a Irlandei (n.red.)

prolog

Moartea, cu toată frumusețea ei crudă, sălășluia în apa stagnantă de pe brațul râului[2]. Sub vălul umbrelor, o șoaptă în ierburile mlaștinii, printre tulpinile înalte de papură și trestie sau în hățișurile plantelor agățătoare, putea să însemne viață sau moarte subită. Respirația îi era greoaie și verde la culoare, iar ochii îi sclipeau galbeni în întuneric.

Sub razele lunii mari și gălbui, tăcut ca un șarpe, râul urmărea o linie sinuoasă. Rădăcinile chiparoșilor se ițeau la suprafața apei negre ca niște oase sub piele.

Silueta lungă și noduroasă a unui aligator răspândea unde aproape invizibile. Ca o taină, amenințarea sa era tăcută. Când lovea fără veste, zdrobind vreun șobolan neștiutor în fălcile ca o menghină, pe când coada-i biciuia apa triumfător, mlaștina răsuna de ecoul unui unic țipăt scurt și puternic. După aceea, pe nesimțite, aligatorul își ducea prada în adâncurile mâloase.

Și alte făpturi cunoscuseră profunzimile crude și tăcute ale râului. Aflaseră că, până și în căldura de cuptor a verii, apa era rece, rece ca gheața.

Uriaș și plin de secrete, locul nu era niciodată complet tăcut. În crucea nopții, sub o lună plină mare cât roata carului, moartea avea de lucru. Țânțarii, vampirii vorace ai mlaștinii, bâzâiau prelung într-un nor înfometat și neostoit. Țiuitul lor, muzică de fond a smârcului, se îmbina cu bâzâitul, zumzăitul și orăcăitul celorlalte viețuitoare, punctate din când în când de țipetele nefericite ale prăzilor luate prin surprindere.

Pe crengile cele mai de sus ale unui stejar, la adăpostul mușchiului și frunzelor, o bufniță își strigă dintr-odată cele două note de jale. Alertat, un iepure de mlaștină o zbughi, speriat de moarte.

În aer se simți o briză ușoară care dispăru imediat, ca și cum ar fi fost oftatul fugar al unei fantome.

Bufnița sări din frunziș întinzându-și brusc și larg aripile.

Aproape de mal, în timp ce bufnița se arunca în gol și iepurele își trăia ultimele clipe, o veche căsuță cenușie dormea între umbre. Dincolo de ea, profilându-se pe fundalul întinderii imense de vegetație, un conac alb stătea parcă de pază în lumina lunii.

Între ele, plin de viață și mustind de moarte, râul leneș își urma cursul.

---

[2] În engleză termenul este *bayou*, așa cum apare și în titlul original al cărții. Desemnează o zonă mlăștinoasă, pe brațul unui râu, unde apa este aproape stagnantă, iar vegetația și fauna sunt foarte bogate. (n.tr.)

capitolul 1

Manet Hall, Louisiana

30 decembrie 1899

Bebelușul plângea. Abigail îl auzi în vis, așa cum auzi și zgomotul ușor, necontenit, pe care-l făceau mânuțele și piciorușele agitându-se sub păturile moi. Simți cele dintâi înțepături de foame, senzația de nevoie din stomac, de parcă pruncul ar fi fost încă în pântecul ei.

Laptele începu să-i curgă înainte să se fi trezit de tot.

Se ridică rapid și fără ezitare. O făceau să se simtă atât de bine acea senzație de plinătate în sâni, sensibilitatea lor fantastică, rostul lor deasupra oricărei îndoieli! Bebelușul avea nevoi, și ea era acolo ca să le împlinească.

Se duse la recamier și luă halatul alb așezat pe spătarul acestuia. Trase în piept parfumul crinilor de seră – preferații ei – care se înălțau dintr-o vază de cristal pe care o primise ca dar de nuntă.

Înainte de Lucian, se mulțumise întotdeauna să îndese flori de câmp în sticle.

Dacă Lucian ar fi fost acasă, s-ar fi trezit și el. Chiar dacă ea i-ar fi zâmbit și l-ar fi mângâiat pe părul lui blond spunându-i să rămână în pat, să doarmă mai departe, ar fi apărut cu siguranță în camera copilului înainte ca ea să termine cu alăptatul lui Marie Rose.

Dorul îi trimise un junghi în pântec, dar, în timp ce își punea pe ea halatul, își aminti că urma să se întoarcă a doua zi. Avea să se uite după el încă de dimineață, așteptând să-l vadă galopând de-a lungul aleii mărginite de stejari.

Indiferent ce ar fi spus sau gândit cineva, intenționa să o ia la fugă pentru a-i ieși în cale. Inima îi bătea întotdeauna să-i sară din piept când el sărea jos din șa și o ridica în brațe învârtind-o.

Iar la Balul de Anul Nou aveau să danseze împreună.

Începu să îngâne o melodie pe când aprindea o lumânare, ferind-o cu cealaltă mână. Ieși din dormitor și o luă pe coridorul casei uriașe unde era acum, ei bine, dacă nu chiar fiica stăpânilor, măcar soția fiului.

Camera copilului era la al doilea etaj al aripii locuite de familie. Aceasta fusese o bătălie pe care o purtase cu mama lui Lucian și o pierduse. Josephine Manet avea reguli clare despre conduită, aranjamentele domestice și tradiții. *Madame* Josephine, gândi Abigail în timp ce se mișca rapid și fără zgomot pe lângă ușile celorlalte dormitoare, avea idei ferme despre orice pe lumea asta. Cum ar fi aceea că, desigur, un bebeluș de trei luni își avea locul în camera copilului, sub supravegherea unei doici, și nu într-un leagăn aflat într-un colț al dormitorului părinților.

Flacăra lumânării pâlpâi, făcând să se prelingă lumina pe pereți, în timp ce Abigail suia scara din ce în ce mai îngustă. Cel puțin reușise să o țină pe Marie Rose lângă ea timp de șase săptămâni. În plus, folosise leagănul ce

făcea parte din tradițiile propriei sale familii. Fusese cioplit de bunicul ei. Mama ei dormise în el și tot acolo o ținuse și pe Abigail, șaptesprezece ani mai târziu.
Marie Rose își petrecuse primele nopți în leagănul vechi, un îngeraș cu părinții grijulii și emoționați mereu aproape de ea.
Sigur, fiica ei avea să-și respecte familia din partea tatălui și obiceiurile lor, însă, după cum hotărâse Abigail, avea să-și respecte și familia din partea mamei, cu obiceiurile aferente.
La protestele lui Josephine pe seama leagănului cioplit, ea și Lucian trebuiseră să cedeze, ca de fiecare dată. Era, după cum spunea Lucian, modalitatea prin care apa trece prin piatră seacă. Nu se oprește niciodată, așa că piatra trebuie în cele din urmă să cedeze, altfel uzându-se de tot și făcându-se bucățele.
Bebelușul își petrecea acum nopțile în odaia prevăzută anume în acest scop, în pătuțul fabricat în Franța în care copiii familiei Manet dormiseră de o sută de ani încoace.
Era un aranjament potrivit, chiar dacă nu unul prea confortabil, își zise Abby resemnată. Micuța ei Rose era o Manet. Și avea să fie o lady.
Pe deasupra, după cum *Madame* Josephine afirmase de nenumărate ori, ceilalți membri ai familiei nu aveau de ce să sufere în timpul nopții treziți din somn de țipete agitate. Indiferent cum se proceda îndeobște în ținutul mlaștinilor, aici, la Manet Hall, copiii erau crescuți în camera copiilor.
Cât de disprețuitor i se strâmbase gura când rostise cuvintele acelea! Ținutul mlaștinilor – ca și cum asemenea cuvinte nu se rosteau decât în baruri sau în bordeluri!
Nu conta că *Madame* Josephine o ura, că *Monsieur* Henri o ignora. Nu conta că Julian se uita la ea așa cum nici un bărbat nu ar fi trebuit să se uite la soția fratelui său. Lucian o iubea.
Și nu conta nici faptul că Marie Rose dormea în camera copiilor. De-ar fi fost separate de un etaj sau de un continent întreg, simțea nevoile lui Marie Rose așa cum și le simțea pe ale ei. Legătura dintre ele era atât de puternică, atât de adevărată, încât nu ar fi putut fi niciodată ruptă.
Poate că *Madame* Josephine câștiga o bătălie sau mai multe, dar victoria în război îi aparținea lui Abigail. Ea îi avea pe Lucian și pe Marie Rose.
În camera copiilor pâlpâiau lumânări. Claudine, doica, nu avea încredere în lămpile cu gaz. Deja o luase în brațe pe Marie Rose și încerca să o liniștească umezindu-i buzele cu o bucată de cârpă înmuiată în zahăr, dar fetiță dădea din pumnișorii ei mici în toate părțile, furioasă la culme.
— Ce fire neînduplecată are!
Abigail puse jos lumânarea și traversă camera râzând, cu mâinile întinse.
— Da, știe bine ce vrea și când vrea.
Claudine, o băștinașă Cajun cu ochi negri și somnoroși, o strânse iute la piept pe fetiță, după care i-o întinse mamei sale.
— Dar nu se agită de prea mult timp. Nu știu cum de ai auzit-o tocmai de la parter.

— O aud în inima mea. Gata, gata, *bébé*. *Maman* e aici.
— Are scutecul ud.
— O s-o schimb eu.
Abigail își frecă obrazul de pielea moale a bebelușului și zâmbi. Claudine îi era prietenă – încă o bătălie câștigată. Faptul că ea era acolo, în camera copilului, în casa aceea, îi oferea mângâierea și compania pe care nici unul dintre membrii familiei lui Lucian nu era dispus să i le acorde.
— Haide, du-te înapoi la culcare. După ce o alăptez o să doarmă până dimineață.
— Da, e o adevărată comoară, zise Claudine trecându-și degetele peste părul cârlionțat al fetiței. Dacă nu ai nevoie de mine, m-aș duce să fac o plimbare până la râu. Jasper… o să fie acolo. Ochii ei negri se luminară când explică: I-am spus că, dacă voi reuși să scap, vin și eu pe la miezul nopții.
— Ar trebui să-l pui pe flăcăul acela să te ia de nevastă, *ma chère.*
— O, așa o să fac. Poate că o să stau pe-acolo o oră sau două, dacă nu te deranjează, Abby.
— Nu am nimic împotrivă, dar să ai grijă să nu te mai alegi și cu altceva în afară de niscaiva raci. Adică niște raci, se corectă ea pregătindu-se să schimbe scutecul murdar.
— Nu-ți face griji. Mă întorc înainte de ora două. Claudine dădea să iasă pe ușă când aruncă o privire înapoi. Abby? Te-ai gândit vreodată, când eram mici, că într-o bună zi vei fi stăpâna casei ăsteia?
— Nu sunt stăpână. Abby gâdilă degețelele de la picioare ale lui Marie Rose, făcând-o să gângurească, și urmă: Iar cea care este va trăi probabil o sută de ani numai ca să se asigure că nu voi fi niciodată.
— Da, dacă ar fi posibil așa ceva, cu siguranță atât ar trăi. Dar vei fi într-o bună zi. Ai dat peste un mare noroc, Abby, și mi se pare că ți se potrivește de minune.
Singură cu fetița, Abby o gâdilă și îi șopti cuvinte drăgăstoase. O dădu cu pudră, apoi îi prinse strâns scutecul cel nou. Când termină cu înfășatul, se așeză în șezlong și își dezveli sânul pentru gurița înfometată ce se înălța spre ea. Copilul începu să sugă, și primele guri lacome și senzațiile puternice pe care le simți în pântece în același moment o făcură să suspine ușor.
Da, dăduse peste un mare noroc. Pentru că Lucian Manet, moștenitorul de la Manet Hall, cavalerul strălucitor din povești, se uitase la ea. Și o iubise.
Își înclină capul ca să o vadă pe fetiță cum sugea. Ochii lui Marie Rose erau larg deschiși și fixați pe fața mamei. O cută de concentrare i se formase între sprâncene.
Abby spera din toată inima că ochii aceia aveau să rămână albaștri, la fel ca cei ai lui Lucian. Părul copiliței era brunet, ca al ei. Brunet și ondulat, dar pielea era albă ca laptele, asemenea tenului patern, și nu nuanța aceea mai întunecată, aurie, a mamei de etnie cajună.
Cu siguranță moștenise părțile cele mai frumoase de la amândoi, gândi Abby.

Cu siguranță avea să moștenească tot ce era mai frumos și mai bun în general. Și nu era vorba numai despre bani, despre casa uriașă, despre poziția socială, deși le voia pentru copiii ei, acum că gustase și ea din toate acestea. Era vorba despre acceptarea în înalta societate, despre învățătură, despre educația aleasă . Fiica ei și toți copiii ce aveau să vină după ea aveau să știe să scrie și să citească, aveau să vorbească engleza și franceza corect și cu accentul potrivit.
Nimeni nu avea să se uite de sus la ei.
— Tu vei fi o lady, murmură Abigail, mângâind obrazul fetiței în timp ce mâna lui Marie Rose se strânse pe sânul ei ca și cum ar fi vrut să grăbească laptele. O lady educată, care va avea inima bună a tatălui tău și bunul-simț al mamei sale. Tata va ajunge acasă mâine. Este ultima zi a secolului, iar tu vei avea toată viața să trăiești în secolul cel nou, șopti ea, îngânând cuvintele ca într-un cântec de leagăn. Sunt atât de emoționată, Rosie, draga mea Rosie. O să avem un mare bal mâine-seară. Eu am o rochie nouă, albastră, așa ca ochii tăi. Ca ochii tatălui tău. Ți-am spus că prima oară m-am îndrăgostit de ochii lui. Atât de frumoși, atât de buni. Când s-a întors la Manet Hall de la universitate mi s-a părut că semăna cu un prinț care se întorcea la castelul lui. O, pur și simplu mi-a sărit inima din piept!
Se lăsă pe spate, legănându-se în lumina pâlpâitoare. A doua zi avea să danseze cu Lucian, cu rochia învolburându-i-se în ritmul valsului. Avea să fie atât de mândru de ea!
Își aminti de prima oară când dansaseră vals împreună. Era primăvara, cu aerul greu din cauza parfumului florilor și casa luminată ca un palat. Ea se strecurase în grădină, lăsându-și baltă îndatoririle, pentru că își dorise enorm să vadă petrecerea. Imaginea sălii albe, sclipitoare, cu balustrade dantelate în abanos, se profila pe cerul plin de stele. Muzica se revărsa prin ferestre și prin ușile galeriei pe unde invitații pășiseră afară să ia aer.
Își imaginase cum ar fi fost să se afle și ea în sala de bal, rotindu-se în ritmul muzicii.
Așa că se învârtise în penumbra grădinii. Și învârtindu-se dăduse cu ochii de Lucian, care o urmărea de pe alee.
Propria ei poveste cu zâne, se gândi Abby. Prințul care o luase pe Cenușăreasa de mână și o rotise în dans cu câteva momente înainte să bată miezul nopții. Ea nu avea pantofi de cristal și nici o caleașcă dintr-un dovleac, dar noaptea se transformase într-o adevărată magie.
Îi răsuna încă în urechi muzica ce se revărsase prin ușile balconului în grădină.
— După ce balul se va sfârși, după ce se vor ivi zorii…
Cântă refrenul ușurel, mutând bebelușul la celălalt sân.
— După ce vor pleca dansatorii, după ce vor dispărea stelele…
Dansaseră pe acea melodie atât de frumoasă și de tristă în grădina luminată de lună, în umbra casei ce se înălța în spatele lor. Ea în rochia ei simplă de bumbac și Lucian în hainele lui frumoase de seară. Și, exact așa cum se

întâmpla în poveștile cu zâne, se îndrăgostiseră în timpul acelei melodii frumoase și triste.
Pentru ea totul începuse mult înainte de noaptea aceea. Pentru ea totul începuse când îl văzuse prima oară, călare pe iapa maronie, întorcându-se de la New Orleans. Totul începuse cu razele care se strecurau printre frunzele stejarilor ce mărgineau aleea, poleindu-l cu lumină ca pe un înger. Fratele lui geamăn, Julian, călărea lângă el, însă Abby nu avusese ochi decât pentru Lucian.
Lucra la conac de numai câteva săptămâni, pe post de ajutor de cameristă, și se străduia din răsputeri să le intre în voie lui *Monsieur* și *Madame* Manet ca să nu-și piardă slujba și simbria.
Ori de câte ori se întâlneau prin casă, el i se adresa amabil, cât se putea de firesc, privind-o într-un fel anume. Nu așa cum se uita Julian, nu cu ochii aceia fierbinți și cu un rânjet pe buze. Ci, îi plăcea să se gândească acum, cu un fel de dor.
În săptămânile următoare se întâlniseră foarte des. De fapt, el o căuta. Acum o știa, căci îi mărturisise asta în noaptea nunții lor.
De început, totul începuse în seara balului. După ce se terminase dansul, el o ținuse în brațe o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit, după care se înclinase, așa cum un gentleman se înclina în fața unei lady, și îi sărutase mâna.
Apoi, chiar când Abby credea că totul se terminase, că magia avea să pălească în fața realității, îi luase mâna pe care tocmai o sărutase și o pusese pe brațul lui, invitând-o să se plimbe și să discute. Despre vreme, despre flori, despre bârfele ce circulau în gospodărie.
Ca și cum ar fi fost prieteni, își zise Abby cu un zâmbet. Ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca Lucian Manet să facă o plimbare prin grădină cu Abigail Rouse.
Se plimbaseră prin grădină multe nopți după aceea. În casă, acolo unde îi puteau vedea și alții, își păstrau rolurile de stăpân și slujnică, dar toată acea primăvară ametitoare se plimbaseră pe aleile grădinii ca niște îndrăgostiți, împărtășindu-și speranțele și visurile, suferințele și bucuriile.
Când ea împlinise șaptesprezece ani, Lucian îi adusese un cadou, înfășurat în hârtie argintie și legat cu o fundă albastră strălucitoare. Era un ceas micuț ce atârna de aripile aurii ale unei broșe. „Timpul zboară“, îi spusese el în timp ce îi prindea bijuteria pe bumbacul decolorat al rochiei. Îi mărturisise că ar fi preferat de mii de ori să-i zboare și lui viața la fel, într-o clipită, decât să și-o trăiască departe de ea.
Se așezase pe un genunchi și o ceruse de soție.
Nu era posibil așa ceva, încercase ea să-i explice printre lacrimi. El aparținea unei alte lumi, și ar fi putut să aibă orice fată voia.
Își aminti cum izbucnise el în râs, cum bucuria îi inundase chipul frumos. Cum să aparțină unei alte lumi când mâna ei era în mâna lui chiar în momentul acela? Și dacă ar fi putut avea orice fată voia, atunci el o voia pe ea.

— Așa că acum ne avem unul pe celălalt și te avem și pe tine, șopti Abby ridicând pe umăr fetița aproape adormită. Și dacă familia lui mă urăște din cauza asta, ce contează? Eu îl fac fericit. Cuibărindu-și nasul în adâncitura moale a gâtului micuț, murmură: Acum învăț să vorbesc așa cum vorbesc ei, să mă îmbrac așa cum se îmbracă ei. Nu voi gândi niciodată așa cum gândesc ei, dar de dragul lui Lucian mă port așa cum se poartă ei, cel puțin atunci când sunt în public.
Mulțumită, masă bebelușul pe spate și continuă să se legene, dar când auzi pași greoi și împleticiți în sus pe scări, se ridică imediat în picioare și, cu brațele încleștate protector în jurul fetiței, se întoarse spre pătuț.
Îl auzi pe Julian intrând pe ușă și știu fără să îl vadă că era beat. Oricum era aproape tot timpul beat sau pe cale să se îmbete.
Abby nu spuse nimic. Așeză bebelușul în pătuț și, când Marie Rose scânci neliniștită, o mângâie din nou până tăcu.
— Unde e doica? întrebă el.
— Nu vreau să vii aici când ești băut, zise ea fără să se întoarcă.
— Acum dai și ordine?
Avea vocea aspră și împleticită și se mai și clătina. Dar gândea suficient de limpede. Totdeauna fusese de părere că băutura îl ajuta să-și clarifice ideile. Și erau suficient de clare în ceea ce o privea pe soția fratelui său. Dacă Lucian avea un obiect – și ce era o femeie, dacă nu un obiect? – Julian îl voia pentru sine.
Era micuță, cu o constituție delicată, dar avea picioare frumoase și puternice. Le vedea forma acolo unde lumina focului se strecura prin cămașa de noapte și halatul subțire. Picioarele acelea aveau să se încolăcească în jurul lui la fel de ușor cum se încolăciseră în jurul fratelui lui.
Sânii ei erau tari și plini, mai plini acum după ce făcuse plodul. Pusese mâna o dată pe ei, iar ea îi trăsese o palmă din cauza asta. Ca și cum ar fi avut un cuvânt de spus în privința cui avea dreptul să o atingă.
Închise ușa în urma lui. Târfa pe care o cumpărase în noaptea aceea nu făcuse decât să-i deschidă apetitul. Acum era timpul să-și potolească foamea.
— Unde e cealaltă târâtură?
Abby își încleștă involuntar pumnii. Bărbatul semăna leit cu fratele său, dar în privire îi transpărea o duritate pe care Lucian nu o avea. O negură.
Se întrebă dacă era adevărat ce îi spusese bunica ei despre gemeni și cum, în pântece, trăsăturile se împart uneori exact la doi. Unul le ia pe toate cele bune, celălalt pe cele rele.
Habar nu avea dacă defectele lui Julian erau înnăscute, însă știa că era periculos atunci când bea. Era timpul să-i dea de știre că și ea era periculoasă.
— Claudine este prietena mea și nu ai nici un drept să vorbești despre ea în felul acesta. Ieși afară. Nu ai nici un drept să vii aici și să mă insulți. De data aceasta Lucian va afla despre tot ce ai făcut.

Îi văzu privirea alunecându-i în jos, îi văzu pofta apărându-i în ochi. Repede, își trase șalul peste sânul parțial expus după alăptat.
— Ești dezgustător. *Cochon!* Să vii în camera unui copil cu gânduri murdare pentru soția fratelui tău!
— Târfa fratelui meu. Julian avu impresia că-i putea mirosi fizic furia și teama, un parfum absolut îmbătător pentru el. Ți-ai fi desfăcut picioarele pentru mine dacă aș fi venit pe lume cu cincisprezece minute mai devreme. Dar numele meu nu l-ai fi furat așa cum l-ai furat pe al lui.
— Pe tine nici măcar nu te văd, ripostă ea ridicându-și bărbia sfidător. Nimeni nu te vede. Pe lângă el ești un nimeni. Doar o umbră, și încă una care trăsnește a whisky și a bordel. Îi venea să o ia la fugă. O înspăimânta, întotdeauna o înspăimântase la un nivel primar al conștiinței, însă n-ar fi riscat să-l lase acolo cu bebelușul. Încheie ritos: Când îi voi povesti lui Lucian toate astea o să te alunge de acasă.
— El nu are nici un fel de putere aici, și cu toții știm asta. Veni mai aproape de ea, agil și rapid ca un vânător prin pădure, continuând: Mama este stăpâna casei, iar eu sunt favoritul ei. Momentul nașterii nu schimbă în nici un caz situația.
— El o să te alunge, repetă Abby.
Simțea înțepăturile lacrimilor undeva în gât, știind prea bine că Julian avea dreptate. Josephine era cea care comanda la Manet Hall.
— Lucian mi-a făcut un serviciu când s-a însurat cu tine. Vocea lui suna leneș, tărăgănat, aproape ca și cum ar fi purtat o conversație obișnuită. Știa că tânăra femeie nu avea unde să fugă. Deja l-a șters din testament, urmă el. A, sigur, va primi casa, în privința asta nu se poate face nimic, dar eu mă voi alege cu banii. Și banii mamei sunt cei care țin locul acesta în picioare.
— Ia banii, ia și casa, răbufni ea dând din mâini ca și cum ar fi vrut să scape de toate acele poveri. Ia totul. Și du-te naibii cu ele.
— E slab. Fratele meu cel sfânt. Toți sfinții sunt așa, sub toată pioșenia aia a lor.
— El e un bărbat adevărat, mult mai bărbat decât tine.
Sperase să-l enerveze suficient încât să o lovească și să se repeadă afară. În schimb, el râse gutural și veni și mai aproape.
Când îi văzu privirea hotărâtă din ochi, Abby deschise gura să țipe. Mâna lui se mișcă fulgerător și o înșfăcă de părul negru, bogat, ce îi curgea în valuri până la talie, făcând-o să icnească de durere. Cu mâna cealaltă o apucă de gât și strânse.
— Mereu iau ce-i aparține lui Lucian. Îi iau chiar și târfele.
Abby se zbătu, îl plesni, îl mușcă, iar când putu să tragă aer în piept țipă din toate puterile. El îi sfâșie șalul și îi pipăi sânii. În leagăn, bebelușul începu să plângă.
Impulsionată de suferința copilului, Abby se luptă cu toate forțele să se elibereze. La un moment dat, mâna i se încleștă pe vătraiul de lângă cămin. Se întoarse dintr-o mișcare și îl lovi cu putere pe Julian în umăr.
Mugind de durere, el căzu deasupra căminului, iar ea se năpusti spre pătuț.

Trebuia să ia copilul. Să ia copilul și să fugă.
Julian o prinse de mânecă, iar ea țipă din nou când materialul se rupse. Tocmai când ajunsese lângă leagăn și se apleca să-și ridice fiica, el o trase înapoi și o plesni cu putere peste obraz, împingând-o pe spate într-o masă. O lumânare căzu și se stinse pe podea.
— Nemernico! Târfo!
Era complet nebun. I se citea asta în sclipirile feroce din ochi, în obrajii congestionați din cauza băuturii. Frica lui Abby se transformă în teroare.
— O să te ucidă pentru asta. Lucian al meu o să te ucidă.
Încercă să-și recapete echilibrul, dar el o lovi din nou, de data asta cu pumnul, provocându-i o durere teribilă care îi iradie în tot trupul. Amețită, începu să se târască spre pătuț. Avea gura plină de sânge dulce și cald.
„Copilașul meu. Doamne, Dumnezeule, nu-l lăsa să-i facă rău copilașului!“
Julian o apăsa cu toată greutatea lui, iar duhoarea devenise insuportabilă. Abby încercă să se ridice, strigând după ajutor. Țipetele furioase ale bebelușului se amestecau cu ale ei.
— Nu face asta! Nu face asta! Blestemat să fii.
Când el îi ridică dintr-o mișcare poalele cămășii de noapte, își dădu seama că nici o rugăminte, nici o implorare, nici o luptă nu l-ar fi oprit. Era hotărât să o înjosească, să o murdărească, în primul rând pentru că era a lui Lucian.
— Asta e ceea ce vrei.
Se implântă în ea și senzația îmbătătoare de putere i se răspândi prin vene ca un vin negru și tare. Fața ei, albă ca varul, o durea din cauza loviturilor. Nu avea scăpare, gândi Julian în timp ce se împingea în ea trupul ei copleșit de furie și invidie.
— Asta-i tot ceea ce vreți voi. Târfele cajun.
Cu mișcări violente și ample, o silui. Senzația arzătoare a pătrunderii în trupul ei îl inundă cu totul, până ce respirația i se transformă în gâfâieli scrâșnite printre dinții încleștați.
Acum ea plângea, înecându-se cu suspinele imposibil de oprit. Dar și țipa sfâșietor, în timp ce bărbatul se împingea în ea cu toată furia, cu toată gelozia, cu tot dezgustul pe care le acumulase.
Când pendula începu să bată miezul nopții, își încleștă mâinile în jurul gâtului ei.
— Taci. Dracu’ să te ia.
O lovi cu capul de dușumea și strânse și mai tare. Dar țipetele îi ajungeau în continuare la creier.
Abby le auzi și ea. Vag, ca prin ceață. Țipetele înnebunite ale bebelușului i se înfipseră în minte laolaltă cu bătăile încete, solemne, ale pendulei. Încercă să lovească slab mâinile care nu o lăsau să respire, încercă să-și zăvorască mintea, să nu mai simtă în trup invazia teribilă.
„Ajută-mă. Maica Domnului, ajută-mă. Te rog, ajută-mi copilașul.“
Vederea i se încețoșă. Călcâiele ei loviră necontrolat podeaua în timp ce spasme convulsive îi cutremurau pieptul.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu plânsul fiicei ei. Ultimul gând pe care îl avu fu Lucian.
Ușa se deschise brusc, iar Josephine Manet intră în cameră. Măsură dintr-o privire întreaga scenă. Cu sânge-rece.
— Julian.
Cu mâinile încleștate pe gâtul lui Abby, el ridică privirea. Dacă maică-sa îi citi nebunia din ochi, în mod evident alese să o ignore. Cu părul ei argintiu împletit pentru somn și halatul încheiat strâns, până la gât, *Madame* Manet se apropie.
Ochii lui Abby erau larg deschiși și imobili. Din colțul gurii i se scurgea o dâră de sânge și obrajii îi erau acoperiți cu vânătăi.
Fără nici o emoție, ea se aplecă și își puse degetele pe gâtul tinerei femei.
— E moartă, declară Josephine, după care se duse repede la ușa de legătură. O deschise și aruncă o privire în camera slujnicei, apoi o închise și o încuie.
Rămase un moment sprijinită de ușă, cu mâna la gât, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze. Rușinea, dezonoarea, scandalul.
— A fost un... accident.
Mâinile lui Julian începură să tremure când se desprinseră de pe gâtul lui Abby. Acum whisky-ul i se suise complet la cap, învăluindu-i creierul în ceață. Îi ardea stomacul, provocându-i senzații de vomă.
Vedea bine urmele de pe pielea ei, întunecate și adânci și acuzatoare.
— Ea... a încercat să mă seducă, pe urmă m-a atacat...
Josephine traversă din nou camera, tocurile papucilor țăcănind pe lemn. Ghemuindu-se lângă el, îi trase cu putere o palmă.
— Liniște. Taci din gură și fă exact ce-ți spun eu. Nu o să mai pierd încă un fiu din cauza creaturii ăsteia. Du-o jos, în dormitorul ei. Ia-o prin galerie și stai acolo până vin.
— A fost vina ei.
— Da. Acum a plătit pentru asta. Du-o jos, Julian. Și repede.
— O să mă... O unică lacrimă îi apăru în colțul ochiului și i se prelinse pe obraz. O să mă spânzure. Trebuie să fug.
— Nu. Nu o să te spânzure. Îi puse capul pe umărul ei, mângâindu-i părul pe deasupra trupului celei ce îi fusese soră. Nu, dragul meu, nu o să te spânzure. Acum fă ce spune mama. Du-o în dormitor și așteaptă-mă. Totul va fi bine. Totul va fi așa cum trebuie să fie. Promit.
— Nu vreau să pun mâna pe ea.
— Julian! Tonul liniștitor se transformă într-un ordin răstit pe un ton înghețat. Fă cum îți spun. Numaidecât.
Madame Manet se ridică și se duse la pătuț, unde plânsetele bebelușului se transformaseră în suspine întretăiate. În fierbințeala momentului, se gândi cum ar fi fost să-și pună pur și simplu mâna pe gura și nasul fetiței, ca s-o sufoce. Nu ar fi fost prea mare diferența față de niște pisoi pe care i-ar fi asfixiat într-o pungă.
Și totuși...

Copilul avea sângele fiului ei și prin urmare și sângele ei. Îl putea disprețui cât voia, dar nu îl putea distruge.
— Dormi, spuse ea. Vom hotărî mai târziu ce se va alege de tine.
În timp ce fiul ei căra pe hol fata pe care o violase și o ucisese, Josephine începu să facă ordine în cameră. Ridică lumânarea și frecă ceara ce se răcise pe podea până ce nu se mai văzu nici o urmă.
Puse la locul lui vătraiul și, folosindu-se de ce mai rămăsese din halatul lui Abby, șterse urmele de sânge. Făcu toate astea cu sârg și grabă, blocându-și mintea ca să nu se gândească la fapta care provocase acea mizerie, concentrându-se cu încăpățânare la ce trebuia făcut ca să-și salveze fiul.
Dis-de-dimineață avea să o concedieze pe doică pentru că lipsise de la datorie. Avea să o alunge de la Manet Hall înainte ca Lucian să se înapoieze și să nu-și mai găsească soția.
Fata și-o făcuse cu mâna ei, gândi Josephine. Nimic bun nu avea cum să iasă când încercai să te ridici mai sus decât îți era locul în viață. Exista o anumită ordine în firea lucrurilor și existau niște motive pentru acea ordine. Dacă fata nu l-ar fi vrăjit pe Lucian – cu siguranță făcuse niște vrăji așa cum se făceau de multe ori în locurile astea – ar fi fost acum în viață.
Familia suferise destul din cauza scandalului. Ce rușine atrăsese asupra lor căsătoria secretă a celor doi! Rușinea de a trebui să ții capul sus când întâiul tău născut a fugit să se însoare cu o femeiușcă desculță care a crescut într-o colibă din mlaștini.
Și pe urmă gustul amar al întregii perioade cât trebuiseră să se prefacă. Era esențial să-și salveze imaginea, chiar și după o astfel de lovitură. Și apoi, nu făcuse ea tot ce îi stătuse în putință ca să aibă grijă de creatură, să fie îmbrăcată așa cum se cuvenea pentru o membră a familiei Manet?
Tichie de mărgăritar, își zise. La ce erau bune toate chestiile acelea la modă aduse de la Paris când fata trebuia doar să deschidă gura și se auzea de la o poștă că era din mlaștină? Pentru Dumnezeu, nu fusese nimic mai mult decât o servitoare.
Josephine intră în dormitor, închise ușa și se holbă la patul unde soția moartă a fiului ei zăcea cu ochii larg deschiși spre baldachinul albastru de mătase.
Ei bine, acum Abigail Rouse era doar o problemă ce trebuia rezolvată.
Julian se ghemuise pe un scaun cu capul în mâini.
— Nu mai țipa, murmură el. Nu mai țipa.
Josephine se duse la el și își apăsă mâinile pe umerii lui.
— Vrei să te ia potera? Vrei să târăști familia în așa o rușine? Să fii spânzurat ca un tâlhar de rând?
— Nu a fost vina mea. Ea m-a vrăjit și m-a atras aici. Pe urmă m-a atacat. Uite. Uite, zise el întorcând capul. Vezi cum m-a zgâriat pe față?
— Da.
Pentru o clipă, numai pentru o clipă, Josephine ezită. Inima ei, îndeobște de gheață, se revoltă la gândul atrocității pe care o îndurase o altă femeie.

Indiferent de obârșia ei, Abigail îl iubise pe Lucian, iar adevărul era că fusese violată și ucisă la doar câțiva pași de pătuțul copilului ei.
Julian o forțase, o lovise, o pângărise. O omorâse. Beat și scos din minți, o omorâse pe soția fratelui lui. Pentru numele lui Dumnezeu!
Josephine își reveni și alungă din minte gândul acesta. Fata era moartă. Fiul ei, nu.
— Ai cumpărat o prostituată în noaptea asta. Nu te ascunde de mine, se răsti ea. Să nu crezi că nu știu foarte bine lucrurile pe care le fac bărbații. Ai cumpărat o femeie?
— Da, mămico.
Ea dădu din cap hotărâtă.
— Atunci tocmai târfa pe care ai cumpărat-o te-a zgâriat, dacă va avea cineva curajul să te întrebe. Nu ai pus piciorul în camera copilului în noaptea asta. Îi prinse fața în mâini astfel încât ochii ei să-i sfredelească pe ai lui. Ținându-l strâns, vorbi cu o voce joasă și foarte clară: Ce motiv ai fi avut să te duci acolo? Ai ieșit să bei ceva, să petreci cu femeile și, după ce te-ai săturat și de una și de alta, te-ai întors acasă și te-ai dus la culcare. E clar?
— Dar cum o să explicăm – a fost...
— Nu o să avem de explicat nimic. Tocmai ți-am spus ce ai făcut în noaptea asta. Repetă și tu.
— Eu... eu am fost în oraș. Își umezi buzele cu limba și înghiți în sec, apoi continuă: Am băut, pe urmă m-am dus la un bordel. Am venit acasă și m-am dus la culcare.
— Exact. Exact, spuse ea mângâindu-i obrazul zgâriat. Acum o să împachetăm niște lucruri de-ale ei – niște haine, niște bijuterii. O s-o facem în grabă, așa cum s-a grăbit și ea când a decis să fugă împreună cu bărbatul cu care se întâlnea pe ascuns. Un bărbat care ar putea la fel de bine să fie tatăl plodului de sus.
— Ce bărbat?
Josephine lăsă să-i scape un suspin lung. Era copilul ei preferat, dar de multe ori prostia lui o aducea la disperare.
— Nu contează, Julian. Tu nu știi nimic despre toate astea. Poftim. Se duse la șifonier și scoase o pelerină lungă și neagră de catifea. Învelește-o în ea. Haide, mai repede! spuse ea pe un ton ce îl făcu să sară în picioare.
Stomacul i se răzvrătise și mâinile îi tremurau, dar înfășură cadavrul în mantie cât putu de bine, în timp ce maică-sa îndesa lucruri într-o cutie de pălării și o valijoară.
În graba ei, scăpă o broșă cu niște aripioare de aur prinse de un ceas mic și lucios ca de porțelan. O lovi cu tocul fără să-și dea seama, și bijuteria se rostogoli într-un colț.
— O s-o ducem la mlaștină. În magazia din grădină sunt niște dale vechi pe care putem să le atârnăm drept greutăți. Chiar dacă va fi găsită, va fi departe de aici. Bărbatul cu care a fugit a ucis-o. Își tamponă fața cu batista pe care o avea în buzunarul halatului și își trecu mâna peste coada lungă și

argintie, netezind-o. Continuă: Asta vor crede toți. Va trebui să o ducem de aici, să o ducem departe de Manet Hall. Repede.
Începea și ea să se simtă cuprinsă de un fel de nebunie.
Afară, luna strălucea. Era probabil un semn că soarta înțelegea ce făcea ea și de ce făcea asta. Auzea respirația întretăiată a fiului ei și zgomotele nopții. Broaștele, insectele, păsările de noapte, toate amestecându-se laolaltă într-un zgomot surd.
Era sfârșitul unui secol, începutul altuia nou. Avea să se descotorosească de aberația ce apăruse în viața ei și să înceapă această nouă eră curată și puternică.
În aer se simțea o adiere rece, accentuată și din cauza umezelii. Dar ei îi era cald, chiar foarte cald, în timp ce înainta repede, împovărată de bagajele pe care le făcuse și care acum îi dădeau de furcă. Mușchii brațelor și ai picioarelor protestau, dar ea mergea mai departe, mărșăluind ca un soldat.
O dată, numai o singură dată i se păru că simte ceva pe obraz, ceva ca răsuflarea unei stafii. Spiritul unei fete moarte care se afla pe urmele ei, acuzând-o, afurisind-o, blestemând-o pentru eternitate. Însă frica nu reuși decât să-i oțelească hotărârea.
— Aici, zise ea oprindu-se și uitându-se lung peste apă. Pune-o jos.
Julian se conformă, apoi se întoarse cu spatele și își acoperi fața cu mâinile.
— Nu pot face asta. Mama, nu pot. Mi-e rău. Rău.
Se împletici spre apă și vomită plângând, icnind.
„Un netot“, se gândi ea, ușor enervată. Bărbații nu erau în stare niciodată să gestioneze o criză. Era nevoie de o femeie, de sângele-rece și mintea limpede a unei femei.
Josephine desfăcu pelerina și puse dalele peste cadavru. Sudoarea îi curgea pe față, dar se ocupă de această sarcină îngrozitoare așa cum s-ar fi ocupat de oricare alta, cu eficiență și o hotărâre de neclintit. Scoase o frânghie din cutia de pălării și o înfășură strâns pe trupul inert, apoi mai luă una cu care prinse de trup mânerele bagajelor.
Aruncă o privire în urmă și-l văzu pe Julian urmărind-o, alb la față ca varul.
— Va trebui să mă ajuți. Nu pot să o bag singură în apă. E prea grea acum.
— Eram beat.
— Așa e, Julian. Erai beat. Acum ești suficient de treaz ca să te ocupi de consecințe. Ajută-mă să o aruncăm în apă.
El se supuse, clătinându-se la fiecare pas ca o marionetă. Cadavrul alunecă în apă aproape fără nici un zgomot. Se auzi doar un pleoscăit ușor, un fel de gâlgâit, și pe urmă dispăru. Mici cercuri concentrice se răspândiră pe suprafața apei, sclipiră în lumina lunii și apoi oglinda apei se refăcu la loc.
— A ieșit din viața noastră, rosti Josephine cu voce egală. Curând o să fie așa, ca valurile pe care le-ai văzut mai devreme. Ca și cum nu a existat niciodată. Ai grijă să-ți cureți cizmele acelea ca lumea, Julian. Să nu le dai vreunui servitor. Îl luă de braț și îi zâmbi, deși zâmbetul ei avea ceva nebunesc. Trebuie să ne întoarcem, să ne odihnim puțin. Mâine va fi o zi foarte plină.

capitolul 2

Manet Hall, Louisiana

ianuarie 2002

Maică-sa avea dreptate – la fel ca întotdeauna. Declan Fitzgerald se holbă prin parbrizul murdar de noroi la ploaia de iarnă de afară și se bucură că nu era acolo cu el să radieze de satisfacție.

Nu că ar fi existat vreun moment în care Colleen Sullivan Fitzgerald s-ar fi coborât într-atât încât să radieze de satisfacție. Ea doar ridica dintr-o sprânceană perfect arcuită și lăsa ca tăcerea să-i zugrăvească mulțumirea.

Îi spusese, foarte succint, când se oprise pe la ea înainte să plece din Boston, că își pierduse mințile. Și că avea să regrete amarnic. Da, era aproape sigur că spusese: „Vei regreta amarnic“.

Nu ajunsese chiar în situația de a regreta amarnic – încă – dar studiind jungla de ierburi, galeriile ce se prăbușeau sub propria lor greutate, zugrăveala scorojită și burlanele sparte din vechea casă de pe plantație, nu se mai simți chiar atât de încrezător în sănătatea lui mintală.

Oare ce îl făcuse să creadă că putea readuce relicva asta șubredă și aproape dărâmată la splendoarea ei de odinioară? Sau, și mai exact, că trebuia să o facă? Pentru numele lui Dumnezeu, era avocat, era un vlăstar al familiei Fitzgerald din Boston, mult mai bine pregătit să învârtă o crosă de golf decât un ciocan.

Să renoveze o casă în timpul lui liber într-o perioadă de doi ani era cu totul și cu totul altceva decât să se mute la New Orleans și să pretindă că era specialist în construcții.

Oare locul arătase atât de rău ultima dată când fusese el aici? Oare era posibil?

Sigur că de atunci trecuseră cinci, ba nu, chiar șase ani. Cu siguranță era imposibil să fi arătat atât de rău prima oară când îl văzuse. Atunci avea douăzeci de ani și venise să petreacă Mardi Gras, cu toată nebunia pe care o implica asta, împreună cu colegul lui de cameră de la facultate. „Acum unsprezece ani“, se gândi el, trecându-și degetele prin părul blond-închis.

Vechea reședință Manet Hall fusese ca un ghimpe, ca un gând răzleț care nu-i dăduse pace timp de unsprezece ani. Dacă era să o judece ca pe o obsesie, era mai lungă decât majoritatea relațiilor pe care le cunoștea el. Cu siguranță mai lungă decât orice relație avusese el vreodată.

Acum, indiferent cum stăteau lucrurile, bună sau rea, casa era a lui. Și deja avea senzația că avea să descopere mai degrabă o mulțime de lucruri rele.

Ochii lui, la fel de cenușii și în clipa asta la fel de posomorâți ca ploaia, măsurară cu atenție clădirea. Cele două arcuri gemene ale scărilor duble ce duceau la terasa de la primul etaj îl fermecaseră încă din acel februarie îndepărtat. La fel și acele ferestre înalte, arcuite, detaliul aparte al terasei de pe acoperiș, precum și eleganța coloanelor albe și a balustradelor de fier cu decorațiuni ciudate. Amestecul inedit de stil italienesc și Renaștere

grecească păruse incredibil de opulent, deopotrivă european și caracteristic Sudului american.
Chiar și atunci se simțise nelalocul lui în Noua Anglie, într-un mod pe care nu reușise niciodată să-l explice.
Casa îl atrăsese cumva într-un ungher tainic al minții lui, ca un cârlig ce îi pătrunsese memoria. Fusese în stare să-și imagineze interiorul chiar înainte ca el și cu Remy să fi intrat în casa părăsită sau să fi rătăcit prin ea.
Sau cele opt sticle de bere pe care le dăduseră pe gât îi creaseră această iluzie.
Nu puteai să ai încredere într-un puști beat, abia ieșit din adolescență. Și nici într-un bărbat de treizeci și unu de ani complet treaz, recunoscu Declan trist.
Când Remy îi dăduse de știre că Manet Hall era din nou pe piață, el licitase. Fără să fi văzut locul respectiv, sau cel puțin fără să-l mai fi văzut de mai bine de cinci ani. Trebuia să îl aibă. Ca și cum ar fi așteptat o viață întreagă să fie al lui.
Putea considera că prețul ce i se ceruse era unul rezonabil dacă nu se gândea la ce bani trebuia să bage în ea ca să o facă locuibilă. Așa că nu se gândea la asta – sau cel puțin nu se gândea la asta acum.
Era a lui, indiferent dacă era nebun de-a dreptul sau nu. Fie ce-o fi, își lăsase diplomatul la o parte și-l înlocuise cu o centură cu scule. Chiar și acest simplu fapt îl făcu să se simtă mai bine.
Își luă telefonul mobil – cu siguranță că puteai scoate un avocat din Boston, dar să scoți Bostonul din avocat... Studiind în continuare casa, formă numărul lui Remy Payne.
Dădu de o secretară și și-l imagină pe Remy stând la un birou plin cu un vraf uriaș de dosare și hârtii. Asta îl făcu să zâmbească, un zâmbet rapid, ușor strâmb, care îi modifică unghiurile drepte ale feței, îi făcu gropițe în obraji și îi îndulci linia uneori prea mohorâtă a gurii.
— Ooo, salut, Dec. Glasul tărăgănat al lui Remy învălui interiorul SUV-ul Mercedes ca pâcla peste un râu leneș. Unde ești, bătrâne?
— Stau în mașină și mă uit la matahala asta pe care am fost suficient de nebun să o cumpăr. De ce dracului nu m-ai convins să nu o fac sau de ce nu m-ai trimis la spitalul de nebuni?
— Ești aici? Nemernicule! Nu am crezut c-o să ajungi până mâine.
— N-am mai avut răbdare, mărturisi Declan frecându-și bărbia țepoasă. Am condus aproape toată noaptea și m-am trezit din nou foarte devreme în dimineața asta. Remy? Ce-a fost în capul meu?
— Să fiu al naibii dacă știu. Ascultă, am nevoie de vreo două ore să mă ocup de niște treburi, după care pornesc spre tine. O să iau ceva de băut și niște mâncare. Așa că o să stăm la un pahar să ne povestim tot ce s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut.
— Bine. Foarte bine.
— Ai fost înăuntru?
— Nu. Acum încerc să intru.

— Dumnezeule, Dec, intră, nu mai sta în ploaie.
— Da, bine. Declan își trecu mâna peste față. Ne vedem peste două ore.
— O să aduc mâncare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să gătești. Nu are nici un rost să dai foc la casă când nici n-ai apucat să petreci o noapte în ea.
— Du-te dracului.
Îl auzi pe Remy râzând înainte să închidă.
Porni din nou motorul și înaintă până la baza a ceea ce mai rămăsese din scările duble ce mărgineau intrarea. Deschise torpedoul și scoase cheile ce îi fuseseră trimise prin poștă după ce semnase actele.
Când coborî din mașină se făcu leoarcă instantaneu. Hotărându-se să lase cutiile pentru mai târziu, o luă la goană până la galeria de la intrare. Simți cum sub greutatea lui cedau câteva dintre cărămizile ce formau aleea și se scutură ca un câine.
Pe coloanele din colțuri trebuiau să fie iedere cățărătoare, se gândi el. Ceva cu flori frumoase, albastre. Le și vedea cu ochii minții dacă se concentra suficient. Flori larg deschise, aproape ca niște cupe, cu frunze de forma unor inimi.
„Am văzut asta undeva“, cugetă el visător pe când admira ușa dublă cu elemente sculptate, geamuri lungi, arcuite, pe fiecare parte și un frontispiciu în formă de semilună de sticlă. În timp ce-și plimba degetele pe lemnul vechi, simți o emoție aparte cuprinzându-l.
— Bine ai venit acasă, Dec, spuse el cu voce tare și descuie ușa.
Marele hol de la intrare era exact așa cum și-l amintea, cu dușumeaua din lemn de pin și tavanul înalt, parcă avântându-se spre cer, încununat de o aplică rotundă din ghips bogat împodobită. Probabil că în vremurile bune acolo era suspendat un candelabru fabulos de cristal. Acum nu mai putea oferi altceva decât un bec amărât care atârna de un fir lung. Spre mirarea lui Declan, când apăsă pe întrerupătorul de pe perete, becul se aprinse. Nu era puțin lucru.
În orice caz, elementul esențial pe care se concentra privirea oricărui vizitator era scara. Aceasta se ridica dreaptă și lată până la primul etaj, de unde se curba în dreapta și în stânga, ducând spre aripile respective ale casei.
De ce ar fi avut nevoie un bărbat singur, fără perspective prezente și fără intenții viitoare de a schimba ceva în viața lui, de o locuință atât de somptuoasă era o întrebare pe care nu voia să și-o pună în momentul de față.
Balustrada era acoperită de praf cenușiu, dar când își trecu ușor un deget peste suprafață simți lemnul moale de dedesubt. Oare câte mâini se sprijiniseră de ea? Câte degete o mângâiaseră? Acesta era genul de întrebări care îl fascinau la un loc precum acesta.
Dornic să găsească un răspuns, urcă treptele, lăsând ușa de la intrare deschisă.

Era posibil ca scările să fi fost acoperite cu covoare odinioară. Probabil existaseră traverse în partea de mijloc a holului lung. Ceva cu niște forme complicate pe un fond roșu aprins. Dușumelele, lemnăria, mesele erau lustruite cu religiozitate cu ceară de albine până ce sclipeau precum cristalul din candelabre.
La petreceri, femeile îmbrăcate în rochii de seară se perindau pe scări – încrezătoare, frumoase, stilate. Unii bărbați se adunau în încăperea cu masa de biliard, folosind jocul ca pretext ca să pufăie din trabucuri și să-și dea cu părerea despre politică și finanțe.
Iar servitorii se strecurau peste tot, eficienți, aproape invizibili, întețind focul, golind paharele, răspunzând la toate cererile.
Ajuns pe palier, deschise fără să ezite o ușă ascunsă în lambriu. Nu era sigur de unde știa că era acolo. Probabil cineva îi spusese asta.
Privi în lungul coridorului întunecos cu miros de umezeală. Precis făcea parte din rețeaua de culoare ce duceau la camerele servitorilor; probabil pe acolo se făceau nevăzuți. Familia și musafirii nu aveau de ce să se preumble prin aceleași locuri cu personalul. Un servitor bun nu lăsa nici un fel de urmă a muncii sale, ci se ocupa de îndatoririle lui bine, cu discreție, fără zgomot.
Încruntat, Declan miji ochii, străduindu-se să vadă mai bine. Oare de unde îi venise ideea asta? De la maică-sa? Indiferent cât de snoabă și nesuferită putea fi din când în când, nu ar fi spus ceva atât de ridicol.
Ridică din umeri și închise lambriul la loc. Avea să exploreze zona aceasta altă dată, înarmat cu o lanternă și buzunarul plin cu firimituri de pâine.
Merse pe coridor aruncându-și privirea spre ușile pe lângă care trecea. Camere goale, pline de praf, scăldate în lumina cenușie a ploii de afară. Pe unii pereți se păstrase varul, alții erau deteriorați dincolo de tencuială, până la grinzi și bârne.
Salonul, biroul, baia și probabil camera de biliard, își imagină el, căci barul de mahon era încă la locul lui.
Dădu ocol încăperii și se ghemui ca să vadă mai de aproape lucrătura.
Se îndrăgostise de lemn în liceu. De fapt, până la momentul de față, era relația cea mai de durată pe care o avusese. Își luase o slujbă pe timpul verii ca muncitor, în ciuda obiecțiilor vehemente ale familiei. N-ar fi acceptat nici în ruptul capului să-și petreacă lungile zile de vară închis într-un birou ca funcționar; își dorise să poată lucra undeva în aer liber ca să-și perfecționeze bronzul și mușchii.
Fusese una dintre rarele dăți când tatăl său reușise să-i țină partea și să treacă peste cuvântul maică-sii.
Se arsese de la soare, îi intraseră așchii în mâini, făcuse bășici și bătături, ba chiar se alesese și cu dureri crâncene de spate. Și se îndrăgostise de construcții.
De fapt, nu chiar de construcții, se gândi el acum. De reconstrucții. De șansa de a lua ceva ce era deja într-o anumită formă și de a-l schimba, de a-l repara și restaura.

Nimic nu îi făcuse mai multă plăcere, nimic nu-i stârnise entuziasmul cu asemenea intensitate. Pe deasupra, avea talent. Un talent înnăscut, așa cum îi spusese un maistru irlandez uriaș. Avea mâini bune, ochi buni, un creier pe măsură. Declan nu uitase niciodată vara aceea. Și nici nu mai avusese vreuna care să se compare cu ea.
Poate acum, se gândi el. Poate că acum urma în sfârșit să se întâmple. Cu siguranță putea face mai mult decât să trăiască așa, de pe o zi pe alta, făcând numai ceea ce se așteptau alții de la el sau ceea ce era acceptabil pentru restul lumii.
Cu plăcere crescândă și cu senzația de anticipare din ce în ce mai pregnantă, își reluă explorările.
În ușa sălii de bal se opri și zâmbi.
— Mamă, ce tare!
Vocea îi răsună și ecoul reverberă aproape, plesnindu-l parcă peste față. Încântat, păși înăuntru. Dușumelele erau zgâriate și pătate și pline de mizerie. Unele scânduri erau stricate complet în locurile unde, după toate aparențele, cineva montase niște pereți despărțitori, iar apoi altcineva îi dărâmase la loc.
Putea remedia problema ușor. Constată că un idiot dăduse cu glet și cu o vopsea galbenă peste tencuiala originală. Avea să se ocupe și de asta.
Măcar de tavan nu se atinseseră. Decorațiunile erau extraordinare, cu ghirlandele acelea complicat încolăcite, pline de flori și de fructe. Aveau nevoie de mâna unui meseriaș bun, însă era sigur că putea găsi unul în zonă.
Deschise larg ușile terasei. În fața lui se ivi jungla uriașă a grădinii, plină de vegetație neîngrijită, tufișuri uriașe și alei cu pavele sparte. Era foarte posibil să găsească acolo o adevărată comoară botanică. Se impunea intervenția unui peisagist, dar în prima etapă se putea descurca el.
Dependințele din jurul clădirii principale erau în ruină. Se vedeau numai o bucată dintr-un cămin, o parte din peretele acoperit cu iederă al unui adăpost pentru zilieri, cărămizile sparte și acoperișul ruginit al unui vechi porumbar – pe plantațiile creole deseori se creșteau porumbei.
El luase numai trei acri[3] de pământ în jurul casei, așa că era posibil ca restul clădirilor ce aparținuseră plantației să se părăginească pe terenul altcuiva.
Avea însă o mulțime de copaci, se gândi. Copaci minunați. Stejarii străvechi mărgineau aleea plină de apă și de mușchi, iar ramurile groase ale unui mesteacăn se întindeau contorsionate în toate direcțiile, semănând cu un uriaș animal preistoric.
O pată de culoare îi atrase atenția și îl făcu să iasă afară în ploaie. Era un tufiș înalt, bogat, plin cu flori roșii. Ce naiba înflorea în ianuarie? se minună el. Trebuia să țină minte să-l întrebe pe Remy.
Închise ochii un moment și ascultă. Nu se auzea nimic în afară de ploaia care cădea cu zgomot pe acoperiș, pe pământ, pe copaci.
Procedase corect, își spuse. La urma urmei, nu era nebun. El găsise locul acesta. Și avea senzația că îi aparținea, iar dacă nu l-ar fi obținut ce conta?

Ar fi găsit un altul. Cel puțin, în sfârșit, reușise să-și adune suficientă energie încât să caute.
Fredonând o melodie, o luă înapoi prin sala de bal spre aripa de locuit, să verifice cele cinci dormitoare.
Se trezi cântând cu voce joasă când intră în cel dintâi:
— După ce balul se va sfârși, când zorii se vor ivi/ Și dansatorii vor pleca, iar stelele vor dispărea…[4]
Se opri din studiatul tâmplăriei și se uită peste umăr ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pe cineva acolo, în spatele lui. Oare de unde îi venise melodia asta? se întrebă. Și muzica, și versurile. Clătină din cap și își îndreptă spatele.
— Din sala de bal, idiotule, mormăi el. Te-ai gândit la sala de bal, așa că ai început să cânți despre baluri. Sigur, e ceva ciudat, dar nu neapărat nebunesc. Și nici faptul că vorbești de unul singur nu este o nebunie. O mulțime de oameni fac asta.
Ușa camerei de vizavi era închisă. Deși se așteptase ca balamalele să scârțâie, sunetul ce se auzi îi trimise totuși fiori pe șira spinării.
Senzația asta fu imediat înlocuită de o uimire profundă. Ar fi putut jura că în cameră mirosea a parfum. Flori. Crini. Nunți și înmormântări. Și pentru o clipă și-i închipui, puri și albi și cumva funebri într-o vază înaltă de cristal.
Imediat însă, mirării îi luă locul iritarea. Trimisese înaintea lui numai câteva piese de mobilier. Cei care se ocupaseră de mutare le lăsaseră în altă cameră, deși le explicase clar ce voia. Camera lui avea să fie cea mare, din colț, care dădea înspre grădină și helești pe o latură și înspre aleea cu stejari pe cealaltă.
Acum trebuia să se mulțumească totuși cu încăperea asta, dacă nu voia să care de unul singur toată nenorocita de mobilă.
Parfumul de crini deveni extraordinar de puternic când deschise ușa larg. Aproape amețitor. Confuz, își dădu seama că nici măcar nu era vorba de mobila lui. Patul era unul mare, cu baldachin de mătase albastră. Mai erau și un șifonier sculptat și un scrin înalt, cu sertare, toate lustruite la perfecție. Dincolo de parfumul florilor simți miros de ceară. Văzu crinii în acea vază înaltă de cristal așezată pe o măsuță de toaletă cu picioarele curbate delicat ca gâturile unor lebede. Scaunul era și el delicat, cu șezutul acoperit de o tapițerie lucrată manual cu un model albastru și roșu.
Perii de păr cu ramele poleite cu argint, o broșă cu aripioare de aur și un ceas minuscul. Draperii lungi și albastre, lămpi cu gaz împodobite, cu flacăra redusă, pâlpâitoare. Halatul alb al unei femei aruncat pe spătarul unui recamier albastru.
Lumânări pe policioara căminului și o fotografie în ramă de argint.
Văzu totul, cu o precizie de aparat de fotografiat. Înainte ca mintea lui să poată analiza situația, se trezi holbându-se la o cameră goală, în care singurul lucru de remarcat era ploaia curgând șiroaie pe geamurile fără perdele.

— Iisuse Hristoase! mormăi el bâjbâind după tocul ușii ca să-și recapete echilibrul. Ce mama dracului?
Trase adânc aer în piept. Nu simți nici un miros, în afară de cel de mucegai amestecat cu praf.
Probabil că-și imaginase, proiectându-și în exterior ideea despre felul cum arătase pe vremuri camera aceea. Nu văzuse nimic și nici nu mirosise nimic. Pur și simplu fusese complet acaparat de farmecul locului, de spiritul lui.
Cu toate acestea, nu se putu îndemna să pășească peste prag.
Închise din nou ușa și se duse direct la camera din colț. Mobila lui se afla acolo, așa cum ceruse, iar vederea ei îl liniști și îl făcu să se simtă mai bine.
Privi patul Chippendale bun, solid, cu tăbliile lipsite de orice ornament. Singurul lucru asupra căruia el și maică-sa fuseseră mereu de acord era dragostea pentru antichități, respectul pentru creația artizanală, pentru istoria obiectului respectiv.
Cumpărase patul după ce el și Jessica anulaseră nunta. Sau, bine, după ce el o anulase, recunoscu acum simțind încă o dată junghiul familiar al vinovăției. Dorind să o ia de la început, își căutase alte piese de mobilier pentru dormitor.
Alesese divanul de burlac nu numai pentru că, din câte se părea, așa avea să rămână, ci și pentru că îi plăcea stilul lui, cu incrustațiile în spic, compartimentele secrete, picioarele scurte și întoarse. Îl combinase cu niște veioze înalte Art Déco și un dulap elegant care să mascheze televizorul și combina, căci îi plăcea să combine stiluri total diferite.
Lucrurile sale dispuse în camera spațioasă, cu frumosul său cămin de granit verde-închis, cu ușile arcuite ale galeriei, tapetul ușor decolorat și podeaua zgâriată, îl readuseră în prezent.
Camera de toaletă lipită de dormitor îl făcu să zâmbească. Acum nu mai avea nevoie decât de un valet, de un frac și un papion alb. Baia de alături, modernizată probabil în teribilii ani șaptezeci, îl făcu să se crispeze din cauza mobilierului verde-avocado și să tânjească după un duș fierbinte.
Hotărî ca, înainte să se arunce în cada negru cu verde, să facă o plimbare rapidă la al doilea etaj.
O luă în sus, însă melodia aceea își făcu din nou apariția în mintea lui. Iar, și iar, obsedantă ca un vals. O lăsă să-l invadeze. Putea să-i țină de urât până își făcea apariția Remy.
„Multe speranțe s-au năruit/ După bal...“
Scara era mai îngustă aici. Nivelul acesta era destinat copiilor și angajaților și nici unii, nici ceilalți nu aveau nevoie de un confort deosebit.
Avea să lase aripa servitorilor pentru mai târziu, hotărî el, îndreptându-se spre ceea ce presupunea că era camera copiilor.
Întinse mâna spre mânerul din alamă închisă la culoare din cauza trecerii timpului și a lipsei de îngrijire. Un curent suficient de rece încât să-l pătrundă până la os traversa coridorul. Văzu cum aerul care-i ieșea din plămâni se condensa într-un norișor dens.

Când atinse mânerul îl cuprinse o senzație de greață atât de puternică și de rapidă, încât i se tăie din nou respirația. Pe frunte i se adunară broboane de sudoare. Capul începu să i se învârtească.
Frica pe care o simți în clipa următoare îl îmboldi să o ia la goană urlând. În loc de asta, se dădu înapoi împleticindu-se și se lipi de perete încercând să-și facă curaj, deși tremura de groază, parcă sufocat de niște mâini criminale.
„Nu intra acolo. Nu intra acolo.“
Indiferent de unde venea vocea pe care o auzea în minte, vru să-i dea crezare. Aflase zvonuri potrivit cărora casa era bântuită, însă lui nu-i păsa de astfel de lucruri. Sau cel puțin avea impresia că nu-i pasă.
Dar ideea de a deschide ușa spre ceea ce aștepta de partea cealaltă, orice ar fi fost, îi depășea puterile. În plus, era rupt de foame, după o călătorie cu mașina care durase zece ore.
— Oricum ar fi o pierdere de vreme, spuse el tare ca să se liniștească la sunetul propriei voci. Ar trebui să descarc lucrurile din mașină. Așa că mă duc să descarc lucrurile din mașină.
— Cu cine vorbești, *cher?*
Declan sări în sus ca un baschetbalist în plin avânt spre coș; abia reuși să-și transforme țipătul care îi ieșea de pe buze într-un icnet cât de cât mai masculin.
— Fir-ai al dracului, Remy. M-ai speriat de moarte.
— Tu ești cel care umblă brambura și vorbește cu o ușă. Eu am strigat de câteva ori în timp ce urcam scările. Presupun că nu m-ai auzit.
— Presupun că nu.
Declan se sprijini cu spatele de perete, trase adânc aer în piept și își studie prietenul.
Remy Payne avea înfățișarea îndrăzneață și elegantă a unui escroc de mare clasă. Era cât se putea de potrivit pentru profesia de avocat, se gândi Declan. Zvelt, înalt, arătos, cu ochi albaștri veseli și o gură mare care se putea întinde, exact ca acum, într-un zâmbet larg și dezarmant ce te făcea să vrei să crezi tot ce spunea deși pe undeva îți mirosea bine de tot a făcătură.
Era un tip subțirel; niciodată nu reușise să ia în greutate, deși avea un apetit de elefant. În facultate își purta părul bogat, șaten-închis, într-un fel de coamă ce-i venea peste guler. Acum îl scurtase simțitor, în stilul romanilor de pe vremuri.
— Parcă ziceai că ajungi în două ore.
— Așa am și făcut. Bine, aproape două ore jumate. Te simți bine, Dec? Ești cam palid.
— Cred că e din cauza drumului. Doamne, ce mă bucur că ești aici!
— Era și timpul să spui asta. Râzând, Remy își îmbrățișă prietenul cu toată puterea. Ooo, băiete. Te-ai antrenat la sală, nu glumă. Întoarce-te să-ți văd fundul.

— Idiotule. După ce se bătură pe spate, Declan făcu un pas înapoi și zise: Vreau să știu adevărul. Chiar mi-am pierdut mințile cu totul?
— Sigur că ți le-ai pierdut. Mereu ai fost dus cu pluta. Hai să coborâm să bem ceva.
Se așezară în locul unde odinioară fusese salonul domnilor, pe podea, cu pizza pepperoni în față și o sticlă de Jim Beam.
Prima gură de whisky îi curse pe gât ca un fel de mătase lichidă și desfăcu toate nodurile pe care Declan le simțise în stomac mai devreme. Pizza, bună și grasă, îl aduse la concluzia ca întâmplarea ciudată de mai devreme nu fusese decât rezultatul epuizării și al foamei de lup care-l măcinase.
— Deci ai de gând să trăiești în felul acesta mai mult timp, sau o să-ți cumperi vreun scaun sau două?
— Nu am nevoie de un scaun sau două, mormăi Declan recuperând sticla de la Remy și luând o dușcă mare de whisky. Sau cel puțin nu pentru moment. Am vrut să reduc cheltuielile la maximum un timp. Dormitorul e în regulă, poate o să iau o masă în bucătărie. Dacă încep să cumpăr mobilă nu va face altceva decât să mă încurce cât trebăluiesc pe aici.
Remy se uită în jur prin cameră.
— La modul în care arată locul ăsta, vei fi într-un scaun cu rotile înainte să termini cu totul.
— Nu are nevoie decât de retușuri de suprafață, să știi. Din câte am auzit, ultimii proprietari s-au ocupat în bună măsură de partea mai substanțială a renovării. Se pare că intenționau să o transforme într-un hotel luxos sau ceva de felul acesta. Au coordonat lucrările cam șase luni, înainte să-și pună coada pe spinare. Probabil din cauză că au rămas fără bani.
Ridicând din sprâncene, Remy își trecu un deget pe podea și studie stratul consistent de praf pe care îl culese.
— Păcat că nu poți vinde praf. Ai fi putred de bogat. Ha. O, am uitat. Tu ești deja putred de bogat. Ce fac ai tăi?
— Cam ce fac întotdeauna.
— Și își spun ceva de genul „Fiul nostru Dec, *il est fou*[5].“ Remy făcu un semn cu mâna la tâmplă ca să-și ilustreze afirmația. A luat-o pe arătură.
— Poate că au dreptate, dar măcar este în sfârșit arătura pe care am ales-o eu. Dacă m-aș mai fi dus să mai iau o depoziție, dacă ar fi trebuit să mai fac față încă unei ședințe sau m-aș mai fi ocupat de o negociere la sânge, m-aș fi aruncat în râu, să știi.
— Jurisprudența corporatistă, asta ți-a venit de hac, *cher,* comentă Remy lingându-și sosul de pe degete. Ar fi trebuit să te ocupi de procesele penale, ca mine. Îți pun sângele în mișcare. Nu e nevoie decât să spui da, și mâine ne atârnăm firma la poartă.
— Îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine. Îmi dau seama că încă îți place.
— Da, îmi place. Îmi plac discursurile alunecoase, abordările șmechere, pompa și ceremonialul, sudoarea confruntărilor, vorbele meșteșugite. Tot,

absolut tot, zise Remy, după care clătină din cap și mai trase o dușcă. Ție nu ți-a plăcut niciodată.
— Nu, nu mi-a plăcut niciodată.
— Toți anii ăia în care ai muncit pe brânci la Harvard i-ai aruncat pe gârlă. Asta îți spun ai tăi?
— Printre altele.
— Se înșală. Iar tu știi asta, Dec. Nu arunci nimic pe gârlă. Pur și simplu ai ales să te ocupi de altceva. Relaxează-te și bucură-te de ce faci. Acum ești la New Orleans sau, mă rog, suficient de aproape. Aici, noi o luăm mai ușor. Cât de curând o să te descotorosim de zelul tipic yankeu. O să te facem să dansezi și să gătești friptură în stil cajun și să arunci în tigaie fasole roșie și orez în ziua pentru spălat rufe.
— Da, sigur că da.
— Să vii în oraș după ce te instalezi ca lumea, și Effie și cu mine o să te scoatem la cină. Vreau să o cunoști.
Remy își scosese cravata, își aruncase pe undeva haina de la costum și își suflecase mânecile cămășii albastre de avocat. În afară de păr, se gândi Declan, nu arăta chiar atât de diferit față de cum fusese pe când erau la Harvard și băgau în ei pizza și whisky în cantități industriale.
— Deci chiar o faci? Te însori?
Remy lăsă să-i scape un oftat.
— Negreșit pe 12 mai, chiar și dacă vine sfârșitul lumii. Gata, mă cuminț esc, Dec. Este exact ce mi-am dorit toată viața.
— O bibliotecară, spuse Declan, neputându-și reveni din uimire. Tu și o bibliotecară.
— Cercetătoare specialistă, îl corectă Remy izbucnind în râs. Cel mai mare șoarece de bibliotecă pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată. Și e și deșteaptă. Sunt îndrăgostit nebunește de ea, Dec. Adică, nebun așa cum sunt, sunt nebun după ea.
— Mă bucur pentru tine.
— Tu tot te simți vinovat pentru faza cu... cum o chema? Jennifer?
— Jessica. Crispându-se brusc, Declan mai trase o dușcă ca să-i treacă gustul amar pe care numele ei i-l adusese în gură. Adevărul este că să anulezi o nuntă cu numai trei săptămâni înainte induce o vinovăție destul de serioasă.
Remy încuviință ridicând rapid din umeri.
— Poate că da. Dar ar fi fost și mai rău dacă ai fi mers până la capăt și ai fi făcut-o.
— Mie-mi spui? Rămase nemișcat, cu ochii lui cenușii fixați asupra sticlei. Peste câteva clipe continuă oftând: Dar cred că pentru ea ar fi fost mai ușor dacă am fi făcut-o și a doua zi am fi divorțat. Așa, am pus-o într-o situație cum nu se poate mai proastă. Acum se întâlnește cu vărul meu James.
— James... James... Ăla care râde ca o fetișcană, sau ăla cu părul precum Dracula?

— Nici unul, nici altul. Gura lui Declan se strâmbă de râs. Dumnezeule, îi lipsiseră toate astea! James este cel perfect, explică el. Chirurg plastician, jucător de polo, colecționar de timbre.
— Scund, cu bărbia trasă înapoi și un accent yankeu pronunțat.
— Da, acela, dar bărbia nu-i mai e trasă înapoi. Și-a pus un implant. Din câte spune soră-mea, se pare că lucrurile între ei sunt din ce în ce mai serioase, ceea ce ar trebui să-mi slujească mie drept învățătură de minte, sau așa ceva.
— Ei, la dracu', atunci las-o pe soră-ta să se mărite cu Jennifer.
— Jessica, și asta este exact ce i-am zis și eu, pufni Declan gesticulând cu sticla pentru a-și accentua spusele. Nu a vorbit cu mine după aceea două săptămâni. Nu că asta nu ar fi fost mană cerească. În momentul de față nu sunt în relații prea cordiale cu familia Fitzgerald.
— Ei bine, trebuie să spun că, date fiind circumstanțele și toate cele... dă-i dracului.
Declan izbucni în râs și-i dădu sticla prietenului său.
— Să bem pentru asta. După ce mai luă o felie de pizza din cutie reluă: Stai să te întreb o chestie despre locul ăsta. Am făcut cercetări în legătura cu istoria lui, chiar destul de multe după ce am venit aici prima oară.
— Împleticindu-ne de colo, colo ca niște bețivani ordinari.
— Da, ceea ce s-ar putea să facem din nou dacă mai băgăm mult whisky dintr-ăsta în noi. Oricum, știu că a fost construită în 1879 – după ce clădirea originală a ars într-un incendiu inexplicabil, care foarte probabil a fost rezultatul unei răzbunări politice, al Reconstrucției și altor nenorociri de după Războiul Civil.
— Acela a fost Războiul Agresiunii Nordice, fiule, îl corectă Remy făcându-i semn amenințător cu arătătorul. Nu uita de care parte a Liniei Mason-Dixon ți-ai stabilit fundul yankeu începând de acum.
— Da. Scuze. În sfârșit. Familia Manet a cumpărat toată moșia asta uriașă pentru un preț de nimic și a construit clădirea în care ne aflăm. Cultivau trestie de zahăr și bumbac și dădeau bucăți de pământ în arendă la diverși fermieri. Au trăit așa foarte bine timp de vreo douăzeci de ani. Au avut doi fii, amândoi au murit de tineri. A murit și bătrânul, dar soția lui a supraviețuit destul de mult, până ce se pare că a suferit un atac cerebral în somn. Nu au avut moștenitori. Este menționată existența unei nepoate, dar a fost ștearsă din testament. Locul a fost scos la licitație și a trecut din mână în mână de atunci până în zilele noastre. A fost nelocuit majoritatea timpului. Aplecându-se în față, Declan rosti pe un ton scăzut: Tu crezi că este bântuit?
Remy își țuguie buzele și luă ultima bucată de pizza.
— Toată lecția asta de istorie a fost doar pretextul pe care l-ai găsit ca să-mi pui o asemenea întrebare? Prietene, chiar că ai ce ți-ar trebui ca să fii un avocat sudist de mare succes. Sigur că e bântuită. Ochii începură să-i sclipească când mușcă din pizza. Casa asta veche, dacă n-ar fi bântuită, nu ar merita nici un pic de considerație, urmă el. Nepoata despre care

pomeneai era o Rouse din partea maică-sii. Știu asta pentru că sunt văr de-al patrulea sau al cincilea cu familia Simone, și familia Simone era înrudită cu clanul Rouse. Fata a fost crescută, mi se pare, de bunicii din partea mamei după ce aceasta a fugit cu nu știu ce bărbat – sau cel puțin așa se spune. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu tatăl, dar există oameni care știu dacă vei vrea să afli. Știu însă că Henri Manet, soția lui, Josephine, și un fiu – habar n-am cum îl chema – cu toții au murit în casa asta. Și dacă nici unul dintre ei nu are bunul-simț să bântuie pe aici, atunci e mare, mare păcat.
— Din cauze naturale? Mă refer la toate decesele astea.
Curios, Remy se încruntă întrebător.
— Da, din câte știu eu. Dar ce de?
— Nu știu, zise Declan stăpânindu-și un fior. Pur și simplu mi se pare că detectez ceva în atmosferă.
— Vrei să chemăm pe cineva aici? Vreo clarvăzătoare care să facă niște voodoo, să îți alunge fantoma sau poate să cheme spiritul ca să stăm puțin de vorbă cu el? Dacă vrei, găsești o vrăjitoare dintr-astea la fiecare colț de stradă.
— Nu, mersi.
— Să-mi spui dacă te răzgândești. Te pun în legătură cu cineva care-ți va oferi un spectacol pe cinste, îi promise Remy făcându-i cu ochiul.

Nu voia un spectacol, decise Declan mai târziu. Dar voia într-adevăr dușul acela și să se bage în pat. Cu Jim Beam-ul bâzâindu-i în urechi și încălzindu-i în mod plăcut sângele prin vene, deschise cutiile și răscoli prin ele după așternuturi și prosoape. Luă tot ce se gândi că s-ar fi putut să-i trebuiască sus în noaptea aceasta.
Un sentiment de vinovăție inculcat de educația lui catolică, nu nevoia neapărată de ordine, îl împinse să facă patul. Se desfătă cu un duș de zece minute și apoi se vârî în cearșafurile curate în sunetul ploii ce turna fără oprire.
Adormi în treizeci de secunde.

Undeva plângea un bebeluș. Ceea ce nu i se păru deloc ciudat. Bebelușii aveau deseori prostul obicei de a plânge în miez de noapte sau oricând aveau chef. Părea mai degrabă un plânset de enervare și agitație decât unul de frică.
Cineva trebuia să se ducă să îl ia în brațe... să facă ce se făcea cu bebelușii când plângeau. Să-i dea să mănânce. Să-l schimbe. Să-l legene.
Când el era mic și se trezea noaptea plângând din pricina unui coșmar, mama sau bona lui, uneori chiar și tatăl, veneau să-l mângâie pe cap și rămâneau cu el până ce frica se estompa și dispărea.
Bebelușul nu plângea de frică. Bebelușul plângea de foame.
Nu i se păru ciudat că se gândise la asta. Că știa asta. Dar i se păru ciudat, extrem de ciudat, să se trezească ud leoarcă de sudoare în fața ușii de la al doilea etaj, cu mâna pe mânerul de alamă.

[3] Aproximativ 1,2 hectare (n.red.)

[4] Refrenul unui vals foarte popular la sfârșitul secolului al XIX-lea, *After the Ball* (n.red.)

[5] E nebun (în lb. franceză, în orig.) (n.tr.)

capitolul 3

Era somnambul. Asta o știa încă de când era copil, și tot de atunci nu i se mai întâmplase. Dar în lumina ploioasă a zilei explicația îi veni foarte ușor. Jim Beam, pizza pepperoni și discuția despre fantome.
Puțin mai greu de acceptat i se păruse groaza ce-i înghețase sângele în vene când se trezise și-și dăduse seama că se afla la acea ușă de la al doilea etaj. Se trezise brusc din starea de somnambulism și intrase într-un coșmar de panică – unul în care fusese sigur că auzise estompându-se, undeva în depărtare, ecourile plânsetelor necontenite ale unui bebeluș.
O luase la goană. Nu ar fi fost în stare să deschidă ușa aceea nici dacă i-ar fi pus cineva pistolul la tâmplă. Așa că o luase la goană, mânat din spate de frica îngrozitoare, ca să se încuie în dormitor. Ca un bolnav mintal, se gândi acum, cu o ceașcă de nes călduț în mână.
Măcar nu fusese nimeni prin preajmă ca să-l vadă.
Dacă stătea să te gândească mai bine, fusese o primă noapte absolut remarcabilă. Sudori reci, fantome de bebeluși, alergătură. Cu totul altceva față de casa lui pustie din Boston, unde ar fi pierdut vremea trăgând de o bere și uitându-se la televizor la știri.
Poate că trebuia să studieze mai în detaliu istoria casei ăleia. Adică a casei lui, se corectă Declan. Luându-și cafeaua, se aplecă peste grilajul de fier al galeriei din fața dormitorului.
Priveliștea era o adevărată frumusețe dacă reușeai să treci de ruinele din grădină.
Apa de la ploaie picura de pe frunze cu pleoscăituri constante, muzicale, iar aerul era încărcat din cauza furtunii abia potolite. Ceața se adunase la mică înălțime, ca niște uriașe degete cenușii ce se prelingeau încolăcindu-se pe trunchiurile copacilor transformându-i în siluete romantice și misterioase.
Dacă vreo rază ar fi trecut printre neguri, lumina ar fi fost cu adevărat spectaculoasă, dar nu era cazul.
Observă helești mic, plin cu frunze de nuferi, și o pajiște care dădea într-un câmp, o parte lăsat pârloagă, o parte deja semănat pentru primăvara care aici venea mult mai devreme. În spate se zărea și curba subțire pe care o făcea râul în drumul lui spre meandrele adânci și întunecate ale brațului în care se înfunda.
Un podeț șubred traversa apa formând o mică ridicătură, apoi un drum de țară se prelungea printre copaci până la o casă până atunci ascunsă vederii. Zări un fuior subțire de fum ce se ridica în aer ca să se amestece cu ceața.
Fusese deja pe terasa de sus în dimineața aceea și constatase ușurat că acoperișul și hornurile erau toate reparate și în bună stare. Se părea că ultimii proprietari se ocupaseră de asta și de terasa de la etajul întâi înainte să arunce prosopul.
În plus, începuseră lucrările și la terasa din spate, vrând să o închidă cu geamuri. Nu părea o idee proastă, merita s-o ia în considerare.

Declan nu era sigur dacă oamenii rămăseseră fără bani sau fără energie, sau ambele, dar ăsta era norocul lui. El avea o grămadă de bani și acum, urmărind aburul care se ridica peste buruieni și peste ape, își dădea seama că avea și o grămadă de energie.
Duse ceașca la buze, apoi o coborî din nou, căci văzu o femeie – o fată, oare? – strecurându-se printre copaci spre cotul râului. Un câine uriaș, negru, mergea agale pe lângă ea.
Era prea departe ca să-i poată distinge trăsăturile. Văzu că purta o cămașă cu carouri roșii și blugi și avea părul lung și negru, cu bucle rebele. Oare era bătrână? se întrebă el. Tânără? Frumoasă sau doar obișnuită?
Decise că trebuia să fie tânără și frumoasă. Era, la urma urmei, alegerea lui.
Necunoscuta aruncă o minge în aer și jonglă cu ea când câinele sări s-o prindă. O mai aruncă încă de două ori în timp ce câinele țopăia și alerga în cerc în jurul ei. Apoi efectuă o lansare ca de baseball, iar mingea o porni glonț prin aer. Câinele porni în urmărirea ei și fără să ezite, se aruncă în helești, înșfăcând mingea cu dinții o fracțiune de secundă înainte ca aceasta să lovească apa.
„Super meseriaș“, se gândi Declan și, zâmbind, o urmări pe fata care aplauda.
Își dori să o fi putut auzi. Era sigur că râdea, un râs pe o tonalitate joasă, din gât. Câinele înotă până la mal, se luptă să urce, scuipă mingea spre picioarele ei și apoi se scutură.
Probabil că o făcuse leoarcă, dar fata nu se îndepărtă brusc și nici nu se șterse enervată pe blugi.
Repetară mișcarea, cu Declan pe post de spectator captivat.
Și-o închipui venind înspre conac, suficient de aproape încât să-i poată face semn, să o invite înăuntru la o cafea proastă. Ar fi fost primul lui exercițiu în materie de ospitalitate sudică.
Sau, chiar mai bine de atât, putea să se ducă el până la helești. Tânăra femeie s-ar fi hârjonit cu câinele. Ar fi alunecat pe iarba udă și ar fi căzut în helești. El ar fi fost aproape să o scoată din apă. Nu, chiar s-ar fi aruncat să o salveze, căci ea nu știa să înoate.
Pe urmă, dintr-una într-alta, ar fi ajuns să facă sex pe iarba umedă în lumina apoasă a soarelui. Trupul ei, ud și agil, s-ar fi ridicat deasupra lui. Iar el și-ar fi umplut căușul palmelor cu sânii rotunzi și...
— Dumnezeule!
Clipi și o văzu dispărând din nou printre copaci.
Nu era sigur dacă se simțea rușinat sau ușurat că se trezise cu o erecție. Făcuse sex numai o singură dată în cele șase luni de când se despărțise de Jessica, iar atunci fusese mai degrabă din reflex decât dintr-o dorință reală.
Prin urmare, dacă descoperise că se putea excita la o simplă fantezie ridicolă cu o femeie a cărei față nici măcar nu o văzuse, însemna că zona aceea revenise la normal.
Măcar putea să șteargă grijile legate de bărbăția lui de pe lista de preocupări pe care o avea în cap.

Aruncă ultimele rămășițe de cafea rece. Nu îl deranja să-și înceapă ziua cu o fantezie erotică neobișnuită, dar îl deranja s-o înceapă cu o cafea proastă. Era momentul să se apuce de chestii concrete.
Se înapoie în casă, își luă portofelul și cheile și plecă în oraș după provizii.
Petrecu acolo cea mai mare parte din zi, nu numai la cumpărături, ci și ca să se deprindă cu orașul pe care avea să-l numească de acum înainte al lui.
Dacă Boston era ca o soție respectabilă, fără prea multe secrete rămase, New Orleans era o amantă senzuală care își scotea cu voluptate în evidență latura întunecată.
Se delectă cu un mic dejun enorm, atât de plin de colesterol, încât inima lui abia rezistă șocului. După aceea își cumpără cafea boabe și o râșniță. Covrigi și gogoși. Își făcu provizii considerabile din mâncărurile obișnuite ale unui burlac: semipreparate, pizza congelată, cereale. Trecu și pe la magazinul cu băuturi ca să-și ia bere, whisky și niște vin bun.
Le încărcă pe toate în mașină, după care o luă din nou la picior, bucuros să cutreiere străzile, dar și cu scopul de a-și cumpăra veselă și tacâmuri. În cele din urmă, se mulțumi cu unele de unică folosință. La un moment dat, se opri ca să se uite la un muzician care își scosese cutia în care își ținea trompeta, pusese câțiva bănuți înăuntru și apoi începuse să umple atmosfera cu sunete magice.
Declan îi dărui primul lui dolar pe ziua aceea.
Evită tentația de a intra în magazinele de antichități și chemarea ademenitoare a Cartierului Francez. Muzica de prânz se auzea deja răsunând din cluburi, și mirosuri exotice pluteau încoace și-ncolo dinspre restaurante. Își cumpără o muffuletta – acea minune făcută din carne și brânză pe pâine italienească unsă cu ulei – cu gândul să o mănânce acasă mai târziu.
Pe drumul spre mașină observă turiștii încărcați cu pungi de la Café du Monde sau de la magazinele de pe Riverwalk și ghicitoarele care stăteau pe scăunele pliante în Jackson Square, dispuse să-ți prezică viitorul pentru zece dolari o tură. Simți un miros vag de marijuana sub duhoarea puternică de gunoi când trecu pe lângă o alee.
Văzu și o negresă uriașă care fuma scoțând indolent nori albăstrui pe o terasă plină de ghivece înflorite, deasupra unui magazin ce făcea reclamă la lumânări erotice.
Cumpără una pentru Remy – o femeie goală cu sânii ca niște torpile – și se îndreptă spre parcare rânjind încântat.
Conduse până acasă plin de energie. Scoase proviziile, le rândui pe oriunde i se păru logic să le așeze la momentul respectiv, apoi începu o inspecție foarte serioasă, cameră cu cameră, a etajului principal. Puse pe hârtie problemele, potențialul, planurile și prioritățile.
Cu siguranță trebuia să înceapă cu bucătăria. Avea experiență în sensul acesta de la propria lui casă din Boston și de la două renovări unde își ajutase niște prieteni.

Nu putea pretinde că gătea mai mult decât vreo omletă ocazională sau câte un sandvici cald, dar considera bucătăria sufletul oricărui cămin. Ultima îmbunătățire pe care o suferise bucătăria de la Manet Hall fusese la începutul anilor optzeci – adică era albă, simplă, cu aparatura cromată, un blat mare de lucru în mijloc și podeaua orbitor de albă.
Printre aspectele pozitive se numărau ferestrele generoase, căminul vechi și funcțional încă, făcut din cărămizi, și tavanul frumos ornamentat. Îi plăcea cămara enormă, dar se gândea că avea să-i fie mai de folos ca debara pentru lenjerie. Intenționa să scoată totul până la dușumeaua originală, de lemn, să dezlipească de pe pereți tapetul cu ceainice excesiv de siropos și să demoleze blatul mare din mijloc, înlocuindu-l cu o masă de lucru de la vreo brutărie sau așa ceva.
Decorațiunile nu erau punctul lui tare. Lăsase întotdeauna acest aspect pe seama Jessicăi, căreia îi plăceau culorile pale și liniile clasice.
Iar acum, că stătea și se gândea mai bine, descoperi că lui îi plăceau de fapt culorile mai tari și farmecul unor decorațiuni mai fistichii. În general prefera detaliile și elementele ieșite din comun. Era casa lui, fir-ar să fie, și trebuia să-i reflecte gusturile. De sus și până jos.
Avea să aducă niște dulapuri cu vitrină, unde putea să expună diverse obiecte vechi de bucătărie. Farfurii crăpate, desperecheate, sticle și borcane cu capac. Un amestec vesel, creativ.
Blaturi bune și solide. Robinete de alamă. Nu-i păsa că aveau să se oxideze. Cu atât mai originale aveau să pară.
Un frigider uriaș. Cea mai performantă mașină de spălat de pe piață și cel mai bun aragaz. Toate încastrate în lemn cu patina vremii.
Așa da, mai venea de-acasă cu gătitul.
Făcu o mulțime de însemnări, măsură și remăsură totul cu osârdie. Își scoase cărțile de specialitate și le împrăștie pe podeaua bibliotecii goale, unde își mâncă jumătate de sandvici și bău suficientă cafea încât să simtă că i se învârtea capul.
Vedea totul perfect, în cel mai mic detaliu. Rafturile de jos până la tavan pline de cărți, pereții verde-închis și tavanul crem. Sfeșnice groase de argint pe cămin. Sigur că trebuia să aducă un profesionist care să verifice toate hornurile; așa putea să facă focul și să îndepărteze frigul și umezeala din aer.
Și lambriurile aveau să fie restaurate, șmirgheluite până ajungeau netede ca satinul. Ușile duble de aici și cele masive care despărțeau salonul domnilor de cel al doamnelor erau în stare excelentă.
Cineva, de-a lungul timpului, refinisase podeaua bibliotecii.
Se târî pe ea, trecându-și mâna peste lemn. Nu era nevoie decât de un șmirghel fin și de câteva straturi de lac protector invizibil. Covoarele late feriseră scândurile de intemperii – acele covoare Aubusson, bune și groase, pe care Josephine le comandase de la Paris.
Simțea miros de brandy, piele, ceară de lustruit și trandafiri, dar nu se gândea la asta. Ochii îi erau visători și privirea neclară când se opri la

căminul placat cu faianță și își plimbă degetul mare peste ciobitura de la colț. Secțiunea aceea trebuia înlocuită sau, dacă nu găsea ceva corespunzător, era necesar s-o îndepărteze, rotunjind marginile. Plăcuțele fuseseră pictate manual și emailate în Italia, desigur cu cheltuieli considerabile.
Julian doborâse sfeșnicul de pe cămin și ciobise plăcuța de ceramică. Din nou beat. Din nou îngrozitor de furios.
Mobilul din buzunar începu să sune, făcându-l pe Declan să sară în picioare. Clipi dezorientat și se uită în jur în camera goală. Oare ce făcuse? Se gândise? Privi în jos la degetul mare și văzu că și-l julise de cât îl frecase de marginea ascuțită a ciobiturii. Confuz, își scoase încet telefonul.
— Da. Alo?
— În sfârșit. Eram pe punctul de a renunța.
Glasul vesel al lui Remy îi răsună în cap în timp ce continua să se holbeze la faianță. Se gândise la plăcuță aceea. Ceva…
— Ăăă, am luat-o cameră cu cameră. Fac măsurători. Chestii.
— Ce zici să te cari puțin de acolo? M-am pricopsit cu o întâlnire târzie, dar mi-am zis că am putea să ne vedem să bem un pahar după aceea. O să vină și Effie, dacă pot să o scot din casă.
— Cât e ora? Declan își răsuci încheietura ca să-și arunce un ochi la ceas. Miezul nopții? E miezul nopții?
— Nu încă, nu e. Deja ai luat ceva la bord?
— Doar cafea. Se încruntă la ceas și ciocăni în ecranul acestuia, mormăind: Cred că i s-a terminat bateria.
— Tocmai a trecut de șase. Ar trebui să mă eliberez de toate cele până în nouă. Ce zici, vii încoace? Ne întâlnim la Et Trois, în Cartierul Francez, pe Dauphine, cam la un cvartal distanță de Bourbon.
— Da. Absent, își trecu mâna prin păr și descoperi că fruntea îi era ușor asudată. Da, mi se pare bine așa, adăugă Declan.
— Ai nevoie să-ți mai spun cum să ajungi acolo, yankeule?
— Îl găsesc eu. Frecându-și degetul mare, care îl durea, spuse încet: Remy?
— Așa mă cheamă.
Declan clătină din cap și râse de propriile gânduri.
— Nimic. Ne vedem mai târziu.

Ajunse devreme la întâlnire. Nu-l interesa în mod deosebit băutura, dar voia să vadă metamorfoza pe care o suferea New Orleansul de la zi la noapte. Străzile sclipeau sub carnavalul de lumini, colcăind de oameni care mergeau de colo, colo căutând locuri și modalități de distracție.
Adevăratul spectacol nu-l realizau nici turiștii, nici cei care-și vindeau mărfurile la tarabe, ci orașul însuși, cu muzica lui omniprezentă. Din spatele tuturor ușilor răsunau linii melodice: jazz incitant, rock energic, bluesuri sfâșietoare. Deasupra, terasele restaurantelor erau pline de oameni care luau cina, apărându-se de frigul de ianuarie cu sosuri puternic condimentate și alcool. Cei care făceau reclamă cluburilor de striptease

promiteau tot felul de desfătări vizuale, iar în magazine casele de marcat duduiau non-stop înregistrând tonele de tricouri și măști de Mardi Gras pe care le cumpărau turiștii. Barurile le serveau cocktailuri cu rom și suc de fructul pasiunii yankeilor și bere și lichior cunoscătorilor.
Muzica era însă cea care punea în mișcare parada.
Se îmbibă și el de muzică în timp ce se plimba pe Bulevardul Bourbon, pe lângă uși deschise, lumini strălucitoare și curți ce apăreau brusc, ca din neant. Trecu pe lângă un grup de femei care se adunaseră pe trotuar sporovăind guroase ca niște vrăbii.
Le simți parfumul dulce, floral, și se lăsă pradă reacției tipice de plăcere masculină și panică atunci când acestea începură să chicotească.
— Frumos fund, comentă una dintre ele.
Declan merse mai departe. În opinia lui, femeile stând la taclale erau entități enigmatice și periculoase.
Îi trecu prin cap că dacă urma să se întâlnească cu Effie, trebuia să îi ia ceva. Un fel de dar de logodnă. Habar nu avea ce îi plăcea sau cum era ea de fapt, însă dacă exista un lucru pe lume la care se pricepea, acela era să cumpere cadouri.
Dorindu-și să se fi gândit mai devreme la asta, intră prin câteva magazine fără să-și facă prea multe speranțe. Aproape tot ce se găsea în zona asta era destinat turiștilor, și nu credea că un penis de plastic era cadoul potrivit pentru o primă întâlnire. Poate că era mai bine s-o lase pentru data următoare, se gândi el, ori să recurgă la soluția clasică a setului de cosmetice.
Atunci o văzu. Broasca de argint ridicată ușor pe toate cele patru picioare ca și cum își lua avânt ca să sară în sus, departe. Avea o față veselă și un zâmbet larg, șmecheresc. Lui Declan îi aminti instantaneu de Remy.
Dacă această Effie se îndrăgostise de vechiul lui coleg de facultate, cu siguranță avea simțul umorului. Ceru ca broasca să-i fie împachetată într-o hârtie de cadouri deosebită și legată cu o mare fundă roșie.
Era puțin înainte de nouă când intră pe Dauphine.
Se simțea pregătit să se așeze într-un bar, departe de ringul central. Poate să asculte ceva muzică și să tragă de o bere. În următoarele câteva săptămâni îl aștepta o muncă deosebit de grea. Urma să-și petreacă zilele spetindu-se în bucătărie și serile făcând planuri pentru următorul obiectiv. Trebuia să găsească meseriași. Să încheie contracte. Să înceapă.
În seara asta însă avea să stea cu prietenii, după care își planificase un somn de cel puțin opt ore.
Dădu cu ochii de firma de la Et Trois. Ar fi fost și greu de ratat, căci dansa veselă, cu litere albastre, pe ușa de lemn zgâriat a unei clădiri aflate la doi pași de strada principală.
Etajul avea terasă și un grilaj de fier forjat, la fel ca toate clădirile din jur. Cineva o decorase cu ghivece mari de lut pline cu mușcate roz aprins și întinsese un șirag de luminițe albe de-a lungul streașinii. Imaginea de

ansamblu era frumoasă, aproape feminină. Genul de loc unde să te destinzi sorbind dintr-un pahar de vin și contemplând trecătorii.
Când deschise ușa îl izbiră muzica tare și săltăreață, specifică localurilor cajun, și mirosul de usturoi și de whisky.
Pe mica scenă se afla o trupă de cinci inși – orgă, vioară, tobă, chitară, acordeon. Ringul de dans era deja înțesat de oameni care dansau în ritmul nebunesc al muzicii, un two-step complicat.
În lumina slabă, văzu că nici una dintre mesele rotunde aliniate într-o parte nu era liberă. Se întoarse spre bar. Lemnul era aproape negru din cauza trecerii timpului, dar sclipea. O duzină de scaune înalte fără spătar erau înghesuite la un loc. Declan se aruncă pe singurul rămas liber înainte să i-o ia altcineva înainte.
Printre sticlele aliniate la oglinda din spatele barului erau expuse mai multe râșnițe cu sare și piper de diferite forme. Un cuplu elegant în haine de seară, căței, Rocky și Bullwinkle, Porky și Petunia, sânii rotunzi și goi ai unei femei aplecate, măști de carnaval și zâne cu aripi.
Le studie gândindu-se la genul de persoană care ar fi colecționat și expus zâne și părți ale corpului omenesc. Decise că ar fi fost exact cineva care înțelegea New Orleansul.
Pe scenă, violonista începu să cânte în dialectul cajun. Avea vocea ca un fierăstrău ruginit, dar în același timp inexplicabil de fermecătoare. Bătând din picior în ritmul muzicii, Declan aruncă o privire spre capătul tejghelei. Barmanul avea codițe împletite, lungi până la mijloc, o față care ar fi putut fi sculptată de o mână foarte iscusită dintr-o boabă de cafea și mâini care se mișcau cu grația unui balerin în timp ce apăsa pe diferite manete și turna în pahare.
Tocmai se pregătea să-i atragă atenția pentru a-și comanda o băutură, când ea ieși pe ușa din spatele barului.
Mai târziu, când își limpezi haosul din minte, hotărî că senzația din acel moment fusese asemănătoare unei lovituri de ciocan în plex. Nu-i oprise inima, ci dimpotrivă, o făcuse să-i sară din piept, întețindu-și ritmul. Inima, sângele, vintrele, creierii – totul trecuse într-o clipă de la un ritm de promenadă la un marș alert.
„Iată-te!“ răcni ceva în mintea lui. „În sfârșit!“
Își auzea sângele gonindu-i prin vene și inima scoțând un bubuit înfundat, dar pregnant, care înăbușea orice alt zgomot, muzica, vocile. Ochii i se fixară asupra ei atât de intens, de parcă ar fi fost pe o scenă întunecată, singură în lumina reflectoarelor.
Nu era frumoasă, nu în sensul clasic. Dacă era să caute un epitet, acela ar fi fost „spectaculoasă“.
Avea părul negru ca pana corbului, un păr lung și bogat de țigancă ce i se revărsa în valuri ondulate pe umeri. Fața îi era fină și ovală – nasul îngust, aristocratic, pomeții înalți, bărbia ascuțită. Avea ochii migdalați, cu pleoape grele și gene dese, buzele pline și date cu un ruj roșu aprins.

Nu prea se potriveau unele cu altele, gândi el în timp ce mintea îi funcționa febril. Trăsăturile ei nu se combinau pentru a forma un întreg obișnuit. Erau însă perfecte. Deosebite, sexy, superbe.
Era micuță, aproape minionă, și purta o bluză strâmtă, cu decolteu, de culoarea macilor, care îi dezvăluia mușchii supli ai brațelor și curba fină a sânilor. În adâncitura dintre ei se odihnea o cheiță atârnată de un lănțișor de argint.
Avea pielea creolă, iar ochii, când își adânci privirea într-a lui, văzu că erau căprui-închis, de culoarea ciocolatei amărui.
Buzele acelea roșii se curbară – într-un zâmbet fin, atotștiutor – în timp ce se apropie de el și se aplecă peste tejghea până ce fețele le ajunseră suficient de aproape ca el să-i vadă mica aluniță pe care o avea în dreapta, deasupra buzei de sus. Suficient de aproape ca să-i simtă parfumul de flori de iasomie și să amețească din pricina lui.
— Pot face ceva pentru tine, *cher?*
„O, da, gândi el. Te rog.“
Dar nu reuși să îngâne decât un:
— Ăăă...
Ea clătină ușor din cap și pe urmă îl mai măsură o dată cu privirea. Vorbi din nou în ritmul acela ușor tărăgănat, cajun.
— Îți este sete? Sau numai... foame în seara asta?
— O... Îi venea să-și treacă limba peste buzele acelea roșii și să îi soarbă gura și alunița și tot. Corona, izbuti să îngaime în cele din urmă.
O urmări în timp ce ea scoase sticla și stoarse o lămâie. Avea un mers de dansatoare, ceva între balet și dans exotic. Simțea literalmente cum limba i se împleticește în gură.
— Vrei să deschid nota acum și să plătești la sfârșit, frumosule?
— Ăă.... „Dumnezeule, Fitzgerald, adună-te odată!“ Da, mulțumesc. Ce descuie? Când ea ridică din sprâncene întrebătoare, Declan arătă spre decolteu: Cheia ta.
— Asta? Duse mâna la gât și-și trecu un deget peste cheiță, făcându-i tensiunea să crească până la ceruri. Ei, inima mea, *cher.* Ce credeai?
El întinse mâna. Dacă nu o atingea îi era teamă că putea s-o ia razna și să izbucnească în plâns.
— Eu sunt Declan.
— Chiar așa? râse ea lăsându-și mâna într-a lui. Ce nume frumos. Nu e prea obișnuit.
— E... irlandez.
— Aha. Îi întoarse mâna în sus și se aplecă s-o cerceteze de parcă i-ar fi citit în palmă. Ce avem aici? Nu ești de multă vreme în New Orleans, dar speri să rămâi. Ai plecat din nordul rece, și neprimitor, nu-i așa, Declan?
— Da. Presupun că nu e prea greu să-ți dai seama de asta.
Fata îl privi iarăși în ochi, și de data asta lui chiar i se opri inima.
— Pot sa-mi dau seama de mai multe lucruri. Ești un avocat bogat și yankeu din Boston. Ai cumpărat Manet Hall.

— Ne cunoaștem? Simți ceva – ca și cum o za s-ar fi prins într-un lanț – când mâna lui o apucă strâns pe a ei. Ne-am mai întâlnit cumva?
— Nu în viața asta, dragule.
Îl bătu ușor pe mână și apoi se îndepărtă ca să se ocupe de alte comenzi.
Nu-l scăpă din ochi însă. Nu era deloc ceea ce se așteptase după descrierea lui Remy. Deși să fie a naibii dacă știa la ce se așteptase. Oricum, era o femeie căreia îi plăceau surprizele. Bărbatul care stătea la barul ei, privind-o cu ochii aceia cenușii ca furtuna, părea să fie plin de surprize.
Îi plăceau ochii lui. Era obișnuită cu bărbații care o priveau cu dorință, dar în ochii lui se citea mai mult decât atât. Un fel de șoc, ca și cum rămăsese fără suflare din pricina ei, ceea ce nu putea decât s-o măgulească. Era foarte incitant să vadă cum un bărbat care părea perfect stăpân pe sine se intimida la zâmbetul ei.
Cu toate că el nici nu se atinsese de bere, se apropie și bătu ușurel cu degetul în sticlă.
— Ești gata pentru următoarea?
— Nu, mulțumesc. Ai putea să faci o pauză? Aș putea să-ți fac cinste cu o băutură, o cafea, o mașină, un câine?
— Ce ai acolo?
El aruncă o privire la mica pungă de cadouri pe care o lăsase pe bar.
— E un cadou pentru cineva cu care mă întâlnesc.
— Cumperi cadouri pentru multe femei, Declan?
— Nu e o femeie. Adică nu e femeia mea. Adevărul este că eu nu am una... e doar... pe vremuri eram mai bun la chestia asta.
— La ce erai mai bun?
— La agățat.
Când ea râse – cu râsul acela jos, gutural, din fanteziile lui, Declan insistă:
— Poți să faci o pauză? O să eliberăm cu forța o masă și astfel vei putea să-mi mai acorzi o șansă.
— Nu te-ai descurcat prea rău nici prima oară. Localul acesta e al meu, așa că nu fac niciodată pauză.
— E localul tău?
— Exact.
Tânăra femeie se întoarse când una dintre chelnerițe se aproape de bar cu o tavă.
— Stai așa, îi ceru el întinzându-se să-i prindă iarăși mâna. Nu știu cum te cheamă. Cum te cheamă?
— Angelina. Dar mi se spune Lena. Căci nu sunt deloc un înger, *cher.*
Îi mângâie obrazul cu un deget, apoi se îndepărtă să se ocupe de comenzi.
Declan luă o dușcă mare de bere ca să înghită și saliva ce i se adunase instantaneu în gură.
Încerca să găsească o altă modalitate de a intra în vorbă, când Remy îl bătu pe spate.
— O să avem nevoie de o masă, fiule.
— Priveliștea e mai bună de aici.

— E una dintre cele mai bune pe care le oferă orașul, zise Remy observând direcția în care se uita prietenul său. Ai cunoscut-o pe verișoara mea Lena?
— Verișoară?
— Cred că suntem verișori de-ai patrulea. Sau chiar ai cincilea. Angelina Simone, una dintre bijuteriile New Orleansului. O alta este Effie Renault, aici de față. Effie, iubito, acesta este bunul meu prieten, Declan Fitzgerald.
— Bună, Declan, spuse aceasta sărutându-l pe obraz. Mă bucur mult să te cunosc.
Părul ei blond și des încadra o față în formă de inimă, cu ochii albaștri ca cerul de vară. Avea gura frumos curbată și trandafirie ca o păpușă. Arăta ca și cum ar fi trebuit să conducă echipa de majorete la liceul din localitate.
— Ești prea drăguță ca să pierzi vremea cu tipul ăsta. De ce nu fugi cu mine în loc să rămâi cu el?
— Când plecăm?
Chicotind, Declan coborî de pe scaun și îi înapoie sărutul.
— Bună treabă, Remy.
— Cea mai bună pe care am făcut-o vreodată, admise Remy apăsându-și buzele pe părul logodnicei sale. Stai jos, draga mea. Localul e plin ochi. S-ar putea să nu găsim nici un loc în afară de astea de la bar. Vrei vin?
— Da, mi-ar plăcea un pahar din vinul casei, alb.
— Tu mai vrei o bere, Declan?
— Da. Fac eu cinste.
— În cazul acesta, ia pentru iubita mea cel mai bun Chardonnay. Iar eu vreau ce bei tu.
— Ia te uită cine a apărut! exclamă Lena cu un zâmbet larg. Bună, Effie. Ce beți în seara asta?
— Un pahar de Chardonnay pentru doamna și încă două beri Corona, îi spuse Declan. După care poate suni la Ambulanță. Mi se oprește inima ori de câte ori mă uit la tine.
— Prietenul tău e foarte abil odată ce-și dă drumul, Remy, observă Lena în timp ce scotea o sticlă de vin din frigider.
— Fetele de la Harvard se topeau ca ceara la soare în mâinile lui.
— Noi, fetele din sud, suntem prea obișnuite cu căldurile ca să ne topim ușor.
Turnă vinul și puse câte o feliuță de lămâie verde pe marginea halbelor de bere.
— Dar te cunosc, spuse Declan când amintirea îi reveni în fața ochilor. Te-am văzut de dimineață, te jucai cu câinele. Un câine mare și negru, lângă helești eu.
— Rufus, zise ea, puțin afectată să știe că el o privise. E câinele bunicii. A ei este casa de acolo, de pe brațul râului. Uneori mă duc să stau cu ea dacă nu se simte bine. Sau dacă pur și simplu se simte singură.
— Vino pe la Hall data viitoare când treci pe acolo. O să-ți arăt casa.
— Da, s-ar putea să o fac. Nu am fost niciodată înăuntru. Punând un bol plin cu covrigei pe tejghea, Lena se interesă: Vreți ceva de la bucătărie?

— Ne gândim, răspunse Remy.
— Nu e nevoie decât să ne spuneți, zise ea, după care se întoarse pe călcâie și ieși pe ușa din spate.
— S-ar putea să vrei să-ți ștergi saliva aia de pe bărbie, Dec, îl atenționă Remy strângându-l de umăr. E de-a dreptul jenant.
— Nu mai râde de el, interveni Effie. Orice bărbat căruia nu-i lipsesc niște părți esențiale se aprinde ca o iască atunci când se află în preajma Lenei.
— Neîndoielnic trebuie să fugi cu mine, rosti Declan hotărât. Dar, între timp... Cele mai bune urări!
Împinse punguța cu darul în fața ei.
— Mi-ai luat un cadou? Ce drăguț ești! Se apucă să rupă hârtia cu o nerăbdare ce îl făcu pe Declan să zâmbească. Atunci când rămase cu broasca în mână, se opri brusc să se holbeze la ea, apoi își lăsă capul pe spate și începu să râdă în hohote. Seamănă cu Remy. Uite, dragule, are exact zâmbetul tău.
— Mie nu mi se pare.
— Mie da. Și lui Dec i s-a părut. Se răsuci pe scaun și se uită la Declan surâzând. Îmi place de tine. Și mă bucur din tot sufletul că îmi place de tine. Îl iubesc pe nătângul ăsta până peste poate, așa că aș fi pretins că îmi place de tine și dacă nu ar fi fost adevărat. Dar nu trebuie să mă prefac deloc.
— O, stai așa, să nu începi să plângi, Effie. Remy își scoase o batistă din buzunar când ea începu să-și tragă nasul. Așa face când e fericită, explică el. În noaptea în care am cerut-o de nevastă a plâns într-un asemenea hal, că i-au trebuit zece minute să spună da. Ajutând-o să se dea jos, o îndemnă: Haide, *chère,* vino să dansezi cu mine până ți se usucă ochii.
Declan se întoarse pe scaun, își luă berea și îi urmări cum dădeau roată ringului de dans.
— Le stă bine împreună, comentă Lena din spatele lui.
— Da. Da, așa este. Te-ar interesa să vezi cum ne stă nouă împreună?
— Ești foarte insistent, oftă ea. Ce fel de mașină o să-mi cumperi?
— Mașină?
— Te-ai oferit să-mi iei ceva de băut, o cafea, o mașină sau un câine. Îmi permit să-mi cumpăr propria băutură și îmi place cafeaua mea. Am un câine, sau, mă rog, să zicem că am. Și o mașină. Dar nu văd de ce n-aș avea două. Ce fel de mașină o să-mi cumperi?
— Orice mașină vrei.
— O să te anunț, îi aruncă ea peste umăr, îndreptându-se spre capătul opus al tejghelei.

capitolul 4

Munci din greu timp de trei zile. În opinia lui, puține lucruri ofereau mai multe satisfacții decât demolarea. Nici chiar să reconstruiești totul nu te atingea până în străfundurile ființei cu același gen de plăcere primară.
Făcu praf bucătăria, dărâmând consola din mijloc și smulgând din perete dulapurile. Dezlipi și tapetul și linoleumul de pe jos.
Ceea ce îi rămase în final nu fu altceva decât o carcasă de zidărie și lemn și un număr nelimitat de posibilități.
Seara își oblojea bășicile, își întindea mușchii încordați și se cufunda în studiul cărților de decorațiuni interioare.
În fiecare dimineață, înainte de a-și începe ziua, își lua prima ceașcă de cafea afară pe terasă, nădăjduind să dea cu ochii de Lena și de câinele uriaș căruia ea îi spusese Rufus.
Luă legătura cu muncitori și diferiți meseriași, comandă materiale și, într-un avânt nebunesc, cumpără o camionetă imensă.
În prima seară reuși să aprindă focul în salonul ce dădea înspre râu; sărbători momentul cu un pahar solitar de Merlot.
Nu mai avusese parte de episoade de somnambulism, dar fuseseră niște vise. Când se trezea își amintea numai frânturi disparate. Muzică – adesea melodia ce părea înrădăcinată în creierul lui precum o tumoare. Sau voci ridicate.
O dată visă o scenă de sex cu gemete ușoare în întuneric, alunecarea lenești a unui trup pe un altul și dorința crescând în el ca un val cald. Se trezi cu un tremur în mușchi și cu senzația că parfumul de crini abia, abia i se estompa din nări.
Cum din perspectiva erotismului tot ce avea la dispoziție erau visele cu pricina, își puse toată energia în muncă.
Când în sfârșit luă o pauză, se încumetă să facă vizita pe care o plănuise de mult, așa că plecă înarmat cu un buchet de margarete albe și cu un os imens.
Casa de pe brațul râului, făcută din lemn de chiparos, era cât se putea de simplă, cu un singur etaj. În jurul ei, din trei părți, o înconjura clipocind apa de culoarea tutunului. O bărcuță albă se legăna ușor la capătul unui ponton pe jumătate cufundat în apă.
A patra latură era mărginită de arbori: chiparoși, stejari înalți și nuci de ale căror ramuri atârnau sticle transparente pe jumătate pline cu apă. Cuibărită printre rădăcinile încârligate ale unui stejar, pe solul mlăștinos, se zărea o statuie a Fecioarei Maria. La picioarele ei creșteau o mulțime de panseluțe mov.
O mică verandă dădea înspre drumeagul de țară; pe aceasta se mai aflau alte câteva ghivece cu flori și un șezlong. Obloanele erau vopsite în aceeași nuanță de verde ca mușchiul de pe copaci. Ușa cu plasă era peticită în două locuri, iar dinăuntru se auzea vocea sonoră, cu puternice accente de blues, a lui Ethel Waters.

Auzi lătrăturile grave, ca un avertisment, ale câinelui. Chiar și așa, Declan constată că nu era pregătit pentru mărimea și viteza animalului când Rufus ieși în goană pe ușă și se repezi la el.
— O, Doamne, fură singurele cuvinte pe care reuși să le scoată.
Se întreba dacă trebuia să se arunce pe fereastră sau să înghețe în loc, însă tocmai atunci matahala neagră, de mărimea unui ponei, se opri la picioarele lui.
Rufus puncta lătrăturile asurzitoare cu mârâituri puternice, un șuvoi de bale și un rânjet impresionant în care își arăta toți dinții. Cum se îndoia că l-ar fi putut învinge cu un buchet de margarete, Declan optă pentru o abordare mai prietenoasă.
— Hai, hai, uriașule Rufus. Ce mai faci?
Câinele îi amușină bocancii, o luă în sus pe picior și se opri chiar în dreptul vintrelor.
— Ei, băiete, hai să nu devenim chiar așa de intimi din prima.
Cu gândul la dinții aceia, Declan hotărî că era mai bine să-și riște mâna decât penisul, așa că se întinse să mângâie capul acela masiv.
Rufus îl privi cu ochii lui căprui, strălucitori, și dintr-o mișcase rapidă, fluidă parcă, se ridică pe picioarele din spate și își puse labele enorme pe umerii lui.
Îi mătură fața cu o limbă cam de mărimea fluviului Mississippi. Lipit de camionetă, străduindu-se să-și păstreze echilibrul, Declan spera din tot sufletul că patrupedul îl lingea cu atâta frenezie în semn de salut și nu ca o modalitate de frăgezire a prăzii.
— Și eu mă bucur să te cunosc.
— Jos, jos, Rufus!
La comanda rostită pe un ton blând din ușă, câinele se așeză și începu să dea din coadă.
Femeia care se afla pe verandă era mai tânără decât se așteptase Declan. Cu siguranță nu avea mult mai mult de șaizeci de ani. Avea aceeași constituție delicată ca și nepoata ei, aceleași trăsături ascuțite ale feței. Părul îi era negru, înspicat ici, colo, cu fire albe, și îl purta și ea lung, într-o coamă de bucle.
Avea o rochie de bumbac care îi ajungea la jumătatea gambei și un pulover roșu, larg, pe deasupra. Purta o pereche de cizme solide, maro, peste niște șosete roșii suflecate. Se auzi un clinchet de brățări când își puse mâinile pe șoldurile înguste.
— I-a plăcut cum miroși și i-a plăcut și cum vorbești, așa că te-a pupat de bun venit.
— Dar dacă nu mă plăcea?
Zâmbetul femeii adânci liniile cu care timpul îi brăzdase fața.
— Tu ce crezi?
— Păi, mă bucur că miros a prieten. Sunt Declan Fitzgerald, doamnă Simone. Eu am cumpărat Manet Hall.
— Știu cine ești. Intră și stai o țâră.

Făcu un pas în spate și deschise ușa șubredă cu plasă.
Cu animalul pășind greoi pe lângă el, Declan se duse spre verandă.
— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Simone.
Ea îl studie cu o privire deschisă, cercetătoare.
— Zău că ești arătos!
— Mulțumesc, zise el întinzându-i florile. Și dumneavoastră la fel.
Femeia luă buchetul și-și țuguie buzele.
— Ai venit să-mi faci curte, Declan Fitzgerald?
— Gătiți bine?
Râsetul ei, dens și grav, îl captivă.
— Am niște pâine de mălai proaspătă, așa că poți verifica singur.
O luă înainte, conducându-l de-a lungul holului îngust din mijlocul casei. Oaspetele zări în trecere salonul, dormitoarele – unul în care se vedea un crucifix de fier deasupra unui pat simplu, de fier și el – o cameră de lucru, de croitorie, care reușea să fie în același timp și plină ochi și în perfectă ordine.
I se păru că mirosea a soluție de lustruit mobila și a lavandă. Peste acestea se suprapuse, la câțiva pași de bucătărie, aroma pâinii abia scoase din cuptor.
— Doamnă? Am treizeci și unu de ani, dispun de suficiente fonduri și la ultimul examen medical am aflat că sunt clinic sănătos. Nu fumez. De obicei beau cu moderație și sunt destul de ordonat. Dacă vă măritați cu mine o să vă tratez ca pe o regină.
Ea chicoti și clătină din cap, după care îi făcu semn spre masa din bucătărie.
— Așază-te acolo și întinde-ți picioarele alea lungi undeva, ca să nu mă împiedic de ele. Și, de vreme ce tot te-ai apucat să mă vrăjești, îmi poți spune Miss Odette.
Luă un platou de pe blat și scoase niște farfurii dintr-un dulap. În timp ce ea tăia pâinea de mălai în pătrate mari, Declan admiră priveliștea prin ușa deschisă a bucătăriei.
Brațul râului se prelungea până departe, ca un vis de apă întunecată și rădăcini de chiparoși, cu reflecția umbroasă a copacilor tremurându-i pe suprafața plană. Văzu o pasăre cu aripi roșu aprins tăind aerul și făcându-se nevăzută.
— Uau. Cum de reușiți să și faceți ceva când ați putea sta toată ziua aici să vă uitați încolo?
— Da, e un loc bun. Luă o carafă cu ceai negru dintr-un frigider care abia, abia o depășea în înălțime și urmă: Neamul meu se află aici de mai bine de o sută cincizeci de ani. Bunicul meu avea acolo, în spatele stejarilor ălora, un ascunziș de minune. Perceptorii nu l-au găsit niciodată. *Mange,* îl îndemnă ea punându-i paharul și farfuria în față. Mănâncă. Bunicul tău ce făcea?
— Era avocat. De fapt, ambii erau.
— Și au murit?

— Nu, au ieșit la pensie.
— Și tu la fel, nu?
Aduse o sticlă pântecoasă când el luă prima înghițitură de pâine de mălai.
— S-ar putea spune și așa. Sau cel puțin din domeniul acesta al avocaturii. E minunată, Miss Odette.
— Mă pricep să fac aluaturi. Îmi plac margaretele, spuse ea punându-le în sticla pe care o umpluse cu apă. Sunt atât de vesele. Ia zi, ai de gând să-i dai osul ăla lui Rufus, sau îl aștepți să cerșească?
Cum Rufus se postase la picioarele lui, apăsându-l cu o labă grea pe coapsă, Declan hotărî că nu era nevoie de cerșit, așa că scoase osul din pungă. Câinele îl luă cu o mușcătură surprinzător de delicată, date fiind dimensiunile lui, dădu din coadă larg de două ori, apoi se aruncă la pământ și începu să-l roadă.
Odette puse florile în mijlocul mesei și pe urmă se așeză lângă musafir.
— Ce vrei să faci cu casa aia veche, Declan Fitzgerald?
— Tot felul de lucruri. Să o readuc la forma în care era odinioară, în măsura în care pot să o fac.
— Și pe urmă?
— Nu știu. Să locuiesc acolo.
Gazda rupse un colțișor din bucata de pâine de pe farfurie. Hotărâse deja că îi plăcea înfățișarea lui – părul dezordonat, ochii cenușii, fața prelungă și slabă. Și graiul – avea accent yankeu, dar nu unul supărător. Și avea maniere, se purta deopotrivă politicos și firesc.
Acum voia să vadă din ce aluat era făcut.
— De ce?
— Nu știu nici asta, în afară de faptul că mi-am dorit să o fac de prima oară când am văzut-o.
— Și ce părere are casa despre tine?
— Nu cred că s-a hotărât încă. Dumneavoastră ați fost vreodată înăuntru?
— Hmm, mormăi ea încuviințând din cap. Am fost acolo cu mulți ani în urmă. E o casă mult prea mare pentru un flăcău. Ai vreo fată pe-acolo, prin Boston?
— Nu, nu am.
— Un băiat frumos ca tine, trecut de treizeci de ani. Nu ești homosexual, nu?
— Nu, nu sunt, declară el zâmbind. Îmi plac foarte mult fetele. Doar că nu am găsit-o încă pe cea care să mi se potrivească.
— Dă-mi să-ți văd mâinile, îi ceru ea prinzându-l de încheietură și întorcându-i palma în sus. Încă se vede că ești de la oraș, dar mi se pare că te ocupi rapid de chestia asta. Trecu cu degetul mare peste bășicile pe cale de vindecare, peste julituri, peste marginile bătăturilor. Am un balsam pe care ți-l voi da ca să pui pe bășicile astea, să nu-ți mai facă necazuri. Ai o mână puternică, Declan. Suficient de puternică încât să-ți schimbi soarta. Ai luat-o pe un alt drum. Nu o iubeai.
— Poftim?

— Pe femeia aceea. Odette îi mângâie cu unghia partea laterală a palmei și continuă: Cea de care te-ai îndepărtat. Nu era pentru tine.
Încruntându-se, el se aplecă mai tare și se holbă la propria mână.
— O vezi pe Jessica acolo? Fascinant. Până la urmă rămâne cu James?
— Ce-ți pasă? Nici ea nu te iubea.
— Aoleu, exclamă el râzând ușor.
— Dar dragostea e în drum spre tine, soiul acela de dragoste care-ți ia mințile. O să-ți priască.
Pe când Odette continua să-i mângâie palma cu degetul mare, Declan ridică privirea. Ochii ei păreau și mai adânci acum. I se păru că poate vedea lumi întregi în ei.
— Legăturile dintre tine și Manet Hall sunt foarte puternice. Puternice și foarte vechi. De viață și de moarte. De sânge și de lacrimi. De bucurie, dacă ești destul de puternic, destul de deștept. Ești un bărbat isteț, Declan. Să fii atât de isteț încât să privești înainte și înapoi ca să te regăsești. Nu ești singur în casa aceea.
Lui i se uscă gâtul, dar nu se întinse să ia ceaiul. Nu clinti nici măcar un mușchi.
— E bântuită.
— Ceea ce se află acolo i-a împiedicat pe toți ceilalți proprietari să trăiască acolo mai mult timp. Cu toții au spus că e din cauza banilor, a timpului sau altor chestii de genul ăsta, dar de fapt casa a fost cea care i-a pus pe fugă. Te aștepta pe tine.
Fiorul de pe șira spinării se răsuci în jurul lui ca o liană înghețată.
— De ce?
— Asta tu trebuie să afli.
Îi strânse ușor mâna și îi dădu drumul, după care luă paharul de ceai.
El își îndoi degetele în palma în care simțea mici înțepături.
— Deci sunteți un fel de clarvăzătoare?
Amuzată, se ridică și aduse carafa cu ceai la masă.
— Ei, văd câte ceva din când în când. Un fel de magie la gura sobei, spuse ea în timp ce reumplea paharele. Ceea ce nu mă face vrăjitoare, ci doar femeie pur și simplu. Observându-i privirea fixată pe cruciulița pe care o purta la gât, amestecată printre niște mărgele colorate, adăugă: Crezi că e un paradox? De unde crezi că vine puterea asta, *cher?*
— Nu m-am gândit niciodată.
— Dacă nu folosim ceea ce ne-a dat Dumnezeu, indiferent despre ce talent este vorba, se poate spune că ne-am irosit darul. Lăsă ușor capul pe spate, iar el văzu că purta și cercei. Pietre mari, albastre îi atârnau de lobii delicați ai urechilor. Am auzit că l-ai căutat pe Jack Tripadoe să se ocupe de niște chestii legate de instalații acolo, la tine.
— Ăăă... Se chinui să-și mute mintea de la domeniul fantastic la cel practic, în timp ce palma îi vibra în continuare de la atingerea ei ușoară. Da, prietenul meu Remy Payne mi l-a recomandat.

— Acel Remy. Fața i se lumină și orice umbră de mister pe care o avusese păru să dispară complet. E mare figură, zâmbi ea. Jack e văr cu soția fratelui soțului surorii mele. O să facă treabă bună pentru tine, și dacă-ți cere prea mult să-i spui că o să-i dea socoteală lui Miss Odette.
— Vă sunt recunoscător. Din întâmplare nu cunoașteți și un zidar? Dar unul care să știe meserie adevărată, să se poată ocupa de chestii mai complicate.
— O să caut. O să te coste o căciulă de bani să aduci locul ăla la starea din vremurile bune și pe urmă să-l păstrezi așa.
— Am mulți bani. Sper că veți trece pe la mine curând să vă arăt ce mai e pe acolo. Nu știu eu să fac pâine de mălai, dar cu niște ceai mă descurc.
— Ai maniere foarte frumoase, *cher.* Mama ta te-a crescut cum trebuie.
— Ați avea ceva împotrivă să scrieți asta pe o hârtie și să semnați? Aș putea să i-o trimit prin poștă.
— O să-mi facă plăcere să te am prin preajmă, declară ea. Să vii să mă mai vizitezi ori de câte ori dorești.
— Mulțumesc, Miss Odette. Dându-și seama că era timpul să plece, se ridică în picioare. Și mie o să-mi facă plăcere să vă am prin preajmă.
Soarele străluci pe fața femeii când ridică privirea înspre el. Trăsăturile ei, amuzamentul ce i se citea în ochii negri, curba ironică a buzelor, toate îl duceau înapoi în barul acela întunecat din Cartierul Francez.
— Seamănă atât de mult cu dumneavoastră!
— Da. Deja ai pus ochii pe Lena mea?
Îl luă puțin pe nepregătite, căci nu-și dăduse seama că vorbea cu voce tare, așa că încercă să zâmbească.
— Ei bine, am stabilit deja că-mi plac fetele, nu?
Ea bătu ușor în masă ca pentru a-și acompania hohotul de râs.
— Îmi place de tine, Declan.
Și lui îi plăcea de ea. Atât de mult, încât hotărî să cumpere până la urmă două scaune, pentru ca Miss Odette să aibă unde să stea jos când îl vizita. Avea să găsească ceva sâmbătă, se gândi el în timp ce-și relua munca la pereții bucătăriei. Sau putea să umble puțin și după-amiază, înainte de cina stabilită cu Remy și Effie.
Pe urmă avea să încununeze seara cu o băutură la Et Trois. Și dacă Lena nu era de serviciu, pur și simplu avea să iasă afară și să se arunce sub roțile unei mașini.
Munci cu spor până după căderea întunericului, apoi se servi cu o bere pe lângă cina cu pui semipreparat. Mâncă așezat pe capra fierăstrăului, admirându-și progresele.
Pereții erau cojiți, reparați și pregătiți pentru văruială. Semnele pe care le făcuse cu creionul indicau măsurile dulapurilor pe care avea să le facă a doua zi. Își încercase mâna chiar și la completarea golurilor din cămin cu cărămizi, și nu i se părea deloc că se descurcase prost. Vechea dușumea din lemn de pin ieșise la iveală și era protejată acum cu cârpe. În sfârșit decisese amplasamentul pieselor de mobilier și marcase locurile unde aveau să se afle aragazul și frigiderul.

Dacă nu găsea un dulap frumos pentru porțelanuri pe care să-l pună pe peretele mai lung, la naiba, avea să-l facă el și pe acela. Era clar în mare formă.
Își luă sus cu el o sticlă de apă, făcu tradiționalul duș de nouă minute, apoi se întinse în pat cu notițele, schițele și cărțile lui. Pe când ajusta încă o dată planurile privind salonul din față, îl luă somnul și adormi.
Se trezi tremurând de frig în beznă. Bebelușul îl trezise. Țipetele lui slabe îi răsunau în urechi atunci când se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan.
Nu știa unde se află, doar că era pe podea în loc să fie în pat. Și că era destul de frig ca să vadă aburul care-i ieșea din gură plutind în aerul negru ca cerneala.
Se răsuci și se ridică în picioare. Cu mâinile întinse ca un orb, pipăi în jur în timp ce făcea un pas înainte cu multă grijă.
Crini. Trupul i se cutremură când identifică parfumul. Știa acum unde se afla: în camera din capătul holului. Încăpere pe care, la fel ca pe aceea de la etajul al doilea, o evitase cu atâta obstinație în ultimele câteva zile.
Acum era înăuntru, gândi el făcând încă un pas ezitant. Și, cu toate că era o nebunie, avea certitudinea că se mai afla cineva acolo.
— Poți să mă sperii cât vrei. Nu o să mă sperii într-atât încât să fug de aici.
Când degetele lui atinseră ceva solid icni și le retrase o clipă înainte să-și dea seama că era un perete. Respiră adânc de câteva ori, să se liniștească, și își continuă explorarea. Se lovi de un lambriu, apoi ajunse la un geam. Împleticindu-se, găsi mânerul ușii de la terasă și o deschise larg.
Aerul de ianuarie i se păru cald și greu pe pielea lui înfrigurată. Simțind că-și pierdea echilibrul, se sprijini de grilaj. Nu se vedea nimic, parcă era în adâncul unei peșteri. Vechea zicală se adeverea, își spuse. Nu există beznă mai neagră decât cea de la țară.
Când ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, se întoarse pe hol și închise hotărât ușa camerei, declarând ritos:
— Asta este acum casa mea.
Satisfăcut, porni cu pași fermi spre dormitorul lui.

*

— Somnambulism? se miră Remy, după care mai luă o furculiță de orez.
— Da, am suferit din cauza asta vreo șase luni când aveam unsprezece ani.
Declan ridică din umeri, dar tot nu putu să se dezbare de senzația de greutate pe care o simțea.
Nu intenționase să vorbească despre întâmplarea respectivă mai mult decât așa, în trecere. Cina pe care Effie o pregătise în apartamentul lui Remy din Garden District era bine-venită, ca și compania lor. Cumva însă, nu se putuse abține să nu treacă de la povestea privind progresele pe care le făcea cu renovarea casei la aventurile din timpul nopții.
— Trebuie să fie înspăimântător să te trezești din somn și să descoperi că ești în altă parte, spuse Effie.

— Oricum, e foarte ciudat. Nu știu cum se face că mereu ajung în cele două camere care mă fac să mă simt cel mai aiurea. Sau, de fapt, cred că e logic. Are legătură cu subconștientul.
— E în regulă atâta vreme cât rămâi în casă, interveni Remy. Nu aș vrea să aud că ai mers în somn până ai ajuns în mlaștină.
— Frumos din partea ta să-mi spui asta. Mulțumesc.
— Remy! îl mustră Effie plesnindu-l peste mână. Ar trebui să mergi la un doctor, îi spuse lui Declan. Ai putea lua ceva să te ajute să dormi mai bine.
— Poate. Sunt acolo de o săptămână și nu s-a întâmplat decât o dată. Oricum, dacă iau niște tranchilizante nu o să mă ajute cu nimic să scap de fantomă.
— Effie nu crede în fantome, zâmbi Remy.
— Nici în cărțile de tarot, în cititul în frunze de ceai sau alte prostii de genul ăsta, adăugă ea vehement.
— Iubita mea este foarte ancorată în modernitate.
— Iubita ta are doar mult bun-simț, îi replică ea. Dec, mi se pare cât se poate de logic să ai senzații ciudate când stai acolo, la mama naibii, singur, singurel. Și fac pariu ca nici de mâncat nu mănânci ca lumea. Ar trebui să vii să stai aici cu Remy pentru un timp, până te obișnuiești cu chestiile astea.
— Ea nu vrea, zise Remy arătând spre logodnica lui.
— O să stau cu tine după ce ne căsătorim, nu înainte.
— O, dar… *chère,* mai e atât de mult până atunci! Îmi este dor de tine când nu ești aici.
Îi luă mâna și i-o sărută cu pasiune în timp ce vorbea.
— Știi ce, Effie, vino să stai cu mine câteva nopți. Strict platonic, precizează Declan zâmbind când Remy miji ochii la el. Fac pariu că o să-ți modifici părerea despre fantome după o noapte sau două.
— Îmi pare rău, eu sunt fată de oraș. Ce naiba faci acolo singur cuc, atunci când nu lucrezi?
— Citesc. Și că veni vorba, trebuie să trec pe la bibliotecă să văd dacă mă poți ajuta să aflu mai multe lucruri despre Manet Hall. Până acum am făcut câteva incursiuni prin grădină. M-am plimbat. Am fost cu mașina să o vizitez pe Miss Odette.
— Ai cunoscut-o pe Miss Odette? întrebă Remy în timp ce-și ștergea farfuria. E foarte tare, nu?
— Da, mi-a plăcut mult. Ca să fiu sincer, renovările îmi consumă atâta energie, că pe la zece de obicei mă doboară oboseala. Am reușit în cele din urmă să-mi iau un televizor, însă nu-mi vine niciodată să-l pornesc. Dar am cumpărat în după-amiaza asta o masă și niște scaune și încă niște lucruri.
Era întotdeauna o greșeală să-l lași să intre pe ușa unui magazin de antichități, se alintă el în gând.
— Nu o să te lăsăm să te încui acolo și să muncești până la epuizare, decise Effie. Așa că mă aștept să vii în oraș și să te întâlnești cu noi cel puțin o dată

acolo sâmbăta ca să-l ajuți. Dec, petreci prea mult timp singur, spuse ea apăsat. Asta este de fapt problema ta. Acum, sunteți gata pentru plăcintă?

Poate că Effie avea dreptate, își zise Declan în timp ce vâna un loc de parcare. Și chiar dacă nu avea dreptate, cuvântul ei tot cântărea greu. Avea să încerce să socializeze puțin mai mult. Putea să vină în oraș o dată sau de două ori pe săptămână ca să ia o masă ca lumea, eventual împreună cu prietenii săi. Putea să petreacă o seară citind altceva decât tomurile de specialitate.

Mai mult, trebuia să treacă de blocajul mental pe care el însuși și-l crease în legătură cu încăperea de la al doilea nivel al casei.

Fu nevoit să parcheze cam departe de Et Trois, dar când păși înăuntru și o văzu pe Lena la bar, hotărî că meritase tot drumul pe care îl făcuse pe jos.

Era atât de aglomerat, încât abia reuși să se înghesuie printre clienți și să ocupe un mic colțișor lângă tejghea. Muzica era tare și foarte vioaie și la fel era și mulțimea de oameni dinăuntru.

În spatele barului, pe lângă proprietară și Tipul cu Codițe, apăruse și o blondă. Toți trei se mișcau fără încetare, străduindu-se să onoreze valul de comenzi.

Lena îi aruncă o privire în timp ce servea două halbe de bere și un gin fizz.

— Corona?

— Mai bine o Cola.

Arăta exact la fel de bine cum și-o amintea. Exact la fel de bine. Era îmbrăcată în albastru în seara asta – o cămașă descheiată larg, cu mânecile suflecate până la cot. Avea buzele tot roșii, dar își prinsese părul într-o parte și cealaltă a capului cu piepteni de argint. Îi vedea sclipirile cerceilor mari și rotunzi la urechi.

— Ce pui la cale? se interesă ea când îi puse paharul în față.

— Ăăă, cred că nimic.

— Nu vorbești dialectul din New Orleans, *cher?* râse ea. Când am întrebat „Ce pui la cale?“ de fapt te întrebam ce faci.

— Aha. Bine, mulțumesc. Tu ce pui la cale?

— Așa, bravo. Și eu sunt bine. Ocupată. Să-mi spui dacă mai vrei ceva.

Nu avea încotro, așa că se mulțumi să o privească. Lucra în treimea ei de bar onorând comenzi, schimbând câteva vorbe, intrând și ieșind din bucătărie iar și iar fără să pară vreodată că se grăbea.

Lui nici nu-i trecu prin cap să plece. Când se eliberă un scaun de la tejghea, se cățără pe el și se așeză confortabil.

Era ca și cum ar fi fost studiată de o felină mare și superbă, își zise Lena. Nemișcată și răbdătoare și exact la fel de periculoasă. Declan își bău încet Cola, mai ceru una și rămase în continuare la locul lui chiar și atunci când lumea începu să se rărească în bar.

— Aștepți ceva, frumosule?

— Da, spuse el fără a-și clinti ochii din ochii ei. Aștept.

— Am auzit că te-ai dus să o vezi pe bunica mea.

— Acum vreo două zile. Semeni cu ea.
— Așa spune lumea, zâmbi Lena vârând în buzunarul de la spate cârpa cu care șterse tejgheaua. Te-ai dus acolo ca s-o impresionezi cu farmecul tău yankeu să-ți pună o vorbă bună pe lângă mine?
— Speram că voi reuși să fac și asta, dar nu. M-am dus la ea fiindcă e vecina mea. Mă așteptam să fie o vecină în vârstă – o femeie bătrână, care locuiește singură – și mă gândeam că i-ar plăcea să știe că e cineva prin preajmă care poate să-i dea o mână de ajutor la nevoie. Pe urmă am cunoscut-o și mi-am dat seama că nu are nevoie de ajutorul meu.
— Ce frumos! Adevărul e că s-ar putea folosi de un spate puternic din când în când. Dupris? strigă ea cu ochii în ochii lui Declan. Închizi tu, bine? Mă duc acasă.
— Pot să te conduc? se oferi el.
— Da, poți. Ieși din spatele tejghelei și zâmbi când el îi deschise ușa, invitând-o să iasă prima. Deci, am auzit că muncești din greu la casa aia a ta.
— Zi și noapte, încuviință el. Am început cu bucătăria. Am făcut progrese remarcabile. Nu te-am mai văzut pe la helești dimineața.
— N-am mai fost în ultima vreme.
Adevărul era că nu se mai dusese în mod intenționat. Fusese curioasă să vadă dacă el avea să se întoarcă.
— L-am cunoscut pe Rufus. Îi place de mine.
— Și bunică-mii la fel.
— Dar tu?
— Oh, și eu mă plac.
Râseră amândoi. Ajunseseră la o poartă înaltă. În spatele acesteia se afla o curticică pavată cu o masă de fier și două scaune.
— Lena, murmură el luând-o de mână.
— Aici locuiesc eu, explică tânăra femeie arătând spre treptele care duceau la terasa de la etajul întâi pe care o admirase el în prima seară.
— Aha. Ei bine, înseamnă că s-a dus șansa mea de a te vrăji cu farmecul și cu istețimea mea în drumul lung spre casă. De ce nu... adică...
— Nu, replică ea împungându-l ușurel cu degetul în piept. Nu vii sus cu mine, nu în seara asta. Dar cred că o să facem și asta la un moment dat. Să vedem ce și cum.
Se ridică pe vârfuri și se apropie de el, apoi își strecură mâna pe ceafa lui și îi trase gura spre gura ei.
Declan simți că se scufunda, ca și cum ar fi mers până atunci pe pământ solid care brusc se transformase în apă. Era ca un fel de cădere în neant care îi trimitea o mie de senzații prin trup.
Alunecarea mătăsoasă a buzelor și a limbii ei, pielea ei caldă, parfumul ei amețitor ca un drog...
În momentul în care încercă să aprofundeze sărutul, Lena se trase înapoi.
— Te pricepi la chestia asta, murmură ea punându-i un deget pe buze. Așa mă gândeam și eu. Noapte bună, *cher.*

— Stai puțin. Nu era atât de șocat încât să nu poată funcționa. O apucă de mână și, trăgând-o cu o mișcare elegantă în brațele lui, murmură: Am la bază o practică îndelungată.
Îi simți curbura amuzată a gurii pe gura lui. Înfigându-și mâinile în părul ei, se abandonă plăcerii sărutului.
„Oooo!“ Acesta fu singurul gând din mintea ei. Gura lui era răbdătoare, dar amenința s-o devoreze. Mâinile lui erau tandre, însă o țineau strâns lipită de el.
Gustul lui, pe care parcă și-l amintea de undeva, începu să-i picure în sânge.
Cineva deschise ușa barului. Muzica se revărsă în stradă, apoi se stinse din nou. O mașină trecu în viteză, trimițând o altă salvă de muzică prin ferestrele deschise.
O căldură fantastică îi vibră pe piele, sub piele, așa că mâinile pe care i le pusese pe umeri se ridicară, încolăcindu-se pe după ceafa lui.
— Te pricepi foarte bine la asta, repetă ea frecându-și obrazul de obrazul lui. Dar nu vii sus în seara asta. Trebuie să mă gândesc la tine.
— Bine. O să revin.
— Toți revin la Lena. „Un timp“, se gândi ea în timp ce se trăgea la o parte. Acum du-te acasă, Declan.
— O să aștept până intri.
Lena ridică din sprâncene și, înduioșată, îl sărută pe obraz, după care porni spre trepte. Când descuie ușa și se uită în spate, el era încă acolo.
— Vise plăcute, *cher.*
— Asta ar fi o schimbare bine-venită, murmură Declan când tânăra femeie închise ușa în urma ei.

capitolul 5

Manet Hall
2 ianuarie 1900

Erau minciuni. Trebuiau să fie minciuni, minciuni absolut mizerabile. Nu voia să creadă, nu avea cum să creadă vreodată că dulcea lui Abby ar fi fugit de el. Că l-ar fi părăsit și ar fi părăsit-o și pe fetița lor.

Lucian stătea pe colțul patului, pradă nebuniei ce îl cuprinsese de când se întorsese acasă cu două zile în urmă. Găsise conacul într-o mare agitație, deoarece soția lui dispăruse.

Un alt bărbat. Asta spuneau ei. O veche dragoste cu care se întâlnea în taină atunci când Lucian mergea la New Orleans cu afaceri.

Minciuni.

El fusese singurul ei bărbat. Făptura angelică pe care o luase de soție fusese virgină în noaptea nunții.

Ceva se petrecuse cu ea. Deschise și închise pumnul peste broșa cu ceas pe care i-o dăruise atunci când îi ceruse mâna. Ceva îngrozitor. Dar ce? Ce o împinsese să plece în miez de noapte?

O relație bolnăvicioasă, se gândi el ridicându-se și începând, a câta oară, să meargă de colo, colo prin cameră.

Știa însă că așa ceva era imposibil. De îndată ce primise vestea plecase călare, bezmetic, înspre malul râului ca să ceară informații de la familia și prietenii ei. Chiar și acum oamenii o căutau pe drum, în mlaștină, pe câmpii. Bârfele se răspândiseră deja: tânăra soție a lui Lucian Manet fugise cu un alt bărbat. Și mai auzea și șoaptele care se ascundeau în spatele acestor zvonuri. Dar la ce se aștepta? Târfă cajun, spuneau gurile rele. Era foarte posibil ca fetița aia să fi fost concepută în sat cu altul.

Minciuni oribile, îngrozitoare.

Se deschise ușa. Josephine nici măcar nu se deranja să bată ușor, așa, de complezență. Manet Hall era al ei, acum și mereu. Intra în orice cameră după bunul ei plac.

— Lucian.

El se răsuci pe călcâie.

— Au găsit-o?

Trebuia să se schimbe de hainele pline de mizerie de la ultima căutare la care participase. Lumina speranței îi răzbătea chiar și prin noroiul de pe față.

— Nu, nu au găsit-o, zise ea închizând ușa cu un pocnet sonor. Și nici nu o vor găsi. A plecat, și probabil chiar în momentul acesta râde de tine cu amantul ei.

Mai că îi venea și ei să creadă ce spunea. Curând, acesta avea să fie adevărul adevărat.

— Nu a fugit.

— Ești un prost. Ai fost un prost când te-ai însurat cu ea și ai rămas un prost. Din câțiva pași mari, ajunse la șifonier și îl deschise larg. Nu vezi că unele dintre hainele ei lipsesc? Nu ți-a spus camerista ei nici măcar atâta lucru?
El nu vedea decât rochia albastră de bal cu volane și trandafirași de care ea fusese atât de mândră.
— Camerista se înșală, rosti cu voce tremurândă.
— Tu te înșeli. Dar bijuteriile? Josephine trase cutia de piele de pe poliță și îi deschise capacul. Unde sunt perlele pe care i le-ai dat de Crăciun? Brățara cu diamante pe care i-ai cumpărat-o când a făcut copilul?
— Le-a furat cineva.
Plescăind dezgustată din buze, *Madame* Manet răsturnă bijuteriile pe pat.
— A luat tot ce strălucea mai tare. O fată de teapa ei nu știe să prețuiască altceva decât ceea ce sclipește. Te-a vrăjit, te-a făcut să-ți nesocotești familia, numele, și acum ne-a târât pe toți în rușinea asta.
— Nu. Lucian închise ochii și îi strânse, simțind cum i se rupea inima în piept. Nu m-ar părăsi. Nu ar părăsi-o niciodată pe Marie Rose.
— Oricâtă afecțiune ar fi nutrit pentru copilă, nu-mi imaginez că ea sau amantul ei ar fi vrut să aibă povara unui bebeluș. Și, în definitiv, de unde știi că este copilul tău?
Furia îi aduse pe chip două pete stacojii.
— Cum poți pune o asemenea întrebare, mai ales după ce ai trăit în aceeași casă cu ea timp de un an?
Sămânța îndoielii fusese răsădită, gândi Josephine cu răceală. Acum trebuia să înflorească.
— Am trăit în aceeași casă cu ea, dar am fost orbită de dorința ei sau copleșită de vraja pe care a aruncat-o și asupra ta. Pentru că e vina ta la fel de mult cum este și vina ei. Dacă ți-ai fi satisfăcut poftele așa cum fac alți bărbați, ai fi plătit-o și i-ai fi dat câteva fleacuri de tinichea, nu am fi fost acum implicați în scandalul ăsta.
— Să o plătesc. Ca pe o târfă. Așa cum își plătește Julian femeile. Lucian făcu un pas în față, atât de furios că mâinile îi tremurau. Soția mea nu e o târfă.
— Te-a folosit, spuse Josephine într-o șoaptă perfidă. Ți-a luat demnitatea și ți-a mânjit-o. A venit în casa asta ca servitoare și a părăsit-o cu tot ce a putut strânge de pe urma înșelăciunii ei. Ca un hoț în noapte, în timp ce copilul plângea după ea. Îl apucă de braț și îl scutură, continuând: Ai încercat să schimbi ceea ce nu poate fi schimbat. Așteptările tale au fost prea mari. Ea nu ar fi putut niciodată să fie stăpâna de la Manet Hall. Aceea sunt eu. Măcar a avut bunul-simț să-și dea seama de asta. Acum a plecat. Noi vom rămâne aici și vom ține capul sus până ce se vor stinge bârfele. Suntem din familia Manet și vom supraviețui. Se întoarse și o porni spre ușă. Mă aștept să te faci prezentabil și să te alături familiei la cină. Viețile noastre au fost date peste cap, însă asta trebuie să înceteze.
Singur, Lucian se așeză pe pat, cu broșa în mână, și începu să plângă amar.

— Ce-i al tău e al tău, băiete. Cu mâinile în șolduri, Remy se învârti în cerc prin bucătărie. Mare mizerie ai făcut aici.
— Vino peste câteva săptămâni, strigă Declan din camera de alături, unde își instalase atelierul de tâmplărie.
Effie ridică un colț al cârpei de pe jos.
— Podeaua va fi minunată. E ca o pânză goală, spuse ea uitându-se de jur împrejur. Trebuia să dea totul jos, să șteargă tot ce era aici ca să poată picta tabloul potrivit.
— Effie, lasă-l pe tălâmbul ăla în plata Domnului și vino să stai aici cu mine.
— Auzi, potolește-te! Nu mai încerca atâta să-mi farmeci iubita.
Remy se apropie de ușă. Declan stătea la bancul de lucru, cu o curea cu scule atârnată la mijloc și un creion de tâmplărie pus după ureche. I se păru că prietenul lui nu folosise o lamă de ras de cel puțin trei zile.
— Vrei să te ajutăm cu ceva, sau doar să-ți admirăm aerul competent și viril?
— De fapt, așa avea nevoie de unul sau doi muncitori necalificați. Puse în funcțiune fierăstrăul electric și începu să taie, scoțând un nor de rumeguș, după care îl opri. Chiar vreți?
— Sigur, zise Remy trecându-și brațul pe umerii lui Effie. O să lucrăm pentru niște bere.
Patru ore mai târziu, stăteau pe terasa din fața bucătăriei proaspăt văruite. Effie, micuță în vechea cămașă de denim pe care Declan i-o dăduse drept halat, avea pistrui de vopsea pe nas. Berea era rece și bună, iar la combină se auzea trupa Foghat îngânând o melodie cu ritm domol.
Când își scoase ultima așchie din degetul cel mare, Declan hotărî că mai bine de-atât nici că se putea.
— Ce e tufișul ăla în floare de acolo? întrebă el făcând semn spre grădina în ruine.
— Camelii, îl lămuri Effie. Grădinile astea sunt într-o stare groaznică, Dec.
— Știu. Trebuie să ajung și la ele.
— Nu poți să te ocupi chiar de tot. Ar trebui să chemi pe cineva să le curețe.
— Marele Frank și Micuța Frankie, zise Remy trăgând o dușcă zdravănă de bere. Ei se ocupă de chestii dintr-astea. Și fac treabă bună.
— E o afacere de familie? Declan avusese întotdeauna încredere în afacerile de familie. Tată și fiică?
— Frate și soră.
— Un frate și o soră pe care îi cheamă Frank? Pe amândoi?
— Da. Frank Xavier a fost un tip foarte orgolios. Le-a pus ambilor copii numele lui. Îți dau numărul lor. Le spui că suni din partea lui Remy.
— Mă duc să mă spăl, anunță Effie privindu-și mâinile pline de vopsea. Pot să dau un tur prin casă?
— Draga mea, poți face tot ce vrei, spuse Declan sărutându-i ceremonios mâna.
— Mă bucur că am văzut-o eu primul, comentă Remy când Effie intră în casă.

— Chiar că da.
— Dar mi se pare că tu te gândești la altă femeie, judecând după modul în care te tot uiți înspre brațul râului.
— Nu pot să o am pe Effie decât dacă te ucid pe tine, așa că îi fac curte lui Miss Odette, ca o mărturie de credință față de prietenia noastră.
— Da, sigur că da. Râzând, Remy se lăsă pe spătar. Diavolița de Lena știe cum să dea peste cap un bărbat, cum să-l facă să se gândească la tot felul de chestii interesante.
— Vezi că tu ai deja o iubită.
— Asta nu înseamnă că nu-mi mai funcționează creierul. Nu-ți face griji însă, Effie este tot ce-mi doresc. Scoase un oftat de om mulțumit și adăugă: În plus, Lena și cu mine ne-am făcut deja numărul acum mult timp.
— Cum adică? Declan își puse jos berea și se holbă la prietenul său. Tu și Lena. Tu... și Lena?
Remy îi făcu voios cu ochiul.
— Într-o vară foarte fierbinte, de-a dreptul incendiară. Trebuie să fi fost acum vreo cincisprezece ani. Au. Se îndreptă de spate ca să-și frece pieptul în zona inimii. Mă doare. Eu aveam cam... da, cred că aveam șaptesprezece ani, tocmai terminasem liceul. Ceea ce înseamnă că ea avea cincisprezece ani, așa cred. Am petrecut câteva seri memorabile pe bancheta din spate a vechiului meu Chevy Camaro. Observând privirea înnegurată a lui Declan, își luă seama: Tu nu erai prin preajmă atunci. Vreo șase luni am fost ca într-o transă din cauza fetei ăleia. Am crezut că o să mor dacă nu o am. Știi cum e la șaptesprezece ani.
— Da. Știu cum este și la treizeci și unu.
Remy chicoti.
— Ei bine, i-am dat târcoale, i-am făcut curte, am vrăjit-o cum am știut mai bine. Am dus-o la filme și la lungi plimbări cu mașina. Și la balul de sfârșit de liceu. Dumnezeule, era frumoasă ca o cadră! Apoi, într-o seară de iunie cu lună plină, în sfârșit i-am dat jos hainele pe bancheta din spate a acelui Camaro. Pentru ea a fost prima oară. Aruncându-i o privire amicului său, completă: Știi cum se spune, o femeie nu uită niciodată prima oară. Acum știi la ce trebuie să faci față, *cher.*
— Cred că pot să mă descurc mai bine decât un licean înfierbântat. Deși, recunoscu Declan în sinea lui, ea îl făcea să se simtă exact așa. Ce s-a petrecut între voi?
— Ne-am îndepărtat, asta e tot. Eu am plecat la școală în Nord, ea a rămas aici. Pasiunea nebună s-a stins încet, încet și am ajuns să fim prieteni. Suntem prieteni, Dec. Mi-e foarte dragă, dar atât.
— Îmi dau seama când aud un avertisment. Tu chiar vrei toate fetele, Remy?
— Nu, doar mă gândeam că nu mi-ar plăcea deloc să îmi văd doi prieteni făcându-și rău unul altuia. Voi doi, băiete, aveți un trecut în spate.
— Eu știu cum să mă ocup de al meu.
— Poate. Dumnezeu știe cât s-a străduit ea să și-l zăvorască pe al ei, să-l lase în urmă. Maică-sa era...

Se întrerupse brusc, deoarece o auzi pe Effie țipând.
Berea se vărsă pe podea când Remy lovi cu piciorul sticla sărind în sus. Trecu vijelios prin ușa de la bucătărie, cu un pas înaintea lui Declan, strigând numele logodnicei sale.
— La etaj, zise Declan, care se năpusti pe scări. E la etaj.
— Remy! Remy, vino repede!
Stătea pe podea, cu brațele în jurul trupului, și se aruncă înspre Remy când acesta se ghemui lângă ea.
— Iubito, ce s-a întâmplat? Te-ai rănit?
— Nu. Nu. Am văzut... Ascunzându-și fața în adâncitura dintre gâtul și umărul lui, murmură: Acolo, pe patul de acolo.
Declan se uită la ușa întredeschisă. Singurul pat de acolo era cel pe care și-l imaginase el.
Încet, deschise ușa mai larg. Soarele care strălucea prin fereastră nu dezvăluia privirii nimic altceva decât podeaua acoperită de praf și tapetul decolorat.
— Ce ai văzut, Effie? întrebă el.
— Pe pat. O femeie – fața ei. Era moartă.
— Iubito. Holbându-se la cameră, Remy o mângâie pe păr. Nu e nimic acolo. Uită-te. Nu e nimic acolo.
— Dar eu am văzut...
— Spune-mi ce ai văzut, îi ceru Declan îngenunchind lângă ea. Ce ai văzut acolo?
— Am văzut... Se cutremură, apoi strânse din buze cu putere încercând să se stăpânească. Ajută-mă să mă ridic, Remy.
Deși era albă la față ca varul, se ridică în picioare și o luă înspre ușă.
— Effie, draga mea, tremuri toată. Hai să mergem jos.
— Nu, nu. Așteaptă. Avea ochii măriți și inima continua să-i bată cu putere în timp ce măsura camera dintr-un capăt în celălalt. Șopti: Nu aveam cum să văd ceva. E o cameră goală. Doar o cameră goală. Probabil că mi-am imaginat...
— Un baldachin? Draperii albastre? O comodă cu sertare și un birou perfect simetric. O măsuță de toaletă și un șezlong albastru. Lămpi cu gaz, lumânări pe polița căminului și o fotografie înrămată.
— De unde știi ce am văzut?
— Pentru că am văzut și eu aceleași lucruri. În prima zi când am ajuns aici. Și mirosea a crini.
— Crini albi într-o vază înaltă, continuă Effie în timp ce pe obraz i se scurgea o lacrimă. Mi s-a părut bizar că ai pus niște flori acolo. Pentru o clipă m-am gândit: Cum de a aranjat camera asta atât de frumos și nu ne-a suflat nici o vorbă? Și pe urmă am pășit înăuntru și am văzut-o pe ea întinsă pe pat. Îmi pare rău. Am nevoie de aer curat.
Fără nici un cuvânt, Remy o ridică în brațe.
— Eroul meu, murmură Effie în timp ce el o ducea în jos pe scări.
— M-ai speriat de moarte, *chère.* Declan, dă-i iubitei mele niște apă.

Un moment lung, Declan se holbă la încăpere. Apoi îi urmă și el la parter. Umplu un pahar cu apă și îl duse pe terasă, unde Remy stătea cu Effie cuibărită pe genunchii lui.
— Ce părere ai acum despre fantome?
Ea luă apa și sorbi în timp ce îl studia pe Declan peste marginea paharului.
— Mi-am imaginat totul.
— Un halat alb pe spătarul șezlongului. Un set cu o perie de argint, o broșă de aur cu un disc de porțelan.
— O broșă cu ceas, spuse ea încet. Se cutremură din nou, expirând cu zgomot. Nu-mi pot explica.
— Îmi poți spune ceva despre femeie?
— Avea fața plină de vânătăi și de sânge. O, Remy!
— Șștt. O mângâie pe păr și o strânse mai tare în brațe. Nu este nevoie să te gândești la asta. Las-o în pace, Declan.
— Nu, e în regulă. Respirând încet, Effie își puse capul pe umărul lui Remy. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Declan continuă: E atât de ciudat, atât de groaznic și de ciudat. Cred că era tânără, dar era greu să-ți dai seama. Părul negru, foarte bogat, foarte ondulat. Avea hainele… cămașa de noapte… sfâșiată. Avea vânătăi îngrozitoare pe gât, ca și cum… Dumnezeule, ca și cum ar fi fost strangulată. Mi-am dat seama că e moartă. Am țipat și am făcut un pas înapoi. M-au lăsat picioarele și m-am prăbușit.
— Trebuie să aflu cine era, spuse Declan hotărât. Trebuie să existe o cale prin care să-i descopăr identitatea. O membră a familiei, o servitoare, o musafiră. Dacă o tânără femeie a murit de o asemenea manieră violentă, incidentul trebuie să fie menționat undeva.
— Pot să fac și eu niște cercetări. Effie lăsă jos paharul și reuși să zâmbească. La urma urmei, cu asta mă ocup.
— Dacă ar fi fost vreo crimă, povestea ei ar fi trebuit să se transmită de-a lungul vremii, opină sceptic Remy. Eu nu am auzit nimic. Iubito, o să te duc acasă.
— De acord. Effie îl atinse pe Declan pe braț: Vino cu noi. Nu știu dacă e o idee bună să rămâi aici.
— Trebuie să rămân. Vreau să rămân.

„Am nevoie să rămân“, se gândi Declan după plecarea lor, ascultând zgomotul constant al șurubelniței electrice pe care o mânuia. Ceea ce făcea el nu era doar o muncă de restaurare. Nu, era pe cale să transforme Manet Hall în căminul lui. Dacă o fată ucisă era parte din casa asta, însemna că și ea îi aparținea.
Voia să-i știe numele, să-i afle povestea. De unde venise? De ce murise? Poate că lui îi fusese menit să descopere lucrurile acestea.
Dacă acele imagini, acele senzații îi îndepărtaseră pe proprietarii precedenți, pe el nu făceau decât să-l lege și mai tare de Manet Hall.

Putea conviețui cu fantomele, decise el în timp ce-și trecea mâna peste suprafața primului dulap de bucătărie pe care îl terminase. Dar nu avea să-și găsească odihna până ce nu afla ce era cu ele.
Cu toate acestea, când hotărî că muncise destul pentru ziua aceea și se duse la culcare, lăsă luminile aprinse.
În următoarele câteva zile avu prea multă treabă ca să se gândească la fantome sau la somnambulism. Nu făcu nici ieșirile în oraș pe care și le promisese.
Electricianul și instalatorul se apucaseră de lucru și munceau și ei din greu cu echipele lor. Casa era prea plină de zgomot și de oameni ca să mai fie loc și pentru fantome.
Frank și Frankie, care semănau ca două picături de apă, cu umeri lați și părul castaniu-închis, dăduseră ocol grădinilor scoțând din când în când sunete ce ar fi putut la fel de bine să fie de aprobare sau de dezgust. Micuța Frankie părea să fie creierul operațiunii; după ce colindase peste tot timp de o oră, îi făcu lui Declan un deviz pentru curățarea arbuștilor și îndepărtarea buruienilor, pentru început. Deși se întreba dacă, ținând cont de suma pe care i-o ceruseră, nu cumva intenționau să se retragă din afaceri cu profitul rezultat din contractul respectiv, Declan avea destulă încredere în Remy încât să-i angajeze.
Veniră înarmați cu cazmale, lopeți, târnăcoape și foarfece lungi de grădină. Din sufragerie, unde lucra la dulapuri, Declan le auzea glasurile domoale și, ocazional, zgomote și bufnituri înfundate.
Când se uita afară, observa cum hățișurile dispăreau încetul cu încetul.
Zidarul pe care îl trimise Miss Odette era un negru slab ca un țâr pe care îl chema Tibald; străbunicul lui, după cum spunea, lucrase odinioară pe câmp pentru familia Manet.
În timp ce făceau turul casei, Tibald nota cu sârg într-un caiețel cu foile îndoite. Când ajunseră la sala de bal, meșterul se uită la tavan cu o expresie visătoare.
— Mereu mi-am imaginat cum a fost pe vremuri, spuse el. N-am văzut prea des așa o minune.
— Ai mai fost aici și altă dată?
— Da. Soții Rudicker mi-au cerut să le fac un deviz pentru lucrările de zidărie. Trebuie să fie cei de la care ai cumpărat dumneata conacul. Aveau idei mărețe, idei frumoase, cei doi Rudickeri, însă nu le-au dus niciodată la îndeplinire. Oricum, aveau de gând să angajeze pe cineva din Savannah. Sau așa am auzit.
— De ce?
Tibald se mulțumi să zâmbească spre tavan.
— Aveau ideile acelea mari și frumoase și nu vedeau cum cineva de prin împrejurimi le-ar fi putut transpune în realitate. S-au gândit pesemne că vor obține un rezultat cu atât mai spectaculos cu cât cheltuiesc mai mulți bani. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, am priceput. Din punctul meu de vedere, dacă angajezi oameni din partea locului este foarte probabil să pună mai mult suflet în munca lor. Deci, te prinzi la lucrarea asta?
— Am făcut toată zidăria la Harvest House de pe River Road. Ca referință, am fotografii în camionetă. Poate vrei să arunci o privire la ele, sau poate vrei să faci o vizită acolo. Acum casa e deschisă pentru public și găzduiește evenimente grandioase. Am mai făcut niște lucrări la New Orleans, Baton Rouge și Metairie. Îți pot da niște nume.
— Hai să ne uităm la fotografii.
O singură privire la pozele tip „înainte“ și „după“, prezentând diferite cornișe, detalii de zidărie și medalioane, îi dovedi lui Declan că omul era un adevărat artist. De formă, îi ceru un deviz. După ce îi promise să facă unul până la sfârșitul săptămânii, Tibald îi întinse mâna.
— Recunosc, m-ar plăcea foarte mult să pot lucra la sala aia de bal. Ai de gând să faci ceva la etajul doi?
— La un moment dat.
— Poate ai dori să discuți cu sora mea, Lucy. Acum face curat.
— O, mai e mult până să am nevoie de o menajeră.
Tibald râse și scoase un pachet de gumă de mestecat Big Red.
— Nu, domnule. Nu mă refer la genul acela de curățenie. Îi oferi lui Declan o gumă, apoi luă și el una pe care o îndoi și și-o vârî în gură. Curăță locul de spirite. Pentru că acolo există niște spirite puternice. Mai ales la al doilea etaj, precizează meșterul mestecând guma cu un aer contemplativ.
— De unde știi?
— Le-am simțit răsuflarea în ceafă. Dumneata nu simți? Când soții Rudicker făceau renovarea au pierdut doi muncitori. Oamenii ăia pur și simplu și-au luat tălpășița fără veste. Nici nu s-au uitat în urmă. Poate și ăsta să fie un motiv pentru care au căutat apoi meseriași din alte părți. Poate fi motivul pentru care nu și-au dus niciodată la bun sfârșit ideile alea mari și frumoase, conchise Tibald.
— Dumneata știi ce s-a întâmplat la etajul al doilea?
— Nu. Și nici nu știu dacă există cineva care știe. Însă nici un localnic nu ar urca acolo pentru toți banii din lume. Dacă e nevoie de niște muncă de zidărie la etajul al doilea, sun-o pe soră-mea Lucy mai întâi. Se întoarseră amândoi auzind o mașină ce intra pe aleea din față. Este mașina lui Miss Lena, și Miss Odette e cu ea! Zâmbetul lui Tibald se lărgi până la urechi când MG-ul antic se opri lângă camioneta lui. Ziua bună, doamnelor. Se duse pe partea dreaptă a mașinii să-i deschidă portiera lui Odette. Ce mai faceți?
— O, bine, bine, Tibald. Ai tăi sunt bine?
— Nu am de ce să mă plâng.
Lena se dădu jos când Declan deschise portiera. Avea niște blugi teribil de mulați, pe care îi purta cu o cămașă de culoare turcoaz.

— Bunică-mea a spus că e timpul să-ți facem o vizită. Măsură din ochi aleea și numără camionetele parcate de-a lungul ei. Ce ai făcut, *cher?* Ți-ai angajat o armată?
— Doar un batalion. Mirosea a iasomie, se gândi el. Mirosea a noapte. Trebuia să se concentreze asupra regulilor elementare de politețe sau să-și înghită guma. Vrei să-ți prezint casa? o întrebă.
— Mmm. O să ajungem și acolo. Tibald, să o saluți pe Mazie din partea mea, bine?
— Sigur că da. Trebuie să plec. O să-ți aduc devizul acela, domnule Fitzgerald.
— Declan. Îl aștept cu nerăbdare. Miss Odette...
Declan strânse mâna femeii mai vârstnice. Purta o rochie de culoarea dovleacului copt și un pulover verde-închis ca să se apere de răcoarea miezului de iarnă. Șosetele care ieșeau din cizme erau în aceeași nuanță.
Mirosea a levănțică și când se mișca îi zăngăneau lanțurile și brățările. Toate aceste detalii îi dădeau lui Declan o stare de bine.
— Bine ați venit la Manet Hall. Așa cum e acum.
Odette îi făcu cu ochiul Lenei când Declan îi sărută mâna.
— La sfârșit o să aruncăm un ochi și noi pe-aici. Am auzit că i-ai angajat pe Marele Frank și Micuța Frankie, spuse ea, dând din cap înspre camioneta lor. Cum se descurcă?
— Mi se pare că își fac bine treaba. Nu știu cum, mărturisi el privind grădinile din fața casei cu degetele mari băgate în găicile curelei. Nu i-am văzut nici o clipă făcând ceva realmente, dar mi se pare că le ajunge să clipească, și două camioane de hățișuri și buruieni au și dispărut. Vreți să ne plimbăm pe aici?
— Da, aș vrea. Lena, dragă, scoate sticlele alea pentru spirite din mașină. O să le atârnăm pentru început în stejarii aceia.
— Sticle pentru spirite?
— Să țină spiritele rele departe, explică Lena începând să scoată din camionetă sticlele pe jumătate pline cu apă.
— Ar trebui să-mi fac griji din pricina spiritelor rele? întrebă Declan.
— Nu strică să fim prevăzători.
Odette luă două sticle și o porni spre copaci.
— Sticle pentru spirite, repetă Declan uimit, amintindu-și că le văzuse atârnând lângă casa ei. Spune-mi, cum funcționează?
— E o veche practică voodoo, îi explică Lena. Clinchetul pe care îl scot sperie duhurile rele și le alungă.
Ca să exemplifice, lovi două sticle una de cealaltă. Sunetul i se păru lui destul de agreabil, nicidecum înfricoșător.
— Crezi în voodoo?
— Cred în ideea aia că nu strică să fim prevăzători.
Porni și ea, delicată și plină de rotunjimi, să i se alăture bunică-sii.
Voodoo sau sticle vechi, lui îi plăcea cum arătau așa, atârnând de copacii lui. Și când lovi din nou două între ele, îi plăcu sunetul pe care îl auzi.

Le luă aproape o oră să dea ocol casei, apoi încă o oră de discuții cu peisagiștii, întrebări despre ce le făceau familiile, speculații despre vreme, discuții legate de grădină.
Când în sfârșit intrară în bucătărie, Odette își puse mâinile în șolduri și dădu din cap.
— Îmi place culoarea, e ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Cei mai mulți bărbați nu știu nimic în afară de alb. Scoate în evidență dușumelele acestea minunate de pin.
— Dulapurile ar trebui să fie gata de instalat săptămâna viitoare, spuse el arătând spre sufragerie. Folosesc și acolo tot pin. Cu partea din față cu geam.
Cu buzele strânse, Odette intră în sufragerie și își trecu mâna peste un dulap.
— Ai făcut treabă bună, Declan. Ești talentat.
— Mulțumesc.
— Și asta te face fericit.
— Sigur că mă face. Vreți să mergem în salon? Acolo am o masă. Putem să bem niște ceai. Ridică privirea când ceva greu lovi podeaua de la etajul de deasupra. Îmi cer scuze pentru zgomot.
— Rareori există muncă fără zgomot. Eu și cu Lena vom hoinări pe aici, dacă nu te deranjează. O să găsim salonul.
— E imposibil să-l ratați. Este singura încăpere care are masă.
— E un tânăr foarte drăguț, comentă Odette când ieșiră din sufragerie.
— Da, este.
— Și arată și bine.
— Mda.
— Și i-ai căzut cu tronc, *chère.*
— Da, admise Lena izbucnind în râs.
— Și ce intenționezi să faci în privința asta?
— Încă mă gândesc. Dumnezeule, ce casă! se minună tânăra femeie. Are ușile suficient de largi cât să treacă o mașină prin ele. Îți vine să plângi când vezi starea de decădere în care a fost lăsată să ajungă.
— Lăsată să ajungă? Nu știu dacă așa e. Mie mi se pare că doar a rămas în așteptare. Nu e tipic pentru un bărbat? observă Odette când intrară în salon. Să trăiască în ditamai conacul cu o singură masă și două scaune? Pun pariu că nu și-a făcut nici o mâncare ca lumea de când e aici.
Lena ridică dintr-o sprânceană.
— *Grandmama,* nu o să mă faci să-mi fie atâta milă de el încât să îi gătesc cina. Amuzată, se duse la fereastră și remarcă: Priveliștea e superbă. Imaginează-ți cum ar fi fost să locuiești aici în vremurile de glorie. Caii care veneau pe alee și mașinile acelea ciudate hurducăindu-se până în fața casei.
— Va fi frumoasă din nou. Numai că are nevoie de o femeie – la fel cum are nevoie și băiatul acela.
Lena se jucă cu cheița ce îi atârna la gât.

— Am spus că mă gândesc încă. Este destul de frig aici, adăugă ea. Ar trebui aprins focul.
— Îl fac eu, se oferi Declan intrând cu o carafă plină ochi cu ceai și niște pahare de plastic.

capitolul 6

Fusese o oră foarte plăcută, gândi Declan. Și dacă nu-i punea la socoteală pe Remy și pe Effie, erau primii oaspeți pe care îi primea acolo.
Îi făcuse multă plăcere prezența lor feminină în salonul lui. Focul trosnea vesel în cămin în timp ce soarele de după-amiază târzie se îndrepta spre amurg, luptându-se să răzbată prin praful de pe geamuri.
— O să mă întorc să văd bucătăria când va fi gata, îi promise Odette.
— Eu sper că vă veți întoarce cât mai des. Îmi va face plăcere să vă arăt și restul casei.
— Poți să-i arăți Lenei. Eu o să mă întorc pe jos acasă.
— Te conduc eu, *Grandmama*.
— Nu, tu mai rămâi puțin. Oricât de inocent îi sunase glasul, în ochi i se zări o sclipire jucăușă. Vreau să merg pe jos, numai bine o să trag după aceea un pui de somn.
Când dădu să se ridice, Declan sări în picioare și îi oferi mâna lui, făcând-o să zâmbească.
— Ai niște maniere foarte frumoase. Să mai vii pe la mine când nu ești așa de ocupat. O să-ți fac niște *sauce patate* – tocăniță de cartofi – înainte să slăbești într-un așa hal încât să-ți cadă hainele de pe ciolane.
— Am instalat telefoanele. Căută în buzunar un petic de hârtie, găsi un creion în buzunarul de la cămașă și scrise numărul. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă.
— Da, într-adevăr, maniere foarte frumoase. Ridică obrazul înspre el, invitându-l să o sărute. Când o conduse până la ușă, îi făcu semn să se mai aplece o dată spre ea. Sunt întru totul de acord să o vrăjești pe micuța mea Lena, îi șopti. Tu vei avea grijă de ea, lucru de care puțini bărbați ar fi în stare.
— Prin asta vreți să-mi spuneți că nu am nici o șansă cu dumneavoastră, Miss Odette?
Ea râse și îl bătu ușurel pe obraz.
— Ehei, dacă aș fi cu treizeci de ani mai tânără, ar avea în mine o rivală de temut. Hai, du-te acum și arată-i casa.
O urmări trecând pe lângă copacii pe care se bălăngăneau sticlele pentru spirite.
— Îți place de bunica mea, constată Lena din ușa salonului.
— Sunt nebun după ea. E absolut minunată. Ascultă, e destul de mult de mers pe jos de aici până acasă la ea. Ar trebui să... adică eu...
— Dacă vrea să meargă pe jos va merge pe jos. Nu ai cum să o oprești să facă ceva când își pune asta în cap. Se apropie de ușa din față și rămase lângă el. Uite acolo, a apărut Rufus să o conducă acasă. Pot să jur, câinele ăla parcă are un radar când e vorba de ea.
— Eu am tot sperat că va veni pe la mine, zise Declan. Și că o să te aducă și pe tine cu el. În două seri am fost pe punctul de a te vizita în oraș și de două ori m-am convins să nu o fac.

— De ce?
— Pentru că una e să fii insistent și alta e să te ții scai de om. Se întinse și-i apucă o șuviță de păr cârlionțat pe care o răsuci în jurul degetului. M-am gândit că ar trebui să aștept până treci tu pe aici, ca nu cumva să-ți vină ideea de a cere un ordin de restricție împotriva mea.
— Dacă vreau ca un bărbat să nu mă mai caute îi spun să nu mă mai caute.
— Și bărbații fac întotdeauna ce le spui tu să facă?
Buzele ei se curbară în acel zâmbet de felină care îi stârnea lui Declan dorința de a-i linge alunița cea neagră.
— Majoritatea. Vrei să-mi arăți căsoaia asta a ta, *cher?*
— Da. O apucă ușor de bărbie și o sărută, murmurând: Desigur. Apropo... O luă de mână și o conduse spre scări. Am permisiunea lui Miss Odette să te vrăjesc.
— Mi se pare că ar fi nevoie de permisiunea mea, nu de a ei.
— Și am de gând să te vrăjesc de tot, așa că o să începem cu începutul. Sunt niște scări fabuloase, nu ești de acord?
— Ba da, zise Lena trecându-și unghia roșie de-a lungul balustradei. E foarte mare conacul ăsta Declan. Și din câte am văzut din el, îmi dau seama că la urma urmei nu ești un avocat înstărit.
— Fost avocat. Și nu înțeleg ce vrei să spui.
— Ai destui bani să reconstruiești locul acesta și să-l păstrezi – căci vrei să-l păstrezi, nu-i așa?
— Ba da.
— Atunci înseamnă că nu ești un tip înstărit. Ești bogat de-a dreptul. Putred de bogat. Așa să fie?
— Ei bine, banii nu sunt o problemă. Și nici nu cumpără fericirea.
Ea se opri pe palier râzând în hohote.
— O, *cher,* dacă crezi asta înseamnă că nu știi de unde să-ți faci cumpărăturile.
— Oricând vrei, mă poți ajuta în sensul ăsta.
— Poate. Privi în jos peste balustradă, spre marele hol de la intrare, și remarcă: La un moment dat o să ai nevoie de mobilă. Știu locurile perfecte din care să ți-o procuri.
— Ai un văr?
— Da, unul sau doi.
Ridică din sprâncene auzind zgomotul și înjurăturile din capătul coridorului.
— Instalatorul, îi explică Declan. L-am pus să se apuce de baia principală. Era... ei bine, era o rușine de culoarea fructului de avocado. Dacă știi pe cineva care să vrea mobilier de baie foarte, foarte urât, să mă anunți.
Dădu să o îndepărteze de ușa încăperii pe care o considera de acum camera lui cu fantome, însă ea învârti mânerul și o deschise. Declan se trezi că-și ținea respirația când Lena păși înăuntru.
— E frig aici. Își petrecu brațele în jurul trupului, dar nu reuși să domolească fiorul ce o străbătea. Ar trebui să încerci să salvezi tapetul, îi sugeră. Are un model foarte drăguț. Violete și boboci de trandafiri. Ajunsese

pe la jumătatea camerei, și fiorul se transformă în tremur de-a dreptul. Sentimentul care o copleși dintr-odată era de jale profundă. E o încăpere tristă, nu-i așa? Are nevoie de lumină. Și de viață.
— E o fantomă. O femeie. Cred că a fost ucisă aici.
— Crezi? Se întoarse la el. Era palidă, cu ochii ușor măriți. Nu percep nimic… violent. Doar trist. Pustiu și trist.
Vocea i se îngroșă. Fără să stea pe gânduri, Declan se duse la ea.
— Te simți bine?
— Mi-e frig.
El se aplecă să-i frece brațele, dar în momentul în care o atinse simți un șoc. Râzând, ea făcu un pas înapoi.
— Nu cred că la asta se referea *Grandmama* când a spus să mă vrăjești, *cher.*
— E în camera asta. E ceva ciudat în camera asta.
— Pe mine nu mă îngrijorează fantomele. Ar trebui să nu te îngrijoreze nici pe tine. Nu-ți pot face rău.
Cu toate astea, trebui să se lupte cu nevoia presantă de a grăbi pasul spre ușă.
Hoinări prin celelalte dormitoare, dar nu mai simți nimic din acea jale, acea groază, acea singurătate teribilă care o făcuseră să iasă din prima încăpere.
La ușa camerei lui Declan, zâmbi.
— Ei bine, aici nu e chiar așa de rău. Ai gust, *cher.* Vârî capul în baie, unde muncitorii bocăneau și înjurau copios. Ceea ce nu pot spune și despre cel care a făcut baia asta, continuă ea. Tu ești, Tripadoe? Maică-ta știe că înjuri în halul ăsta?
Se sprijini de tocul ușii și rămase câteva minute acolo, vorbind cu instalatorii. În timpul acesta, Declan rămase undeva în spate, mulțumindu-se să o privească.
Era de-a dreptul jalnică fixația asta de cățeluș îndrăgostit pe care o făcuse pentru ea, își zise.
Ca pentru a-i confirma gândurile, când Lena îi aruncă o privire peste umăr, simți o vibrație care i se duse până în călcâie.
— Hai să îți arăt sala de bal. De fapt, va fi piesa de rezistență a casei.
— Sigur, mi-ar plăcea să o văd. Dar când porniră, ea făcu un gest brusc înspre etajul de deasupra. Ce este acolo, sus?
— Alte camere goale. Spații de depozitare, încăperile servitorilor.
— Hai să ne uităm.
— Nu e nimic special.
Dădu să o apuce de mână, dar ea o luase deja în sus pe scări.
— Poți ajunge la belvedere de aici? Pe vremuri obișnuiam să o admir și să mă închipui stând acolo.
— E mai ușor din… nu!
Porunca lui ritoasă o făcu să înghețe cu degetele pe mânerul de alamă oxidată al camerei copiilor.

— Ce s-a întâmplat? Ai o femeie în lanțuri? Toate secretele tale sunt zăvorâte aici, *cher?*
— Nu, doar că... Simțea cum panica i se ridică în piept, arzându-l undeva, chiar în gât. E ceva în neregulă cu camera aceea.
— E ceva în neregulă cu majoritatea camerelor, ripostă ea deschizând ușa.
Declan avea dreptate. O lovi imediat aceeași senzație violentă de durere și pustietate și jale adâncă. Văzu pereții și podeaua și ferestrele, praful și anii lungi de neglijare. Și simți că i se rupe inima.
Chiar când dădu să vorbească, frigul o pătrunse. Îl simți trecându-i peste piele, ca o respirație, apoi zburlindu-i părul.
— Aici e punctul central, rosti ea hotărâtă, deși habar nu avea ce voia să spună cu asta sau de unde știa. Poți simți? Poți?
Cuprins de amețeală, Declan se sprijini de tocul ușii. Teama pe care o simțea era total irațională, de neoprit, ca și cum îi trimitea cuțite în oase. Era casa lui, ținu să-și amintească. Blestemata lui de casă. Făcu un pas în interior, apoi se opri o secundă.
Camera începu să se învârtă. Auzi un țipăt, o văzu pe Lena și panica ce i se zugrăvi pe chip. I se păru că buzele i se mișcau rostindu-i numele. Pe urmă privirea i se încețoșă, iar în fața ochilor nu mai văzu decât niște pete albe care dansau nebunește.
— Declan. Haide, *cher.* Haide, haide, dragul meu.
Cineva îi mângâia părul, fața. Simți buze atingându-i-le pe ale lui. Deschise ochii, dar nu reuși să vadă nimic, așa ca pur și simplu îi închise la loc.
— Nu, nu face asta.
Îl bătea pe obraji cu degete ce tremurau ușor. Se prăbușise ca un copac retezat, îndată după ce fața i se golise de culoare și își dăduse ochii peste cap.
— Haide, deschide ochii.
— Ce dracu' s-a întâmplat?
— Ai leșinat.
Ochii lui se deschiseră și se concentrară asupra chipului ei. Tot trupul îl durea și avea o vagă stare de greață.
— Pardon, bărbații nu leșină. Uneori, se întâmplă să ne mai pierdem cunoștința, chiar să dăm ortul popii. Dar nu leșinăm.
Ușurată, Lena expiră zgomotos. Ar fi putut să-și spargă țeasta, se gândi, dar își revenise. Mai mult, creierul lui părea intact.
— Îmi cer scuze. Era să dai ortul popii. De tot. Te-ai lovit de podea destul de violent ca să-ți sară capul de pe umeri. Se aplecă din nou și își trecu buzele pe zgârietura proaspătă de pe fruntea lui. O să faci o vânătaie acolo, *bébé.* Nu am putut să te prind. Oricum, cred că am fi căzut amândoi dacă aș fi făcut-o. Îl întorsese cu fața în sus, iar acum îi mângâia cu tandrețe obrajii palizi. Ți se întâmplă frecvent să îți pierzi cunoștința așa?
— De obicei trebuie să beau mai întâi până uit de mine, ceea ce nu am mai făcut de când eram în facultate. Ascultă, cu riscul de a mă face de râs de

două ori în numai câteva minute, chiar trebuie să ies dracului din camera asta.
— OK. Poți să stai în picioare? Nu cred că te pot ridica eu, *cher.* Ești ditamai găliganul.
— Da.
Se ridică în genunchi străduindu-se să respire normal, dar inima i-o luase din nou razna. Avea senzația că îi parcase un jeep pe piept. Se clătină și fu pe punctul să se prăbușească la loc.
Lena îi trecu un braț pe după talie, încercând cu toate puterile să-l sprijine.
— Un pas, doi pași. O să mergem jos ca să te poți întinde să te odihnești.
— Sunt bine. Voi fi bine. Urechile îi țiuiau. În momentul în care ajunse la trepte, se prăbuși și își lăsă capul între genunchi. Dumnezeule!
— Haide, haide, dragul meu, șopti ea mângâindu-l pe păr.
— Închide ușa aia, te rog. Închide-o!
Lena se repezi înapoi și o trânti.
— Haide, respiră, revino-ți și pe urmă mergem jos și ne băgăm în pat.
— Mi-am dorit să te aud spunând asta de prima oară când te-am văzut.
Gheara din pieptul ei se domoli un pic.
— Îți revii, nu-i așa?
— Mă simt mai bine. Putea din nou să respire, și senzația de vomă începuse să dispară. Izbuti să glumească: Va trebui să mă duc să bat măr pe cineva sau să împușc un mamifer de talie mică ca să-mi pot recupera bărbăția.
— Lasă-mă să mă uit la tine. Îi dădu capul pe spate și îl studie, apoi conchise: Mai ești încă puțin palid, dar ai început să-ți revii. Pun pariu că *Grandmama* are dreptate. Nu mănânci. Ce ai mâncat azi, de exemplu, *cher?*
— Cereale. Micul dejun al campionilor. Nu mi se pare că a funcționat, spuse el zâmbind ușor.
— O să-ți fac un sandvici.
— Chiar? Simpla idee îi stârni o plăcere enormă. O să gătești pentru mine?
— Un sandvici nu se poate numi gătit...
— În lumea mea este. Lena, camera aceea...
— O să vorbim despre asta, însă după ce bagi ceva în stomac.
Adevărul era că nu prea aveau de unde alege. O singură privire în frigiderul luat la mâna a doua o făcu pe Lena să ofteze compătimitor.
— Câți ani ai? Doisprezece?
— Sunt bărbat, răspunse el ridicând din umeri. Iar obiceiurile mele referitoare la cumpărături sunt pur bărbătești. Am niște unt de arahide care ar putea merge cu jeleul ăla. Undeva, adăugă, aruncând o privire prin cameră.
— Undeva.
Mai avea și o singură feliuță de șuncă, două ouă, niște brânză cu aspect anemic și o jumătate de pungă de salată tăiată.
— Se pare că până la urmă o să gătesc totuși pentru tine. Unde e aragazul?
— Chiar aici, zise Declan bătând cu palma pe cuptorul cu microunde.
— Ei bine, va trebui să ne descurcăm cu el. Un bol? Un cuțit? O furculiță?

— Ăăă...
Scormoni printr-o cutie și aduse niște tacâmuri de plastic.
— Dragul meu, mi se pare foarte trist. Stai jos, și Lena va avea grijă de tine. Numai de data asta, precizează ea.
El se așeză pe capra fierăstrăului și o urmări în timp ce bătea ouăle, tăia șunca și brânza și vărsa în castron o parte din conținutul pungii cu salată.
— Ai niște ierburi, *cher?* Niște mirodenii, ceva?
— Am sare și piper. Ceea ce contează, murmură el auzindu-i oftatul. Exploratorii au căutat și au descoperit continente întregi numai pentru sare.
— Când erai mic ai avut bucătăreasă, nu?
— Da. Și ce?
— Ce ai făcut când te-ai mutat singur?
— Mi-am comandat mâncare gata făcută și am încălzit semipreparate la cuptorul cu microunde. În civilizația contemporană, nici un bărbat nu are cum să moară de foame.
Lena puse bolul în cuptor, îl programă și apoi se întoarse din nou spre el.
— Dacă intenționezi să locuiești aici, ai face bine să îți găsești o bucătăreasă.
— Spune-mi cât ceri.
— Ești un tip amuzant, Declan.
Fața lui avea acum culoarea normală, privirea îi redevenise clară. Stomacul ce i se făcuse ghem când el se prăbușise în fața ochilor ei se relaxă.
— Cum se face că nu ai o femeie?
— Am avut una, dar mi-am dat seama până la urmă că nu o voiam cu adevărat.
— Chiar așa? Deschise cuptorul, amestecă ouăle dinăuntru și apoi îl programă din nou. Ce s-a întâmplat? se interesă ea.
— Nu ți-a povestit Remy?
— Nu-mi povestește chiar tot.
— Am fost logodit. Am anulat totul cu trei săptămâni înainte de nuntă, ceea ce mă face, îți dai seama, un mare mitocan. O mulțime de oameni din Boston mă blestemă chiar și acum.
Încerca să glumească pe tema asta, gândi ea, dar se vedea că istoria îl afectase.
— De asta ai plecat?
— Nu, de asta mi-am dat seama că pot pleca.
— Nu o iubeai.
— Nu. Nu o iubeam.
— Și te întristează să spui asta. Scoase bolul și i-l așeză dinainte, întinzându-i o furculiță de plastic. Ochii îi erau din nou cețoși, observă ea. Din cauza regretelor. Ea te iubea?
— Nu. Eram o pereche frumoasă, ne stătea bine împreună. Ne obișnuiserăm unul cu celălalt. Credeam că ne dorim aceleași lucruri.
— Dar nu era așa.

— Nu, niciodată nu fusese așa de fapt. Și cu cât ne apropiam de ziua cu pricina, aveam senzația că viața mea se... îngustează din ce în ce mai tare, până ce m-am trezit într-un ungher. Fără spațiu, fără aer. Fără lumină. Mi-am dat seama că aveam aceleași sentimente față de Jessica cum aveam și față de slujba mea de avocat corporatist și că dacă așa urma să fie tot restul vieții mele, aș fi putut la fel de bine să mă arunc de pe un pod dacă nu ieșeam din ungherul ăla cum prindeam ocazia.
— A fost un gest de mai mare curaj să ieși din ungher decât ar fi fost să te arunci de pe pod, murmură ea dându-i părul de pe frunte.
— Poate. E bună chestia asta, spuse el, luând încă o furculiță de omletă. Dar tu de ce nu ai un bărbat?
— Cine spune că nu am? replică Lena înălțându-și sfidător capul.
Declan o apucă de mână înainte ca ea să se poată întoarce.
— Trebuie să știu dacă ai.
— De ce?
— Pentru că nu mă pot opri să mă gândesc la tine. Pentru că nu mi te pot scoate din cap și nici de sub piele. Pentru că de fiecare dată când te văd, inima mi-o ia la sănătoasa.
— Te pricepi și la asta. Te pricepi să spui vorbe care să aprindă o femeie.
Dacă ar fi fost vorba doar de atracția pe care o simțea față de el, ar fi putut foarte ușor să-și facă loc acolo, între picioarele lui lungi și să satisfacă dorința amândurora. Dar acesta nu era un bărbat ca oricare altul, își zise. Să fie cu el nu ar fi fost deloc simplu.
— Mănâncă-ți ouăle, îl îndemnă, trăgându-și mâna din mâna lui. De ce ai început lucrările cu bucătăria, dacă mănânci unt de arahide și nu ai nici măcar o farfurie ca lumea?
— Ba am farfurii, doar că nu genul acela care se spală. Bucătăria este inima oricărei case. Casa în care am crescut eu era spațioasă, veche, minunată, cu camere mari, extraordinare. Cu toate astea, sfârșeam cu toții în bucătărie și dacă apărea vreo criză și dacă era vreo sărbătoare și dacă pur și simplu aveam ceva de discutat. Cred că așa ceva vreau și aici.
— Ce frumos! Se rezemă de un dulap, măsurându-l din ochi. Vrei să faci sex cu mine, *cher?*
Pulsul lui crescu dintr-odată până la nori, dar reuși să nu se miște.
— Sigur. Lasă-mă doar să îl dau afară pe instalator. Când ea râse, își luă seama: A, nu te refereai la momentul prezent. Mi s-a părut genul de întrebare la care se poate răspunde cu adevărat sau fals. Stai să văd. Își puse degetele pe încheietura mâinii. Da. Sunt încă viu, deci răspunsul este „adevărat“.
Ea clătină din cap, îi luă bolul gol din față și îl aruncă în cutia destinată gunoiului.
— Ești un bărbat interesant, Declan. Și îmi placi.
— Ei, ei, stai o clipă. Privi în jur și apucă o șurubelniță aruncată pe o scândură. Poftim, îi spuse el dându-i-o.
— Ce să fac cu asta?

— Să mi-o înfigi în inimă atunci când o să-mi spui că vrei să fim doar prieteni.
— Pun pariu că Jessica își dă în continuare palme că te-a lăsat să-i scapi. Chiar vreau să fim prieteni. Se jucă o clipă cu șurubelnița, după care o puse din nou jos. Încă nu știu dacă vreau să fim doar prieteni. Trebuie să mă gândesc la asta.
— OK. Punându-i mâinile pe umeri, murmură: Gândește-te.
Ea nu încercă să se tragă la o parte, ci își ridică fața ca buzele lui să le poată întâlni pe ale ei.
Îi plăcea alunecarea aceea ușoară de la căldură la fierbințeală, senzația fluidă de plutire pe care i-o oferea un bărbat care nu se grăbea când săruta.
Înțelegea dorința. Dorința masculină. Dorința ei. Și știa că unele dintre acele dorințe nu puteau fi ostoite decât prin sex sălbatic și fierbinte în întuneric.
Din când în când și ea își ostoise dorințele în felul acela.
Aici însă era mai mult decât atât, era un fel de dor. Iar dorul, chiar și satisfăcut, putea da naștere unor chinuri pe care dorințele nu ar fi putut niciodată să le provoace.
Totuși, nu se putu abține să nu-și ducă mâinile mângâietor pe fața lui, lăsând sărutul să se prelungească.
Undeva, înăuntrul ei, ceva oftă.
— Angelina.
Îi rosti numele într-o șoaptă lină când își aprofundă sărutul. În capul ei răsunară o mie de avertismente, însă nu le băgă în seamă. Fără să se gândească la nimic, se dărui o clipă fierbințelii, nevoii. Dorului.
Apoi se trase la o parte.
— Da, asta e ceva la care trebuie într-adevăr să mă gândesc. Își apăsă o palmă pe pieptul lui când dădu să o tragă din nou înspre el și-l mustră: Liniștește-te, *cher.* M-ai înnebunit destul pentru o singură zi.
— Dar de-abia începusem.
— Cred. Expiră zgomotos, apoi își dădu părul pe spate aranjându-l. Trebuie să plec. În seara asta lucrez la bar.
— Vin și eu. Să te conduc acasă.
Oricât de calmă îi suna vocea, în ochii lui se citea furtuna. Genul acela de furtună care te făcea să te înfiori toată înainte să te distrugă complet, se gândi ea.
— Nu cred.
— Lena. Vreau să fiu cu tine. Vreau să petrec timp cu tine.
— Vrei să petreci timp cu mine? Scoate-mă în oraș.
— În oraș?
— Da, la întâlnire. Genul acela de întâlnire când vii să mă iei de acasă și mă duci la o cină într-un loc ca lumea. Îl împunse ușurel cu degetul în piept și adăugă: Dansăm toată seara și pe urmă mă aduci acasă și la ușă mă săruți de noapte bună. Crezi că poți face asta?
— La ce oră vrei să vin să te iau?

Ea zâmbi și clătină din cap.
— Azi nu se poate, dar luni seara sunt liberă. Lunea nu e așa de multă lume la bar. Să vii să mă iei la opt.
— Luni. Ora opt.
O apucă din nou de brațe și o lipi de el cu putere. De data asta nu mai fu vorba de nici un fel de alunecare lină; pur și simplu se azvârli cu capul înainte în marea de senzații.
O, da, gândi ea, avea să-i trimită mii de fiori prin trup înainte să o distrugă de tot.
— Doar așa, ca să nu uiți, îi spuse el.
Vorbele îi sunau mai degrabă a avertisment, constată Lena. Nu era nicidecum docil, așa cum pretindea.
— Nu voi uita. Ne vedem, *cher.*
— Lena. Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat sus.
— O vom face, strigă ea în urmă fără să se oprească.
Nu respiră ca lumea până ce nu ieși din casă. Relația lor nu avea să fie atât de simplă pe cât crezuse ea. Bunele maniere nu erau doar așa, o poleială, ci erau ceva înnăscut. Dar la fel erau și pasiunea și hotărârea. O combinație pe care ea, una, o admira și respecta.
Nu că nu ar fi putut să se descurce cu el, la urma urmei, își spuse pe când se urca în mașină. Să se descurce cu bărbații era unul dintre lucrurile la care se pricepea cel mai bine pe lumea asta.
Bărbatul acesta era însă mult mai complicat decât lăsa să se întrevadă. Și mult mai greu de descifrat decât toți cei pe care-i întâlnise până atunci.
Știa ce vedeau bărbații când se uitau la ea. Și nu o deranja, conștientă fiind că, de fapt, reprezenta mult mai multe decât ce vedeau ei. Sau ce doreau să vadă.
Avea multă minte și avea și coloană vertebrală și în plus disponibilitatea de a le folosi pe amândouă pentru a obține ceea ce dorea. Își gestiona viața în același mod în care își gestiona barul. Cu pasiune și o temelie de ordine sub haosul aparent.
Aruncă o privire în oglinda retrovizoare spre Manet Hall. O îngrijora faptul că Declan Fitzgerald putea zgudui acea temelie într-un mod în care nimeni nu o făcuse vreodată.
O îngrijora gândul că avea să-i fie foarte greu să umple crăpăturile după plecarea lui.
Căci ei plecau întotdeauna. Asta doar dacă nu plecai tu mai întâi.

*

Declan adormi gândindu-se la Lena și fu năpădit îndată de vise despre ea. Vise puternice, fizice, în care ea se afla sub el și se mișca frenetic, smucind rapid din șolduri. Pielea umedă, ca aurul topit. Ochii de ciocolată neagră și buzele ude și roșii.
Îi putea auzi zgomotul respirației, avântul și relaxarea, micile gemete de plăcere. Putea să o miroasă, îi simțea parfumul acela de iasomie ce îl

învăluia ca dansul unei sirene și îl făcea să se gândească la haremuri și la umbre interzise.
Se adânci mai tare în somn, dorind-o cu disperare.
Și o văzu alergând de-a lungul unui coridor, cu brațele pline de lenjerie. Părul ei, tot părul ei minunat, era prins strâns la spate, iar trupul acela ademenitor era acoperit de la gât până la glezne cu o rochie largă cu un model cu floricele decolorate.
Trebuia să se grăbească să pună lenjeria la locul ei. *Madame* Manet se sculase deja și umbla prin casă și nu îi plăcea deloc să le vadă pe ajutoarele de cameriste strecurându-se pe holuri. Dacă nu era rapidă putea fi observată.
Nu voia ca *Madame* să o observe. Servitorii își păstrau slujbele atâta timp cât erau invizibili. Asta spunea *Mademoiselle* LaRue, menajera-șefă, și ea nu se înșela niciodată.
Avea nevoie de slujba asta. Familia ei avea nevoie de banii pe care îi câștiga; pe deasupra, era absolut încântată să muncească la Manet Hall. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată. Era atât de fericită și de mândră că putea să contribuie și ea în felul ei la înflorirea ei!
De câte ori nu o privise îndelung din umbrelele de pe brațul râului? Admirând-o, tânjind după șansa de a trage cu ochiul pe fereastră la toate frumusețile dinăuntru.
Și acum era înăuntru și era responsabilă într-o anumită măsură de întreținerea acelor frumuseți.
Îi plăcea mult să lustruiască lemnul, să mături dușumelele. Să vadă cum sclipeau geamurile după ce le freca ea.
În visul lui, ea ieși pe coridor prin una dintre ușile secrete de la etajul întâi. În timp ce păși grăbit, se uită în toate părțile – la tapet, la covoare, la lemn și la sticlă. Se strecură într-o cameră de toaletă și puse lenjeria într-un dulap.
Dar când se întoarse spre ușă, ceva îi atrase atenția, așa că merse în vârful picioarelor până la fereastră.
Declan văzu, așa cum văzu și ea, niște oameni călare apropiindu-se printre stejarii falnici ce mărgineau aleea.
Simți, așa cum simți și ea, inima sărindu-i din piept când privirea i se fixă pe bărbatul călare pe un murg semeț. Părul lui de aur flutura în bătaia vântului. Se ținea în șa drept precum un soldat, avea o haină cenușie pe umerii largi și cizme negre strălucitoare.
Ea își duse mâna la gât și gândi cât se poate de clar: „Iată, prințul s-a întors la castelul lui“.
Oftă, așa cum oftează fetele când au nesăbuința să se îndrăgostească. El zâmbi, ca și cum i-ar fi zâmbit ei, dar ea știu că bucuria zugrăvită pe chipul lui frumos se datora apropierii de casă.
Cu inima bătându-i cu putere, se grăbi afară din cameră, înapoi pe ușa servitorilor și din nou în labirint.

Tânărul stăpân venise acasă. Oare ce avea să se întâmple în continuare? se întrebă ea.

Declan se trezi tresărind înfrigurat. Mirosea a praf și a umezeală și simți lemnul tare al dușumelei sub el.
— Ce dracu’?
Amețit, dezgustat, întinse o mână până dădu de un perete. Se sprijini de el și se ridică în picioare, apoi merse de-a lungul lui, așteptându-se să ajungă la un colț, la o ușă. Îi luă ceva timp să-și dea seama că peretele nu avea tapet.
Nu era în camera cu fantoma de data aceasta. Era într-unul dintre coridoarele secrete ale servitorilor, așa cum fusese fata din visul lui.
Cumva, cine știe cum, parcursese același drum cu ea.
Ideea de a bâjbâi prin întuneric nu-i prea surâdea, dar era de preferat decât să petreacă următoarele ore acolo, așteptând să răsară soarele.
Făcu pași mici, unul după celălalt. Când în sfârșit pipăi tocul unei uși era ud leoarcă de sudoare.
Împinse ușa și ieși, apoi spuse o mică rugăciune de mulțumire când trase în piept aer proaspăt și văzu în lumina slabă coridorul de la etajul întâi.
În păr avea pânză de păianjen, mâinile și picioarele îi erau murdare.
Dacă o mai ținea tot așa, își spuse, trebuia să se ducă la un medic și să ceară niște somnifere. Sperând că aventurile de noaptea asta se terminaseră, se duse să se spele și apoi să dea pe gât niște apă ca să-și potolească setea ce-i pârjolea gâtlejul. În final intenționa să se încuie în dormitor.

capitolul 7

Declan luă grămada de cărți din brațele lui Effie, apoi o sărută pe obraz.
— Nu era nevoie să vii tocmai până aici ca să-mi aduci astea. Puteam să vin eu la tine.
— N-a fost nici un deranj. Am avut o întâlnire care s-a anulat, așa că am profitat de timpul liber. Și în plus... Respirând încet, Effie se uită de jur împrejur. Trebuia să-mi dovedesc mie însămi că nu voi da bir cu fugiții după prima vizită în locul acesta.
— Și te simți bine?
— Da. Expiră prelung și apoi dădu din cap hotărâtă. Mă simt cât se poate de bine. Apoi se încruntă observându-i cearcănele adânci: Pe de altă parte, tu arăți absolut epuizat.
— Nu am dormit prea bine. Nu-i venea să vorbească despre vise, despre somnambulism, despre zgomotele care îl trezeau de atâtea ori în crucea nopții, așa că schimbă subiectul: Haide să ne întoarcem în bucătărie ca să pot să mă laud. Am niște limonadă – nu e din lămâi adevărate, dar măcar e rece și potabilă.
— Bine, zise ea atingându-i brațul cu un gest ce-i arăta că înțelegea perfect situația. Nu am decât o jumătate de oră, dar vreau să-ți comunic niște informații. Informații și speculații. Ce se petrece aici?
Aruncă o privire în salonul din față. Pe podea erau vrafuri de hârtii, cărți deschise și o mulțime de vopseluri și eșantioane de materiale.
— Proiectul meu următor. M-am gândit să încep cu o cameră unde vizitatorii vor putea să stea jos atunci când va fi gata. Ce fel de informații?
— Despre familia Manet. Nu mi-a fost greu să aflu, spuse ea în timp ce străbăteau coridorul. Henri Manet s-a căsătorit cu Josephine Delacroix. Amândoi proveneau din familii creole bogate și de vază. Henri era implicat în politică. Se zvonea că tatăl lui făcuse un profit frumos în timpul Războiului de Secesiune aducând provizii și mărfuri. Familia devenise una dintre cele mai importante susținătoare ale Partidului Republican în timpul Reconstrucției. Potrivit bârfelor, își foloseau puterea și influența pentru a cumpăra voturi și politicieni. O, Doamne, Dec, uită-te la ăsta! Păși în bucătărie și zâmbi spre dulapurile de jos, care fuseseră deja montate. Dumnezeule, ce frumoase sunt!
El își vârî degetele mari în buzunarele de la spate și zâmbi strâmb.
— Pari surprinsă.
— Ei bine, chiar sunt, dar surprinsă extrem de plăcut, impresionată mai degrabă. Remy abia poate să bată un cui în perete ca să agațe un tablou. Își trecu mâna peste lemn, deschise și închise o ușă. Sunt nemaipomenite. Probabil că ești foarte mândru de tine.
— Da, sunt destul de mulțumit de ce am făcut. Meșterii tocmai au plecat. Am ales să folosesc materiale solide, care să dea impresia de piatră. Am mai și comandat un frigider cu o mare ladă frigorifică – din motive pe care nici eu însumi nu le știu prea clar – și un aragaz și o mașină de spălat vase. O să

le încastrez și o să fac panouri care să le acopere, așa că tot ce se va vedea va fi din lemn. Puse cărțile pe o bucată de placaj și o întrebă: Vrei limonada aia?
— Da, mi-ar plăcea.
Intră în sufragerie în urma lui. Două servante erau gata, iar a treia era începută.
— Doamne, ce frumoase o să iasă. Cred că muncești la ele zi și noapte.
„Și slăbești, se gândi ea. Și începi să fii tras la față."
— E mai bine decât să umblu prin somn. Surescitat, se trezi că-și vârâse din nou mâinile adânc în buzunare ca să le stăpânească tremurul. Mai spune-mi, Effie, o rugă.
— Bine. Își înăbuși pornirea de a-l copleși cu îngrijorarea ei și își reluă povestea: Primii proprietari își pierduseră cea mai mare parte a averii în timpul războiului. Rezistaseră numai prin vânzarea unor parcele din moșie sau închirierea lor în regim de arendă. Vederile lor politice erau exact opuse celor ale familiei Manet. În urma unui incendiu, casa a ars complet. Ceea ce i-a distrus. Familia Manet a cumpărat moșia și a pus să se construiască Manet Hall. Aveau doi fii gemeni, Lucian și Julian. Amândoi au mers la Tulane, unde Lucian a obținut rezultate foarte bune, iar Julian a absolvit, ca să zicem așa, facultatea de beții și jocuri de noroc. Lucian, întâiul născut, urma să moștenească totul și să se ocupe de afacerile familiei. Cea mai mare parte a banilor se cam dusese, dar Josephine avea o moștenire impresionantă. Ambii fii au murit înainte de a împlini douăzeci și trei de ani.
— Cum? se interesă Declan oferindu-i limonadă.
— Aici nu avem decât zvonuri și speculații, zise ea sorbind din pahar. Varianta cea mai vehiculată este că s-au ucis unul pe celălalt. Nimeni nu știe precis de ce, probabil o ceartă în familie care a degenerat. Se spune că Lucian s-a dus la New Orleans, la ordinul mamei lui, ca să-și aducă fratele înapoi dintr-unul din bordelurile pe care le frecventa. Julian nu a vrut să fie luat de acolo, s-au certat și unul din ei – cel mai probabil Julian – a scos un cuțit. În cursul luptei, amândoi au fost răniți. Julian a murit pe loc. Lucian a zăcut încă o săptămână, apoi nu se știe cum s-a dat jos din pat, a ieșit afară și a mers până la helești, unde s-a înecat.
Helești plin cu frunze mari de nuferi, acoperit de aburi cețoși la ora dimineții, se gândi Declan.
— Probabil că părinților le-a fost foarte greu să suporte asta.
— Tatălui i-a cedat inima câțiva ani mai târziu. Josephine a mai trăit mult, dar a decăzut complet din punct de vedere financiar. I-a rămas casa și niște pământ, dar aproape nici un ban. Din nou există speculații cum că Julian pierduse la joc o mare parte din avere.
— Remy spunea că a existat și o nepoată. Din partea lui Lucian sau a lui Julian?
— Nici aici lucrurile nu sunt foarte limpezi. Deși există documente cum că Lucian s-a căsătorit cu o anume Abigail Rouse în 1898 și că din uniunea lor s-a născut o fiică anul următor, nu se menționează nicăieri moartea lui

Abigail. După ce Lucian a fost ucis, familia Manet a decăzut copila din drepturi. Au scos-o și din testament. Se pare că a fost crescută de familia Rouse. Nu am putut găsi nimic despre Abigail Rouse dincolo de înscrisurile legale privind nașterea și căsătoria ei.
— Poate că au dat-o afară din casă când a murit Lucian.
— Poate. Am vorbit cu Remy despre asta. Effie se duse la fereastră și privi înspre grădinile încă pline de mizerie. Nu e prea sigur, dar își aduce aminte că a auzit povești conform cărora femeia a fugit cu un alt bărbat. Versiunea care circulă pe partea familiei Rouse e total diferită, înclinând mai degrabă spre ideea că s-a comis o crimă. Ai avea o imagine mai bună despre ea dacă ai vorbi cu cineva din familiile Rouse sau Simone.
— O imagine clară despre o fată care a fugit sau a murit acum o sută de ani.
— Dragul meu, aici suntem în Sud. Acum o sută de ani sau ieri e totuna. Avea șaptesprezece ani când s-a căsătorit cu Lucian. Era de pe brațul râului. Familia lui nu avea cum să fi fost de acord cu o astfel de uniune. Am îndoieli că viața ei în casa aceasta a fost prea roz. Așa că este foarte posibil să fi fugit de aici. Pe de altă parte... Am văzut ceva, pe cineva în camera aceea de la etaj. Nu cred în lucrurile astea. Sau nu credeam. Effie se strădui să-și reprime un fior. Nu știu ce să mai cred despre asta acum, dar cu siguranță mi-ar plăcea să aflu adevărul.
— O s-o întreb pe Miss Odette. Și pe Lena. Am întâlnire cu ea luni.
— Chiar așa? Atunci se pare că vom avea parte de și mai multe zvonuri și mai multe speculații, zise ea înveselită, după care îi dădu paharul înapoi. Trebuie să plec. Mâine o să-l trimit pe Remy aici ca să-ți dea o mână de ajutor și să nu-mi mai stea pe cap. Am o probă la rochia de mireasă și mai trebuie să mă ocup și de alte chestii legate de nuntă.
— O să-i găsesc eu de lucru.
— De ce nu vii și tu în oraș când se întoarce el? întrebă ea din ușă. Ar fi vrut să-l ia de braț și să-l dea pur și simplu afară din casă, să-l îndepărteze de locul acela. O să luăm cina și pe urmă mergem la film.
— Nu-ți mai face griji din pricina mea.
— Cum să nu-mi fac? Mă gândesc tot timpul că stai singur în casa asta, iar camera aia de sus îmi dă fiori pe șira spinării, mărturisi ea aruncând o privire ezitantă spre scări.
— Fantomele nu fac rău nimănui, declară el, apoi o sărută pe frunte. Sunt moarte.
Noaptea însă, pe fundalul zgomotelor pe care le făceau vântul și ploaia și sticlele pentru spirite, nu mai păreau moarte.

Duminică își luă liber. Dormi până târziu, când cerul se lupta să se înseninеze, și mai petrecu o oră în pat cu cărțile pe care i le adusese Effie.
Însemnase paginile pe care le socotise relevante, iar acum le reciti. Scană și studie fotografii vechi ale vechilor case de pe plantații, simțind un fior de încântare când văzu Manet Hall în toată splendoarea sa de la începutul secolului.

Imaginile care-i reprezentau pe Henri și Josephine Manet nu îi provocară aceeași încântare.
În privința lor manifesta mai degrabă curiozitate. Femeia fusese fără îndoială frumoasă, exact în stilul vremurilor ei, cu decolteul pătrat și adânc al rochiei de bal mărginit de trandafiri și coafura înaltă împodobită cu un pieptene prețios și o pană.
Rochia, înfășurată în jurul unei talii incredibil de subțiri, îi dădea o delicatețe aparte, accentuată de fustele lungi și elegante de brocart și mânecile înfoiate ce se întâlneau cu mănușile lungi și albe.
Chipul ei avea însă o anumită răceală, o răceală pe care Declan nu o putea atribui posturii rigide sau calității propriu-zise a fotografiei. Răceala aceea anula delicatețea siluetei și îi conferea un aer aparte, dar în sens negativ.
Fotografia lui Lucian Manet îl făcu să se înfioare.
Mai văzuse fața aceea în vis. Tânărul chipeș, cu părul auriu fluturând în goana murgului printre stejarii cu trunchiurile acoperite de mușchi.
Să fi fost numai autosugestia? Oare nu cumva se așteptase ca fața din vis să fie reală și acum o proiecta asupra lui Lucian, cel care avusese o soartă atât de tragică? Indiferent dacă era așa sau nu, i se făcuse pielea de găină.
Pentru a-și reveni, hotărî să se ducă la New Orleans și să se delecteze cutreierând prin magazinele de antichități.
În loc de asta însă, peste mai puțin de o oră se trezi intrând în Et Trois.
Afacerile mergeau excelent în acea după-amiază de duminică, observă el. Un amestec de turiști și de localnici. Notă cu plăcere că începea să învețe să-i deosebească pe unii de ceilalți. Acum se auzea muzică de la tonomat, o melodie săltăreață a trupei BeauSoleil care plutea în atmosferă învăluind discuțiile din sală, iar mirosul de mâncare prăjită îi aduse aminte că sărise peste micul dejun.
Recunoscând blonda pe care o văzuse la a doua lui vizită, se duse drept la ea și o abordă cu un zâmbet.
— Bună. Lena e pe aici?
— Da, în spate, în birou. Ușa din dreapta scenei.
— Mulțumesc.
— Oricând, drăguțule.
Bătu rapid în ușa pe care scria ACCESUL INTERZIS și vârî capul înăuntru. Ea stătea la un birou, lucrând la computer. Avea părul prins la spate și asta îl făcu să-și dorească să-i acopere ceafa cu sărutări.
— Bună. Ce pui la cale?
Lena se lăsă pe spate și își întinse umerii leneș.
— Văd că ai învățat. Ce cauți la ușa mea, *cher?*
— Eram prin împrejurimi și m-am gândit să trec, poate mă lași să-ți ofer un prânz. Ca un fel de preludiu pentru mâine-seară.
Se gândise la el, chiar mai mult decât ar fi vrut. Iar acum iată-l, înalt, zvelt și atât de viril.
— Îmi completez registrele contabile.

— Și eu te-am întrerupt. Nu detești chestia asta? Totuși intră și, așezându-se pe marginea biroului, o informă: Ți-am luat un cadou.
Abia atunci observă ea punguța de cadouri.
— Nu văd cum ai fi putut să bagi o mașină acolo.
— O să ajungem și la mașină.
Fără a-și dezlipi privirea de pe chipul lui, luă punguța, apoi vârî mâna și scoase o cutie. Era împachetată în hârtie aurie și legată cu o panglică albă pretențioasă. Nu se grăbi deloc, întotdeauna fusese de părere că momentele acelea de anticipare a darului erau la fel de importante ca darul însuși.
Puse cu grijă funda și panglica înapoi în pungă, după care desfăcu încet hârtia și o împături meticulos.
— Cât îți ia să-ți desfaci cadourile în dimineața de Crăciun? întrebă el.
— Îmi place să nu mă grăbesc. Deschise cutia și simți cum buzele îi zvâcneau într-un zâmbet, dar își păstră o mină serioasă când văzu râșnițele de sare și de piper în formă de raci cu gurile până la urechi. Ei, ce să zic, fac o pereche frumoasă, nu?
— Așa m-am gândit și eu. Aveau și aligatori, dar ăștia doi mi s-au părut mai prietenoși.
— Fac parte din campania ta de vrăjeală, *cher?*
— Bineînțeles. Cum ți se par?
— Drăguți. Trecându-și degetul peste un rânjet uriaș, decise: Foarte drăguți.
— Foarte bine. Atunci, de vreme ce tot te-am întrerupt și te-am luat cu vrăjelile, ce-ar fi să mă lași să te duc și la masă acum? Să-ți întorc favoarea pe care mi-ai făcut-o cu ouăle.
Lena se lăsă pe spate pe scaun și se legănă puțin în timp ce se gândea la propunerea lui.
— De ce am sentimentul că de fiecare dată când te văd ar trebui să o iau la sănătoasa în direcția opusă?
— Poți să mă percheziționezi. Oricum, picioarele mele sunt mai lungi, așa că te-aș ajunge curând. Se aplecă peste birou și ridică din sprâncene constatând că purta o fustă scurtă. Picioarele lui or fi fost mai lungi, dar nu ar fi arătat nici măcar pe jumătate așa de frumoase doar în ciorapi. Ai putea totuși să ajungi destul de departe, remarcă el amuzat. Cum se face că ești îmbrăcată la patru ace?
— Nu sunt la patru ace. Sunt haine de biserică. Am fost la slujbă. Acum zâmbea. Cu un nume ca al tău m-am gândit că ești un puști catolic.
— Trebuie să recunosc, sunt vinovat.
— Ai fost la slujbă astăzi, Declan?
— Sunt cam pe jumătate ateu, mormăi el spășit.
— Ah, făcu ea țuguindu-și buzele. *Grandmama* va fi dezamăgită din pricina ta.
— Am fost băiat de altar timp de trei ani. Asta ar trebui să conteze.
— Și care este numele pe care l-ai primit la prima împărtășanie?

— Îți spun dacă vii cu mine să luăm prânzul. Se întinse după raci, îi luă și îi făcu să țopăie deasupra biroului ei. Haide, Lena, vino și joacă-te cu mine. S-a făcut așa de frumos afară!
— Foarte bine. Era o greșeală, îi spuse creierul ei cel pragmatic, dar se ridică în picioare și își luă poșeta. Poți să mă duci să luăm prânzul. Dar să fie unul rapid.
Se aplecă, salvă documentul la care lucra și închise computerul.
— Michael, spuse el întinzându-i mâna. Declan Sullivan Michael Fitzgerald. Dacă aș fi mai irlandez de atâta aș avea și sângele verde.
— Pe mine mă cheamă Louisa. Angelina Marie Louisa Simone.
— Foarte franțuzesc.
— *Bien sûr.* Și vreau mâncare italienească. Du-mă să mănânc niște paste, îi ceru ea luându-l de mână.
Din vizitele lui anterioare, Declan știa că trebuia să te străduiești peste poate ca să găsești un loc unde se mânca prost în New Orleans. Când Lena o luă înainte și îl conduse spre un mic restaurant lipsit de pretenții, nu-și făcu griji. Tot ce trebuia să facă era să adulmece puțin aerul din jur ca să-și dea seama că urma un prânz delicios.
Ea îi făcu semn cuiva, arătă înspre o masă goală și aparent primi încuviințarea să se așeze acolo.
— Aceasta nu este o întâlnire, îl avertiză când el îi ținu scaunul să se așeze.
Declan se strădui din toate puterile să facă o față absolut nevinovată și aproape că reuși.
— Nu e?
— Nu, zise Lena lăsându-se pe spătar și punând picior peste picior. Întâlnire este când ne fixăm o anumită oră și tu vii să mă iei de acasă. Asta e doar ceva așa, că ai trecut pe la mine. Deci, mâine e prima noastră întâlnire. În caz că te gândeai la acea regulă cu a treia întâlnire.
— Nouă, bărbaților, nu ne prea place să credem că femeile știu despre asta.
— Sunt o mulțime de lucruri despre care nu vă place să credeți că le știm.
Rămase cu ochii în ochii lui, dar ridică o mână să-l salute pe bărbatul brunet care se opri lângă masa lor. Salut, Marco.
— Lena. Îi sărută mâna, apoi îi dădu un meniu. Mă bucur să te văd.
— Acesta este prietenul lui Remy de la universitate, Declan. L-am adus aici ca să vadă cum se gătește mâncarea italienească în Vieux Carré.
— Nu vei găsi nicăieri ceva mai bun de atât. Patronul dădu mâna cu Declan și îi întinse și lui un meniu. Mama e la bucătărie astăzi.
— Atunci trebuie să ne pregătim pentru un adevărat ospăț, spuse Lena. Ce-ți face familia, Marco?
Intrigat, Declan urmări scena. Când ea se foi pe scaun și își ridică privirea spre Marco, totul se modifică în jur ca și cum ei doi ar fi fost singuri pe o mică insulă de intimitate. Era ceva sexual între ei, nu exista nici o îndoială, dar totuși mai era ceva, un sentiment de... grijă al unuia pentru celălalt, decise el.

— Face foarte bine. Sophie a mea a câștigat vineri un premiu la concursul de ortografie.
— Ai un copil foarte isteț.
Discutară așa câteva minute, timp în care Declan se mulțumi s-o contemple. Modul în care ridica și cobora din sprâncene, sau cum se încrunta, în funcție de ceea ce simțea. Mișcările buzelor, punctate de acea aluniță fermecătoare. Când Lena se întoarse spre el, clătină din cap.
— Scuză-mă, mi-ai spus ceva? Mă uitam la tine. Mă pierd complet când fac asta.
— Ce se mai pricep tipii din nord să folosească vorbe meșteșugite, remarcă Marco.
— Și e și drăguț, nu? râse Lena.
— Foarte drăguț. Lena o să ia linguini cu fructe de mare. Tu știi ce vrei, sau ai nevoie de puțin timp să te hotărăști?
— Să nu iei același lucru. Lena bătu cu degetul în meniul pe care Declan nici nu-l citise. Altfel nu va avea nici un farmec să gust din farfuria ta. Mai bine încerci scoicile umplute. Mama lui Marco le face foarte bune.
— Atunci, scoici umplute să fie. Avea sentimentul că ar fi încercat și carton presat dacă i-ar fi cerut-o ea. Vrei vin?
— Nu, fiindcă tu ești cu mașina și eu am de lucru.
— Corect. San Pellegrino? propuse el aruncând o privire spre Marco.
— Vă aduc o sticlă.
— Deci... Lena își dădu un cârlionț după ureche când rămaseră singuri. Cu ce te ocupi astăzi, *cher?*
— M-am gândit să vizitez câteva magazine de antichități. Caut un dulap cu vitrină pentru bucătărie și diverse lucruri pe care să le bag în el. O să trec și pe la Miss Odette la întoarcere. Care sunt gusturile ei? Vreau să-i iau ceva.
— Nu trebuie să-i iei nimic.
— Mi-ar plăcea să o fac.
Lena își trecu un braț peste spătarul scaunului ei și bătu darabana cu degetele pe masă studiindu-l.
— Atunci ia-i o sticlă de vin. Unul roșu și bun. Spune-mi ceva, *cher,* nu te-ai folosi de *Grandmama* ca să ajungi la mine, nu?
Văzu sclipirea de mânie ce se aprinse în ochii lui – mai întunecată, mai fierbinte decât se așteptase. Ar fi trebuit să știe, se gândi ea, că toate acele maniere elegante ascundeau ceva rece și tăios ca o lamă de cuțit. Era impresionant, dar și mai impresionant fu modul în care într-o fracțiune de secundă expresia i se transformă dintr-una binevoitoare într-una de-o furie rară, după care își recăpătă seninătatea.
Un bărbat care se putea abține și controla în felul acela avea o voință de fier. Aceasta era încă un aspect pe care trebuia să-l ia în considerare.
— Ai înțeles tocmai pe dos. Pe tine te folosesc pentru a ajunge la Miss Odette. Ea e fata visurilor mele.
— Îmi pare rău.
— Așa și trebuie.

Lena aşteptă până ce li se aduseră apa şi pâinea. Tonul lui îi ridicase sângele la cap, însă palma fusese meritată, trebui s-o recunoască. Încrucişându-şi braţele pe masă, se aplecă spre el.
— Îmi pare rău că am fost obraznică. O să-ţi spun ceva, Declan, cuvintele obraznice au obiceiul ciudat de a-mi ieşi din gură când mă aştept mai puţin. Nu le regret întotdeauna. Nu sunt genul de femeie echilibrată, docilă şi cu maniere elegante. Nu sunt deloc încrezătoare în oameni. Am calităţi, dar am cel puţin la fel de multe defecte. Şi îmi place că e aşa.
El îi imită postura.
— Eu sunt încăpăţânat, conflictual şi capricios. Am un temperament foarte dificil. Îmi trebuie mult ca să mă implic în ceva, ceea ce este un noroc pentru majoritatea celor din jur. Nu ţin neapărat ca lucrurile să iasă cum vreau eu în chestiile mărunte, dar când am decis că vreau un lucru, că-l vreau cu adevărat, întotdeauna găsesc calea de a-l obţine. Te vreau pe tine. Şi te voi avea.
Lena se înşelase. Nu revenise într-o fracţiune de secundă la dispoziţia afabilă. În spatele ochilor lui se citea în continuare o furie înăbuşită. Şi cum singura persoană cu care încerca ea întotdeauna să fie cinstită era ea însăşi, nu se obosi să joace teatru, prefăcându-se că asta nu o excita.
— Ai spus-o ca să mă enervezi.
— Nu, acesta este doar un efect benefic suplimentar. Se lăsă pe spate, ridică coşul cu pâine şi i-l întinse. Vrei să te cerţi?
Înciudată, ea luă o felie.
— Poate mai târziu. Dacă mă enervez mi se duce pofta de mâncare. Oricum… Ridică din umeri şi muşcă din pâine. *Grandmama* nu e acasă. În după-amiaza asta se duce să o viziteze pe soră-sa.
— Atunci o să trec pe la ea peste câteva zile. Au venit oamenii şi au montat blaturile de la bucătărie. Ieri, Remy mi-a dat o mână de ajutor la pereţi. Ar trebui să termin în vreo două săptămâni.
— Bravo ţie. O rodea un gând, şi îşi dădea seama după expresia lui amuzată că el ştia asta. Te-ai mai dus la etajul al doilea?
— Da. Trebuise să toarne pe gât o cantitate bună de Jim Beam mai întâi, dar se mai dusese acolo. De data asta nu am căzut lat, însă am avut un atac de panică oribil, mărturisi el. Nu am mai avut atacuri de panică până acum. Am mai aflat nişte lucruri despre istoria familiei Manet, dar sunt încă piese din puzzle care-mi lipsesc. Poate le ai tu.
— Vrei să ştii despre Abigail Rouse.
— Exact. Cât de mult – era…
Se întrerupse brusc deoarece Lena îşi mutase atenţia de la el spre proprietarul restaurantului, care venea cu pastele lor. Trebui să-şi amintească, în timp ce ei se adânceau într-o conversaţie lenevă despre mâncare, că roata se învârtea mai încet în Sud.
— Cât de multe ştii despre ea? o întrebă când rămaseră din nou singuri.
Lena înfăşură un mănunchi de paste pe furculiţă şi le vârî în gură. Oftă adânc şi înghiţi.

— Mama Realdo. E o adevărată zeiță în bucătărie. Gustă și tu mâncarea, îl îndemnă, aplecându-se să ia o scoică din farfuria lui.
— E minunat. E cea mai bună mâncare pe care am gustat-o de la omleta făcută la microunde.
Tânăra femeie îi zâmbi, un zâmbet prelung, ușor, pe care el îl simți până în stomac. Apoi continuă să mănânce.
— Știu poveștile care circulau în familia mea. Nimeni nu poate spune cât de adevărate sunt. Abigail era servitoare la conac. Familiile bogate angajau fete Cajun la curățenie. Legenda spune că Lucian Manet s-a întors acasă de la Tulane și s-a îndrăgostit de ea. S-au căsătorit în secret. Au trebuit să procedeze astfel pentru că nimeni nu ar fi fost dispus să le aprobe relația. Nici familia lui, nici a ei. Câteva clipe se mulțumi să roadă o bucățică de pâine studiindu-l atent, apoi reluă: Amestecul acesta între clasele sociale nu e ceva prea comod. Lucian a dus-o la conac, și nici acest aspect nu a fost comod sau ușor de îndurat. Josephine Manet era o femeie dură, mândră și rece. Și pe urmă cu toții au început să numere lunile pe degete, dar bebelușa nu a venit pe lume înainte să treacă zece luni.
— Camera aceea de sus. Probabil că era camera copiilor. Acolo țineau fetița.
— Cel mai probabil așa era. A mai existat și o doică. S-a căsătorit mai târziu cu unul dintre frații lui Abigail. Cele mai multe povești despre conac vin de la ea. Se pare că, înainte de Anul Nou, Lucian a plecat la New Orleans cu afaceri. Când s-a întors, Abigail dispăruse. S-a spus că a fugit cu un flăcău de pe brațul râului cu care se întâlnea pe ascuns. Dar nu a sunat prea veridic. Doica, pe nume Claudine, a insistat că Abigail nu i-ar fi părăsit niciodată pe Lucian și pe fetiță. Era convinsă că se întâmplase ceva rău, ceva îngrozitor, și se învinovățea că a plecat să se vadă cu iubitul ei pe malul râului în noaptea în care a dispărut Abigail.
O fată moartă pe patul cu baldachin într-o cameră înghețată, se gândi Declan, și pastele i se înțepeniră în gât ca și cum ar fi avut lipici în ele. Luă apa minerală și bău un pahar întreg.
— Au căutat-o?
— Familia ei a căutat-o peste tot. Se spune că Lucian a bântuit pe brațul râului după ea până în ziua în care a murit. Când nu o căuta acolo, se ducea în oraș ca să încerce să-i dea de urmă. Nu a găsit nimic, și la scurtă vreme și-a pierdut la rândul lui viața. După moartea lui și după moartea fratelui lui geamăn pe care mama lor îl favoriza, după cum spun toate istorisirile, Miss Josephine a trimis fetița la părinții lui Abigail. Ești palid, Declan.
— Mă și simt palid. Continuă.
De data asta, Lena rupse o bucată bună de pâine, o unse cu unt și i-o oferi. *Grandmama* avea dreptate, își zise, omul avea nevoie să mănânce.
— Fetița a fost bunica lui *Grandmama*. Soții Manet au îndepărtat-o pretinzând că era o bastardă și că nu avea sângele lor. Au adus-o la familia Rouse cu rochița în care era îmbrăcată și o sacoșică cu jucării de bebeluș. Singurul lucru ce amintea de conac a fost broșa cu ceas pe care i-a dat-o Claudine și care îi aparținuse lui Abigail.

Mâinile lui Declan zvâcniră ca să le acopere pe ale ei.
— Și broșa aia cu ceas mai e pe aici pe undeva?
— Astfel de lucruri se transmit de la mamă la fiică. *Grandmama* mi-a dat-o mie când am împlinit șaisprezece ani. De ce?
— E un ceas lucios, ca din porțelan, atârnând de două aripioare de aur.
Pete roșii apărură pe pomeții ei.
— De unde știi?
— L-am văzut, spuse el, simțind un fior de gheață pe șira spinării. Era pe toaleta din dormitorul care trebuie să fi fost al ei. O încăpere goală, cu mobilier fantomă. Încăperea în care Effie a văzut o fată moartă întinsă pe pat. Au ucis-o, nu-i așa?
Ceva din modul în care rosti aceste cuvinte, atât de direct, atât de rece, o făcu pe Lena să simtă un mare gol în stomac.
— Așa cred oamenii. Oamenii din familia mea.
— În camera copiilor.
— Nu știu. Mă cam sperii, Declan.
— Eu te sperii? făcu el trecându-și mâna peste față. Ei bine, cred că știu cine este fantoma mea. Este biata Abigail, care cutreieră prin conac așteptând ca Lucian să se întoarcă acasă.
— Dar dacă a murit într-adevăr acolo, cine a ucis-o?
— Poate că exact asta trebuie să aflu eu, pentru ca ea să se poată… știi tu, să-și găsească odihna.
Nu mai era palid acum, se gândi Lena. Expresia feței se înăsprise, era cât se poate de ferm. Hotărârea lui de neclintit ieșea din nou în evidență.
— De ce ar trebui să faci tu asta?
— De ce nu? Sunt sigur că a fost unul dintre membrii familiei Manet. Mama, tatăl, fratele. Apoi au îngropat-o undeva și au pretins că a fugit. Trebuie să aflu mai multe despre ea.
— Da, îmi închipui. Ai o privire de catâr încăpățânat, *cher.* Nu-mi dau seama de ce asta ar trebui să mi se pară atât de atrăgător. Vorbește cu *Grandmama*. S-ar putea să știe mai multe sau să știe cine anume ți-ar putea da acele informații. Împinse în față farfuria goală și îi ceru: Acum să iei niște cappuccino.
— Vrei desert?
— Nu mai e loc pentru desert.
Deschise poșeta și scoase un pachet de țigări.
— Nu știam că fumezi.
— Îmi iau un pachet pe lună. Scoase o țigară, își plimbă degetele în susul și în josul ei, apoi o puse între buzele întredeschise și scăpără flacăra unei brichete subțiri de argint. La fel cum făcuse la prima îmbucătură de paste, oftă când trase adânc fumul în piept. E o plăcere, *cher.* Sunt douăzeci de țigări într-un pachet, treizeci sau treizeci și una de zile într-o lună. În afară de februarie. Am o mare afecțiune pentru luna februarie. Acum, pot să fumez tot pachetul într-o zi și să-mi pierd literalmente mințile pentru tot restul lunii. Sau le pot doza, fumându-le încet și cu grijă ca să le fac să

dureze. Pentru că în nici un caz nu aș cumpăra un pachet nou înainte de prima zi a următoarei luni.
— Și câte iei de la alții în timpul lunii?
Ochii ei sclipiră prin norișorul de fum.
— Asta ar însemna să trișez. Eu nu trișez. Plăcerea nu înseamnă nimic dacă nu ai voința să te stăpânești până ce ajungi în stare să o apreciezi așa cum se cuvine. Îi desenă o urmă cu vârful degetului pe mâna lui și, de a naibii, așa, își frecă și piciorul de piciorul lui pe sub masă. Tu cum stai cu voința? întrebă ea.
— Vom afla.

Era aproape de amurg când Declan se întoarse acasă. Partea din spate a camionetei îi era plină ochi de comorile pe care le pescuise prin magazinele de antichități, dar cel mai important era dulapul cu vitrină pe care-l găsise. Fusese nevoit să implore și să mituiască pentru a convinge pe cine trebuia să îl trimită la adresa lui a doua zi.
Duse înăuntru ceea ce putu căra într-un singur drum și așeză pachetele în holul central. Închise ușa în urma lui, apoi rămase nemișcat.
— Abigail.
Rosti numele tare și ascultă ecoul reverberând în casă. Și așteptă.
Nu simți însă nici un curent de aer rece, nici o mișcare în liniștea profundă. Și așa cum stătea la baza scărilor, nu putu cu nici un chip să-și explice de unde știa că nu era singur.

capitolul 8

Se trezi din cauza zgomotului furtunii de afară, dar măcar se afla în propriul pat. Fulgerele brăzdau cerul dincolo de ferestre aruncând o ploaie de luminițe în încăpere.
O privire la ceasul de pe noptieră îi spuse că mai era un minut până la miezul nopții. Dar cu siguranță se întâmplase ceva cu el, gândi Declan. Mersese la culcare abia după ora unu noaptea. Întrebându-se dacă furtuna întrerupsese alimentarea cu curent, apăsă butonul veiozei de lângă el.
Lumina se aprinse brusc și puternic, orbindu-l pe jumătate.
— La dracu’.
Se frecă la ochi să-și revină din șoc, apoi luă sticla cu apă pe care o pusese la îndemână. Se ridică, după care ieși pe terasă să urmărească spectacolul.
Era un spectacol demn de urmărit, hotărî el. Ploaia bătea cu putere, fulgerele în formă de trident brăzdau încontinuu cerul și vântul vâjâia gemând și mugind printre copaci. Se auzeau zăngănitul frenetic al sticlelor pentru spirite și zgomotul crâncen al tunetelor întețite.
Și bebelușul plângând.
Sticla de apă i se strecură printre degete și căzu la picioarele lui, udându-l.
Nu visa, își spuse, și se întinse să se apuce de balustrada udă. Nu avea o criză de somnambulism. Era cât se putea de treaz, perfect conștient de locul unde se afla. Și auzea bebelușul plângând.
Cu greu, reuși să-și miște picioarele și să intre înapoi în dormitor, de unde, plin de sudoare, își luă lanterna. Desculț, fără cămașă, părăsi siguranța încăperii sale și o luă spre al doilea etaj.
Așteptă să-l cuprindă panica – senzația aceea de ghem în stomac, respirația brusc întretăiată, bătăile nebunești de inimă.
De data asta nu se întâmplă așa. Treptele erau doar trepte, ușa doar o ușă cu un mâner de alamă ce avea nevoie să fie lustruit.
Și bebelușul nu mai plângea.
— Dacă tot am ajuns până aici…
Avea palmele transpirate, dar din cauza emoției, nu a fricii. Se întinse și învârti mânerul. Ușa se deschise cu scârțâit de balamale.
În cămin ardea un foc mocnit. Lumina lui și lumina lumânărilor dansau în umbre frumoase peste pereții de culoarea piersicii. La ferestre erau perdele dantelate și draperii bleumarin. Dușumeaua era lustruită lună, iar cele două covoare se asortau cu restul încăperii.
În colț era un pătuț de copil cu mânere și cu un fel de acoperitoare mică, de fier, îmbrăcată în pânză albă.
Ea stătea pe un fotoliu balansoar cu copilul la piept. Vedea mâna bebelușului, albă pe pielea ei aurie. Părul despletit i se revărsa pe umeri, peste brațele fotoliului.
Buzele i se mișcau, îngâna un cântec sau o poveste, el nu știa. Nu o putea auzi. Dar o vedea uitându-se în jos la copil în timp ce îi dădea să sugă. Fața i se luminase de dragoste.

— Nu ai părăsit-o niciodată, murmură Declan. Nu ai fi avut cum să o faci.
Ea înălță capul și se uită spre ușă. Pentru o fracțiune de secundă în care i se opri inima, el se gândi că îl auzise. Că voia să-i vorbească. Atunci când fata zâmbi și întinse o mână, făcu un pas spre ea.
Apoi genunchii i se înmuiară când văzu bărbatul traversând camera – trecând prin el ca aerul.
Avea părul blond-auriu. Era înalt și subțire. Purta un fel de halat de culoare grena. Îngenunche lângă fotoliu și mângâie obrazul bebelușului, apoi degețelele delicate ce frământau sânul femeii.
Abigail ridică mâna și o puse pe mâna lui. Înconjurați de lumina aceea dulce, cei trei rămaseră așa, uniți, în timp ce gura bebelușului sugea cu lăcomie laptele, iar mama se legăna ușor.
— Nu. Nu i-ai părăsit niciodată. Voi afla eu ce ți-au făcut. Ce v-au făcut tuturor.
Pe când rostea aceste cuvinte, ușa se trânti în spatele lui. Speriat, întoarse capul, însă nu mai văzu decât întunericul brăzdat de fulgere și de razele lanternei. O greutate teribilă i se puse pe piept, lăsându-l fără aer. Camera era goală, înghețată, și panica îl cuprinse cu totul.
Se agăță de mânerul ușii, mâinile lui pline de sudoare alunecându-i pe alama înghețată.
Simțea cum icnetele înăbușite din gâtul lui ar fi dorit să se transforme în țipete si răcnete, rugăciuni și implorări. Amețeala îl făcu să cadă în genunchi în timp ce pipăia înnebunit să apuce mânerul, să tragă de el și de ușă.
Când în sfârșit reuși să o deschidă, se târî afară în patru labe, apoi se trânti pe dușumea cu inima tunându-i în piept la fel cum tunetele de deasupra zguduiau casa.
— Bine, sunt bine. Sunt bine, fir-ar al dracului, iar acum mă voi ridica de pe jos și mă voi duce înapoi în pat.
Poate că îi pierise somnul, își zise pe când mergea împleticit spre dormitor, dar măcar aflase niște lucruri.
Dacă ceea ce văzuse în camera copiilor era adevărul și nu o fantezie generată de autosugestie, Abigail Rouse Manet nu părăsise conacul din proprie voință.
Iar el nu avea numai o fantomă de care să se ocupe.

Probabil că făcea o greșeală, gândi Lena în timp ce își trăgea pe ea rochița neagră și sexy. Deja făcuse o mulțime de greșeli în ceea ce îl privea pe Declan Fitzgerald. Asta o enerva, căci rareori făcea greșeli când era vorba de bărbați.
Un lucru învățase de la maică-sa, și anume cum să învârtă bărbații pe degete. Își făcuse un obicei din a acționa exact invers decât Lilibeth în privința relațiilor cu sexul opus.
Vreme de aproape treizeci de ani, metoda o ferise de riscul ca vreun tip să-i frângă inima. Nu avea nici cea mai mică dorință sau intenție să se lase pe

mâinile unui bărbat. Metaforic vorbind, preciză ea cu un zâmbet răutăcios în timp ce se dădea cu ruj.
Îi plăcea să fie în mâinile unui bărbat, dar numai atunci când avea chef de asta.
O femeie căreia nu-i plăcea sexul, după părerea ei, pur și simplu nu știa cum să-și aleagă partenerii cu suficientă chibzuință. O femeie deșteaptă căuta și găsea bărbați care erau dispuși și capabili să priceapă că trebuia să aibă parte de plăcere. Iar femeia care avea parte de plăcere îl făcea la rândul ei pe bărbatul respectiv foarte fericit și satisfăcut.
În ultimă instanță, amândoi aveau de câștigat.
Problema era că Declan îi stârnea cheful de sex cam tot timpul. Și ea nu avea obiceiul să se lase ghidată de propriii hormoni.
Cel mai înțelept și cel mai sigur lucru pe care-l putea face o femeie cu privire la sex era să-l controleze. Să hotărască ea când și cum și cu cine. Bărbații, de la natură, erau tot timpul gata excitați și dornici. Nu-i putea învinovăți pentru asta. Iar femeile care pretindeau că niciodată nu aprinseseră vreun tip în mod intenționat erau fie foarte reci, fie mințeau de rupeau pământul.
Dacă ar fi crezut că ea și cu Declan se îndreptau spre o simplă aventură ce începea și avea să se termine de comun acord, nu și-ar fi făcut griji. Cu el însă era mai mult decât atât. Avea impresia că personalitatea lui avea prea multe straturi, iar ea una nu părea capabilă să le descopere pe toate și să-și dea seama de adevărata lui esență.
Și mai tare o îngrijora faptul că reacția ei era mult mai complicată decât dacă ar fi fost vorba despre simpla dorință fizică. Îi plăceau înfățișarea lui și ușoara asprime a accentului yankeu. Pe deasupra, o atinsese la punctul sensibil cu afecțiunea lui evidentă pentru bunica ei.
Și o mai și înfierbântase peste măsură, recunoscu ea. Avea niște buze uimitor de experimentate.
Când nu era atent să se controleze, avea o expresie rănită în ochi. Iar ea avea o slăbiciune aparte pentru inimile sfărâmate.
Pe scurt, era mai bine să o ia încet. Își arcui gâtul și își trecu pe piele dopul lunguieț de cristal de la sticla de parfum. Încet și ușor. Nu are nici un rost să ajungi la capătul drumului fără să te bucuri de călătorie.
Plimbă dopul peste partea superioară a sânilor și își închipui degetele lui acolo. Gura lui.
Trecuse foarte mult timp de când dorise un bărbat atât de... clar, își dădu ea seama. Și, de vreme ce era prea târziu pentru o tăvăleală rapidă și anonimă în pat, era mai înțelept să îl cunoască puțin mai bine înainte să-l lase să creadă că o convinsese să se culce cu el.
— Punctual ca un ceas, comentă cu voce tare când auzi bătaia în ușă.
Își mai verifică o dată imaginea în oglindă, își trimise singură un pupic și se duse să deschidă.
Arăta bine în costum. Era foarte distins și elegant, hotărî ea. Întinse mâna să-i atingă reverul gri-închis.

— Mmm. Dar știu că te pricepi să te dichisești, *cher.*
— Scuze, aveam creierul complet gol, așa că cea mai bună variantă pe care am putut-o găsi a fost... Uau!
Lena îi aruncă privirea aceea provocatoare, pe sub genele lungi, și se învârti încet pe pantofii cu tocuri cui.
— Înseamnă că ținuta mea îți place?
Rochia se agăța, se mula, se răsucea exact unde trebuia. Iar glandele lui intraseră într-o trepidație nebunească.
— O, da. Îmi place enorm.
— Intră un minut, zise ea făcându-i semn cu degetul. Făcu un pas înapoi, apoi își strecură o mână pe sub brațul lui și se întoarse spre o veche oglindă cu ramă de argint. Nu-i așa că arătăm grozav? Imaginea ei reflectată începu să râdă. Unde mă duci, *cher?*
— Hai să vedem. Ridică o eșarfă roșie și lată, din mătase, pe care i-o înfășură în jurul umerilor. O să-ți fie suficient de cald cu asta?
— Dacă nu o să-mi fie, atunci înseamnă că până la urmă nu mi-am ales bine hainele.
Ieșiră pe terasă. Tocmai dădea să-l ia de mână, când rămase cu ochii la limuzina albă parcată în fața porții.
Rareori rămânea fără cuvinte, dar de data asta îi luă cel puțin zece secunde să-și recapete vocea și remarcile spirituale.
— Ți-ai luat o mașină nouă, dragule?
— E închiriată. În felul acesta m-am gândit că putem bea amândoi câtă șampanie vrem.
Judecând după toate standardele unei prime întâlniri, aceasta avea potențial, se gândi Lena în timp ce îl urma pe scări. Impresia se îmbunătăți și mai mult când șoferul în uniformă îi deschise portiera și se înclină invitând-o înăuntru.
Văzu două frapiere de argint. Într-una era o sticlă de șampanie, în cealaltă o tufă întreagă de lalele mov.
— Trandafirii sunt prea evidenți, spuse Declan oferindu-i o floare. Și tu nu ești.
— Așa îți vrăjești fetele din Boston? râse ea.
El îi turnă o cupă de șampanie și i-o întinse.
— Nu există alte fete.
Luată prin surprindere, sorbi încet din băutura efervescentă.
— Mă amețești complet, Declan.
— Asta era și ideea. Ciocni paharul lui de al ei și declară: Mă pricep foarte bine să duc o idee la îndeplinire.
Lena se așeză picior peste picior într-o mișcare menită să-i atragă privirea spre gleznele ei.
— Ești un bărbat periculos. Și știi ce te face să fii atât de periculos? Faptul că nu se vede asta până nu te uiți foarte atent sub tot stratul de educație.
— Nu te voi răni, Lena.

— Ei, pe dracu', pufni ea amuzată. Asta e doar o parte a călătoriei, drăguțule. Doar o parte a călătoriei. Și până acum mă simt bine.
Declan alesese un vechi restaurant franțuzesc unde chelnerii erau îmbrăcați în frac, luminile erau difuze și masa din colț invita la intimitate.
O altă sticlă de șampanie sosi la câteva secunde după ce se așezară, ceea ce o lămuri că el aranjase totul dinainte. Și era posibil să mai fi aranjat și multe altele.
— Mi s-a spus că mâncarea de aici este absolut remarcabilă. Casa a fost construită la începutul secolului douăzeci, în stilul Renașterii Coloniale georgiene, și i-a aparținut unui artist. A fost locuință particulară până acum vreo trei decenii.
— Mereu cercetezi istoria restaurantelor unde mergi?
— Ambianța este foarte importantă. Mai ales în New Orleans. Și la fel și bucătăria. Mi s-a spus că rața *à l'orange* este specialitatea casei.
— Atunci unul din noi ar trebui s-o comande. Intrigată, puse meniul deoparte. Tipul nu era numai o companie plăcută. Nu era numai sexy și deștept. Era interesant. Alege tu. De data asta.
El comandă totul, de la aperitive până la sufleul de ciocolată, cu ușurința unui om obișnuit să cineze în restaurante exclusiviste.
— Franceza ta este foarte bună, cel puțin când comanzi mâncare. O vorbești și în alte împrejurări?
— Da, dar dialectul cajun îmi pune încă probleme.
— Ai fost la Paris?
— Da.
Ea se aplecă în față în maniera aceea aparte ce o caracteriza, cu brațele încrucișate pe marginea mesei și ochii fixați în ochii lui.
— Și e minunat?
— Da, este.
— Într-o bună zi mi-ar plăcea să merg și eu. La Paris și la Florența, la Barcelona și la Atena. Erau locuri extraordinare ce-i colorau visele, iar anticiparea călătoriilor o încânta la fel de tare ca și dorința însăși de a merge acolo. Tu ai fost în toate orașele astea, sunt sigură.
— La Atena nu. Încă. Mamei îi plăcea să călătorească, așa că mergeam în Europa în fiecare an când eram mic. Și o dată la doi ani mergeam în Irlanda. Mai avem încă rude acolo.
— Și care este preferatul tău? se interesă ea. Își odihnea coatele pe masă și își proptise bărbia în palme, cu degetele răsfirate. Dintre toate locurile pe unde ai fost.
— E greu de spus. Coasta vestică a Irlandei, dealurile din Toscana, terasa unei cafenele din Paris. Dar în momentul acesta aici este locul meu preferat.
— Iar mă iei cu vorbăria ta meșteșugită. Bine, atunci povestește-mi despre Boston.
— E un oraș-port din Noua Anglie cu o importanță istorică extraordinară. Când ea râse, Declan se lăsă pe spate și se bucură de râsul ei. A, nu la asta te refereai?

— Spune-mi despre familia ta. Ai frați sau surori?
— Doi frați, o soră.
— O familie mare.
— Glumești? Ai mei au fost niște novici în domeniul înmulțirii. Mama are șase frați și surori, tata provine dintr-o familie cu opt copii. Nici unul dintre frații lor nu are mai puțin de cinci copii. Suntem un fel de legiune.
— Îți este dor de ei.
— Îmi este? Bine, îmi este, recunoscu el cam fără voie. De la distanța asta frumoasă și sigură, mi-am dat seama că de fapt îmi place familia mea.
— Vor veni să te viziteze?
— Sigur, atunci când mama va începe să-mi vorbească din nou. La noi în casă nu face nimeni nimic dacă nu dă mama tonul.
Lena gustă din aperitiv. Spre mirarea lui Declan, nu purta inele. Avea mâini fine, elegante, delicate. Cheița de argint se odihnea pe pielea aceea netedă, creolă și în urechi îi sclipeau discret cercelușii de argint. Dar degetele și încheieturile mâinilor îi erau goale. Extraordinar de frumoase în goliciunea lor, își zise el, întrebându-se dacă lipsa accesoriilor nu era decât un truc feminin pentru a-i pune în evidență fiecare linie, fiecare rotunjime a trupului.
În mod cert, era un truc foarte eficace.
— Crezi că e supărată pe tine? Mama ta?
Declan trebui să clipească de câteva ori nedumerit înainte să-și dea seama că ea continua conversația.
— Nu supărată. E iritată, enervată, răscolită. Dacă ar fi fost cu adevărat furioasă ar fi venit aici și m-ar fi bătut la cap până m-ar fi făcut bucățele și aș fi cedat în fața voinței ei înfricoșătoare.
— Nu vrea să fii fericit?
— Ba da. Ne iubim enorm, doar că ar fi mai mulțumită dacă fericirea mea s-ar alinia perfect cu punctul ei de vedere.
Lena își înclină capul, permițându-i să surprindă iarăși acele sclipiri argintii prin buclele dese ale părului ei întunecat.
— De ce nu îi spui că te face să suferi?
— Poftim?
— Dacă nu îi spui că te face să suferi, cum o să știe ca să poată înceta?
— I-am dezamăgit.
— Ba nu, nu i-ai dezamăgit, replică ea nerăbdătoare. Crezi că familia ta ar vrea să fii nefericit și neîmplinit? Însurat cu o femeie pe care nu o iubești, urmând o carieră pe care nu o dorești?
— Da. Nu, murmură el. Adevărul este că nu știu.
— Atunci mi se pare că ar trebui să-i întrebi.
— Tu ai frați?
— Nu. Și astăzi vom vorbi despre tine. Despre mine, altă dată. Ai găsit ce voiai la magazinele alea de antichități?
— Da, destule chestii.

Îi era mai ușor să vorbească despre ceea ce cumpărase decât despre familia lui așa că îi descrise totul în detaliu până sosi felul principal.
— De unde știi ce vrei înainte să termini încăperea?
— Pur și simplu știu, zise el ridicând din umeri. Nu îți pot explica de unde. Am un divan extraordinar păstrat pentru salonul cu vedere la râu. Acolo voi intra după ce termin bucătăria, și mă așteaptă o muncă aproape la fel de grea. La pereți și la podele, mai ales. Vreau să avansez în bună măsură cu interioarele ca să mă pot concentra apoi pe terase, pe scările duble și să încep cu zugrăvelile în aprilie, dacă am noroc. În felul ăsta ar trebui să pot încheia lucrările înăuntru înainte să vină căldurile verii.
— De ce te forțezi atât de tare? Doar casa nu pleacă nicăieri.
— Mai ții minte când ți-am spus că sunt încăpățânat?
— Asta nu înseamnă că nu te poți relaxa puțin. Câte ore muncești pe săptămână?
— Nu știu. Cam zece, douăsprezece ore pe zi. Surâzând, se întinse să-i ia mâna în mâna lui. Îți faci griji pentru mine? O să-mi iau mai des liber dacă ești de acord să petrecem timpul respectiv împreună.
— Nu îmi fac chiar atâtea griji pentru tine, îl asigură ea lăsându-și palma pe palma lui aspră și plină de bătături. Totuși, vine Mardi Gras. Dacă nu o să-ți iei un răgaz ca să te bucuri de sărbătoare, ai putea la fel de bine să te afli în Boston. Se uită la sufleul imens pe care chelnerul îl pusese în mijlocul mesei, exclamând: O, Doamne. Doamne, Doamne! Se aplecă înainte, închise ochii și adulmecă aroma, apoi izbucni în râs. Și unde e al tău?

După cină o duse la dans, într-un local cu foxtrot lent și jazz și swing din anii treizeci. O învârti pe ringul de dans până ce o lăsară picioarele.
— Ești plin de surprize.
— Poți pune pariu că așa e.
O legănă în brațele lui, făcându-i tensiunea să urce la cer când își coborî mâinile și o apucă de șolduri. Trupul ei se lipi de al lui, un val lângă alt val, în consonanță perfectă, în timp ce un saxofon își plângea amarul.
O lăsă pe spate și o făcu să râdă, chiar dacă pulsul i se înteți. Părul ei mătura podeaua în timp ce el își cobora fața spre fața ei. Buzele lui îi atinseră bărbia, apoi o ridică din nou în picioare, învârtind-o, seducând-o complet.
În lumina scăzută, de un albastru cețos, mișcările lui erau fluide, de parcă se mișca pe sub apă. Dorința pentru care ea nu era deloc pregătită îi apăru pe nesimțite în pântece.
Cu ochii pe jumătate închiși, își înfipse mâna în părul lui și îi trase fața mai aproape, astfel încât gurile li se regăsiră la o distanță infinitezimală.
— Te potrivești perfect cu mine, Lena. Ne potrivim perfect.
Ea clătină din cap și se întoarse, lipindu-și obrazul de al lui.
— Dacă faci dragoste pe jumătate la fel de bine pe cât dansezi, cu siguranță ai în spate un șir uriaș de femei fericite.

— Lasă-mă să îți arăt. Îi ciuguli lobul urechii și simți tremurul care o străbătu brusc. Îmi doresc să te ating. Știu cum va fi pielea ta sub mâinile mele. Am visat asta.
Lena strânse din pleoape, încercând să țină dorința bine zăvorâtă.
— Dansează cu mine, te rog. Se face târziu și mai vreau un dans.

În limuzină, Lena își puse capul pe umărul lui. Muzica, vinul, luminile scăzute, toate la un loc îi jucau încă în minte. Se simțea pur și simplu inundată de acea senzație de romantism, iar înțelegerea faptului că asta și fusese intenția lui nu diminua deloc efectul. Doar îl făcea mai puternic.
Era genul de bărbat dispus să se preocupe de toate detaliile. În privința casei pe care o alesese, în privința femeii pe care o dorea.
Iar ea admira chestia asta. Îl admira pe el.
— Știi să faci o fată să se simtă bine, *cher.*
— Lasă-mă să te fac să te simți bine și mâine-seară.
— Lucrez mâine-seară.
— Atunci când o să fii liberă data viitoare.
— O să mă mai gândesc la asta. Să nu crezi că fac pe nebuna, Declan, zise ea îndreptându-se de spate. Nu îmi place să fac pe nebuna. Sunt pur și simplu prudentă. Nu pot spune nici că sunt de obicei așa, dar în ceea ce ne privește pe noi cred că e cel mai deștept lucru pe care îl pot face. Și îmi place să fiu deșteaptă. Când limuzina ajunse în fața casei, Lena își trecu un deget pe obrazul lui, cerându-i: Acum condu-mă până la ușă și sărută-mă de noapte bună.
Declan puse frapiera de argint cu lalelele mov pe trepte, apoi îi luă fața în mâini.
Sărutul fu mai dulce decât se aștepta ea.
Se pregătise pentru acel sărut fierbinte, convingător, ce i-ar fi putut topi rezistența. În schimb, el îi dădu acel sărut suav, tandru, care încheia seara în același fel în care o începuse. Cu mult romantism.
— Dar înainte să pleci la lucru? Acum îi ridică mâna la buzele lui. O să te duc la un picnic.
Nedumerită, se holbă la el.
— La un picnic?
— Ar trebui să fie suficient de cald. O să punem o pătură lângă helești eu. Tu poți să-l aduci pe Rufus ca să te păzească. Îmi place să îl privesc atunci când sare în apă.
— Fir-ar să fie, murmură ea prinzându-i fața în palme. Fir-ar să fie! Vreau să văd cum te duci la limuzina aia mare și albă.
— Bine, șopti Declan mângâindu-i părul. O să aștept doar până intri tu în casă.
— Du-te la limuzină, repetă ea. Și plătește șoferul și spune-i să se ducă acasă. Pe urmă vino înapoi.
Declan îi strânse încheieturile mâinilor și îi simți pulsul ce-i gonea nebunește.

— Cinci minute. Să nu te răzgândești. Două minute, se corectă. Poți să mă cronometrezi.
În timp ce el se năpustea ca o vijelie pe scări, Lena ridică florile și descuie ușa. Dacă făcea o greșeală, atunci nu ar fi fost prima. Sau ultima.
Aprinse lumânările și puse un disc de-al lui Billie Holiday. Sexul trebuia să fie ceva facil, își aminti ea. Atunci când era între doi adulți fără obligații, nutrind măcar puțină afecțiune unul pentru celălalt pe lângă dorința fizică, ei bine, trebuia să fie o sărbătoare.
Indiferent dacă se lăsase convinsă sau nu, decizia fusese a ei. Nu avea nici un rost să o regrete, mai ales că încă nu se întâmplase nimic.
Declan ciocăni la ușă. Ideea că făcea asta în loc să intre pur și simplu o făcu să zâmbească. Maniere politicoase și sânge fierbinte. Era o combinație interesantă. Irezistibilă.
Deschise ușa, iar cântecul de dragoste al lui Billie Holiday se răspândi în exterior. Declan își strecură mâinile în buzunare și îi zâmbi.
— Bună!
— Bine ai revenit, frumosule. Lena se întinse și îl apucă de cravată. Vino înăuntru.
Îl trase ușor, apoi mai cu putere înăuntru. L-ar fi tras așa până în pat, dar el o prinse de șolduri și o opri.
— Îmi place muzica ta. Începând să se legene în ritm, adăugă: Atunci când voi putea să mai văd și altceva în afară de tine o să-ți spun dacă îmi place și casa ta.
— Ai luat lecții despre ce trebuie să spui ca să înnebunești femeile?
— E un dar de la natură. Își trecu buzele pe rând pe colțurile gurii ei. Pe acea mică aluniță sexy. Străzile din Boston sunt pline ochi de cuceririle mele. Ceea ce făcea traficul al dracului de complicat, așa că autoritățile locale mi-au cerut să plec. Îți simt mirosul în somn, șopti el lipindu-și obrazul de al ei. Și mă trezesc dorindu-te.
Lenei începu să-i tremure inima în piept, ca și cum ar fi început să se dezmorțească după un îngheț prelungit.
— Am știut că o să-mi dai de furcă în secunda în care ai intrat în barul meu. Doar că nu mi-am dat seama în ce hal.
— Într-un mare hal. O ridică în brațe și o sărută, o sărută până când amândoi începură să geamă. Pe unde o iau?
— Mmm. Aș avea câteva sugestii pe unde să o iei.
Sângele care îi mai rămăsese în cap i se scurse instantaneu în vintre.
— Ha. Întrebam pe unde să o iau ca să ajung în dormitorul tău.
Râzând pe tonalitate scăzută, ea îi mușcă ușor buza de jos.
— Pe ușa din stânga.
Îl izbiră destule senzații în timp ce o ducea în brațe prin cameră și apoi o trecu prin cadrul ușii în cealaltă încăpere. Culori vibrante, lemn vechi. Dar simțurile lui erau acaparate în cea mai mare măsură de femeia de la pieptul lui. De greutatea ei, de formele ei, de parfumul ei. De surprinderea ce i se zugrăvi pe față când o puse în picioare lângă pat și nu pe el.

— Aș dori să o iau încetișor, dacă nu te deranjează. Își trecu un deget peste gâtul, peste rotunjimea splendidă a sânului pe care o dezvăluia rochia. Știi, ca atunci când desfaci un cadou.
— Nu pot spune că am ceva împotrivă.
Se așteptase la niște mâini grăbite și la o gură lacomă, pe măsura expresiei înfometate pe care i-o văzuse în privire. Când degetele li se împletiră și buzele lui i le atinseră ușor pe ale ei, își aminti cât de bine își stăpânise el mânia cu o zi înainte.
După toate aparențele, capacitatea de autocontrol se aplica și la celelalte trăiri afective.

Nu era pregătită pentru romantism. Își dăduse seama de asta când văzuse lalelele. Dincolo de surprindere, Declan citise suspiciune în privirea ei. Așa cum citea și acum, când domoli ritmul și își îngădui să zăbovească în plăcerea nespusă de a-i oferi un sărut în tihnă.
Să o seducă pentru a o atrage în așternut nu i se mai părea de ajuns. Acum voia să-i seducă acea suspiciune din ochi, să o transforme în plăcere și abandon total.
Buzele ei erau calde și dornice. Nu era deloc greu să intre în ritmul lor, să se lase purtat de alunecarea aceea lenevă a limbilor pereche în timp ce trupurile li se legănau lipite ca și cum mai dansau încă.
Îi desfăcu fermoarul rochiei într-o mișcare înceată și își trecu degetele pe pielea de dedesubt. Ea își arcui spatele, torcând ca o pisică mulțumită.
— Ai mâini foarte pricepute, *cher,* și niște buze foarte sexy. Privindu-l languros, îi lărgi nodul de la cravată. Hai să vedem restul.
Era ceva special să dezbraci un bărbat în costum, se gândi ea. Timpul acela cât dura să scoți toate straturile ca să ajungi la piele sporea senzația de anticipare, amplificând curiozitatea. Câtă vreme ea îi descheia cămașa, Declan îi coborî rochia de pe umeri până ce rămase atârnând erotic pe curbura sânilor. Îi săruta ușor și constant gura, fără să se grăbească, fără să ezite.
Iar când Lena își trecu mâinile peste pieptul lui cu un geamăt aprobator, îi simți bătăile puternice ale inimii sub palmele ei.
— Ești foarte bine făcut pentru un avocat.
— Fost avocat.
Avea senzația că moare, pur și simplu moare centimetru cu centimetru în timp ce degetele acelea subțiri și lungi cu unghiile roșii și sexy treceau pe pielea lui. Îl ciupi ușor de bicepși și își linse buzele.
— Da, chiar că ești plin de surprize. Îmi plac bărbații puternici. Bătu cu unghiile în catarama curelei lui, iar zâmbetul îi deveni extrem de feminin. Sau felin. Hai să vedem ce alte surprize mai ai pentru mine, îi șopti.
Dansau din nou, cel mai vechi dans din lume, și cumva pe parcurs Lena preluase conducerea. Lui îi tremurară mușchii stomacului când ea îi smulse cureaua și o aruncă peste umăr.

Se văzu aruncându-se peste ea pe pat și împlântându-se cu toată dorința aceea îngrozitoare în trupul ei. Iar ea ar fi acceptat-o.
Ar fi așteptat-o.
În loc de asta, îi luă ambele mâini, care începuseră să-i descheie pantalonii, și le duse la buze.
Privind-o pe deasupra lor, îi citi din nou surprinderea din ochi și – din nou – suspiciunea.
— Mi se pare că am cam rămas în urmă, spuse el jucăuș. Și cum m-am tot întrebat ce ai sub rochia aceea, aș vrea să aflu cât de aproape de realitate au fost închipuirile mele.
Își puse buzele pe umărul ei gol și le folosi pentru a trage materialul în jos. Binecuvântă legea gravitației când rochia îi alunecă până la picioare.
Purta lenjerie de dantelă neagră.
Era exact fantezia pe care ar fi avut-o orice bărbat. Pielea creolă, părul bogat și rebel, sânii plini abia reținuți în fantezia aceea de dantelă. Abdomenul suplu, șoldurile frumos rotunjite, picioare frumoase în ciorapi negri de mătase și tocuri înalte.
— Aproape. Deja își simțea respirația arzându-i plămânii. Foarte aproape. Ce e asta?
Își trecu degetul peste tatuajul pe care ea îl avea pe partea interioară a coapsei, chiar deasupra marginii dantelate a ciorapului.
— E dragonul meu. El păzește porțile. Tremurând fără voia ei, continuă: O mulțime de bărbați cred că pot să treacă de el. O mulțime de bărbați se ard.
Degetul lui mângâietor urcă de-a lungul acelei adâncituri sensibile dintre dantelă și coapsă.
— Hai să ne jucăm cu focul.
O trase înspre el, devorându-i gura. Și când asta nu îi mai ajunse o răsuci ca să-și poată trece dinții în umărul ei, pe gâtul ei.
Cu fața înfundată în părul ei, își umplu palmele cu sânii acoperiți de dantelă.
Lena se arcui spre el, își încolăci brațele pe după gâtul lui și i se oferi. Trecerea bruscă de la răbdare la pasiune aprinsă o lăsă ametită, îngrozitor de excitată și gata să îl primească în ea. Acum îi simțea lăcomia și își simțea și propria dorință nebună.
Mâna lui se strecură și se opri între picioarele ei, unde dintr-un gest o aduse în pragul extazului. Înainte însă ca ea să ajungă pe culme, își coborî degetele pe coapsa ei și dintr-o mișcare rapidă îi desfăcu o jartieră.
Ea își ținu respirația. Trupul i se încordă.
— *Mon Dieu!*
— Când o să fiu în tine nu o să mai poți să te gândești la nimic altceva, murmură el desfăcându-i și a doua jartieră. Dar mai întâi am nevoie să te ating așa cum am visat să te ating.
Își frecă buzele de umărul ei, dându-i jos breteaua sutienului.
— Angelina.

O întoarse cu fața la el, își lăsă degetele să i se scufunde în păr, îi împinse capul ușor pe spate.
— În noaptea asta ești a mea.
Negația, sfidarea, ambele își găsiră drumul prin șuvoiul de dorințe.
— Eu sunt doar a mea.
El o ridică în brațe și o puse pe pat.
— În noaptea asta vom fi unul al celuilalt.
Își puse gura pe gura ei, oprindu-i vorbele, amorțindu-i mintea. Lena își întoarse capul ca să ia o gură de aer, vrând să-i reziste, dar buzele lui coborâră pe sânul ei, peste piele, peste dantelă, sub ea. Senzația de strânsoare din stomac îi relaxă mușchii, îi topi orice voință.
Cedă, spunându-și că se preda în fața propriilor nevoi și nu în fața lui.
El o simți dăruindu-se, îi simți moliciunea. Auzi geamătul ușor, gutural, care nu însemna decât plăcere și acceptare.
Așa că luă ceea ce își dorea cu ardoare încă din primul moment în care o văzuse prin aburii dimineții.
Trupul ei, cu pielea parfumată, cu toate curbele feminine, era o comoară. Se hrăni din el gustându-l cu sorbituri mici și cu înghițituri lacome. Apoi îi eliberă sânii pentru palmele lui, pentru gura lui. Sângele îi gonea nebunește în vene, dar se lăsă să ardă incandescent torturându-se și torturând-o și pe ea.
Când îi coborî dantela de pe șolduri, ea se arcui. Se deschise. O mângâie urmărindu-i expresia în lumina lumânărilor, cum închise ochii, cum buzele îi tremurară când scoase un geamăt. Iar când și le strecură în ea, în ascunzișul acela fierbinte și ud și catifelat, Lena zvâcni în sus, țipând. Asta îl scoase din minți.
Apăsându-și fața pe pântecul ei, o făcu să simtă că se înălța spre cer.
Trupul ei era un vârtej de dureri, de bucurii, iar tăișul ascuțit al plăcerii se scurse prin el ca un fulger. Și explodă în ea lăsând-o să pulseze lung, complet neputincioasă.
Se întinse spre el, îl apucă în mâna ei. Era tare ca piatra. Îl dorea înăuntrul ei așa cum dorea să respire.
— Acum. Te vreau.
Îi simți tremurul și se văzu în ochii lui când el se ridică deasupra ei.
— Vreau să te simt. Vreau să te simt adânc.
Declan se agăță de ultima fărâmă de control pe care o mai avea și, când picioarele ei se înfășurară în jurul mijlocului lui, alunecă încet, foarte încet în ea. Se adânci mai mult când ea se ridică să-l primească. Rămase acolo, fără să respire, abandonându-se ei cu totul.
Fără să-și dezlipească ochii unul de la celălalt, se mișcară într-un ritm lent care le răspândi plăcerea prin trupuri într-o succesiune de valuri calde. Buzele li se întâlniră și el le simți pe ale ei curbându-se înainte să ridice capul pentru a o vedea zâmbind.

Carnea alunecând pe carne, atingerea mătăsoasă. Muzica suspinată în sufrageria ei și cea explozivă din stradă, se contopiră în capul lui cu respirația ei întretăiată.
Lena se încordă sub el și capul îi zvâcni spre spate, lăsându-și linia gâtului sub buzele lui. Se strânse în jurul lui și se cutremură, se cutremură, se cutremură. Încă o dată, Declan își îngropă fața în părul ei, iar de data asta își îngădui să-și dea drumul și el odată cu ea.

Privea luminile jucând pe tavan, trecându-și leneș mâna pe spatele ei. Plin de ea, îmbibat în ea.
— Mă lași să rămân aici? întrebă el. Sau să mă duc să iau un taxi?
Lena se uită lung în penumbră.
— Rămâi.

capitolul 9

Declan se trezi chiar după ivirea zorilor. Ea se curbase pe lângă el în somn, cu mâna strânsă ușor peste inimă. Ca și cum ar fi păzit-o, se gândi el. Cheița de argint i se odihnea lângă palmă.
Ar fi vrut să ridice mâna aceea, să-i desfacă ușor degetele. Să îi lase inima vulnerabilă în fața lui. El deja și-o pierduse pe a sa, chiar din primul moment în care o văzuse.
Era o chestie total neașteptată, un șoc, pentru un bărbat care ajunsese să creadă că pur și simplu nu era în stare să iubească pe altcineva în afară de familie și prieteni. Criza lui sentimentală din cauza Jessicăi, fata despre care toată lumea – inclusiv Jessica – spusese că era perfectă pentru el, îl convinsese că își ratase singura șansă de a avea parte de o relație de durată cu o femeie.
Iar asta fusese dificil de înghițit pentru un om care, în sufletul lui, credea cu tărie în familie, în ideea de cămin, în căsătorie. Tocmai aici își aveau rădăcinile nefericirea și neliniștea constantă care îl urmăriseră precum un câine credincios timp de luni întregi.
Acum se uita la femeia care era răspunsul. Cum nu credea că ar fi fost dispusă să asculte întrebarea, trebuia să o convingă. Într-un fel sau altul și mai devreme sau mai târziu. Pentru că fusese cât se putea de serios când spusese ce spusese noaptea trecută. Aveau să fie unul al celuilalt și atât.
Cântări dacă să o trezească și să-i aducă aminte ce bine se potriveau în pat. Nici nu-și putea închipui o cale mai bună să-și înceapă ziua, mai ales cum o simțea caldă și moale și aproape de el.
Dar nu i se părea prea corect să-i întrerupă somnul când nu dormiseră aproape deloc pe timpul nopții. Ziua ei de lucru începea mult mai târziu decât a lui.
Nu fără părere de rău, se strecură de lângă ea și coborî din pat. Ea se mișcă suspinând în somn și se răsuci în locul cald pe care îl lăsase el în urmă.
Își luă pantalonii și se duse la duș.
După părerea lui, puteai defini o persoană după cum îi arăta baia. A ei era și curată lună și amenajată boem. Prosoapele groase, verzi ca pădurea, scoteau în evidență mobilierul alb și romburile micuțe care decorau gresia.
Câteva ghivece erau aliniate pe pervazul ferestrei și trei narcise sclipeau zvelte într-o sticlă verzuie.
Mai erau și alte sticle, de toate culorile, și cutii cu capac în care se aflau uleiuri și loțiuni parfumate, săruri de baie. Îi plăceau săpunurile mici și scumpe, observă el, și le ținea într-un bol frumos.
Mai descoperi că la ea apa fierbinte ținea mai mult decât la el. Zâmbi tot timpul cât se desfătă cu dușul, eliberând suficienți aburi în încăpere încât să o facă să semene cu o baie turcească.
Constată că Lena nu se trezise. Acum era tolănită peste cearșafuri, cu soarele de dimineață mângâindu-i pieziș întinderea zveltă a spatelui gol. Se

forță să-și suprime gândul de a i se alătura și se concentră să găsească niște cafea.
Sufrageria ei avea tavane înalte, căptușite cu lemn, și dușumele închise la culoare, iar pereții erau zugrăviți într-o nuanță albăstruie pală. Pe căminul îmbrăcat în același lemn închis la culoare se afla o poliță cu model radial care îi stârni invidia. Lemnăria era veche și vopseaua scorojită, însă Lena o lăsase așa în mod expres, punându-i în evidență valoarea istorică.
De jur împrejur erau expuse afișe în culori vii. Afișe publicitare, observă el. Femei elegante care beau șampanie, bărbați bine îmbrăcați învârtind câte un trabuc între degete.
O canapea cu spătar înalt, cu tapițerie albastru-regal, trona în mijlocul încăperii acoperită cu perne.
Admiră stilul aparte pe care reușise să-l creeze Lena. Mese vechi, cu patină, și culori vii. De asemenea, îi plăcu să vadă pe măsuța de cafea lalelele pe care i le dăruise.
Merse până la bucătărie și se trezi zâmbind. Nu se întâmpla prea des să găsești fotografii alb-negru de femei și bărbați goi pe pereții unei bucătării.
Dar fu și mai fericit să dea de cafea.
Închise ușa pentru ca zgomotul râșniței să nu ajungă până la dormitor. Și în timp ce cafeaua fierbea, se uită pe geamul bucătăriei la partea ei de New Orleans.
Auzi cum ușa bucătăriei se deschidea ușor.
Lena purta un halat scurt și roșu, avea ochii grei de somn și un zâmbet leneș pe buze.
— Îmi pare rău, am crezut că am reușit să înăbuș zgomotul râșniței.
— Nu am auzit-o, îl asigură ea. Dar am mirosit rezultatele. Pregătești micul dejun, *cher?*
— Vrei pâine prăjită? La asta mă pricep cel mai bine.
— O, cred că am observat azi-noapte la ce te pricepi cel mai bine. Zâmbind în continuare, alunecă spre el și îl îmbrățișă. Mai vreau, spuse, și-și ridică gura spre gura lui.
Se trezise cu o senzație de singurătate, convinsă că el plecase. Nu lăsa niciodată bărbații să-și petreacă noaptea în patul ei, pentru a nu le da ocazia să plece pe nesimțite. Era mai bine să-i dea ea afară, să doarmă singură, decât să se trezească așa, cu acea senzație de pustiu.
Apoi îi văzuse cămașa, pantofii și fusese încântată. Prea încântată. Când un bărbat avea atâta putere asupra ei, i se părea firesc să echilibreze lucrurile. Și cea mai sigură cale era să-i încețoșeze creierul cu ajutorul sexului.
— De ce n-ai venit peste mine să mă trezești, dragule?
— Mi-a trecut prin cap. Încă îi trecea prin cap, își zise Declan. M-am gândit că dacă tot lucrezi în seara asta o să ai nevoie de mai mult de zece minute de somn. Dar acum că te-ai trezit...
Ea râse și îi alunecă din brațe.

— Acum că m-am trezit vreau niște cafea. Deschise un dulap și îi aruncă peste umăr acea privire atotștiutoare. Poate, dacă mă rogi frumos, o să-ți fac ceva pentru micul dejun.
— Vrei să te implor stând în picioare, în genunchi sau târându-mă pe jos?
— Mă faci să râd. O să-ți fac niște pâine prăjită. *Le pain perdu,* adăugă ea când îi observă dezamăgirea. Toast franțuzesc, friganele. Am niște baghetă.
Declan îi întinse o cană mare, albă, plină cu cafea fără zahăr.
— Mulțumesc. De vreme ce ești așa de pricepută, nu va trebui să angajăm o bucătăreasă când ne vom căsători și ne vom crește cei șase copii.
— Șase?
— Mă simt obligat să duc mai departe tradiția Sullivan-Fitzgerald. Îmi plac imaginile pe care le ai în bucătărie. Nu e cel mai obișnuit loc în care se expun nuduri.
— De ce nu? întrebă ea scoțând din dulap o tigaie neagră de fontă. Gătitul este o artă sexy dacă o faci așa cum trebuie.
El o urmări cum sparse un ou pe marginea castronului și cum îl vărsă înăuntru folosind o singură mână.
— Înțeleg ce vrei să spui. Mai fă asta o dată.
Lena chicoti și mai sparse un ou.
— De ce nu te duci să pui niște muzică? Nu durează mult aici.
Mâncară la micuța masă pliantă pe care ea o montase sub una dintre ferestrele sufrageriei.
— Unde ai învățat să gătești? întrebă el.
— De la *Grandmama*. A încercat să mă învețe și să cos, dar asta nu s-a lipit de mine cu același succes.
— Mă mir că nu ai deschis un restaurant în loc de un bar.
— Îmi place să gătesc atunci când am chef. Dacă aș face-o ca să-mi câștig pâinea din asta n-ar mai fi amuzant.
— Da, așa este. Cum ai ajuns să te ocupi de un bar?
— Am vrut să fiu stăpână pe soarta mea. Dacă lucrezi pentru altcineva ți se spune fă aia, fă ailaltă, vino încoace, du-te încolo. Ceea ce mie nu-mi convine. Așa că am făcut o facultate economică și m-am întrebat ce fel de afacere aș vrea să am. Nu vreau să vând suveniruri, nu vreau un magazin de cadouri, nu vreau să vând rochii. Sigur că toate astea se vând foarte bine în New Orleans, dar ce se vinde și mai bine de atât? Plăcerea. Un mic păcat nevinovat și niște distracție, de asta vin oamenii aici. Deci... Et Trois.
— De când îl ai?
— Hai să vedem. Mâncase deja unica felie de pe farfuria ei, așa că își înfipse furculița într-una dintre cele patru pe care le stivuise în fața lui. Deja mergem pe șase ani.
— Ai deschis un bar când aveai douăzeci și trei de ani?
— Hei, de unde știi câți ani am?
— Remy.

— Ei, poftim! izbucni ea dând ochii peste cap. O să-i trag una pe cocoașă pentru asta. Bărbații ar trebui să știe că nu e cazul să pălăvrăgească despre vârsta femeilor. Despre ce altceva a mai pălăvrăgit?
Declan își concentră atenția asupra micului dejun.
— E minunat ce-ai făcut aici. Ce ai pus înăuntru?
Lena nu spuse absolut nimic timp de zece secunde, apoi oftă:
— Înțeleg. Pur și simplu se pare că bărbații nu se pot abține să nu se laude cu cuceririle lor sexuale.
— Nu a fost ceva de genul ăsta, răspunse el stânjenit. A fost o mărturisire nostalgică. Și dulce. Ai însemnat ceva pentru el. Și încă mai însemni.
— Mă bucur să aflu asta. Și eu simt la fel. Tu îți mai aduci aminte de prima fată cu care ai fost pe bancheta din spate a unei mașini, Declan? Te mai gândești cu drag la ea?
— Sherry Bingham. Era blondă și frumușică. Am iubit-o ca un disperat cam toată clasa a noua.
Ei îi plăcu faptul că fusese în stare să rostească imediat un nume. Chiar dacă îl inventase.
— Ce s-a întâmplat?
— M-a părăsit pentru un jucător de fotbal american. Atacant pe flancul stâng. Dumnezeule, un jucător de fotbal american cu gâtul scurt și IQ-ul unui creion! Și acum mă enervează că a putut face așa ceva. Dar ca să revenim la tine – și, apropo, ești foarte bună la divagații ca să eviți întrebările personale, dar eu am fost avocat. Deci, cum ai reușit să te descurci? Vârsta de douăzeci și trei de ani este destul de tânără ca să-ți începi o afacere, mai ales una profitabilă, când e dovedit că în domeniul ăsta majoritatea dau faliment în cel mult trei ani.
Ea se lăsă pe spate.
— Ce contează cum? Domnule avocat.
— Bine. Ridică din umeri și continuă să mănânce. Presupun atunci că ai jefuit o bancă, ai mituit mafia care controlează barurile din oraș, l-ai sedus și pe urmă l-ai ucis pe fostul proprietar – după ce ți-a lăsat clădirea prin testament. Și ai continuat să derulezi o afacere paralelă cu jocuri de noroc ilegale și prostituate în camera din spate.
— Ooo, am fost foarte ocupată. Dar îmi place mai mult versiunea ta. Prin comparație, a mea e foarte plictisitoare. Am lucrat în vacanțele de vară și am economisit bănuț cu bănuț. Mă pricep să economisesc banii dacă trebuie să o fac. Apoi am fost barmaniță în timp ce urmam facultatea de economie la seral. Chiar înainte să împlinesc douăzeci și doi de ani a murit bunicul meu. A căzut de pe o scară și și-a rupt gâtul ca un prost. Ochii i se umplură de durere când rosti aceste cuvinte. După o clipă murmură: Cred că sunt încă supărată pe el.
— Îmi pare rău, zise Declan acoperindu-i mâna cu palma lui. Erați apropiați?
— L-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine altcineva. Pete Simone, cu râsul lui zgomotos și mâinile lui puternice. Cânta la vioară și mereu purta o

bandană roșie. Mereu. Ei bine... Clipi ca să-și îndepărteze lacrimile din ochi, apoi continuă: Avea o poliță de asigurare, și încă una mai mare decât s-ar fi așteptat cineva. Jumătate pentru mine, jumătate pentru *Grandmama*. În cele din urmă, ea m-a silit să iau toți banii. Dacă își pune mintea cu un lucru, n-ai nici o șansă să o faci să se răzgândească. Așa că am investit banii și un an mai târziu mi-am deschis barul.
— Nu e nimic plictisitor în asta. Ai un bar grozav, Lena.
— Da, așa este. Se ridică și luă farfuriile. Ai face bine să te îmbraci, *cher,* dacă vrei să te duc acasă.

Nu o putu convinge să intre. Trebui să se resemneze cu un sărut care-i luă mințile, înainte ca ea să-l împingă afară din mașină și să demareze în trombă.
Sosirea lui acasă la ora nouă dimineață, într-un costum mototolit, îi aduse un zâmbet larg și un semn amical cu ochiul din partea Marelui Frank ce ducea cu roaba niște crengi uscate spre focul pe care-l aprinsese.
— A dat norocul peste mata azi-noapte, domnu' Dec.
Ceva dăduse peste el cu siguranță, gândi Declan. Frecându-și pieptul în dreptul inimii, intră în casă ca să se apuce de treabă.

Lena nu se arătă dispusă să-l vadă în seara aceea și nici în următoarea. Neavând încotro, se mulțumi cu niște amărâte de telefoane care îl făcură să se simtă ca un licean: colinda prin casă cu mobilul la ureche, muncindu-și creierii ca să găsească subiecte de conversație cât mai captivante.
Sărbătoarea de Mardi Gras și afacerea ei îi necesitau întreaga atenție, îi explicase. În aceste condiții, nu avea timp să iasă la distracție.
Își dădea seama, desigur, că era pus la încercare, și de aici toate amânările și îmbrobodelile. Dar hotărî să o lase să se joace cu undița și să creadă că ea era pescarul. Asta până considera el că venise vremea să o înșface.
Remy trecu pe la el într-o după-amiază cu un costum Hugo Boss și cu niște mărgele aurii la gât. Își scoase șiragul și i-l aruncă lui Declan.
— Când vii în oraș?
— Mă gândeam să mă alătur și eu mulțimii de nebuni în weekend.
— *Cher,* este Mardi Gras. În fiecare noapte e weekend.
— Aici nu este. Vino să arunci o privire.
Îl conduse în salon, unde Tibald era cățărat pe o scară înaltă și se ocupa de partea de zidărie a tavanului.
— Salut, Tibald. Remy își băgă degetele mari în buzunare și își dădu capul pe spate. Ce minunăție faci acolo!
— Da, cam așa ceva. Ce mai face Effie?
— Mă scoate din minți cu pregătirile de nuntă. Am ales ieri tortul și, după reacția ei, ai fi crezut că este o chestiune de viață și de moarte dacă marginile trebuie să fie ornate cu boboci galbeni sau trandafiri înfloriți complet.

— Cel mai bun lucru pe care îl poate face bărbatul în asemenea situații este să dea din cap la orice îi place ei mai mult și să fie acolo când vine ziua cea mare.
— Ar fi trebuit să-mi zici asta înainte să apuc eu să-i spun că-mi plac trandafirii mari și grași când s-a dovedit că ea se hotărâse asupra bobocilor. Scoase o sticluță de Tylenol din buzunar și se interesă: Ai ceva cu care să dau pe gât chestia asta, Dec? Femeia aia mi-a dat o durere de cap de nu-ți vine a crede.
Declan aduse o sticlă de apă pe jumătate goală.
— Ai venit aici să te ascunzi?
— Până îi trece. Remy înghiți lacom apa cu pastile cu tot și apoi dădu un tur prin cameră, călcând pe cârpele împrăștiate pe jos. Tot tu ai făcut pereții ăștia, sau ai angajat pe cineva?
— Eu i-am făcut. Mulțumit, Declan își trecu degetele peste suprafața netedă, zugrăvită în vernil. În ultimele trei zile mi-am petrecut tot timpul în camera asta. „Și în ultimele trei nopți“, gândi el, după care adăugă: Cred că nuanța asta va face camera să arate mai bine decât dacă aș fi pus tapet. Pe deasupra, îmi place cum se potrivește cu lambriurile.
— Ești o combinație perfectă de Bob Vila și Martha Stewart. Ce urmează?
— Biblioteca. Mai am niște detalii de terminat aici și în bucătărie, dar biblioteca este pe agendă pentru săptămâna viitoare. După aia sper să mă ocup de exterior. Dă-mi și mie două aspirine dintr-alea.
— Sigur, zise Remy întinzându-i pastilele și apa. Ai probleme cu munca sau cu femeile?
— Puțin din amândouă. Vino pe terasa din spate să vezi ce au făcut cei doi Frank cu grădinile de acolo.
— Am auzit că ai dus-o pe Lena în oraș cu o mare limuzină albă acum câteva seri, îi spuse Remy pe când se îndreptau spre partea din spate a casei. Un gest de mare clasă.
— Sunt un tip de mare clasă, confirmă sec Declan deschizând ușile înalte ce dădeau din sufragerie spre terasă.
— Dacă vrei să o vrăjești, ai început foarte bine.
— Vreau mai mult decât atât. Vreau să mă însor cu ea.
— Poftim?
Remy, care tocmai ducea sticla la gură, se înecă și scuipă apă în toate părțile.
— Foarte frumos scuipi, comentă prietenul său. Poți să păstrezi sticla aia.
— Dumnezeule, Dec. Iisuse Hristoase, tu și cu Lena vă căsătoriți?
— Mi-ar plăcea să facem nunta aici în toamnă, poate în septembrie. Măsură din ochi terasa și apoi grădinile, întrebându-se ce fel de pasăre cânta cu atâta vigoare. Casa nu va fi chiar gata, dar și asta va fi parte din farmecul momentului, continuă el. Desigur, dacă îmi va lua mai mult să o dau pe brazdă, am putea amâna totul până la primăvară.
— Mi se pare foarte repede.

— Nu chiar. Pur și simplu e o chestie de care trebuie să te ții. Acum zâmbi în timp ce studia fața nedumerită a lui Remy. A, nu te refereai la casă. Lena. Nu am cerut-o încă de nevastă. Acum ar spune pur și simplu nu. Ia uită-te, ce de boboci... Narcise, lalele, cale, așa mi-au spus cei doi Frank. Îngropate sub toate buruienile și iedera aia, făceau flori de ani buni. Ceea ce mi se pare remarcabil.
— Dec, cred că ai nevoie de ceva mai tare decât un Tylenol.
— Nu am luat-o razna. Pur și simplu sunt îndrăgostit de ea. Și încep să cred că eram îndrăgostit de ea încă de dinainte de a o cunoaște. De asta nu a fost niciodată o alta care să conteze cu adevărat pentru mine. Nu în felul acesta. Pentru că ea era aici și eu nu o găsisem încă.
— Poate că eu am nevoie de ceva mai tare.
— Whisky-ul este în bucătărie. Ai gheață în congelator. Și mâine vine noul frigider cu toate cele.
— O să pun câte un pahar pentru amândoi.
— Al meu să fie mic și slab, îi spuse Dec absent. Mai am de lucru azi.
Remy se întoarse cu două pahare și luă o înghițitură lungă în timp ce studia chipul amicului său.
— Declan, țin la tine ca la un frate.
— Știu.
— Așa că o să-ți vorbesc așa cum aș vorbi cu propriul meu frate – asta dacă aș avea unul în loc să fi fost blestemat doar cu surori.
— Crezi că mi-am pierdut mințile.
— Nu. În anumite situații, la dracu', în majoritatea situațiilor un bărbat gândește cu penisul. Dar până ca ideile respective să se transpună în faptă, de obicei semnalul ajunge și la creier.
— Mulțumesc că îmi explici toate astea, tată.
Fără să riposteze, Remy clătină din cap și începu să străbată terasa cu pași mari.
— Lena este o femeie foarte sexy.
— Aici nu te pot contrazice.
— Pur și simplu e capabilă să emane feromonii ăia sau ce mama dracului sunt, așa cum fac celelalte femei când se parfumează ca să aprindă simțurile unui bărbat. Ea îți aprinde simțurile prin simpla ei prezență.
— Cu alte cuvinte îmi spui că sunt doar vrăjit de ea în momentul acesta sau că o doresc îngrozitor, așa cum se dorește o femeie la început.
— Exact, zise Remy punându-i înțelegător mâna pe umăr.
— Nici un bărbat în viață nu ar putea să te condamne pentru asta. În plus, nu uita că ai avut parte de câteva luni foarte nasoale din punctul de vedere al relațiilor. Știind că ți-ai purtat sentimentul de vinovăție cu tine ca și cum ar fi fost comoara ta cea mai de preț, nu cred că ți-ai curățat instalația în mod prea regulat de când ai rupt-o cu Jennifer.
— Jessica, nemernicule. Amuzat, dar și impresionat, Declan se sprijini de balustradă. Nu e doar o vrăjeală de moment. Și eu am crezut că este, asta și

o doză bună de dorință fizică. Dar nu este. Nu are nici o legătură cu instalația necurățată și nici nu gândesc cu penisul. Este vorba despre inimă.
— O, frate! Remy mai dădu pe gât o gură bună de whisky. Dec, nu ești aici nici de o lună.
— Mereu oamenii spun chestii de genul acesta, ca și cum timpul ar juca vreun rol. Întrucât partea critică din mintea lui îi spusese exact același lucru, îl irită faptul că auzea chestia asta și de la prietenul lui cel mai bun. Ridică tonul: Ce, s-a dat vreo lege undeva care spune că nu te poți îndrăgosti până ce nu a trecut o perioadă rezonabilă de timp în care cele două părți să socializeze, să comunice și preferabil să facă sex ca să se asigure că există compatibilitate și acolo? În cazul ăsta, cum îți explici rata mare a divorțurilor?
— Ca doi avocați remarcabili ce suntem, dacă stăm aici să dezbatem subiectul acesta s-ar putea să ne apuce marțea cealaltă.
— Atunci, dă-mi voie să spun doar atât. Nu am mai simțit așa ceva în viața mea. Niciodată. Nici nu credeam că pot. Credeam că ceva din interiorul meu pur și simplu nu funcționează așa cum ar trebui.
— Ei da, pentru numele lui Dumnezeu, Dec!
— Nu am putut să o iubesc pe Jessica. Sentimentul de vinovăție i se citi din nou în voce. Pur și simplu nu am putut, deși am încercat din răsputeri, oftă el. Aproape că mă obișnuisem cu gândul că mă pot mulțumi cu afecțiune, respect și orizonturi similare, căci credeam că asta va fi maximumul de care voi avea parte, sau cel puțin maximumul pe care îl voi putea oferi. Dar nu e adevărat. Nu am mai simțit niciodată așa ceva, Remy. Și îmi place ce simt.
— Dacă tu o vrei pe Lena, atunci o vreau și eu pentru tine. Problema este că, indiferent ce simți tu, nu există nici o garanție că va simți și ea același lucru.
— Poate că îmi va frânge inima, dar să simt prea multe e oricum mai bine decât să nu simt nimic. Își repetase chestia asta de nenumărate ori de când își dăduse seama că se îndrăgostise. Indiferent care va fi rezultatul, trebuie să încerc, decretă el rotind în pahar whisky-ul din care nu băuse încă. Ea nu știe ce să creadă în ceea ce mă privește. Va fi amuzant s-o las să afle.

În noaptea aceea auzi plânsete. Suspinele amare, puternice, dar înăbușite ale unui bărbat.
Declan se tot frământă în somn, doborât de jale, incapabil să o contracareze, incapabil să dea sau să caute mângâiere.
Chiar și când se lăsă tăcerea, suferința rămase.

capitolul 10

Bayou Rouse

martie 1900

Nu știa de ce venea să stea aici, să se holbeze la apă. Umbrele verzi și dense se răspândeau în jur, pe măsură ce noaptea înghițea treptat ziua.
Venea iar și iar să cutreiere prin mlaștină, ca și cum ar fi fost posibil să dea din întâmplare peste Abby plimbându-se pe mal, acolo unde florile îmbobociseră și își dezvăluiau frumusețea.
Ea ar fi zâmbit spre el și i-ar fi întins mâna, și totul ar fi fost din nou bine.
Dar nimic nu mai avea să fie bine vreodată.
Se temea că își va pierde mințile, că durerea îi va întuneca judecata, așa cum noaptea întuneca ziua. Cum altfel ar fi putut să explice că o auzea șoptindu-i noaptea? Ce ar fi putut face mai mult decât s-o reducă la tăcere?
Privi un bâtlan albastru ridicându-se dintre trestii ca o fantomă. Frumos, pur, perfect, atinse ușor apa de culoarea ceaiului și alunecă printre copaci. Departe de el. Mereu departe de el.
Ea nu mai era. Abby a lui zburase de lângă el, departe de el, la fel ca pasărea fantomă. Toată lumea spunea asta. Familia lui, prietenii lui. Îi auzise și pe servitori șușotind cum Abigail Rouse fugise cu un neisprăvit fără nume, părăsindu-și soțul și fiica din flori.
Deși Lucian continuase să caute în New Orleans, în Baton Rouge, în Lafayette, deși continua să bântuie mlaștinile de pe brațul râului ca un strigoi, până și el ajunsese să o creadă în cele mai pustii ore ale nopții.
Abby îi părăsise și pe el și pe copil.
La rândul lui, părăsea lumea asta, în toate sensurile în afară de cel fizic, concret. Trecea prin fiecare zi de parcă ar fi fost în transă. Și, Dumnezeu să îl ierte, nu-i putea fi tată unei fetițe, imaginea vie a lui Abigail, despre care și el, în taină și cu rușine, se îndoia că era sânge din sângele lui. O simplă privire pe care i-ar fi aruncat-o îl cufunda într-o mâhnire de nesuportat.
Nu mai urca în camera copilului. Se ura pentru asta, dar chiar și gestul de a urca scările până la etajul doi îi dădea senzația că se îneca într-un ocean de disperare.
Se spunea că fetița nu era a lui.
Nu. În lumina difuză a amurgului, când noaptea căpăta formă și viață în jurul său, Lucian își acoperea fața cu mâinile. Nu, nu putea și nu voia să creadă așa ceva. Făcuseră copilul împreună, din dragoste, din încredere, din dorință.
Sau chiar și aceea era o minciună...
Își lăsă mâinile în jos și păși spre apă. Era caldă așa cum zâmbetul ei fusese cald. Moale, așa cum pielea ei fusese moale. Iar acum culoarea ei se făcea mai intensă, aproape așa cum fuseseră ochii ei.
— Lucian!
Îngheță pe marginea alunecoasă.

Abby. Alerga spre el, strecurându-se printre crengile plecate ale unei sălcii, cu părul revărsându-i-se pe umeri în bucle de culoarea nopții. Inima lui, moartă de jale, se trezi la viață sărindu-i din piept.
Apoi ultimele luminițe ale apusului îi căzură pe față, și el muri din nou.
Claudine îi apucă mâinile. Frica îi făcuse mâinile de gheață. Văzuse ce era în ochii lui, nimic altceva decât moartea.
— Ea nu ar vrea așa ceva. Nu ar vrea să-ți condamni sufletul la iadul etern luându-ți singur viața.
— M-a părăsit.
— Nu. Nu, asta nu e adevărat. Ei te mint. Te mint, Lucian. Ea te-a iubit. Te-a iubit și a iubit-o pe Marie Rose mai presus de orice pe lumea asta.
— Atunci unde este?
Furia care sălășluia sub amorțeala cauzată de suferință se năpusti afară. O înșfăcă pe Claudine de brațe și o ridică până când aceasta atinse pământul numai cu vârful degetelor de la picioare. O parte din el, o parte secretă și întunecată, ar fi vrut să fie în stare să o lovească cu pumnii peste față. Peste fața aceea... să șteargă orice urmă de asemănare cu Abigail și cu propria lui disperare cumplită.
— Unde este?
— E moartă! Strigătul răsună puternic în aerul cald și lipicios. Ei au ucis-o. Moartea este singura care ar fi putut-o face să vă părăsească pe tine și pe Rosie.
El o împinse într-o parte și merse clătinat ca să se sprijine de trunchiul unui stejar.
— Asta e altă nebunie.
— Îți spun pentru că știu asta. Simt asta. Am avut și vise.
— Și eu. Lacrimi înțepătoare îi invadară ochii și îi încețoșară privirea. Și eu am avut vise, gemu el.
— Lucian, trebuie să mă asculți. Am fost acolo în noaptea aceea. A venit în camera copilului să-i dea să sugă. O știam pe Abby de când eram mici. Nu avea nimic în ea în afară de dragostea pentru tine și pentru Marie Rose. Nu ar fi trebuit să plec de la conac în noaptea aceea. Claudine își încrucișă mâinile peste piept, ca și cum ar fi vrut să țină la un loc cele două jumătăți ale inimii ei frânte. Tot restul vieții mele o să îmi cer iertare că nu am fost acolo.
— A luat haine, bijuterii. Mama are dreptate. Își strânse buzele pecetluind ceea ce credea că e un act de voință, dar era de fapt numai o dovadă de slăbiciune. Trebuie să accept asta.
— Mama ta o ura pe Abby. M-a dat afară a doua zi. I-a fost teamă să mă țină în casă, i-a fost teamă că s-ar putea să aflu că...
El se răsuci brusc, cu trăsăturile atât de contorsionate de furie încât Claudine făcu un pas înapoi.
— Vrei să mă faci să cred că mama a ucis-o cumva pe soția mea și apoi a ascuns crima, oroarea, făcând să pară că Abby a fugit?

— Nu știu ce s-a întâmplat. Dar știu că Abby nu a plecat. Mama Rouse s-a dus la Evangeline.
Lucian dădu din mână și se întoarse din nou.
— Prostiile alea voodoo.
— Evangeline are o putere. A spus că vede sânge și durere și frică. Și un păcat teribil. Un păcat de moarte, a spus ea, și un mormânt înconjurat de apă. A spus că tu ai două jumătăți și că una dintre ele e neagră ca cea mai neagră gaură din iad.
— Eu am ucis-o? Am venit acasă în miez de noapte și mi-am omorât soția?
— Două jumătăți, Lucian, care au împărțit același pântec. Uită-te la fratele tău.
Fiorul care îl străpunse îi stârni un zumzet îngrozitor în minte.
— Nu vreau să mai ascult aiurelile astea. Du-te acasă, Claudine. Stai departe de conac. Scoase din buzunar broșa cu ceas și i-o puse în mână tinerei femei. Ia-o, păstreaz-o pentru copilă, zise el, conștient că nu-i mai putea rosti numele. Ar trebui să aibă ceva ce i-a aparținut maică-sii.
Se uită în jos, holbându-se la bijuterie. Timpul se oprise pentru Abigail.
— O omori încă o dată pentru că nu crezi în ea.
— Nu te mai apropia de mine. Porni clătinându-se spre Manet Hall, spre iadul pe care și-l alesese, repetând: Nu te mai apropia.
— Știi și tu asta! strigă Claudine. Știi că ea nu te-a mințit niciodată.
Strângând ceasul la piept, Claudine jură să îl transmită mai departe, împreună cu adevărul adevărat, fiicei lui Abigail.

Manet Hall
februarie 2002

De pe terasa lui, Declan urmări ziua trezindu-se la viață. Zorile se vesteau rozalii pe cer, înspre est, cu mici umbre de nori. Aerul începea să se încălzească. Putea simți cum temperatura creștea cu fiecare zi. Nu era încă martie, dar iarna începea să cedeze teren.
Grădinile care cu o lună în urmă fuseseră o ruină demnă de milă începuseră și ele să arate semne ale fostei grandori. Iedera sufocantă, buruienile ce invadaseră totul, crengile moarte și cărămizile sparte fuseseră scoase, scoțând la iveală pas cu pas arbuștii și chiar și bulbii plantelor și plantele însele ce fuseseră prea încăpățânate ca să piară.
Pe un vechi spalier metalic se întindeau ramurile unei tufe de glicină, după cum o numiseră cei doi Frank, și mai era și o insulă de azalee viguroase ce-și arătau bobocii plini de speranță.
Avea magnolii, mirt, camelii, iasomie. Scrisese tot ce își putuse aminti din explicațiile dezlânate ale grădinarilor. Când el le descrise genul de plantă cățărătoare pe care și-o imagina pe coloanele din colț, îl informaseră că ceea ce-și dorea purta numele de *morning glory*® – petunii.
Iar lui îi plăcuse cum suna asta. Diminețile aici erau într-adevăr pline de splendoare.

Se gândea că trupul lui se adapta încet, încet la cele doar cinci sau șase ore de somn agitat pe care reușea să-l smulgă în fiecare noapte. Sau poate că energia nervoasă îi dădea putere, ținându-l în priză.
Ceva îl împingea înainte, conducându-l pas cu pas în procesul de transformare a casei ce îi aparținea. Deși, de fapt, nu numai lui.
Dacă Abigail era cea care umbla pe acolo, era cu adevărat o femeie foarte capricioasă. Erau momente când se simțea cât se poate de în largul lui, cât se poate de confortabil acolo. Și altele în care simțea sudori reci pe ceafă de spaimă. Momente în care simțea până în măduva oaselor că era privit.
Urmărit.
„Așa o femeie ți-ar trebui ție“, se gândi el în timp ce sorbea cafeaua de dimineață. Numai zâmbete un moment și pe urmă numai palme.
Chiar atunci o văzu pe Lena, însoțită de câinele mare și negru, ieșind dintre copaci.
Fără a zăbovi, își puse cafeaua deoparte și o porni spre scările terasei.
Ea îl zărise cu mult înainte să o observe el. De la adăpostul copacilor și aburului dimineții, stătuse acolo mângâindu-l alene pe Rufus pe cap și studiase casa. Îl studiase pe el.
Oare ce avea casa asta și ce era cu bărbatul ăsta de o atrăgeau în așa un hal? se întrebă.
Mai erau o sumedenie de conace în zonă, de-a lungul River Road, spre Baton Rouge. La fel, erau o mulțime de bărbați chipeși pe lume.
Casa aceasta fusese însă singura care îi stârnise mereu interesul și imaginația, iar acum se părea că bărbatul care alerga pe scările de piatră cu un tricou jerpelit și niște blugi și mai jerpeliți, cu obrajii acoperiți de barba crescută peste noapte, reușise să facă exact același lucru.
Nu îi plăcea să dorească ceva. Asta întotdeauna se putea întoarce împotriva ei. Și a planurilor ei. Iar când dorința implica un bărbat, ei bine, era clar că viața avea să-i fie dată complet peste cap.
Își construise viața punând cărămidă peste cărămidă, a naibii să fie. Și îi plăcea exact așa cum era. Un bărbat, indiferent cât de drăguț ar fi fost, nu ar fi avut cum să facă altceva decât să-i modifice imaginea pe care și-o construise. Asta în cel mai bun caz. În cel mai rău, ar fi dărâmat complet cărămizile, făcând totul praf.
Se ținuse departe de el din noaptea în care îl primise în patul ei. Doar așa, să dovedească că era în stare.
Acum însă îi pregătise un zâmbet, un zâmbet de pisică la pândă. Rămase exact acolo unde era în timp ce câinele se năpusti înainte, străpungând ceața de deasupra pământului, ca să-l întâmpine.
Rufus sări și-și trecu limba peste fața lui Declan, după care se prăbuși cu burta în sus, așteptând să fie mângâiat.
Era, după cum știa Lena, modul în care patrupedul își arăta dragostea necondiționată.

„E în stare să farmece și câinii“, constată ea când Declan se ghemui să se joace cu Rufus. Avea cu mult prea multe calități ca să fie de bun augur. Mai ales pentru ea.
— Rufus! strigă, făcându-l pe câine să sară în picioare într-un vârtej de mușchi și de membre ce aproape că îl făcu pe Declan să cadă pe spate.
Râzând, aruncă mingea sus în aer și o prinse cu îndemânare când aceasta căzu. Rufus sări pe ea, un nor negru, numai blană și entuziasm. De data asta, Lena azvârli mingea peste helești eu. Rufus se lansă și o prinse în dinți cu câteva secunde înainte de a se prăbuși cu un pleoscăit în apă.
— Cred că ați face figură frumoasă într-o echipă de baseball.
În timp ce câinele înota agale spre mal, Declan făcu un pas în față, își puse mâinile sub coatele Lenei și o ridică de la sol. Avu o fracțiune de secundă să-i citească surprinderea în ochi înainte să-i acopere gura cu gura lui și să o acapareze cu totul.
Tânăra femeie se apucă de cămașa lui, nu ca să-și recapete echilibrul, deși picioarele i se bălăngăneau la câțiva centimetri buni deasupra pământului, ci pentru că sub cămașă se afla el, el în întregime, numai mușchi și fierbințeală și bărbăție.
Auzi trei lătrături sonore, apoi apa pe care o împrăștie Rufus în jur când se scutură o făcu leoarcă. La cât de fierbinte era, nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi ieșit aburi din piele.
— Bună dimineața, spuse Declan lăsând-o jos. Ce pui la cale?
— Oho! Încântată că o nimerise cu salutul, își trecu mâna prin păr. Merge, răspunse ea, apoi se întinse și își frecă palma de obrazul lui țepos. Ar cam trebui să te bărbierești, *cher.*
— Dacă aș fi știut că vii la mine în dimineața asta, aș fi avut grijă să o fac.
— Nu veneam la tine. Ridică mingea pe care Rufus i-o lăsase la picioare și o aruncă departe, spre bucuria acestuia. Mă jucam doar cu câinele lui *Grandmama*.
— Cum o duce? Spuneai că rămâi la ea atunci când nu se simte bine.
— Ei, uneori o apucă tristețea, asta e tot. Cum să nu o miște îngrijorarea lui instantanee și reală? se întrebă Lena, apoi spuse cu voce tare: Îi este dor de Pete al ei. Avea șaptesprezece ani când s-au căsătorit și cincizeci și opt când a murit el. Au petrecut o viață împreună.
— Crezi că i-ar face plăcere dacă aș vizita-o mai târziu?
— Îi face plăcere compania ta.
Cum Rufus dădea din coadă lovind pământul nerăbdător, aruncă din nou mingea.
— Ai spus că are o soră. Mai are și alte rude?
— Două surori și un frate, cu toții încă în viață.
— Copii?
Expresia de pe fața ei se înăspri.
— Din punctul ăsta de vedere mă are doar pe mine. Tu ai fost în oraș la distracție?

„Subiect tabu“, decise el, așa că decise să abandoneze întrebările incomode pentru moment.
— Încă nu. Mă gândeam să merg în seara asta. Lucrezi?
— O să lucrez întruna până la miercurea de Lăsata Secului. Oamenilor le place să bea înainte să intre în post.
— Ceea ce înseamnă că muncești foarte mult. Arăți ușor obosită.
— Nu-mi prea place să mă scol așa de dimineață, dar *Grandmama* e în picioare de la prima oră, ca un cintezoi. Și dacă se scoală ea se scoală toată lumea. Și tu ești genul care se scoală la prima oră, nu-i așa, *cher?*
— Zilele astea. De ce nu vii cu mine în casă ca să-ți dau niște cafea și să vezi cu ce mi-am umplut timpul de vreme ce nu l-am putut petrece deloc cu tine?
— Am fost ocupată.
— Așa mi-ai spus.
Sprâncenele ei se uniră într-un rid superficial de enervare.
— Așa a fost.
— Iar eu nu te-am contrazis. Doar că, după toate aparențele, te-am iritat. Nu mă deranjează asta, Lena. Se întinse să o tragă ușor de păr, încântat să vadă cum enervarea i se citea pe față. Dar m-ar deranja să crezi că m-aș mulțumi cu o singură noapte cu tine.
— Mă culc cu tine dacă vreau eu și când vreau eu.
— Și m-ar deranja... continuă el pe un ton blând, deși mâna cu care o apucase de cot era foarte fermă. M-ar deranja teribil dacă ai crede că tot ce vreau de la tine este sex.
— Bărbații nu pun mâna pe mine decât dacă le spun eu că pot pune mâna pe mine, ripostă ea luptându-se să scape din strânsoare.
— Cu mine nu ai mai avut de-a face până acum, nu? Și tonul și degetele lui erau dure ca oțelul. Liniștește-te, nu te mai aprinde așa, urmă el. Și să nu crezi că scapi de mine dacă îmi cauți motiv de ceartă. Ai vrut să păstrezi distanța săptămâna asta, bine. Sunt un bărbat răbdător, Lena, dar nu sunt prețul de la ușă. Să nu crezi că mă poți călca în picioare când ai chef.
Mânia nu era deloc calea prin care să-l poată controla, își dădu ea seama. Fără îndoială, era capabilă să-l scoată din pepeni și să-l facă să urle la ea, să se certe în toată puterea cuvântului. Ar fi fost interesant, chiar incitant. Dar avea cam cincizeci la sută șanse să piardă meciul ăsta.
Nu dădea doi bani pe șanse. În schimb, îl mângâie pe obraz.
— Haide, haide, *cher,* rosti ea cu o voce mătăsoasă și caldă. De ce te aprinzi așa? Pur și simplu sunt cam cu capsa pusă acum, asta e tot. Nu am cea mai bună dispoziție la o oră atât de matinală, când ai mai apărut și tu așa de dur și de zburlit. Nu vreau să te jignesc în vreun fel.
Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.
— Ce vrei să faci, Angelina?
Ceva din modul în care îi rostise numele întreg o îndemnă la prudență. Suna ca un fel de avertisment.
— Dragul meu, îmi placi. Îmi placi chiar foarte mult. Și în noaptea aceea m-ai cam dat pe spate, la propriu și la figurat. Și amândoi ne-am simțit foarte

bine, nu-i așa? Dar nu cred că e cazul să faci din asta mai mult decât a fost de fapt.
— Ce a fost de fapt?
Ea ridică din umeri.
— Un moment foarte satisfăcător pentru amândoi. De ce nu lăsăm momentul ăsta în trecut ca să putem să fim prieteni din nou?
— Da, am putea face asta. Sau am putea să încercăm altceva.
O smuci și o ridică din nou în aer lipind-o de el. Și îi cotropi gura. Fără răbdare de data asta, fără rațiune, fără atingeri drăgăstoase de buze. Era ca atunci când un fermier își lua o vită și o însemna cu fierul roșu ca să știe toată lumea că e a lui.
Rufus mârâi în semn de avertizare când ea începu să se zbată. Chiar și când mârâitul deveni amenințător de-a dreptul, Declan nu-l băgă în seamă. Își înfipse mâna în părul ei, îi trase capul pe spate și îi devoră gura mai adânc, și mai adânc. Enervarea, amărăciunea, frustrarea, cu toate se revoltară în el, transformând sărutul într-o furtună de foc.
Iar ea nu putu să-i reziste. Nu când vârtejul de emoții îi izbi sistemul nervos, eliberând dorințe pe care sperase că reușise să le controleze. Își înghiți un blestem și, cu brațele înfășurate pe după gâtul lui se lăsă în voia sărutului flămând.
Cu un scâncet, Rufus se tolăni jos ca să mursece mingea.
— Nu am terminat unul cu celălalt.
Declan îi mângâie brațele în sus și în jos cu mișcări sigure, de proprietar.
— Poate că nu.
— O să vin diseară la bar să te duc acasă după ce închizi. Miercuri, după ce se liniștesc lucrurile, vreau să vii tu aici. Vom lua cina.
— Gătești tu? întrebă ea, zâmbind tremurat.
Declan îi atinse fruntea cu buzele.
— O să te surprind.
— De obicei mă surprinzi, pufni Lena când el se îndepărtă.
Era supărată pe ea însăși. Nu pentru că pierduse o bătălie, ci pentru că fusese lașă.
Căci lașitatea fusese aceea care o împinsese să înceapă cearta mai întâi și mai întâi.
Merse înverșunată pe terenul mlăștinos în timp ce Rufus alerga printre copaci, străbătând tufișurile dese în speranța că va putea speria un iepure sau o veveriță.
Se opri la marginea locului cunoscut, de când își aducea ea aminte, drept Bayou Rouse. Tărâmul acesta misterios, cu apa lui încet mișcătoare, plină de umbre, crengile de chiparoși ca niște oase și parfumurile greoaie, era lumea ei în aceeași măsură ca străduțele alambicate și ritmul alert din Cartierul Francez.
În copilărie, aici învățase să deosebească o pitulice de o vrabie, cum să evite cuibul unui șarpe-mocasin după mirosul de castraveți pe care îl degaja, cum să arunce undița în apă și să scoată un somn pentru cină.

Văzu cu coada ochiului botul unui aligator care aluneca în apropiere. Ceea ce se afla sub suprafața întunecată era într-adevăr mortal, se gândi ea, puteai foarte ușor să cazi pradă fălcilor nemiloase dacă nu erai pe fază și cumva îți pierdeai cumpătul.
Se ascundeau multe sub suprafața pe care lăsa să o vadă Declan Fitzgerald. Ar fi preferat să fi fost un prințișor răsfățat care-și satisfăcea un capriciu. Astfel s-ar fi putut bucura de el și s-ar fi putut și dispensa de el la fel de ușor când se plictiseau amândoi.
Era mult mai dificil să te dispensezi de cineva pentru care nutreai respect. Îi admira puterea, hotărârea, simțul umorului. Ca prieten i-ar fi oferit foarte multă plăcere și pe foarte multe planuri.
Ca iubit, o îngrijora în ultimul hal.
Voia prea multe. Deja avea senzația că o absorbea cu totul în el și o speria de moarte faptul că nu era în stare să oprească acest proces.
Jucându-se cu cheița de la gât, o luă spre casa de pe brațul râului. Avea să lase lucrurile în voia lor, își spuse. Întotdeauna se întâmpla așa, nu aveai cum să te pui contra curentului.
Pe chip îi apăru un zâmbet larg atunci când se apropie de casă și o văzu pe bunică-sa, cu o pălărie veche de pai pe cap, robotind în grădina din fața bucătăriei.
— Miroase a pâine caldă, strigă Lena.
— Pâine neagră. Am făcut una și pentru tine, să o iei acasă. Odette se îndreptă și își apăsă ușor cu mâna pe șale. Mai am încă una în plus pe care ai putea să o lași la conac, în drum spre casă, pentru băiatul ăla. Nu se hrănește cum ar trebui.
— E destul de zdravăn.
— Destul de zdravăn ca să vrea o bucățică din tine. Se aplecă din nou și își reluă activitatea, cu picioarele ei în cizme solide înfipte în pământ. A încercat să ia una în dimineața asta? Judecând după cum arăți, cam așa a fost.
Lena se așeză pe treapta de piatră de lângă peticul de grădină.
— Cum arăt?
— Ca o femeie când un bărbat a pus mâna pe ea și nu a terminat ce a început.
— Știu cum să termin ce a început și singură, dacă asta e problema.
Pufnind în râs, Odette rupse o crenguță de rozmarin și o adulmecă, desfătându-se cu aroma plăcută.
— De ce să te scarpini singură când e cineva care poate să o facă pentru tine? Și poate că mă apropii eu de șaptezeci de ani, dar îmi dau seama când un bărbat este dornic și capabil.
— Nu mă ghidez după sex în viață, *Grandmama*.
— Sigur că nu, dar cu siguranță ți-ar face-o mult mai frumoasă. Tu nu ești Lilibeth, *'tite poulette.*
Alintul din copilărie – puișor – o făcu pe Lena să zâmbească.
— Știu asta.

— Și faptul că nu ești ca ea nu înseamnă în nici un caz că trebuie să stai singură dacă găsești pe cineva care aprinde scânteia potrivită în tine.
Lena luă rozmarinul pe care i-l întinse bunica ei și și-l trecu peste obraz.
— Nu cred că pe Declan îl interesează scânteia. Cred că ceea ce caută el este un foc de tabără în toată regula. Iar eu am ajuns până la vârsta asta fără să mă ard și intenționez să mă protejez și în continuare.
— Pentru tine mereu a fost albă sau neagră. Nu te-aș fi putut face să alegi calea de mijloc nici dacă aș fi pus biciul pe tine. Ești copilașul meu, chiar dacă acum ești femeie în toată firea, așa că o să-ți spun ce am de spus: nu e nimic în neregulă ca o femeie să rămână singură atâta vreme cât este pentru un motiv bun. Teama că s-ar putea împiedica și ar cădea nu e deloc un motiv bun.
— Ce se întâmplă dacă îmi îngădui să mă îndrăgostesc de el? întrebă Lena. Și pe urmă el se satură de apă și de mlaștini și pleacă înapoi la Boston? Sau pur și simplu se satură să danseze cu mine și își găsește altă parteneră?
Odette își împinse pălăria pe vârful capului și se uită la ea cu o mină exasperată.
— Da, și ce se întâmplă dacă plouă până vine potopul și ne înghit apele și ne toarnă în Mississippi? Pentru Dumnezeu, Lena, nu poți să gândești în felul ăsta. O să ajungi să nu mai ai nici o bucurie în viață.
— Îmi era foarte bine înainte să apară el și îmi va fi foarte bine și după ce va pleca. Mohorâtă, se întinse să-l mângâie pe Rufus când acesta se împinse cu capul în piciorul ei. Casa aia de acolo, *Grandmama*, casa aia pe care el este atât de hotărât să o reînvie, simbolizează tocmai ce se întâmplă când doi oameni nu fac parte din același univers. Eu sunt sânge din sângele ei, îmi dau seama de asta.
— Ba nu-ți dai seama. Odette o apucă de bărbie și rosti ferm: Dacă ei nu s-ar fi iubit, dacă Abby Rouse și Lucian Manet nu s-ar fi iubit și nu ar fi făcut un copil, tu și cu mine nu am fi astăzi aici.
— Dacă ar fi fost sortiți să fie împreună, ea nu ar fi murit în felul în care a murit. Nu ar fi acum o fantomă în casa aceea.
— O, draga mea. Exasperarea, dar și patima își puseră amprenta asupra vocii lui Odette. Nu Abby Rouse este cea care bântuie locul acela.
— Atunci cine?
— Presupun că băiatul ăla a venit tocmai ca să afle acest lucru. Și s-ar putea ca și tu însăți să fii aici ca să-l ajuți. Bătrâna mirosi ușor aerul și anunță: E gata pâinea. Vrei să duci o bucată la conac?
— Nu, replică Lena scrâșnit.
— Foarte bine. Odette urcă treptele și deschise ușa din spate. Poate o să mă duc să-i duc eu însămi una. Ochii îi dansau jucăuși când aruncă o privire peste umăr: Și s-ar putea să ți-l și fur chiar de sub nas.

Declan deschisese toate ușile și toate ferestrele de la etajul întâi, astfel că vocea lui Ry Cooder se revărsă în grădină. Lucrând în ritmul muzicii,

începuse să dea primul strat de lac pe dușumeaua proaspăt șmirgheluită a salonului.
Îl durea totul. Fiecare mușchi și os din trupul lui urla cu aceeași ferocitate ca și Ry Cooder. Ar fi crezut că încordarea extremă de care avusese nevoie ca să finiseze podeaua i-ar fi domolit nervii. Acum spera că efortul, combinat cu gradul superior de concentrare necesar pentru lăcuit, puteau să facă asta.
Zorii pe care-i întâmpinase cu atâta optimism nu se continuaseră cu o dimineață pe măsură.
Lena putea să-l scoată din minți, se gândi. Și ea știa asta. Într-o noapte se înfășura peste el în pat și în următoarea nu îi acorda mai mult decât o conversație la telefon.
Se răstea enervată la culme într-o clipă și se înmuia toată, docilă și seducătoare, în următoarea. Încercând să transforme noaptea pe care o petrecuseră împreună în clasica aventură pasageră între doi străini.
Fir-ar a dracului de treabă!
— O, *chère,* de ce te aprinzi așa? mormăi. Nu ai văzut încă ce înseamnă să mă aprind eu, drăguțo. Dar o să vezi tu înainte ca povestea asta să se termine.
— Ce nebunie e aici!
Se întoarse brusc, vărsând niște lac. Răsuflarea i se opri când o văzu pe Odette zâmbindu-i din cadrul ușii.
— Nu v-am auzit intrând.
— Nici nu e de mirare. Cu gesturile sigure ale unui vârstnic conștient de drepturile sale, se aplecă și dădu mai încet muzica în timp ce Cooder schimba ritmul, lamentându-se din cauza unor lacrimi ce aparent îi șiroiau pe obraji. Și mie îmi place Cooder, dar nu atât de tare. Ți-am adus o bucată de pâine neagră pe care am copt-o de dimineață. Tu dă-i bătaie, termină ce ai de făcut. O duc eu la bucătărie.
— Lăsați-mă doar un minut.
— Nu trebuie să te oprești din cauza mea, *cher.*
— Nu, vă rog. Cinci minute. Este... ceva, am uitat ce, de băut în frigider. Vă rog, mergeți acolo și turnați-vă, bine?
— Așa o să fac. E puțin cam cald afară, și nici măcar nu suntem în martie. Tu nu te grăbi.
Când el i se alătură, Odette stătea în fața dulapului cu vitrină din bucătărie, studiindu-i conținutul.
— Și mama avea o sculă dintr-asta veche de fontă pentru vafe. Iar eu mai am încă un cârlig de scos sâmburii de cireșe exact ca ăsta. Cum se numesc farfuriile astea de aici? Am uitat.
— Farfurii de petrecere.
— Într-adevăr, *fiestaware.* Și ai dat bani pe borcanele astea vechi cu capac cu ghivent, *cher?*
— Mi-e teamă că da.

— Ce de prostii, comentă ea plescăind a mirare. Dar totuși ce bine arată. Să vii și pe la mine într-o zi să te uiți prin șopron, poate găsești ceva care îți place. Mai aruncă o privire în jur și dădu din cap aprobator. Este bine, Declan. Ai făcut treabă bună.
— O să fie și mai bine când vor fi montate blaturile și când termin și măștile pentru aparatele electrocasnice.
— E bine, repetă ea. Și salonul unde lucrezi e foarte, foarte frumos
— Deja am cumpărat o parte din mobilă. Am luat-o puțin înainte. Vreți să luați loc, Miss Odette?
— Doar o clipă. Am un lucrușor care a fost în casa asta și m-am gândit că s-ar putea să-l vrei, să-l pui poate pe polița căminului din salon sau în altă parte. Scoase din geantă o veche ramă maro de piele și explică: Este o fotografie, un portret al lui Abigail Rouse.
Declan o luă și se uită cu atenție la femeia care îi bântuia visele. Ar fi putut fi Lena, își zise, dar avea prea multă moliciune, prea multă blândețe în trăsăturile abia formate. Avea obrajii mai rotunzi și ochii cu pleoape înalte foarte naivi și timizi.
Atât de tânără și de inocentă, în ciuda rochiei sobre cu gulerul înalt, mărginit de o blăniță, în ciuda unghiului îndrăzneț în care-și pusese toca pe vârful capului, în ciuda penelor obraznice.
„Aceasta era o fetișcană, reflectă el, Lena este o femeie în toată puterea cuvântului.“
— Era frumoasă, spuse în cele din urmă. Frumoasă și foarte tânără. Ți se rupe inima.
— Bunica mea spunea că avea în jur de optsprezece ani când a fost luată. Așa trebuie să fi fost, căci nu a apucat să-și serbeze a nouăsprezecea aniversare. În timp ce vorbea, o ușă de la etaj se închise cu zgomot, ca și cum ar fi trântit-o cineva de nervi. Odette aruncă doar o privire spre tavan. Din câte se pare și fantoma ta își iese din fire.
— Da, astăzi a fost într-o dispoziție proastă. Puștiul instalatorului a fugit ca din pușcă acum câteva ore.
— Dar tu nu-mi dai impresia că ai de gând să pleci undeva.
— Nu. Se așează fără să bage de seamă că o altă ușă se trântise și se uită din nou la zâmbetul timid și încrezător al lui Abigail Rouse Manet. Nu, nu am de gând să plec nicăieri.

---

[6] În limba engleză, *glory* – glorie, dar și splendoare, strălucire (n.red.)

capitolul 11

Mardi Gras era o adevărată nebunie. Muzica, măștile, haosul general reușeau să creeze o atmosferă ce era simultan delicios de inocentă și sălbatic de sexuală. El se îndoia că majoritatea turiștilor care se îngrămădeau aici pentru eveniment înțelegeau sau le păsa vreun pic de scopul sărbătorii. Acela de a te desfăta cu toate plăcerile posibile înaintea celor patruzeci de zile de post.

Declan alese să se amestece prin mulțime, ba chiar apucă și el câteva mărgele din aur fals când cineva le aruncă de pe o terasă. Urechile îi răsunau de zăngănitul alămurilor și de râsetele excitate.

Decise că priveliștea sânilor goi pe care niște fetișcanele și-i arătau după cum cerea tradiția, ridicându-și din când în când cămășile, ar fi fost mai puțin neliniștitoare după un pahar de whisky.

La fel și faptul că o străină îl apucă și îl sărută adânc și cu poftă, până la amigdale. Limba care îi invadă gura îi transferă dulceața prostească a nebuniei de-o clipă și dorința provocată de băutură.

— Mulțumesc, reuși să îngaime când se smulse de lângă ea.

— Întoarce-te aici, strigă femeia cu mască. *Laissez les bons temps rouler!*

Nu avea chef să se lase în voia distracției dacă asta presupunea ca niște limbi necunoscute să i se vâre în gură, așa că scăpă strecurându-se prin mulțimea care viermuia în jurul lui.

Poate că de vină era înaintarea în vârstă, sau faptul că venea dintr-un oraș cu moravuri rigide precum Bostonul, dar tare ar fi vrut un loc în care să stea relaxat și să urmărească petrecerea fără să fie înghițit de ea.

Ușile de la Et Trois erau date de pereți, așa că zgomotul dinăuntru se revărsa afară, amestecându-se cu zgomotul străzii. Trebui să-și croiască drum cu greu printre cei care chefuiau pe trotuar și clienții care se înghesuiau înăuntru, până când ajunse, de-a dreptul strivit, să prindă un loc în picioare lângă bar.

Localul era plin de fum, muzică și bocănitul de pantofi pe lemnul podelelor unde dansatorii se mișcau în același ritm nebunesc. Pe scenă, un violonist cânta manevrând arcușul cu atâta foc, încât pe Declan nu l-ar fi mirat să vadă flăcări țâșnind din vioară.

Lena umplea o halbă de bere cu o mână și turna whisky într-un pahar cu cealaltă. Celelalte două barmanițe erau la fel de ocupate, deși apăruseră și patru chelnerițe care serveau la mese.

Dădu cu ochii de racii lui, care tronau rânjind pe polița din spatele barului, și se simți ridicol de mulțumit.

— Bere și whisky, anunță ea, după care strecură paharele în niște mâini întinse. Când dădu cu ochii de Declan, ridică un deget și apoi mai servi încă trei clienți în timp ce își croia drum spre el. Care ți-e voia, frumosule?

— Tu. Tu să-ți iei lucrurile, adăugă el. De aici și să ieșim afară pe trotuar.

— *Banquette,* îl corectă ea. Așa îi spunem pe aici. Își dădu pe spate părul în care-și împletise mărgele mov și aurii. Cheița de argint i se bălăngănea la

gât, udă de transpirație. Pot să-ți ofer ceva de băut, *cher,* dar nu am timp să stau de vorbă chiar acum.
— Pot să-ți dau o mână de ajutor?
— La ce?
— La orice.
Cineva dădu din coate și ceru strigând o tequila sunrise și o halbă de Dixie.
Lena se întinse să ia sticla, apoi trase de mâner să umple halba.
— Știi cum să debarasezi mesele, băiatule studios?
— Mă prind eu.
— Vezi chelnerița aia cu părul roșu? E Marcella, zise ea arătând cu capul undeva, înspre haosul general. Spune-i că ai fost angajat. O să-ți arate ea ce trebuie să faci.
Pe la miezul nopții constată că dusese la bucătărie vreo jumătate de tonă de vase goale și golise echivalentul unui munte întreg de chiștoace din scrumiere.
Fusese ciupit de fund, atins, i se aruncaseră priviri pofticioase. Oare de ce erau oamenii atât de atrași de fese? Cineva trebuia să facă un studiu pe chestia asta.
Pierduse șirul propunerilor indecente pe care le primise și nu voia să se gândească la femeia uriașă care îl trăsese în poala ei.
I se păruse că fusese zdrobit de o pernă de o sută cincizeci de kilograme îmbibată în whisky.
Pe la ora două deja depășise orice uimire în legătură cu capacitatea corpului omenesc de a se scălda în viciu și își revizuise impresiile anterioare privind măiestria și rezistența pe care le necesita orice slujbă ce avea legătură cu servitul mâncării.
Făcu șaizeci și trei de dolari și optzeci și cinci de cenți din bacșișuri și jură să-și ardă hainele cât de curând i se ivea ocazia.
Și la trei localul era plin de clienți, așa că hotărî că într-adevăr Lena nu îl evitase. Sau dacă o făcuse, avea o scuză rezonabilă.
— La ce oră închizi? întrebă el pe când ducea încă un transport de vase spre bucătărie.
— Când pleacă lumea.
Turna bere din sticle în pahare de plastic și le dădea mai departe.
— Pleacă vreodată?
Ea zâmbi, dar rapid și neatent, scanând în același timp mulțimea.
— Nu prea, în timpul Mardi Gras. De ce nu te duci acasă, *cher?* Noi mai stăm încă o oră sau chiar mai mult.
— Rămân și eu.
Duse vasele goale la bucătărie și se întoarse exact la timp ca să vadă un grup de trei bărbați foarte beți – mai degrabă niște băiețandri, după cum observă el – dându-se la Lena extrem de agresiv.
Ea îi flituia, dar ei nu voiau cu nici un chip să priceapă.

— Dacă vreți să rezistați până marți de Lăsata Secului, ar trebui să vă mai temperați puțin, îi sfătui ea punând două pahare sub robinete. Acum nu aveți de gând să conduceți, nu?
— La dracu', nu. Unul dintre ei, cu un tricou pe care scria Universitatea din Michigan sub o avalanșă de mărgele, se aplecă spre ea. Mult prea aproape. Stăm chiar aici, pe Royal. Ce zici, ce-ar fi să mergi acolo cu mine, baby? Să ne dezbrăcăm la pielea goală, să facem o baie în jacuzzi.
— Oooo, asta chiar e o ofertă tentantă, *cher,* dar am multă treabă.
— Pot să-ți dau și eu ceva de treabă, spuse el pipăindu-se în zona genitală și făcându-i pe cei doi tovarăși ai lui să izbucnească în urale și fluierături.
Declan făcu un pas în față și își puse o mână de proprietar pe umărul Lenei.
— Vezi că te dai la femeia mea.
O simți înțepenind sub atingerea lui și văzu expresia nervoasă și provocatoare din ochii băiatului din Michigan.
În alte circumstanțe, se gândi Declan în timp ce își măsura adversarul din ochi – un metru nouăzeci și vreo nouăzeci de kilograme – era posibil să fi fost genul de băiat care își făcea patul în fiecare dimineață, genul care făcea vizite bătrânelor de la azil. Poate genul care salva cățelușii vagabonzi. Dar acum, flăcăul era doar beat, extrem de aprins și foarte prost.
Ca să dovedească asta, Michigan rânji la el foarte amenințător.
— De ce nu pleci dracului de aici? Sau poate vrei să ieșim afară ca să-ți pot arde o mamă de bătaie.
Vocea lui Declan era numai lapte și miere.
— Ei, de ce aș vrea să ies afară să mă cert pentru asta, când nu făceați altceva decât să-mi admirați bunul-gust? E de-a dreptul spectaculoasă, nu? Dacă nu încercai să te dai la ea, m-aș fi gândit că ești prea beat să vezi asta.
— Văd foarte bine, dobitocule.
— Exact. Ce zici, ce-ar fi să-ți fac cinste, și ție și prietenilor tăi? Iubito, trece halbele alea în contul meu. Declan se aplecă prietenos peste bar și dădu din cap înspre tipul cu tricou. Ești în vacanța de primăvară? La ce facultate?
Uimit și amețit, Michigan clipi fără să înțeleagă.
— Ce-ți pasă ție?
— Eram doar curios. Declan trase un bol de covrigei mai aproape de ei și luă unul. Am o verișoară care predă acolo, la catedra de engleză. Eileen Brennan. Poate o cunoști.
— Profesoara Brennan e verișoara ta? Tonul enervat se transformase într-unul de surprindere familiară. Aproape m-a picat semestrul trecut, fir-ar să fie.
— E foarte aspră, mereu m-a speriat de moarte. Dacă te întâlnești din întâmplare cu ea, transmite-i salutări din partea lui Dec. Poftim berea.

Era trecut de patru când Lena descuie ușa să intre în apartamentul ei de deasupra barului.

— Te-ai descurcat foarte bine cu nemernicii ăia școliți, *cher.* Suficient de bine încât să nu te iau acum la ceartă pentru comentariul ăla cu „femeia mea“.
— Chiar ești femeia mea, doar că nu ți-ai dat încă seama de asta. În plus, nu a fost deloc greu să-i potolesc. Verișoara mea Eileen are o reputație solidă la Universitatea din Michigan. Erau foarte multe șanse să fi auzit de ea.
— Alți bărbați și-ar fi încordat mușchii, zise ea punându-și cheile pe un platou. Ar fi ieșit afară și s-ar fi tăvălit în stradă ca să dovedească cine are obiectul mai mare. Precaută, se întinse să îi scoată mărgelele în timp ce îl studia. Îmi imaginez că pregătirea ta de avocat te ajută să găsești calea de ieșire dintr-o confruntare prin dialog.
— Puștiul nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani.
— Douăzeci și unu împliniți în ianuarie. Le-am cerut actele.
— Nu mă cert cu puștii. În plus, nu-mi place deloc să mă lovească cineva cu pumnii în față. Poate fi foarte dureros. Îi ridică bărbia cu o mână și îi cercetă chipul epuizat. A fost o zi lungă, nu?
— O să fie o zi lungă până miercuri. Îți mulțumesc pentru ajutor, dragule. Te-ai descurcat bine.
Chiar mai mult decât atât, se gândi ea. Se adaptase perfect la ritmul localului și muncise din greu. Îi fermecase clienții, tolerase ciupiturile și evitase o situație ce ar fi putut escalada folosindu-se de creier în loc de orgoliu.
Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât își dădea seama că mai avea foarte multe de descoperit.
Scoase un plic din buzunarul de la spate.
— Ce e asta?
— Salariul tău.
— Dumnezeule, Lena, nu vreau banii tăi.
— Tu muncești, eu plătesc. Nu accept să lucreze cineva pentru mine pe degeaba, declară ea împingându-i plicul în mâini. Deși nu apare în registrele contabile. Nu am chef să mai fac alte hârtii.
— Bine.
Îl vârî în buzunar. Avea să-i cumpere ei ceva cu banii aceia.
— Și acum ar trebui să-ți dau un bacșiș ca lumea, nu?
Îl cuprinse pe după gât și își lipi trupul de al lui. Cu ochii deschiși, îi mușcă buza încet, încet, până totul se transformă într-un sărut.
Mâinile lui coborâră de-o parte și de alta, prinzând-o de șolduri. O ridică, astfel încât picioarele i se încolăciră în jurul taliei lui.
— Trebuie să-ți odihnești picioarele.
— Mmm. Doamne, da.
Îi acoperi gâtul și urechea cu mici sărutări, apoi reveni la gură, în timp ce o ducea în brațe spre dormitor.
— Știi ce o să fac acum.
Dorința Lenei ardea mocnit sub senzația minunată de a se odihni la pieptul lui.

— Cred că am o vagă idee.
O întinse pe pat și aproape că îi simți oftatul de ușurare când ajunse în poziție orizontală. Îi scoase un pantof.
— O să-ți dau ceva după care femeile sunt înnebunite.
Aruncă pantoful cât colo, apoi se urcă în pat și îl scoase pe celălalt.
Obosită sau nu, expresia de pe fața ei deveni jucăușă.
— O sesiune de cumpărături la Saks?
— Ceva mai bun de-atât, murmură Declan trecându-și un deget peste talpa ei. Un masaj la picioare.
— Un ce?
Îi flexă laba piciorului și îi frecă degetele, urmărind cum ochii i se încețoșau de plăcere.
— Mmmm. Declan, chiar că ai două mâini minunate.
— Destinde-te. Reflexoterapia Fitzgerald este faimoasă în toată lumea. Oferim de asemenea și masaj pentru întregul corp.
— Îmi închipui.
Durerile foarte puternice pe care le avusese începură să se evapore. Când el urcă pe gambele pe care le solicitase din plin în ziua aceea, mușchii încordați începură să tremure într-un amestec de senzații uimitoare.
— După Mardi Gras îți iei niște timp liber?
Ea plutea deja, aproape visând, și trebui să se concentreze la sunetul vocii lui.
— Îmi iau liber miercurea de după Lăsata Secului.
— Mamă cât poți să chiulești, râse el sărutându-i genunchiul. Hai, scoate-ți hainele.
Îi descheie blugii. Ea își ridică șoldurile și se întinse leneș, fără să-și dea seama că glasul îi suna răgușit și vorbele ușor întretăiate.
— La ce altceva te-ai mai gândit că ai putea să-mi masezi, *cher?*
El îi cuprinse sânii în palme și se bucură de reacția ei imediată, de felul în care ea-și înfipse degetele în părul lui și de buzele ei care le căutară pe ale lui. Îi scoase cămașa, apoi îi deschise dintr-o mișcare încheietoarea din față a sutienului. O sărută pe gât în jos, spre sânii pe care ea se arcui oferindu-i.
După aceea o întoarse pe burtă. Lena se zbătu, mormăi, dar apoi se topi toată când el începu să-i maseze ceafa și umerii.
— Exact cum m-am gândit. La tine, tensiunea cea mai puternică se acumulează aici. Și la mine la fel.
— O, Doamne!
Dacă ar fi trebuit să-și pună o dorință, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât o săptămână întreagă de asemenea dezmierdări.
— Ai putea să-ți câștigi binișor traiul din asta.
— A fost cariera de rezervă pe care mi-o pregătisem în caz de ceva. Ai niște noduri foarte serioase în zona asta. Doctor Dec o să te facă bine.
— Îmi place să ne jucăm de-a doctorul.
Așteptă să-și schimbe tonul, așteptă ca mâinile lui să devină cercetătoare și aprinse. Era un dulce, se gândi ea pe jumătate adormită. Dar era bărbat.

Așa că avea să tragă un pui de somn foarte rapid și pe urmă îl lăsa pe el să o trezească.
Următorul lucru pe care îl percepu fu soarele ce îi bătea în fereastră. O privire ametită la ceasul de pe noptieră îi spuse că era zece și douăzeci. Dimineața? se miră ea. Cum naiba se făcuse deja dimineață?
Și era băgată în pat și învelită așa de bine, ca și când se ocupase bunică-sa de ea. Învelită și singură.
Se rostogoli pe spate, se întinse și căscă. Și își dădu seama uimită că nu o mai durea nimic. Nici ceafa, nici picioarele, nici spatele.
Doctor Dec făcuse o treabă foarte bună, ca la carte chiar. Și probabil că era la Manet Hall, îmbufnat că nu primise nimic în schimb. Ceea ce era de înțeles, când el fusese așa de drăguț, iar ea nu făcuse altceva decât să zacă acolo precum un cadavru.
„Trebuie să mă revanșez“, își spuse, și se târî să pună de cafea înainte să intre la duș.
Când intră în bucătărie se holbă la cafetiera plină de pe blat și la bilețelul pus alături. Încruntându-se, ridică foaia de hârtie și apăsă butonul pentru a încălzi cafeaua în timp ce citea.

A trebuit să plec. Vin meșterii să monteze blaturile. Nu am știut când o să faci ochi, așa că mi-a fost teamă să las filtrul pornit. Dar cafeaua e proaspătă, de la șapte și zece de dimineață, asta dacă o să dormi până la noapte. Apropo, ești foarte drăguță când dormi.
Te sun mai târziu.
Declan

— Nu-mi vine să cred, murmură ea jucându-se cu biletul în palmă. Ești aproape imposibil de înțeles.

Se opri pe la bar să vadă cum se descurcau angajații în tura de zi și să verifice stocul de marfă. Apoi, cum trebuia să-și satisfacă curiozitatea, porni spre Manet Hall.
Ușa era deschisă. Declan era unul dintre foarte puținii locuitori din regiune care ar fi fost în stare să lase ușa aceea impresionantă la cheremul oricui ar fi vrut să intre. Chiar dacă trăia la țară, cineva trebuia să-i vorbească despre instalarea unui sistem de siguranță.
Auzea zgomotul pe care-l făceau muncitorii în spatele casei, dar nu se grăbi într-acolo, căci salonul îi captă atenția. Se ghemui și atinse podeaua lucioasă cu degetele; lămurită că lacul se uscase și se întărise, păși înăuntru și se uită în jur.
Declan avea grijă de tot, remarcă ea. Avea grijă de ce era al lui. Se concentra asupra detaliilor și le punea în valoare. Culoarea și lemnul, căminul cel elegant, strălucirea ferestrelor pe care își imagina că le spălase el însuși. La fel cum își imagina că avea să și mobileze camera el însuși, cu o atenție infinită.

Nu cunoscuse niciodată un bărbat care să își bată atâta capul pentru orice. Sau pentru oricine. Poate, trebui să recunoască, petrecuse prea mult timp cu bărbați care nu meritau.
— Ce zici?
Se întoarse și îl zări în prag.
— Zic că a fost un mare noroc pentru casa asta să dea peste tine. Cred că o vezi așa cum ar trebui să fie și o să faci tot ce poți ca să o readuci la viață.
— Frumos, spuse Declan venind spre ea. Foarte frumos din partea ta. Arăți odihnită.
— Un bărbat nu trebuie să-i spună unei femei că arată odihnită. Trebuie să-i spună că arată extraordinar.
— Niciodată nu arăți altfel decât extraordinar. Astăzi, în plus, arăți și odihnită.
— Ce te pricepi la cuvinte! Se îndreptă spre cămin. Trecu cu mâna pe polița de deasupra și se opri când ajunse la rama de piele maro în care se afla fotografia unei tinere. Abigail, șopti ea, și durerea o pătrunse până în adâncul sufletului.
— Mi-a dat-o Miss Odette. Semeni puțin cu ea.
— Nu, eu niciodată nu am arătat așa de inocentă.
Fără să se poată abține, Lena desenă cu vârful degetului conturul feței tinere și pline de speranță.
Mai văzuse fotografia aceea, ba chiar o studiase, punct cu punct, într-o perioadă din viața ei când povestea și misterul ce o înconjurase i se păruseră chiar romantice. Într-o perioadă când ea însăși era atât de tânără încât să vadă romantismul unei tragedii.
— E ciudat. Să văd aici o parte din mine.
— Locul ei e aici. Și la fel și al tău.
Ea se scutură încercând să nu ia în seamă această remarcă și nici mâhnirea pe care i-o picurau în suflet ochii aceia întunecați și limpezi. Întorcându-se, se uită cercetător la Declan. Haine de lucru, o centură cu scule, barba nerasă din ajun. Îi era din ce în ce mai greu să și-l imagineze într-un costum cu dungulițe înguste, purtând o servietă de piele fină.
— De ce ai plecat de la mine dimineață?
— Nu ai găsit biletul? Tipii cu blaturile, zise el făcând semn cu degetul înspre bucătărie. M-am târguit la sânge ca să mă programeze într-o sâmbătă dimineață. Trebuia să fiu aici.
— Nu la asta mă referem. Nu ai venit în oraș, nu ai muncit – cam cât să fi fost, vreo șase ore debarasând mese? – și nici nu mi-ai făcut masaj la picioare pentru că nu aveai nimic mai bun de făcut într-o vineri seara. Ai venit pentru sex, *cher,* și ai plecat fără să ai parte de el. De ce?
Declan simți cum îl cuprindea încet, dar sigur o senzație acută de iritare, deși fusese perfect relaxat la începutul discuției.
— Ești chiar fantastică, Lena. Ai un mare talent să transformi ceva simplu în ceva extrem de complicat.
— Asta pentru că lucrurile sunt rareori la fel de simple precum par.

— OK, hai să clarificăm treaba. Am venit în oraș pentru că voiam să te văd. Am debarasat mese pentru că voiam să te ajut. Ți-am făcut masaj pentru că m-am gândit că stătuseși în picioare cam douăsprezece ore încheiate. Pe urmă te-am lăsat să dormi pentru că aveai nevoie de somn. Nu ți-a făcut nimeni niciodată un serviciu?
— Bărbații nu fac în general servicii, în afară de cazul în care așteaptă alte servicii în schimb. Tu ce serviciu cauți, Declan?
El așteptă un moment ca să lase să treacă primul val de enervare.
— Știi, ceea ce spui e chiar o jignire. Dacă te îngrijorează faptul că tot timpul trebuie să plătești serviciile prestate, aș putea să-mi rup douăzeci de minute acum. Putem urca în dormitor să facem sex și să echilibrăm balanța. Altfel, am o mulțime de lucruri de făcut.
— Nu am vrut să te jignesc, oftă ea. Doar că nu te înțeleg. Bărbații pe care i-am cunoscut în felul acesta, intim, ar fi fost iritați de ceea ce nu s-a întâmplat între noi în dimineața aceasta. Mă așteptam să fii și tu la fel și nu aș fi avut de ce să mă supăr pentru asta. Asta aș fi înțeles.
— Îți este chiar atât de greu să pricepi că aș putea să țin suficient de mult la tine ca să las sexul pe planul al doilea astfel încât să poți prinde câteva ore de somn bun?
— Da.
— Poate că asta nu e de fapt o jignire. Poate că pur și simplu e ceva foarte trist. Văzu roșeața din obrajii ei accentuându-se când vorbele lui își făcură efectul. Culoarea stânjenelii, remarcă el. Continuă cu glas ferm: Pentru mine nu totul se reduce la sex. Nu trăiesc pentru sex. Sigur că e important, dar nu e elementul central al universului meu.
— Îmi place să știu cum stau. Dacă nu știi cum stai, nu ai cum să hotărăști dacă îți place așa, dacă îți convine, sau trebuie să iei măsuri să schimbi ceva, să afli încotro poți s-o apuci.
— Și eu îți dau busola peste cap.
— Ai putea spune și așa.
— Bine. Sunt un tip destul de înțelegător, Lena, dar nu voi accepta să fiu băgat în aceeași oală cu ceilalți tipi cu care ai mai avut de-a face. De fapt, cu mine nu vei avea deloc de-a face în sensul acela. Vom avea de-a face unul cu altul, nu altfel.
— Pentru că așa vrei tu.
— Pentru că așa trebuie să fie. Tonul lui era egal, ca și când ar fi rostit o sentință. Nimic între noi nu seamănă și nici nu va semăna cu orice altă relație am fi avut înainte. S-ar putea să ai nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu ideea.
— Așa obții tu ceea ce vrei? întrebă ea răstit. Enunțându-ți regulile proprii pe tonul acela enervant de agreabil?
— Sunt fapte, nu reguli, o corectă Declan pe un ton despre care își imagină că ea avea să-l considere enervant de agreabil. Și ți se pare enervant numai pentru că tu te simți mai sigură pe tine într-o atmosferă conflictuală. Deja vezi că am intrat în cele douăzeci de minute pe care le-am stabilit pentru

sex. Sexul ca lumea, la fel ca și o ceartă ca lumea, durează. O să trebuiască să le amân pe amândouă deocamdată.
Lena se uită fix la el. Îi trecură prin cap o mulțime de replici nimicitoare, dar în cele din urmă renunță și izbucni în râs.
— Ei bine, atunci când vei avea timp și n-o să le mai amâni, hai să ne certăm mai întâi. După aceea putem face sex ca să ne împăcăm. Ca un fel de bonus.
— Mie îmi convine. Trebuie să te întorci chiar acum, sau ai câteva minute libere? Aș avea nevoie de ajutor ca să aduc înăuntru și să desfac covorul pe care l-am luat pentru camera asta. Voiam să-l rog pe unul dintre tipii cu blaturile, dar la cât îi plătesc, prefer să-și facă treaba.
— Acum ai ajuns să te calicești la câțiva bănuți? Tu, care ai grămezi peste grămezi?
— Nu poți păstra grămezile alea de bani dacă îngădui oricui să te stoarcă. În plus, așa te mai pot ține aici puțin, ca să te mai pot privi.
— Foarte isteț din partea ta. Adevărul era că voia și ea să rămână, voia să fie cu el. Bine, spuse după câteva clipe. O să te ajut cu covorul înainte să plec. Unde este?
— În celălalt salon, zise el făcând un gest spre ușile de legătură. Majoritatea lucrurilor pe care le-am cumpărat le-am înghesuit aici. Următoarea încăpere de care mă voi ocupa este biblioteca, așa că pot să scot ce va merge în salonul din față și acolo înainte să mă apuc de acesta.
Lena deschise ușile, după care rămase uimită în prag. Era un fel de peșteră a lui Aladin, se gândi ea, plină de lucruri cumpărate de un nebun foarte bogat cu gusturi eclectice. Mese, canapele, carpete, lampadare și ceea ce bunica ei ar fi numit flecușteațe erau împrăștiate peste tot.
— Doamne Sfinte, Declan, de unde ai luat toate astea?
— Un pic de aici, un pic de dincolo. Îmi tot spun să nu cumpăr și nu ascult niciodată. Oricum... Pășind cu grijă în spațiile înguste dintre obiecte, continuă: Este o casă mare. Are nevoie de multe chestii. M-am gândit inițial să mă rezum la stilul în care a fost construită. Apoi am hotărât că mă voi plictisi așa. Îmi place să amestec lucrurile.
Lena văzu un hipopotam de alamă pe o servantă pe care o clasifică imediat ca fiind Hepplewhite.
— Misiune îndeplinită.
— Uită-te la lampadarul ăsta, spuse el plimbându-și degetele pe abajurul Tiffany care exploda pur și simplu de atâtea culori. Am o slăbiciune pentru lămpi.
— *Cher,* dacă mă uit în jur, aș putea spune că ai o slăbiciune pentru orice amărât de lucru.
— Cu siguranță am o slăbiciune pentru tine. Uite, aici e covorul. Bătu cu palma covorul lung, rulat, sprijinit de perete. Cred că îl putem trage, să-l strecurăm cumva pe aici. Ar fi trebuit să-l pun mai aproape de ușă, dar nu eram sigur unde îl voi folosi atunci când l-am cumpărat. Acum sunt.
Amândoi reușiră într-un final să-l pună jos pe podea și apoi, cu Declan mergând cu spatele și aplecat, îl trecură printre piesele de mobilier. El

trebui să se oprească o dată să mişte o canapea, apoi încă o dată, ca să împingă o masă la o parte.
— Ştii, peste câteva luni o să rulăm din nou covorul ăsta, îl informă Lena când amândoi se lăsară în genunchi gâfâind în salon. Nimeni nu lasă covoare pe jos vara pe-aici. E mult prea cald.
— O să-mi fac griji pentru asta în iunie.
Ea se lăsă pe călcâie şi îl bătu pe obraz.
— *Cher,* o să începi să te gândeşti la asta înainte să se termine luna aprilie. Dar acum să ne terminăm treaba. Îşi suflecă mânecile şi puse palmele pe covorul rulat. Gata?
În patru labe, începură să se mişte împingând covorul, desfăcându-l, scoţându-i la iveală modelul. Pe măsură ce partea vizibilă se mărea, Lena înţelese de ce îl voia el acolo.
Verdele frunzelor era pal, precum pereţii, şi se îmbina cu rozul pastel al trandafirilor bătuţi ce se conturau pe un fundal verde mai închis. După ce îl desfăcură complet, ea se ridică în picioare ca să studieze efectul, în timp ce el se mişca încoace şi încolo îndreptându-l.
— Ţi-ai cumpărat o adevărată grădină de trandafiri, Declan. Aproape că îi pot mirosi.
— E fain, nu? Se potriveşte de minune aici. O să pun două canapele în stil American Empire şi cred că şi masa Biedermeier. O să încep cu astea, pe urmă mai văd eu. Uitându-se la medalionul din mijlocul tavanului, adăugă: Am văzut un candelabru minunat – de sticlă suflată, în stilul lui Dale Chihuly[7]. Ar fi trebuit să-l cumpăr.
— De ce nu aducem şi cele două canapele acum să vedem cum se potrivesc?
— Hmm? O, sunt grele. O să-l pun pe Remy să mă ajute cu ele mai încolo. Trebuie să treacă pe aici.
— Eu sunt aici chiar acum.
Lena îi aruncă numai o privire şi se întoarse în depozitul improvizat.
Tocmai amplasaseră şi a doua canapea, iar Lena tocmai făcuse un pas înapoi ca să studieze aranjamentul, când auzi bebeluşul plângând.
Aruncă o privire spre Declan, dar el părea pierdut în gânduri.
— Vreunul dintre oamenii cu blaturile a venit cu un bebeluş?
Declan închise ochii şi se lăsă să cadă greoi pe canapea.
— Îl auzi? Nimeni altcineva nu-l aude. Dacă se trântesc uşile da. Şi dacă apa începe să curgă atunci când nu este nimeni care să deschidă robinetele. Dar nimeni nu aude bebeluşul.
Un fior rece îi coborî pe şira spinării şi o făcu să se uite neliniştită spre hol.
— Unde este?
— În camera copiilor, cea mai mare parte din timp. Uneori în dormitorul de la etajul întâi. Camera lui Abigail. Dar de obicei în camera copiilor. Remy era aici în două rânduri când a început să plângă. Şi nu l-a auzit. Dar tu îl auzi.
— Trebuie să văd. Nu pot suporta să aud un copil plângând în halul ăsta.

Se duse în holul de la intrare și o luă în sus pe scări. Dintr-odată nu se mai auzi nimic.
O secundă păru că toată casa amuțise. Apoi auzi zarva din bucătărie, muzica de la un radio deschis, zumzăitul vocilor muncitorilor care lucrau.
— Ce ciudat. Rămase pe scară cu o mână pe balustradă. Și cu inima bătându-i nebunește în piept. Îmi venise să iau pur și simplu bebelușul în brațe, murmură ea. Se spune că trebuie să lași copiii să plângă, dar nu mi se pare corect. Tocmai mă gândeam la asta când ea s-a oprit din plâns.
— E straniu, nu-i așa, că te gândeai să o iei în brațe pe stră-străbunica ta. E Marie Rose, spuse el când Lena se întoarse pe scări să-l privească. Sunt absolut sigur de asta. Poate că tu o poți auzi fiindcă ai sângele ei. Iar eu cred că o pot auzi fiindcă am cumpărat casa asta. I-am sunat pe foștii proprietari, vrând să-i întreb dacă au avut experiențe asemănătoare, dar nu mi-au răspuns la mesaj.
— S-ar putea să nu-ți spună.
— Ei bine, cu siguranță n-o să-mi spună dacă nu-i întreb. Chestia asta te sperie?
Lena se uită iarăși în sus și își puse aceeași întrebare.
— Cred că ar trebui să mă sperie, dar, nu. E fascinant. Cred că... Se întrerupse când o ușă se trânti la etaj. Ei bine, asta nu a făcut-o nici un bebeluș.
Spunând asta, o luă la fugă pe scări.
— Lena!
Era însă prea departe, așa că lui Declan nu-i rămase decât să se repeadă după ea.
Alergă pe hol și deschise toate ușile, rând pe rând. Când ajunse la camera lui Abigail o cuprinse un frig pătrunzător. Șocul o făcu să gâfâie împrăștiind aburi în jur. Zgribulită, își strânse brațele peste piept.
— Ăsta nu e bebelușul, șopti ea.
— Nu, e cineva furios.
Când Declan își puse mâinile pe umerii ei ca să o încălzească, să o tragă de acolo, ușa se trânti în fața lor.
Ea sări în sus, speriată – nu se putu abține. Și își auzi emoția în râsul strangulat pe care izbuti să-l scoată.
— Nu e foarte ospitalieră fantoma asta a ta.
— Asta e prima oară când am văzut așa ceva. În gât avea un nod mare. Cam cât inima lui, se gândi Declan între două guri de aer pe care le trase adânc în piept încercând să se liniștească. Indiferent cine a fost, e clar că e foarte, foarte supărat.
— Este camera lui Abigail. Noi, cajunii, putem face foarte, foarte urât când suntem furioși.
— Doar că nu mi se pare furia unei fete. Nu a unei fete tinere și frumoase așa cum e cea din poza de jos.
— Da, știi multe despre fete, în cazul ăsta, *cher.*

— Scuză-mă. Am și eu o soră, și știu că poate fi a naibii ca o pisică opărită. Voiam să spun că mi se pare mai mult de atât. E o reacție aprigă, pătimașă, rea.
— Cineva m-a ucis și mi-a îngropat trupul într-un mormânt pe care nu îl cunoaște nimeni. Și eu aș fi a naibii de rea în situația asta.
Lena se forță să se întindă și să pună mâna pe mânerul rece ca gheața, însă nu-l putu clinti.
Declan își puse mâna pe mâna ei. Valul de frig îi izbi din nou; mânerul se răsuci. Și când deschiseră ușa, nu văzură altceva decât o cameră goală, plină de lumini și umbre de la soare.
— E cam sinistru, nu? observă ea pășind peste prag.
— Da, puțin.
— Știi ce cred eu, *cher?*
— Ce?
— Cred că oricine stă în casa asta singur, noapte după noapte, cine se duce și cumpără covoare și mese și lampadare pentru casa asta... Se răsuci și își trecu brațele pe după talia lui, susurând: Cred că un bărbat care e în stare să facă asta are o instalație de oțel.
— Da? Simțind invitația din atitudinea ei, își coborî capul și o sărută. S-ar putea să reușesc să-mi fac alte douăzeci de minute pentru partida aceea de sex.
— Îmi pare rău, dragule, râse ea îmbrățișându-l strâns. Trebuie să mă întorc la bar, e sâmbătă seara. Dar dacă se întâmplă să fii prin zonă, să spunem, cam pe la trei-patru dimineața, cred că aș putea rezista trează suficient încât să... Își făcu palmele căuș între picioarele lui și îl mângâie peste blugi. Aș putea rezista trează suficient încât să mă ocup așa cum trebuie de instalația aia de oțel.
El reuși să nu scoată un geamăt, dar asta numai printr-o mare minune.
— Miercuri, îi spuse. Când ești liberă de tot.
Lena avea în continuare mâna între picioarele lui și îi palpa contururile dure.
— Miercuri?
— Când ești liberă de tot. O sărută devorându-i gura ca să-i arate puțin din ceea ce simțea.O să vii aici. O să luăm cina. Și pe urmă, rămâi. O împinse lipind-o cu spatele de perete și își apăsă ușor dinții pe buzele ei. Rămâi peste noapte. Te vreau în patul meu. Spune-mi că o să vii și o să rămâi cu mine.
— Bine. Se luptă să se desprindă din îmbrățișare. Dacă o mai țineau tot așa câteva minute, se gândi Lena, avea să-l posede chiar acolo, pe podea. Trebuie să mă întorc. Nu ar fi trebuit să stau atât de mult. Când ieși din cameră parcurse holul cu privirea, constatând: Nu cred că am mai petrecut vreodată noaptea într-o casă bântuită. La ce oră să vin?
— Devreme.

— Poate o s-o fac și pe asta. Nu e nevoie să mă conduci la ușă, *cher,* spuse ea zâmbindu-i cu subînțeles. S-ar putea să-ți fie cam dificil să mergi, în halul în care ești acum. Să vii la bar dacă te răzgândești.
Își puse un deget pe buze, îl sărută și apoi îl îndreptă spre el ca pe un pistol, după care ieși.
Era un gest cât se putea de adecvat, se gândi Declan. Existau momente când privirea ei era la fel de letală ca un glonț.
Tot ce trebuia să facă era să reziste până miercuri, apoi putea să se lase împușcat din nou.

---

[7] Dale Chihuly (n. 1941) – artist american specializat în prelucrarea sticlei (n.red.)

capitolul 12

Ploaia începu sâmbătă noaptea și nu conteni tot restul weekendului. Forțat să rămână în casă, Declan își puse un disc de-al lui Blind Lemon Jackson și se apucă de lucru la bibliotecă.

Făcu focul pentru a înviora atmosfera; la un moment dat se trezi stând lângă cămin, trecându-și un deget pe plăcuța ciobită. Poate că trebuia să o lase așa cum era. Nu totul trebuia să fie perfect. Accidentele trebuiau acceptate, după cum trebuia acceptată și orice schimbare produsă de ele.

Voia să readucă la viață casa, dar asta însemna să o facă exact la fel cum fusese? Deja schimbase o mulțime de lucruri, iar schimbările acelea o făceau să fie a lui. Dacă ar fi schimbat plăcuța, oare ar fi onorat istoria conacului Hall sau ar fi recreat-o?

Nu fusese un cămin fericit. Gândul acesta îl traversă brusc precum un fior de gheață, deși avea spatele înspre focul ce trosnea în vatră.

O casă rece, rece, plină de secrete și furie și invidie.

Plină de moarte.

Abby voia o carte. Cititul era o mare plăcere pentru ea – o desfătare fără egal. Biblioteca plină cu rafturi peste rafturi de cărți, până în tavan, îi dădea aceeași senzație de solemnitate și reverență precum biserica.

Acum, că Lucian era închis cu tatăl lui în birou, ocupați cu problemele moșiei și recoltei, iar ploaia bătea în ferestre, își permitea răgazul unei după-amiaze de lectură.

Nu se obișnuise încă să poată face oricând ce voia, așa că se strecură în bibliotecă de parcă ar fi fost o plăcere vinovată. Nu mai avea lenjerie de strâns, mese de șters sau farfurii de dus încoace și încolo.

Nu mai era servitoare în locul acesta, era soție.

Soție. Își repetă încântată cuvântul în minte. Era încă atât de nou, atât de strălucitor. Așa cum era și viața ce creștea în pântecul ei. Așa de nouă încât nici nu-i spusese încă lui Lucian.

Îi întârziase ciclul, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. Îi fusese greață când se trezise trei zile la rând. Voia totuși să mai aștepte o săptămână, pentru a fi sigură.

Doamne, cât își dorea un copil! Cât își dorea să-i dăruiască lui Lucian un copil! Își puse o mână pe abdomen în timp ce se plimba pe lângă rafturi, imaginându-și fiul chipeș sau fiica frumoasă care urma să vină pe lume.

Poate că un copil ar fi înmuiat-o pe mama lui Lucian. Poate că un copil ar fi adus bucurie în casa aceea, așa cum perspectiva maternității îi aducea ei bucurie în inimă.

Luă *Mândrie și prejudecată* a lui Jane Austen. Titlul parcă i s-ar fi adresat direct ei, căci Manet Hall avea atât de mult din amândouă. Își mușcă buza în timp ce răsfoia paginile. Citea încet, cu destulă dificultate, dar Lucian spunea că asta nu însemna decât că savura fiecare cuvânt.

Se poticnea la fiecare cuvânt, mai degrabă, dar măcar făcea progrese. Mulțumită de ea însăși, ridică ochii din carte, moment în care îl văzu pe Julian ghemuit într-unul dintre fotoliile de culoarea vinului rubiniu, cu un pahar în mână și o sticlă lângă cot.
Privind-o.
Bărbatul o speria. Îi provoca repulsie. Dar își spuse încă o dată că nu mai era servitoare. Era soția fratelui lui și trebuia să încerce să-i devină prietenă.
— Bună, Julian. Nu te-am văzut.
El ridică sticla și își mai turnă niște brandy în pahar.
— Cartea aia are cuvinte cu mai mult decât o silabă.
— Știu să citesc, replică ea îndreptându-se de spate. Îmi place să citesc.
— Ce altceva îți mai place, *chère?*
Degetele ei înțepeniră pe carte când îl văzu ridicându-se. Julian se îndreptă însă spre cămin, unde se rezemă cu cizma de vatră și cu cotul pe poliță.
— Învăț să călăresc. Mă învață Lucian. Nu mă pricep încă prea bine, dar îmi place.
O, cât își dorea să fie prietenă cu el. Casa asta merita căldură și râsete și dragoste.
Julian râse cu poftă; în vocea lui se ghicea efectul brandy-ului.
— Îmi închipui că știi să călărești. Cred că ești în stare să călărești un bărbat până-l storci de vlagă. Poate că ochii ăștia nevinovați îl păcălesc pe frate-meu – mereu a fost un prost. Dar eu știu ce hram porți și ce urmărești.
— Sunt soția fratelui tău.
Trebuia făcut un prim pas care să domolească ura aceasta îngrozitoare. Pentru Lucian, pentru copilul ce creștea în ea, decise să preia inițiativa.
— Nu vreau decât să fie el fericit. Eu îl fac fericit. Tu ești sânge din sângele lui, Julian. Fratele lui geamăn. Nu este normal să ne purtăm așa unii cu alții. Vreau să încerc să fiu sora ta. Prietena ta.
El dădu pe gât ce mai rămăsese din brandy.
— Zici că vrei să fii prietena mea?
— Da, de dragul lui Lucian, ar trebui să... chiar mă gândeam...
— Cât de prietenoasă ești?
Se aruncă spre ea și o apucă de sâni, strângând cu putere, făcând să o doară.
În prima clipă îngheță, însă conștientizarea insultei teribile o ajută să se dezmeticească. Mâna ei îi lovi obrazul cu suficientă forță încât să-l trimită clătinându-se pe picioare înapoi.
— Nenorocitule! Animalule! Dacă mai pui o dată mâinile pe mine te ucid. Eu sunt a lui Lucian. Sunt soția fratelui tău.
— Târfa fratelui meu! urlă el în timp ce ea fugea spre ușă. Ești o stricată cajun, și o să te văd moartă înainte să-mi iei ce mi se cuvine de drept!
Scos din minți, se smulse brusc de lângă polița căminului. Sfeșnicul greu de argint se prăbuși pe marginea plăcii de gresie, ciobindu-i colțul.

Declan nu se mișcase. Când își veni în fire, era în continuare așezat pe marginea vetrei, cu spatele la focul ce trosnea. Ploaia torențială se prelingea în șuvoaie pe geamuri.
Așa cum se întâmplase, gândi el, și în timpul... viziunii? Accesului de nebunie? Halucinației?
Își apăsă podul palmei între sprâncene, acolo unde durerea de cap se focalizase răspândind raze ascuțite ca niște sulițe în tot craniul.
Poate că nu avea fantome, își zise. Poate că avea o blestemată de tumoare pe creier. Ceea ce ar fi fost mai lesne de înțeles. Orice altceva ar fi fost mai lesne de înțeles.
Trântitul ușilor, frigul glacial, chiar și somnambulismul erau elemente pe care le putea accepta. Dar îi văzuse pe oamenii aceia în capul lui. Îi auzise acolo – le auzise glasurile, tonul vocii. Și ceea ce era mai rău, mult mai rău, îi simțise.
Avea picioarele slăbite și aproape că îl lăsară genunchii când se ridică. Trebui să se apuce de polița căminului înfigându-și degetele în marmură cu atâta putere, încât fu mirat că nu se crăpă.
Dacă ceva era în neregulă cu el, fizic sau mental, trebuia să se ocupe de chestia asta. Cei din familia Fitzgerald nu aveau obiceiul să-și îngroape capetele în nisip când lucrurile mergeau prost.
Se duse în bucătărie să caute o aspirină. Frecție la un picior de lemn, își spuse abătut, însă dădu pe gât vreo patru și pe urmă își lipi paharul rece de frunte.
Trebuia să se ducă la Boston să-l vadă pe unchiul lui. Fratele mai mic al mamei era cardiolog, dar cu siguranță cunoștea un neurochirurg priceput. Câteva zile și o serie de analize și avea să știe dacă era nebun, bântuit sau pe moarte.
Dădu să-și ia telefonul, apoi se opri și clătină din cap. Varianta cu nebunia tocmai mai câștigase un punct. Dacă i se confesa unchiului Mick, vestea posibilelor lui probleme medicale avea să se răspândească ca vântul și ca gândul în sânul familiei.
În plus, de ce să se ducă fuga înapoi la Boston? Ce, în New Orleans nu existau doctori? Avea să-i ceară lui Remy niște nume, sub pretextul că voia pur și simplu să aibă și el un medic, un dentist și așa mai departe în zonă. Ceea ce era logic.
Avea să-și facă un control general și pe urmă să ceară o trimitere la un specialist. Simplu, direct și eficient. Dacă fantomele nu-l putuseră alunga de la Manet Hall, o tumoare n-ar fi avut nici o șansă.
Când puse paharul jos, o ușă se auzi trântindu-se la etajul întâi. Nu făcu altceva decât să ridice privirea spre tavan, zâmbind sumbru.
— Da, ce să zic, și eu sunt într-o dispoziție de rahat.
Până miercuri, deja își venise în bună măsură în fire. Poate că perspectiva revederii cu Lena îi ridicase moralul. Pe deasupra, izbutise să termine o mulțime de treburi în acele câteva zile premergătoare Lăsatei Secului.

Obținuse o programare la doctorul lui Remy peste o săptămână, iar pasul acesta îl ajutase să-și scoată din cap deocamdată grijile privind starea sănătății lui mintale. Nu mai suferi nici un fel de tulburare psihică, sau cel puțin nu își dădu seama.
În sfârșit, ploaia se mutase ca să fericească și zona Floridei, așa că în urma ei rămăseseră numai primele tufe de narcise împrăștiate pe marginea unei alei din grădină.
Buletinul meteo de dimineață anunțase căderi masive de zăpadă în Boston.
Imediat o sună pe maică-sa ca să-i facă în ciudă.
Soarele strălucitor și aerul primăvăratic îl făcură să-și schimbe planurile mai devreme decât intenționase, așa că amână lucrul la bibliotecă și ieși afară să consolideze terasa de la primul etaj
Pe când înlocuia scândurile putrezite, ascultă muzica lui Ray Charles și i se păru că niciodată nu fusese mai în formă și mai sănătos decât acum. Trebuia să-i pună pe cei doi Frank să se ocupe de plantele timpurii, să înceapă să aducă răsadurile și tot ce era necesar, întrucât el nu avea timp de asta. Dar anul următor cu siguranță avea să facă totul de unul singur. Sau măcar pe cât posibil.
Primăvara următoare avea să stea pe terasă duminica dimineață, mâncând brioșe și bând cafea cu lapte – cu Lena. Duminici lungi, lenețe, în care să contemple pajiștile și grădinile. Și pe urmă, câțiva ani mai încolo, aveau să-și privească odraslele jucându-se.
Voia o familie a lui și se bucura că-și dăduse seama de asta. Niciodată nu mai simțise nevoia de a se agăța de prezent dar, în același timp, și de a privi cu speranță spre viitor.
Era foarte mulțumit de sentimentele pe care le nutrea pentru Lena, de planurile pe care le făcuse pentru ei doi. Avea să o ajute pe ea la bar dacă era nevoie, dar intenționa să se ocupe de munca lui în rest.
Își întoarse mâinile cu palmele în sus și studie bătăturile, micile zgârieturi și înțepăturile pe care le considera un fel de medalii pentru vitejie. Avea să folosească acele mâini, așa cum avea să-și folosească și spinarea și imaginația, pentru a transforma alte case. Oamenii din împrejurimi aveau să apeleze la Declan Fitzgerald când le trebuia un antreprenor în construcții.
„Ar fi trebuit să vezi casa aia veche înainte să pună el mâna pe ea, aveau să spună. Dacă vrei o treabă care să se facă repede și bine, cheamă-l pe Dec. O să aibă el grijă de tot.“
Gândul acesta îl făcu să zâmbească în timp ce mai smulgea o scândură putrezită.
Pe la patru terminase deja toată partea din față a dușumelei de pe terasă și se întinse acolo, afară, cu fața în jos, ca să se odihnească puțin. Adormi pe fundalul vocii lui B.B. King, care o implora pe Lucille.
Și dormea în continuare când se ridică și coborî pe scara curbată, aproape prăbușită, spre pajiștea din față.

Iarba deasă îi mângâia gleznele și căldura soarelui îl lovea drept în moalele capului, făcând sudoarea să îi curgă pe față, în ciuda pălăriei pe care o avea.
Ceilalți erau înăuntru, dar el voia să se uite la helești, la nuferi. Voia să stea la umbra salciei care dansa deasupra apei și să citească. Îi plăcea cântecul păsărilor, iar căldura nu îl deranja atât de tare. Aerul dinăuntrul conacului era plin de răceală și falsitate.
I se rupea pur și simplu inima să vadă casa pe care o iubea atât decăzând din pricina amărăciunii.
Se opri la marginea helești, privind în jos la frunzele mari și rotunde ale nuferilor și la minunatele flori roz-pal. Urmări o libelulă care bâzâi în trecere, admirând cum soarele îi poleia aripile cu sclipiri incandescente. Auzi pleoscăitul unei broaște ce sări în apă și țipătul unei mici păsări-cardinal.
Când își auzi numele se întoarse. Și zâmbi când își văzu iubirea traversând pajiștea de catifea înspre el. Atâta timp cât erau împreună, se gândi el, atâta timp cât se iubeau, conacul avea să supraviețuiască.
— Declan. Declan!
Speriată, Lena îi apucă brațele și începu să-l zgâlțâie. Îl văzuse din mașină cum coborâse treptele acelea periculoase și se dusese spre helești cu un pas ciudat, ezitant, atât de diferit de mersul lui obișnuit.
Avea ochii deschiși, dar privirea lui fixă îi spunea că se uita prin ea și vedea ceva – de fapt pe cineva, pe altcineva.
— Declan, repetă ea mai tare, luându-i fața în mâini. Uită-te la mine acum. Mă auzi? Sunt eu, Lena.
— Hai să stăm sub salcie, unde nu ne vede nimeni.
Nu era nici o salcie, numai trunchiul putrezit al uneia ce existase cine știe când. În gât simți gheara fricii, dar se strădui să se calmeze. Din instinct, fără să se gândească, se ridică pe vârfuri și își puse buzele calde pe buzele lui.
Răspunsul lui fu încet, visător, ca un fel de alunecare spre ea. Pe ea. În ea. Așa că știu pe dată când el reveni la realitate, căci trupul îi înțepeni brusc. Începu să se clatine, dar tânăra femeie îl ținu strâns.
— Încet, încet, *cher.* Ține-te bine de mine până ce îți recapeți puterea în picioarele alea.
— Îmi pare rău. Trebuie să stau jos. Se lăsă moale pe iarbă și își puse fruntea pe genunchi, mormăind: Aoleu!
— Ești bine acum. Nu s-a întâmplat nimic, stai liniștit. Îngenunche și ea lângă el, mângâindu-i părul și murmurând în cajun – limba ei de alint. Încearcă să respiri, să-ți revii.
— Ce dracu’ se întâmplă cu mine? Eram pe terasă. Lucram pe terasă.
— Acesta e ultimul lucru pe care ți-l amintești?
Declan ridică capul și privi în zare, peste helești.
— Nu știu cum am ajuns aici.

— Ai coborât pe scări, pe cele din dreapta casei. Am crezut că o să cazi prin ele. Inima îi zvâcni în piept când se gândi cât de instabile și nesigure erau scările. Adăugă: Nu par prea sigure, Declan. Ar trebui să blochezi accesul la ele.
— Da, oftă el masându-și tâmplele. Și să mă încui într-o cameră capitonată, dacă tot mă apuc de treabă.
— Nu ești nebun.
— Sunt somnambul, iar acum am crize chiar și ziua în amiaza mare. Am halucinații. Aud voci. Toate astea mi se par niște dovezi de nebunie suficiente.
— Asta spune un yankeu. Aici, la noi, e mai degrabă un semn de excentricitate. De pildă, stră-mătușa mea Sissy are conversații întregi cu bărbatul ei, Joe, și în septembrie se împlinesc doisprezece ani de la moartea lui. Nimeni n-o consideră nebună.
— Despre ce vorbesc?
— O, despre afaceri de familie, evenimentele curente, vreme. Politică. Stră-unchiului meu Joe îi plăcea la nebunie să se plângă de guvern. Acum te simți mai bine, *cher?*
— Nu știu. Ce am făcut? Ce m-ai văzut că făceam?
— Pur și simplu ai coborât scara și ai luat-o pe iarbă spre helești. Nu mergeai ca de obicei, așa că mi-am dat seama că se întâmplă ceva.
— Cum adică?
— Aveai un mers lent, legănat, cum nu te-am mai văzut niciodată. Pe urmă te-ai oprit la helești. Nu îi spuse că, într-un moment de panică, nutrise convingerea că Declan intenționa să se arunce în apă. Continuă: Te-am tot strigat. Și în cele din urmă te-ai întors și ai zâmbit către mine. Mușchii stomacului i se încordară când își aminti. Dar nu-mi zâmbeai mie, preciză ea cu tristețe. Nu cred că mă vedeai pe mine. Și ai spus că vrei să stăm sub o salcie, unde nu ne vede nimeni.
— Nu e nici o salcie aici.
— Acolo era una odinioară, zise Lena arătând spre trunchiul pe jumătate putrezit. Se pare că ai vise în care ești capabil să vezi lucruri ce s-au întâmplat în trecut. E ca un fel de putere paranormală. E un dar, Declan.
— Unde îl pot returna? întrebă el. Nu știu, pentru că nu-mi pot aminti odată ce mă trezesc. Dar încep să cred că ar trebui să mă leg de pat noaptea.
— Pot face eu asta pentru tine.
— Încerci să mă înveselești cu fantezii sado-maso?
— Îmi iese?
— Destul de bine. Expiră zgomotos, apoi se încruntă când văzu semnul negru de pe fruntea ei. Ai niște cenușă, începu, dar Lena își trase capul înainte ca el să o poată șterge.
— E cenușa sfântă.
— A, da. Mintea lui o luase cu siguranță razna, se gândi. A fost Miercurea Cenușii[8]. Nu numai că nu știu unde sunt, nu știu nici când sunt.

Nu putea suporta să îl vadă cufundându-se din nou în depresie, așa că spuse repede și ușor răstit:
— Să înțeleg că nu ai ajuns la biserică astăzi, în această sfântă zi, să-ți îndeplinești îndatorirea de bun creștin?
El se crispă.
— Parcă ești maică-mea. Am uitat. Într-un fel.
— Mi se pare că ai nevoie de toată protecția divină care ți s-ar putea acorda. Spunând asta, își șterse cu degetul mare cenușa de pe frunte și îi desenă o pată deasupra sprâncenelor. Ceea ce îl făcu să zâmbească.
— Probabil că tocmai ai săvârșit un sacrilegiu, dar mulțumesc. Cât e ceasul? Se uită la ceasul de la mână și înjură. Trebuie să duc porcăria asta la reparat. Tot timpul mi se oprește. Știu că e trecut de miezul zilei și cu siguranță nu e miezul nopții.
— E în jur de cinci. Ai spus să vin devreme.
— Da, așa am spus. Ce zici să stăm aici, în spate, să bem niște vin?
Lena îl privi cu atenție câteva minute, dar el părea din nou stăpân pe sine. Scoase o sticlă de vin, niște pahare și o frapieră minunată din dulapurile lui noi.
O speriase, și încă foarte tare. Fusese sigură că el intenționase să intre în apă, să se înece acolo, printre frunzele mari de nuferi, exact așa cum făcuse Lucian Manet.
Revelația îi deschise în minte o sumedenie de noi posibilități.
— Declan...
— Am luat niște carne pentru friptură și am și grătar, spuse el turnând vinul. Avea nevoie să se concentreze asupra unor lucruri obișnuite – să se ancoreze solid în prezent, aici și acum. Orice bărbat adevărat știe să facă friptură la grătar. Dar dacă îmi spui că nu mănânci carne roșie, o să trebuiască să ne mulțumim cu niște pizza congelată.
— Odată ce mănânc carne, de ce m-ar interesa culoarea ei? Hai să stăm jos. Mi-a venit o idee pe care aș vrea să ți-o împărtășesc. Se apropiară de cele două lăzi de lemn pe care el le folosea ca scaune și se așezară, apoi Lena îl întrebă: Dacă nu e vorba despre fantome? Adică nu numai despre fantome?
— O, ăsta chiar ar fi un gând îmbucurător. Ce altceva mai am? Vampiri? Vârcolaci? Poate niște zombi care mănâncă carne de om. Acum chiar că o să dorm mai bine, mulțumesc.
— Ce părere ai despre reîncarnare?
— Despre alte vieți? Despre sufletul care se întrupează iar și iar într-o altă ființă? Nu știu, zise el ridicând din umeri.
— Mie mi s-a părut întotdeauna o credință de bun simț – și foarte corectă, de altfel. Oricine merită mai mult decât o singură șansă, nu crezi? Poate că îți aduci aminte lucruri ce s-au petrecut aici pentru că ai trăit aici în altă viață. Poate că ești Lucian care s-a întors după atâta amar de timp după Abigail a lui.
— Ce idee romantică. O să fiu Lucian dacă tu vrei să fii Abby.

— Nu cred că asta e la latitudinea ta. Și dacă ai de gând să faci haz de ideea mea, nu voi mai spune nici un cuvânt despre asta.
— Bine, bine, nu te supăra. Sorbi din pahar, privind în gol. După o clipă de tăcere conchise: Deci teoria ta este că eu sunt aici și se întâmplă toate lucrurile astea pentru că am trăit aici într-o altă viață, ca Lucian Manet.
— Nu e o idee mai absurdă decât aceea că locul este bântuit, idee pe care ai înghițit-o suficient de ușor. Asta ar explica de ce ai cumpărat locul ăsta, de ce ai simțit acea nevoie arzătoare de a avea casa asta. De ce muncești din greu să-i redai frumusețea de altă dată. De ce ai văzut mobila din dormitorul lui de sus.
— Reîncarnare, repetă el. Sună mai bine decât o tumoare pe creier.
— Poftim?
Declan clătină din cap și mai luă o înghițitură de vin.
— Nimic.
— Crezi că s-ar putea să ai o tumoare pe creier? Dar e o prostie! Vocea îi sunase mai ascuțit decât ar fi vrut, așa că urmă pe un ton mai blând: Asta e o mare prostie, *cher.* Nu e nimic în neregulă cu tine, nici la cap, nici în altă parte.
— Sigur că nu. Doar gândeam cu voce tare.
Dar ea îi citi adevărul pe față. Se așeză în poala lui, încălecându-l.
— Ești foarte îngrijorat că există ceva în capul tău care te face să vezi toate lucrurile astea, să faci toate lucrurile astea, nu?
— Nu sunt îngrijorat. Doar că… Uite, am de gând să-mi fac niște analize ca să elimin posibilitatea asta.
— Nu ești bolnav, *cher.* Îi atinse un obraz cu buzele, apoi celălalt. Niciodată, niciodată nu mai cunoscuse un bărbat care să o facă atât de des, fără efort și în mod constant, să-și dezvăluie latura tandră. Asta ți-o pot garanta, continuă ea. Dar dacă un mare specialist îți va spune același lucru și asta te va liniști, fie, foarte bine.
— Nu-i spune asta lui Remy, o rugă el luându-i mâna. I se apropie nunta. Are prea multe pe cap ca să-l mai împovărez și eu cu asta.
— Deci plănuiești să te duci să faci toate analizele și testele la creier singur, singurel, nu? Nu așa se fac lucrurile prin părțile astea, *cher.* Nu vrei să știe Remy, foarte bine. Dar o să-mi spui când este stabilită programarea ca să te însoțesc.
— Sunt băiat mare!
— Nu te duci singur. Așa că ori merg eu cu tine, ori îi spun lui Remy și venim amândoi.
— În regulă. O să-ți spun când sunt programat și o să poți să mă ții de mână. Până una, alta, o să iau în serios teoria ta cu reîncarnarea. E ciudată, dar mult mai puțin solicitantă decât o operație pe creier.
— Se spune că Lucian Manet era un bărbat chipeș, ca un tânăr zeu cu părul de aur, îl informă Lena trecându-și degetele prin părul lui dezordonat. Era blond-închis, bogat și aspru, și neîndoielnic avea să capete niște nuanțe

foarte sexy datorită soarelui de vară. Am impresia că tu oferi o imagine îmbunătățită.
— A, da? râse el cuprinzând-o pe după talie. Mai zi.
— Nu mi-a plăcut niciodată genul de zei cu părul de aur. De obicei erau prea frumușei pentru gustul meu. Aplecându-se în față ca să-l sărute, decretă: Tu ești pe gustul meu, *cher.*
O trase mai aproape și, punându-și bărbia pe umărul ei, privi afară, peste grilajul terasei.
— Te iubesc, Lena.
— Dacă încerci să mă vrăjești cu chestii dintr-astea ca să mă duci în pat înainte de a-mi da de mâncare, să știi...
Declan o trase înapoi și ei îi pieri zâmbetul de pe buze când îi văzu fața.
— Te iubesc, repetă el. Niciodată până acum nu am înțeles ce înseamnă asta și nici nu credeam că sunt în stare de așa ceva.
O ținu pe loc, căci ea începu să se zbată ca să scape.
— Trebuie să te liniștești acum, îi spuse.
— Da, așa e, dar nu cred că te referi la același lucru la care mă refer eu. Trebuie să mă liniștesc chiar aici, cu tine. Nu îmi pasă dacă e prima oară sau a cincizecea oară când am fi împreună. Tu ești cea pe care am așteptat-o întreaga viață.
— Declan, faci din chestia asta mai mult decât e cazul, rosti ea cu voce tremurândă. Am ieșit o dată la cină. Ne-am culcat împreună. Ne-am văzut de câteva ori.
— Nu a fost nevoie decât să mă uit o dată la tine.
Ochii lui erau atât de adânci, se gândi ea, și atât de limpezi. Precum suprafața unui lac în amurg.
— Nici măcar nu mă cunoști.
El o împinse iarăși ca s-o privească în ochi, amintindu-i că avea o fire de oțel.
— Te înșeli. Știu că ești deșteaptă și puternică. Suficient de puternică încât să dezvolți o afacere înfloritoare aproape din nimic. Știu că îți plătești datoriile. Știu că ești loială și că ești iubitoare. Știu că cineva te-a rănit și că nu ar lua foarte mult să îndepărtezi cicatricea aceea. Și știu că în momentul acesta te sperii îngrozitor fiindcă nu crezi că ești gata să auzi ceea ce-ți spun eu.
Inima o durea la fiecare bătaie, ca și cum cineva i-ar fi atins o bucată de carne vie.
— Nu caut dragoste, Declan. Îmi pare rău.
— Nici eu nu căutam, dar iată-mă acum. Nu trebuie să ne grăbim. Nu voiam să îți spun nimic încă, dar... am simțit că trebuie să o fac.
— *Cher,* oamenii se îndrăgostesc și se dez-îndrăgostesc tot timpul. E doar o chestie de chimie, ca o reacție, așa.
— Te-a rănit cu adevărat tipul acela.
Frustrată, ea se trase la o parte, și de data aceasta el îi dădu drumul.

— Te înșeli. Nu există nici un bărbat, nici o stafie a unui fost iubit care mi-a frânt inima. Ți se pare că sunt genul de femeie care s-ar potrivi într-un clișeu?
— Mi se pare că ești orice gen de femeie.
— *Mon Dieu.* O făcea să-i vină o mare de cuvinte pe buze și pe urmă o reducea la tăcere deplină, își zise Lena. Se luptă cu această senzație și vorbi cât putu de clar: Îmi placi, Declan, și îmi face plăcere compania ta. Te doresc în pat. Dacă asta nu este suficient pentru tine, o să plec chiar acum, scutindu-ne pe amândoi de o mulțime de necazuri și dezamăgiri.
— Mereu te enervezi în halul ăsta când cineva îți spune că te iubește?
Nimeni nu-i spusese asta, dădu ea să mărturisească. Nimeni care s-o fi și gândit.
— Nu îmi place să fiu forțată în vreun fel, iar când sunt, mă străduiesc cât pot să nu merg în direcția aia.
— Ești de admirat. Zâmbetul îi apăru pe față la fel de iute ca și mișcarea prin care se ridică în picioare. Și tu îmi placi mie, Lena. Și îmi face plăcere compania ta și te doresc în pat. Este suficient deocamdată. Ți-e foame? Cred că o să dau drumul la grătar.
Dacă era un truc sau vreo strategie care să o dea peste cap, cu siguranță funcționa de minune.
Pur și simplu nu putea să-l descifreze pe bărbatul acesta, iar rapiditatea cu care își schimba starea de spirit o descuraja să mai încerce.
Gătea ca un bărbat care nu avea încredere în propriile forțe. Cartofi copți în folie de aluminiu pe grătar, fripturi. Și o convinsese cu vorbe meșteșugite să facă ea salata.
Nu mai rosti nici un cuvânt despre dragoste. O întrebă despre muncă, despre cum mersese afacerea în cele două zile în care nu se oprise ploaia. Puse muzică în surdină și îi vorbi întruna prin ușa de la bucătărie în timp ce grătarul fumega, iar ea tăia legumele.
Ar fi putut fi prieteni buni, sau cei mai lipsiți de griji dintre amanți.
Mâncară în bucătăria proaspăt amenajată, la lumina lumânărilor. Chiar și casa se comportă decent. În ciuda acestui fapt – sau poate din cauza lui – ea rămase în gardă tot timpul cinei.
Declan scoase din frigider o prăjitură cumpărată. Aruncând o privire în direcția ei, Lena oftă.
— Nu pot.
— O putem păstra pentru mai târziu.
— Nu pot să mănânc următoarele patruzeci de zile. Am renunțat la ciocolată cât ține postul. Îmi place enorm ciocolata.
— Aha, făcu el punând prăjitura la loc în frigider. Eu probabil că am altă chestie.
— La ce ai renunțat?
— Am renunțat să mai port chiloți de damă. Îmi este greu, dar cred că pot să rezist până la Paște.
— Dacă mai vorbești așa îmi iau cenușa înapoi.

O făcea să stea ca pe ace, se gândi ea. Cea mai bună soluție era să-i răspundă cu aceeași monedă, așa că veni tiptil în timp ce el căuta în frigider și îl cuprinse pe după mijloc, apăsându-și trupul pe trupul lui.
— Trebuie să renunți la ceva ce îți place foarte mult.
— Al dracului să fiu dacă am de gând să renunț la tine.
O lăsă să îl răsucească, să îl lipească cu spatele de frigider.
O cunoștea foarte bine, își zise Declan în timp ce limba ei îi provoca explozii în vene. Se folosea de sex ca să fie cu un pas în fața lui. Un pas mai departe de el.
Dacă Lena nu-și dădea seama că o putea iubi la fel de mult precum o dorea, depindea numai de el să-i arate asta.
— În patul tău, ai spus. Gura ei necruțătoare se mișca încontinuu peste fața lui. În patul tău, repetă.
Îl trase înspre ușă. Declan vru s-o dirijeze spre scările de la bucătărie, dar decise că era mai interesant să o ia pe ocolite, așa că o împinse în peretele din hol și îi asaltă gâtul cu dinții.
— Ajungem și acolo.
Se întinse, îi trase bluza peste cap și o aruncă într-o parte. Lipiți unul de altul, se rotiră pe lângă perete, schimbând locurile. Cu mâni frenetice, ea îi desfăcu dintr-o mișcare cămașa, astfel încât nasturii se împrăștiară peste tot pe podea.
Se luptară cu hainele urcând scările în același timp. Pantofii aterizară pe jos cu zgomote înfundate. Sutienul ei zbură peste balustradă, blugii lui rămaseră pe a treia treaptă.
Aproape că nu mai puteau să respire când ajunseră pe palierul de sus.
Mâinile lui erau aspre, ca orice mâini de muncitor, însă o făceau să-și iasă din minți când le simțea mângâiere pe trupul ei. Pur și simplu i se părea că pielea i se trezise la viață.
— Mai repede.
Își înfipse dinții în umărul lui în timp ce dorința o zguduia ca o furtună violentă, ca o fierbințeală ce topea totul, toate precauțiile și grijile și… totul.
— Dumnezeule, mai repede!
Aproape că o făcu a lui acolo, unde erau, dar o voia sub el. Arcuindu-se, cabrându-se, mișcându-se sub el.
Cu gura răvășind-o pe a ei, o prinse de talie și o ridică cinci centimetri de la podea. Un simțământ nou, primitiv, nemaipomenit îl străbătu brusc atunci când își dădu seama că nu mai exista alternativă. Nici unul din ei nu mai avea de ales, trebuiau să fie unul al celuilalt. Acum.
Umbre îi învăluiră pe când înaintau spre dormitor.
Frigul din spatele ușilor se strecură pe hol, făcând-o să tremure.
— Declan.
— Noi suntem aici. Locul acesta este al nostru.
În timp ce vorbea cu glasul întretăiat, aproape mârâind, cu mâinile ținând-o într-o strânsoare de fier, frigul păru să se domolească.

Căzură pe pat cu brațele și picioarele încolăcite, răvășiți de dorință. Când o pătrunse cu putere, unghiile ei se înfipseră în spatele lui. Plăcerea nebună, disperată, o inundă, senzația glorioasă de împlinire o împinse în sus, așa că deveni pur și simplu una cu el sincronizându-și ritmul cu ritmul lui.
Nu aveau control și nici dorința de a se controla. Numai setea teribilă de a lua și a lua și a lua și mai mult. Și cu ea pofta neostoită de a da.
Se agăță de el, lăsându-se purtată de furtuna aceea de senzații, înălțându-se mai sus, și mai sus, până la pragul acela unde totul se lichefia în jur.
Vag, auzi ca prin ceață o pendulă începând să bată cu lovituri greoaie. La a douăsprezecea, își dădu drumul odată cu el.
Când Declan dădu să se miște, îl strânse și mai tare.
— Mmm. Nu te desprinde încă.
— Sunt prea greu pentru tine, murmură el frecându-și buzele de curbura gâtului ei.
— Îmi place așa. Îmi place asta. Lenevă, își înclină capul pentru ca el să poată coborî înspre linia maxilarului. Își simțea corpul folosit și rănit și minunat de liber. Îmi place chiar mai mult decât prăjitura cu ciocolată, recunoscu într-un final.
El izbucni în râs și se rostogoli cu ea cu tot, aducând-o cu obrazul pe pieptul lui.
— Acum nu mai trebuie să-mi fac griji că o să te zdrobesc.
— Gentleman până la capăt, nu? Mulțumită, se cuibări mai bine și spuse: Întotdeauna mi-au plăcut ceasurile care bat ora, dar trebuie să-l potrivești pe ăsta. Încă nu e miezul nopții.
— Știu.
— Mi s-a părut că sună ca o pendulă dintr-aia antică, înaltă cât un dulap. Unde ai pus-o? În salon?
— Nu, zise el mângâind-o pe păr și apoi în jos, pe spate. Nu am nici un ceas care să bată ora.
— *Cher,* e absolut adevărat că-mi sunau zurgălăi în cap din pricina ta, dar sunt sigură că am auzit un ceas bătând ora douăsprezece.
— Da, și eu la fel. Dar ceas nu am.
Lena ridică capul și expiră încet.
— O. Așa deci. Și asta te sperie?
— Nu.
— Atunci nu mă sperie nici pe mine, declară ea, și își puse din nou capul pe inima lui.

---

[8] Sărbătoare religioasă catolică, prima zi din postul Paștelui (n.tr.)

capitolul 13

În opinia lui Declan, cea mai bună cale de a trece peste obstacolele pe care le întâmpina în atingerea unui scop nu era să se repeadă în ele cu capul înainte, riscând să și-l spargă, ci să le dărâme bucată cu bucată. Treptat, în ritm rezonabil. Dar fără preget. Indiferent dacă era vorba despre un proces, un eveniment sportiv sau o relație amoroasă, era absolut crucial să aibă tot timpul în vedere țelul ultim pentru a alege mijloacele corecte.
Descoperi la care slujbe se duceau Lena și bunica ei și la care biserică.
Efectuarea unor cercetări temeinice era esențială în orice strategie.
Când păși în strană alături de ele duminică dimineața, primi o privire lungă și întrebătoare din partea Lenei și una jucăușă din partea lui Odette, care îi făcu conspirativ cu ochiul.
Se gândi că Dumnezeu înțelegea și aprecia stratagema pe care o pusese la cale și nu avea să-i ia în nume de rău faptul că folosea slujba de duminică pentru a-și atinge un scop.
Dar nu avea să menționeze idee asta în fața maică-sii. Aceasta era, după cum aflase din experiență, mult mai puțin flexibilă decât Atotputernicul.
Direcționându-și în bună măsură farmecul personal către Odette, le convinse să ia micul dejun împreună cu el după aceea. Primi o altă privire rece ca gheața din partea Lenei când își spuse numele la intrarea în restaurant. Deja rezervase o masă pentru trei persoane.
— Ești foarte sigur pe tine, nu, *cher?*
Ochii lui erau cenușii și inocenți ca ai băiatului de altar de pe vremuri.
— Sunt doar pregătit tot timpul.
— Să nu crezi că ești vreun cercetaș, drăguță.
— Nepoata dumneavoastră este foarte cinică, spuse Declan oferindu-i brațul lui Odette.
— Dacă vrei să știi cum este, află că e deșteaptă. Odette îl bătu ușor cu palma pe mână, și brățările începură să-i zăngăne. O femeie trebuie să știe cum să li se adreseze bărbaților chipeși ca să-i amețească. Dar și bărbatul care vine la biserică pentru a avea șansa să petreacă o duminică dimineață cu o femeie este destul de deștept.
— M-am gândit să trec pe acolo să mă rog puțin.
— Pentru ce te-ai rugat?
— Să vă conving să fugiți cu mine în Borneo.
Râzând, Odette se strecură pe scaunul pe care Declan i-l oferise politicos.
— Ai vrea tu să fii acela!
— Da, rosti el uitându-se în ochii Lenei. Aș vrea să fiu eu acela.
Începură comandând cocktailuri mimosa[9] și prima rundă de mâncare de la bufetul variat. În timp ce un cvartet de jazz cânta dixieland, Declan le povesti ce mai făcuse prin casă.
— O să mă ocup de lucrările de afară câtă vreme îmi permite timpul. Tibald continuă cu partea de zidărie, și încerc să găsesc un zugrav pentru exterior. Nu vreau să fac eu însumi asta. Tipul care a zugrăvit salonul a venit să se

uite la bibliotecă, dar a plecat cam pe neașteptate. Cu o mină tristă, Declan sorbi din pahar și oftă: Nu cred că se mai întoarce. Și nici faianțarul. Abia terminase o baie pe jumătate când și-a luat tălpășița.
— Pot să întreb eu dacă e cineva disponibil, se oferi Odette.
— V-aș fi recunoscător. Dar cred că o să trebuiască să fac apel la cineva din afara parohiei, sau să-mi încerc eu însumi mâna la treburile astea. Lucrurile sunt tot mai animate la conac.
— Oameni în toată firea să o ia la sănătoasa din cauza unor uși care se trântesc! Lena își curbă buzele într-un zâmbet disprețuitor. Ar trebui să aibă ceva mai mult curaj.
— Au apărut fenomene noi. Băngăne ceasuri acolo unde nu există ceasuri, se aude muzică în camere goale. În prezența zugravului, ușile despărțitoare din mijlocul bibliotecii au început să se deschidă și să se închidă fără să le atingă nimeni. Și pe urmă au fost țipetele.
— Ce țipete?
— Faianțarul. Zâmbind vag, Declan explică: A spus că a auzit pe cineva intrând pe ușa dormitorului și a crezut că eram eu. Așa că a continuat să sporovăiască și să așeze plăcile, ascultând zgomotele pe care presupunea că le făceam eu mișcându-mă pe acolo. Cum eu nu-i răspundeam la întrebările pe care mi le punea, s-a dus să se uite. Nu era nimeni acolo. Din câte am putut scoate de la el, căci era semi-coerent, ușa de la baie s-a trântit în spatele lui și bușteni s-au aprins în cămin. Pe urmă pretinde că cineva i-a pus mâna pe umăr. A trebuit practic să-l dezlipesc de pe tavan când am ajuns acolo.
— Și ce crezi despre asta? întrebă Odette.
— Am câteva idei. Mi se pare că, pe măsură ce avansăm cu lucrările la casă, activitatea... paranormală, să-i zicem, devine tot mai fățișă și mai concretă. Mai ales de când, ei bine, de când m-am îndepărtat de schema originală.
Lena luă o furculiță de terci de porumb – un obicei culinar sudic pe care Declan mai avea până să-l înțeleagă.
— Ce vrei să spui?
— Că este ceva la care trebuie să ne gândim, comentă Odette.
— Eu m-am gândit. Și îmi închipui că este Josephine Manet. Chiar și acolo, cu dixielandul răsunând vesel în aerul însorit și cu șampania în pahare, numele acesta îi dădu o senzație de groază în stomac. Stăpâna de la Hall, continuă el. Nu e nevoie decât să te uiți la fotografiile ei ca să vezi că a fost o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. Acum vin eu și îmi pun amprenta personală peste tot, pe toate lucrurile ei.
— Te-ai hotărât să conviețuiești cu ea? se interesă Odette.
— M-am hotărât să trăiesc la Hall și să fac ce vreau eu, rosti el printre dinți. Dacă ea vrea să se agite și să facă scandal din pricina asta, e problema ei.
Lena se lăsă pe spătarul scaunului.
— Ce zici, *Grandmama*? Este vorba de curaj sau de încăpățânare?
— O, cred că are din amândouă. Este o combinație foarte reușită.

— Mulțumesc, dar nu știu cât este vorba de curaj aici. Acum e casa mea, punct. Nu cred că aveți de ce să învinovățiți un om care a investit atâta timp și muncă în toate astea. Chiar, Miss Odette, dumneavoastră ce credeți? Fac rău că mă pun cu Josephine?
— Cred că în casa aceea există două forțe contrarii. Una care te-a adus acolo și una care vrea să te alunge. Depinde care din ele se va dovedi mai puternică. Femeia scoase din poșetă un săculeț de muselină pe care i-l întinse: Am făcut asta pentru tine.
— Ce e?
— O, puțină magie improvizată. Ține-l în buzunar. S-ar putea să nu-ți folosească la nimic, dar rău nu are cum să-ți facă. Ridică din nou paharul și zâmbi spre el. Ce chestie, să bei șampanie la micul dejun!
— Veniți cu mine în Borneo și veți putea să vă îmbăiați în șampanie.
— *Cher,* dacă mai beau chestie dintr-asta, s-ar putea să-ți accept propunerea.
— Atunci mai comand un rând.
Era atât de drăguț cu ea, se gândi Lena. Flirtase cu bunica ei până când obrajii lui Odette se îmbujoraseră, iar masa decursese perfect, în deplină tihnă.
Își bătea capul pentru ceilalți, cugetă ea. Avea răbdare, se străduia să le afle gusturile și pe urmă făcea eforturi să le satisfacă.
Era atent, isteț, sexy, bogat, hotărât și bun.
Și spunea că se îndrăgostise de ea.
Considera că îl înțelegea suficient de bine ca să fie sigură că nu ar fi spus așa ceva dacă nu ar fi fost adevărat. Și tocmai acest lucru o deconcerta profund.
Căci la toate celelalte calități se adăuga și o doză bună de sinceritate, de onestitate. Și o încăpățânare ieșită din comun.
Putea să o facă să se îndrăgostească de el. Era deja pe jumătate îndrăgostită și aluneca din ce în ce mai repede în acea direcție. De fiecare dată când încerca să se proptească în călcâie pentru a se opri părea că-și pierde echilibrul. Și asta era pe cât de straniu, pe atât de îngrijorător.
Dar ce avea să se întâmple când avea să se întâmple? Odată ce se lăsa să cadă complet, nu mai exista cale de întoarcere. Se cunoștea prea bine: îi era ușor să aibă o relație atunci când nu conta prea tare sau când conta numai pe moment, dar totul se schimba atunci când era vorba de ceva definitiv.
De fapt, multe se schimbaseră deja, trebui să recunoască. Totul începuse cu acea dorință lăuntrică pe care i-o stârnise, continuând cu starea de bine și cu acea neîntreruptă provocare pe care le simțea când era cu el. Își imagina cum ar fi fost să simtă asta zi după zi, an după an.
Declan urma să-i ceară promisiuni pe care ei îi era teamă să le facă.
Nu îi era teamă, se corectă ea, enervată pe sine însăși. Nu era dispusă să le facă. Nu voia să le facă.

Pe urmă îl privi aplecându-se și sărutând-o pe bunică-sa pe obraz și se temu – nu avea nici un rost să pretindă altceva – că într-un final avea să-i dea orice ar fi dorit el de la ea.

Îi făcea curte neobosit. Lui Declan îi plăcea la nebunie această expresie, cu toate conotațiile ei sudice, căci îi evoca plimbări sub clar de lună, balansoare pe verandă, limonadă de casă, serate dansante și muzică country.

Toată luna martie, două lucruri îi ocupară mintea, timpul și planurile. Lena și conacul.

Sărbători rezultatele bune ale analizelor neurologice luându-și o zi liberă și făcând turul magazinelor de antichități. Primăvara făcuse toate florile să înflorească brusc și umpluse străzile cu plimbăreți în tricouri. Șaretele pe care turiștii le adorau pur și simplu circulau fără întrerupere, cu zgomot vesel de copite pe asfalt.

Vara avea să-și facă simțită prezența în scurt timp, transformând aerul în melasă. Își aduse aminte că trebuia să repare instalația de climatizare și poate să monteze ventilatoare în unele încăperi.

Cumpără o mulțime de lucruri, cedând, cum îi era obiceiul, la primul impuls. Luminase ziua mai multor anticari până când ajunse într-un loc numit simplu, Ieri.

Era un magazin de antichități în care stăteau amestecate statuete, lampadare, accesorii și bijuterii vintage. Se aflau acolo și trei cabine unde, în spatele perdelelor lăsate, clienților li se ofereau contra cost ședințe de ghicit în tarot.

Inelul fu cel care îi atrase privirea la început. Rubinul sângeriu și diamantul translucid ca gheața formau cele două jumătăți ale unei inimi fixate pe o montură de platină.

În clipa în care îl ținu în mână, știu că îl voia pentru Lena. Poate că era o prostie să-i cumpere un inel de logodnă în acest punct al relației lor. Și era o prostie la fel de mare să se pripească înainte de a examina mai multe veriante.

Dar acesta era inelul pe care voia să i-l pună pe deget. În definitiv, dacă un bărbat își putea permite să cumpere un cal dintr-un capriciu, cu siguranță că putea să cumpere și un inel.

— Îl iau.

— E superb, spuse vânzătoarea. Este o femeie foarte norocoasă.

— Mă străduiesc să o conving de asta.

— Am și niște cercei minunați care s-ar asorta perfect. Este rubinul piatra ei norocoasă după zodiac? întrebă vânzătoarea arătându-i o pereche de cercei de care atârnau inimioare făcute din mici rubine și diamante.

— Nu știu. E născută în iulie.

Îi aflase ziua de naștere de la Odette ca să fie sigur că nu o ratează cumva.

— Atunci așa este. Din întâmplare ați ghicit.

— Nu mai spuneți.

Când se mai uită încă o dată la inel simți furnicături în stomac. Totuși unele lucruri erau menite să se întâmple, își zise. Ridică un cercel. Putea deja să-și imagineze cum aveau să-i stea Lenei – la fel cum își imagina că vânzătoarea putea citi pe fruntea lui eticheta „Cumpărător fraier“.
Așa că se aplecă deasupra tejghelei și începu să-și confrunte calitățile de negociator yankeu cu cele îndelung exersate în Sud.
Se gândi că ajunsese la o cifră rezonabilă când femeia cedă, cu un zâmbet mult mai puțin strălucitor pe chip.
— Mai doriți și altceva?
— Nu, trebuie să plec. Deja eram în întâr… Se întrerupse brusc atunci când aruncă o privire spre ceas și văzu că se oprise din nou la ora douăsprezece. De fapt, mi-ar trebui un ceas de buzunar. Al meu cam face figuri în ultima vreme. Probabil că l-am lovit fără să-mi dau seama.
— O, am niște ceasuri de buzunar minunate, și cu lanțurile potrivite. Sunt mult mai interesante decât cele contemporane. Îl conduse la o altă vitrină, scoase un sertar și îl puse pe tejghea. Ceasurile de genul acesta spun mai mult decât ora curentă, începu ea. Spun o poveste. Acesta a fost…
— Nu.
Imaginea din fața lui se topi ca fumul în aer. Vocile celorlalți clienți din magazin se transformară într-un simplu zumzet în surdină. O parte din el rămase suficient de conștientă ca să-și dea seama că aluneca în altă lume. Încercă să reziste, să se tragă înapoi, dar mâna lui se întinse și ridică un ceas de aur cu lanț.
Glasul vânzătoarei plutea în jurul lui undeva la marginea conștiinței. O altă voce îi răsuna strident în urechi, clară precum un dangăt de clopot. O voce de femeie tânără, încântată.
„Pentru soțul meu, de ziua lui. Și-a spart ceasul. Vreau să-i dăruiesc ceva special. Acesta e splendid. Îl puteți grava?“
Știa deja ce inscripție avea să găsească pe capac.

Pentru Lucian de la Abby a lui.
Ca simbol al timpului petrecut împreună.
4 aprilie 1899

— Domnule Fitzgerald? Domnule Fitzgerald, vă simțiți bine? Vreți niște apă? Sunteți groaznic de palid.
— Poftim?
— Să vă aduc niște apă? Vreți să stați jos?
— Nu. Închise mâna strâns peste ceas, dar senzația se îndepărtase deja. Nu, mulțumesc, mă simt bine. O să-l iau și pe acesta.
Bulversat, porni spre biroul lui Remy. Niște timp petrecut în cartierul anost de afaceri, în atmosfera rațională a jurisprudenței, l-ar fi ajutat să se liniștească, să se simtă mai bine.
Mai mult decât atât, voia să stea câteva minute cu un prieten care ar fi continuat să țină la el chiar dacă era posibil să creadă că înnebunise.

— Dacă mi-ai fi spus că vii, începu Remy după ce închise ușa biroului, aș fi amânat niște treburi pe care le am de făcut azi și am fi mers să luăm prânzul.
— Nu mă așteptam să trec azi pe aici.
— Ai fost din nou la cumpărături, deduse Remy arătând spre punga pe care o avea Declan în mână. Prietene, nu ai pus să ți se trimită nimic din ce aveai în Boston?
— De fapt, chiar îmi va sosi un transport săptămâna viitoare. Plin în cea mai mare măsură cu cărți, spuse Declan plimbându-se prin birou.
Privirea îi trecu peste cărțile de drept, dosarele voluminoase, caietele de pe rafturi. Reminiscențe ale profesiei lui, atât de îndepărtate în acest moment.
— Și câteva piese de mobilier pe care le aveam în birou acolo și care s-ar potrivi bine în bibliotecă.
Ridică un prespapier, apoi îl puse la loc. Își băgă o mână în buzunar și zăngăni acolo niște mărunțiș.
— Ai de gând să-mi spui ce te frământă, sau o să mărșăluiești prin biroul meu până faci tranșee prin covor? Cu haina de la costum pusă pe spătarul scaunului, nodul cravatei slăbit la gât și mânecile suflecate, Remy se lăsă pe spate pe scaunul lui managerial și începu să-și treacă dintr-o mână în cealaltă un arc antistres verde fosforescent. Mă obosești teribil.
— Ți-am pomenit despre unele chestii care s-au întâmplat în ultima vreme.
— Am avut eu însumi parte de o mostră când am trecut pe la tine sâmbătă. Tot m-aș simți mai bine dacă mi-ai spune măcar acum că muzica de pian se auzea de la un radio pe care ai uitat să-l închizi.
— Cred că va trebui să cumpăr un pian pentru salonul doamnelor, de vreme ce muzica pare să vină dintr-acolo. Oricum, și mie îmi place să cânt la pian, atunci când îmi aduc aminte să stau jos în fața unuia.
Remy aruncă arcul în sus și lăsă spirala colorată să coboare la loc.
— Deci ai venit aici să îmi spui că ești în căutarea unui pian?
— Am cumpărat un ceas astăzi.
— Și vrei să te lauzi cu el? Vrei să-mi chem secretara și câțiva funcționari din biroul de alături?
— Era ceasul lui Lucian Manet.
— Ei, pe bune? Arcul strâns zbură într-un colț al încăperii. De unde știi? Unde ai pus mâna pe el?
— Într-un mic magazin din Cartierul Francez. Scoase cutia și o puse pe biroul lui Remy. Uită-te și tu la el.
Plin de solicitudine, Remy se conformă și scoase încet capacul.
— E foarte elegant, asta dacă vrei ceva ce va trebui să scoți din buzunar ori de câte ori te interesează cât e ora. Și e și greu, adăugă el cântărindu-l în palmă.
— Nu... simți nimic când îl atingi?
— Să simt?
— Uită-te pe spatele lui.

— Numele și datele sunt corecte, decretă Remy. Ai avut un noroc fenomenal să dai tocmai peste ăsta.
— Noroc? Nu prea cred că e vorba de noroc. Am intrat într-un magazin să-i cumpăr Lenei un inel, apoi a fost...
— Stai, stai puțin, mai zi o dată. Un inel?
— Ți-am spus că vreau să mă însor cu ea. Declan ridică din umeri și rosti calm: Am găsit inelul. Nu strică să-l iau mai devreme. Dar nu asta e chestiunea esențială.
— Ba este chiar foarte esențială, dacă pot spune așa. Ea știe ce faci?
— I-am spus ce simt, ce doresc. Acum o las să fiarbă puțin la foc mic. Putem să ne întoarcem la ceas?
— Bine, bine! Mereu ai fost încăpățânat ca un catâr. Dă-i drumul.
— Pe când mă aflam în magazin, mi-am dat seama că am nevoie de un ceas, fiindcă al meu a făcut figuri în ultima vreme. Mi-a venit ideea că mi-ar trebui un ceas de buzunar, deși niciodată nu m-am gândit la asta. Pe urmă l-am zărit pe ăsta și am știut. Am știut că a fost al lui, am știut că ea i l-a cumpărat de ziua lui. Am știut ce scrie pe spate înainte să citesc vorbele acelea. Exact, cuvânt cu cuvânt. Pentru că am auzit totul în minte.
— Nu știu ce să zic, murmură Remy trecându-și degetele prin păr. Nu există o teorie cum că e posibil ca unii oameni să atingă un obiect și să vadă în fața ochilor imagini legate de obiectul acela? Despre istoria lui sau chestii de genul acesta?
— Se numește psihometrie. În ultima vreme am citit multe despre științele paranormale în timpul liber, îi explică Declan când Remy se încruntă la el. Dar mie nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Lena are o ipoteză. După ea, toată treaba asta este legată de reîncarnare.
Remy își țuguie buzele neîncrezător și puse ceasul la loc în cutie.
— Probabil că eu aș fi mai înclinat să caut o altă explicație decât o aiureală psiho-ceva.
— Dacă e adevărată, atunci casa și acum ceasul acesta îmi declanșează amintiri dintr-o viață anterioară. Ceea ce e foarte bizar.
— Totul a fost bizar încă de la început, *cher*.
— Aici e aici. Dacă accept că eu am fost Lucian, atunci știu că Lena a fost Abigail. Ceea ce nu știu este dacă se presupune că trebuie să o aduc pe ea la Manet Hall pentru a îndrepta lucrurile din viața anterioară. Sau dacă trebuie să o țin departe de conac și să închei ciclul vieții în felul acesta.

*

În Vieux Carré, Lena se pregătea să coboare în bar pentru a intra în tura de după-amiază. Când deschise ușa, păși într-un alt ciclu de viață. Unul foarte de demult.
— Iubito!
Lilibeth Simone își deschise brațele larg.
Năucită din pricina șocului, Lena nu reuși să se dea înapoi înainte ca brațele acelea să se înfășoare în jurul ei ca niște lanțuri. Prinsă în capcană,

se trezi asaltată de diferite senzații. Prea mult parfum care nu reușea să acopere mirosul de tutun stătut, silueta osoasă, adusă de spate din cauza anilor de trai prost. Straturi peste straturi de fixativ lipicios peste buclele vopsite negre ca tăciunii.
Mai puternică decât toate era însă propria ei groază.
— Am fost jos mai întâi, și băiatul acela chipeș pe care îl ai la bar a spus că încă nu ai coborât. Vai, cât mă bucur că te-am prins! Vocea ei stridentă făcea aerul să vibreze ca un sunet de trompetă. Lasă-mă să mă uit la tine! Îți jur, îți jur, te faci tot mai frumoasă de fiecare dată când te văd. Draga mea, trebuie să stau o secundă să-mi trag sufletul. Sunt așa de bucuroasă să te văd că nici nu-mi vine să cred, de-abia pot să suport.
Vorbea prea repede, observă Lena, și mergea prea repede pe sandalele acelea cu tocuri cui pe care le asortase cu niște pantaloni trei-sferturi roz, mulați pe coapse. Toate acestea indicau că luase de curând o doză bună din drogul ei preferat la momentul acesta.
— Ia uite ce ai făcut aici! Lilibeth se lăsă să cadă pe un scaun, aruncându-și cât colo valiza înflorată. Bătu din palme ca un copil, lovindu-și brățările de plastic pe încheieturile ei osoase, și exclamă: Vai, îmi place la nebunie! Ți se potrivește, baby. Cu siguranță ți se potrivește.
Fusese frumoasă odată, se gândi Lena studiindu-și mama. Văzuse fotografii de-ale ei. Dar din toată acea frumusețe nu mai rămăsese decât o apariție comună, fanată.
La cei patruzeci și patru de ani ai ei, fața lui Lilibeth purta amprentele lăsate de prea multa băutură, prea multele pastile și prea numeroșii bărbați. În mod intenționat, Lena lăsă ușa deschisă și rămase în cadrul ei. Zgomotul traficului de afară, mirosul ce venea de la brutăria de peste stradă, toate îi erau familiare și o țineau cu picioarele pe pământ.
— Ce vrei?
— Vai, să te văd pe tine, desigur. Lilibeth scoase un hohot zglobiu și sonor care o zgârie pe Lena pe creier de parcă ar fi fost un cui pe o tablă de scris. Ce întrebare! Mi s-a făcut așa un dor de tine, baby. Mi-am spus, Lena mea e ocupată, dar tot trebuie să mă duc să petrec puțin timp cu ea. Așa că m-am suit într-un autobuz și iată-mă. Așază-te, scumpo, și povestește-mi tot ce ai mai făcut.
Pe Lena o cuprinse o senzație de dezgust pe care nu încercă să și-o reprime. Era mai bine să simtă dezgustul acela decât disperarea ce se strecura încetișor în urma lui.
— Am treabă.
— Ei, stai puțin, doar poți să-ți iei ceva timp liber pentru mama ta. La urma urmei, tu ești proprietăreasa localului. Sunt atât de mândră de fetița mea că a crescut mare și e în stare să-și conducă propria afacere! Și că îi merge atât de bine, continuă ea uitându-se prin cameră.
Lena prinse privirea și ceea ce se ascundea în spatele ei. Posomorâtă, se îndreptă de spate.

— Ți-am spus data trecută că aia a fost ultima oară. Nu vei mai primi bani de la mine.
— De ce vrei să mă jignești în felul acesta? Ochii măriți ai lui Lilibeth se și umplură de lacrimi. Vreau numai să-mi petrec câteva zile cu fetița mea.
— Nu sunt o fetiță, replică Lena sec. Și cu atât mai puțin a ta.
— Nu fi rea, scumpo, după ce am bătut atâta drum doar ca să te văd. Știu că nu am fost o mamă bună, iubita mea, dar o să mă revanșez față de tine.
Sări în sus și-și puse mâna pe inimă. Unghia de la degetul mic al mâinii drepte era foarte lungă, ușor curbată.
Unghia pentru cocaină, își dădu seama Lena fără vreun șoc sau regret. Acum știa care era drogul preferat al lui Lilibeth în acea perioadă.
— Am făcut câteva greșeli, știu, draga mea. În vocea femeii răsunau părerile de rău. Trebuie să înțelegi că eram atât de tânără când ai apărut tu pe lume...
— Ai folosit deja scuza asta.
Lilibeth vârî mâna adânc în poșeta ei roșie și scoase un șervețel mototolit.
— De ce vrei să fii așa de aspră cu mămica ta, fetiță scumpă? De ce vrei să-mi zdrobești inima?
— Tu nu ai inimă. Și nu ești mămica mea.
— Te-am purtat în pântecul meu nouă luni, nu? Mâhnirea se transformă în furie cât ai zice pește, iar Lilibeth continuă cu glas ascuțit: Nouă luni în care am fost grasă și mi-a fost rău și a trebuit să rămân blocată în mizerabila aia de mlaștină de pe brațul râului. Și am zăcut și pe urmă m-am chinuit ca un câine ore întregi să te nasc.
— Și m-ai părăsit înainte să treacă o săptămână. Și o pisică vagaboandă petrece mai mult timp cu gunoiul pe care-l face decât ai petrecut tu cu mine.
— Aveam șaisprezece ani.
Tocmai acest lucru făcuse inima Lenei să sângereze iar și iar. Până când i se pietrificase pur și simplu de la atâtea lovituri.
— Nu mai ai de mult șaisprezece ani. Și nici eu nu mai am. Nu am de gând să-mi mai pierd timpul certându-mă cu tine. Eu trebuie să merg la muncă și tu trebuie să pleci.
— Dar, baby... Panicată, Lilibeth reveni la vocea plângăcioasă. Trebuie să-mi dai o șansă să îndrept lucrurile. O să-mi iau o slujbă. Pot să lucrez un timp pentru tine, nu crezi că va fi grozav? O să rămân aici câteva săptămâni, până îmi găsesc un apartament. O să ne distrăm așa de bine împreună! Ca două prietene.
— Nu, n-o să te angajez și nu, nu poți rămâne aici. Am mai făcut o dată greșeala asta acum patru ani, și când m-am prins cu ce șmecherii te ocupai, m-ai furat și te-ai făcut nevăzută din nou. Eu nu fac de două ori aceeași greșeală.
— Atunci mă simțeam rău. Acum sunt curată, draga mea, îți jur că m-am lăsat. Poți să mă verifici cum vrei. Întinse mâinile cu palmele în sus, într-un

gest de implorare și continuă smiorcăindu-se: Nu mai am nici un sfanț. Billy a luat aproape tot ce aveam și a fugit.
Lena nu putu decât să-și imagineze că Billy era cel mai recent din șirul de ratați violenți în jurul cărora Lilibeth gravitase toată viața.
— Ești și acum drogată. Crezi că sunt oarbă sau numai proastă?
— Nu sunt! Am luat doar puțin, ca să-mi potolesc emoțiile. Știam că o să fii furioasă pe mine. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji, lăsând în urmă dâre negre de rimel. Trebuie să-mi dai o șansă să mă revanșez, Lena, iubita mea. M-am schimbat.
— Și pe asta ai mai folosit-o. Resemnată, Lena își luă poșeta și scoase dinăuntru cincizeci de dolari. Poftim, zise, îndesându-i în pumnul mamei sale. Ia-i, urcă-te într-un autobuz și du-te cât de departe poți ajunge cu banii ăștia. Nu te mai întoarce aici. Nu e loc pentru tine aici.
— Nu poți fi atât de rea cu mine, iubito. Nu poți fi atât de rece.
— Ba da, pot. Luă valiza și o duse până la ușă, după care o așeză pe palier. Am în sânge chestia asta. Ia ăștia cincizeci de dolari. Mai mult nu o să vezi de la mine. Și ieși acum, sau îți jur pe ce am mai sfânt că te arunc eu afară cu mâna mea.
Lilibeth o luă spre ușă. Banii dispăruseră deja în poșeta ei. Se opri și îi aruncă Lenei o ultimă privire sfidătoare.
— Nu te-am dorit niciodată.
— Atunci cred că suntem chit. Nici eu nu te-am dorit niciodată.
Trânti ușa, apoi încuie bine toate zăvoarele și se așeză pe podea. Și plânse lacrimi amare, dar fără a scoate nici un sunet.

Era sigură că se liniștise cu totul când o porni cu mașina spre Manet Hall în seara aceea. Fusese pe punctul de a anula planurile pentru cină pe care și le făcuse cu Declan, dar prin asta i-ar fi acordat maică-sii prea multă importanță. Așa ar fi recunoscut că durerea își croise drum în inima ei în ciuda zăvoarelor.
Avea nevoie să-și îndrepte gândurile spre altceva, și nu ar fi reușit în nici un caz dacă stătea acasă întorcând întâmplarea pe toate părțile. Trebuia să treacă de noaptea asta, oră cu oră, iar în zori Lilibeth va fi dispărut. Din viața ei și din mintea ei.
Casa arăta altfel, își zise. Apăruseră mici schimbări ce făceau să pară totul mult mai real. Până la urmă, unele lucruri se puteau schimba în bine dacă exista viziunea corectă.
De-a lungul anilor ajunsese să se gândească la Manet Hall ca la un loc de vis rămas țintuit în trecut. Mai mult decât atât, decise ea. Un loc al trecutului.
Acum, cu scândurile noi, nevopsite, alternând cu cele vechi, cu vopsea albă scorojită, cu unele ferestre sclipind și cu altele acoperite de praf, era un loc la care se lucra, pe cale de a se transforma.
Declan îl readucea la viață.

Deși grădinile din față erau puțin cam haotice cu tufișurile acelea răzlețe, peste tot erau flori. Mai apăruse și un ghiveci uriaș plin de begonii pe terasă.
Probabil să le plantase el însuși, se gândi Lena în drum spre ușă. Era genul de bărbat căruia îi plăcea să țină totul în mână. Mai ales când considera acel tot ca fiind al lui.
Se întrebă dacă și pe ea o privea astfel, ca pe o entitate care putea fi transformată prin muncă susținută. Probabil. Nu se putu hotărî dacă ideea o amuza sau o enerva.
Intră fără să bată, presupunând că formalitățile erau de prisos atunci când doi oameni se culcaseră deja împreună.
Mirosi mai întâi lăcrămioarele, delectându-se cu parfumul lor tare ce aducea grădina în interior. Declan cumpărase o masă veche minunată, câteva scaune cu spătarul înalt și, constată ea cu un zâmbet, o vacă enormă de ceramică pentru holul de la intrare.
Unora li s-ar fi părut o prostie, altora o găselniță plină de farmec, dar cu siguranță nimeni nu ar fi putut pretinde că vechea și uriașa sală mai era rece și părăsită.
— Declan?
Intră și ieși din salon, observând cele câteva amănunte ce se mai schimbaseră. Dădu roată bibliotecii; dintr-odată se trezi uitându-se fix la polița de deasupra căminului și la sfeșnicele grele aflate pe ea.
De ce oare îi tremurau degetele? se întrebă ea când se întinse să pună mâna. De ce sfeșnicele acestea vechi și fără luciu i se păreau atât de ciudat de familiare?
La urma urmei, nu aveau nimic special. Poate că valorau mult, dar erau prea încărcate pentru gustul ei. Și totuși... degetele ei trecură ușor peste fiecare dintre ele. Și totuși păreau să se potrivească perfect acolo, atât de bine încât își putu imagina lumânările înalte și albe pe care așteptau să le țină din nou; putu să miroasă ceara ce se topea.
Înfiorată, se dădu înapoi și păși afară din încăpere.
Continuă să-i strige numele în timp ce urca scările. Când ajunse pe palierul de la primul etaj văzu că ușa secretă din perete era deschisă. Ea și Declan își înăbușiră simultan un țipăt de frică.
Pe când încerca să-și vină în fire, se holbă la el. Avea pânze de păianjen în păr și murdărie pe față și pe mâinile în care ținea o lanternă ca pe o armă.
— Dumnezeule, *cher,* data viitoare pur și simplu împușcă-mă și scutește-mă de chinuri.
— E valabil și pentru tine, suspină el trăgându-și pânzele de păianjen din păr. Cred că am îmbătrânit cu cinci ani de spaimă.
— Ei bine, am strigat de câteva ori și pe urmă m-am gândit să te caut. Se uită atent peste umărul lui. Ce, ai și culoare secrete?
— Nu, e coridorul de acces al servitorilor. Sunt uși la fiecare nivel, așa că m-am gândit să arunc o privire pe acolo. E interesant, doar că e foarte mare

mizerie. Privindu-și mâinile murdare, o îndemnă: Du-te și toarnă-ți ceva de băut, da? Eu o să mă duc să mă spăl.
— Aș putea fi convinsă să torn ceva de băut și pentru tine. De ce ai avea chef?
— Cred că o bere mi-ar face tare bine. Dar acum că își revenise din șoc, îi studie cu atenție fața. Ce s-a întâmplat, Lena?
— Nimic, în afară de faptul că m-ai speriat tu de moarte.
— Ești supărată. Îmi dau seama de asta.
Ea încercă să zâmbească sugestiv.
— Poate că sunt îmbufnată fiindcă nu ți-a trecut prin cap să mă săruți de bun venit.
— Sau poate că nu ai încă suficientă încredere în mine și te gândești că tot ce vreau eu de la tine este să mă distrez. Își folosi încheietura unei mâini ca să-i ridice bărbia și o privi fix în ochi până ce ei îi dădură lacrimile de concentrare. Rosti ferm: Te înșeli. Te iubesc. Așteptă o fracțiune de secundă, apoi dădu din cap când ea nu îi răspunse. Cobor imediat.
Lena dădu să coboare scările, apoi se opri la jumătatea treptelor și spuse fără să se întoarcă:
— Declan, nu cred că tot ce vrei tu de la mine este să te distrezi, dar nu știu nici dacă eu am să-ți ofer ceea ce îți dorești.
— Angelina, tu ești ceea ce mi-am dorit toată viața.

Nu insistă mai mult. Dacă ea simțea nevoia să pretindă că nu era supărată și dată peste cap, el era dispus să o lase în pace. În timp ce amurgul cădea încet deasupra lor, porniră la o mică plimbare prin grădinile din spate.
— Locul acesta. Toți anii ăștia oamenii au venit și au plecat de aici. Mai ales au plecat. Și iată-te pe tine, cum ai făcut în câteva luni mai mult decât au făcut toți ceilalți de când sunt eu. Se întoarse să studieze casa. O, mai avea încă nevoie de muncă. De lemn și de vopsea. De obloane noi ici, colo. Dar acum nu mai părea... moartă, își dădu ea seama. Căci până să vină Declan nu fusese numai abandonată, fusese pur și simplu moartă. Acum reînvii pur și simplu locul acesta. E vorba de mult mai mult decât de bani și de muncă.
— Ai putea trăi aici?
Ochii ei șocați îi căutară dintr-o mișcare pe ai lui. Dar privirea lui rămase calmă, neclintită.
— Eu am casa mea.
— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă ai putea. Dacă te-ai putea simți confortabil aici, sau dacă ideea de a împărți casa cu niște... fantome sau niște amintiri, indiferent cum le-ai spune, te-ar deranja peste măsură.
— Dacă m-ar fi deranjat peste măsură, nu aș mai fi venit aici în seara asta ca să-mi dai tu de mâncare. Apropo, ce o să-mi dai de mâncare, *cher?*
— Vreau să-mi încerc norocul cu niște ton la grătar. Declan își scoase ceasul din buzunar și, văzând cât era ora, adăugă: Imediat.
Lena rămase cu ochii la ceasul din mâna lui. Simțea fluturi în stomac, așa cum i se întâmplase și când văzuse sfeșnicele.

— De unde-l ai?
— L-am găsit. Alertat de tonul ei, fascinat de-a dreptul, ridică ceasul mai sus. Ți se pare cunoscut?
— Nu prea am mai văzut bărbați folosind genul ăsta de ceas în zilele noastre.
— Am știut că este al meu cum mi-au căzut ochii pe el. Cred că tu l-ai cumpărat pentru mine, spuse Declan, făcând-o să ridice brusc capul. Acum mult, mult timp.
Întoarse ceasul pentru ca ea să poată citi ce scria pe spate.
— Este al lui Lucian! Îi veni să-și tragă degetele, să-și strângă pumnul, așa că se forță să se întindă și să atingă inscripția gravată. Foarte ciudat. Chiar ciudat, Declan. Deci tu crezi că eu am fost Abigail?
— Da, așa cred.
Ea clătină din cap.
— Nu crezi că ar fi prea simplu dacă ar fi așa – și că ar putea fi vorba mai curând de ceea ce îți dorești tu să crezi?
— Crimă, disperare, sinucidere, un secol întreg în care sufletele au hoinărit pe aici fără să-și găsească liniștea. Ridică din umeri și își băgă ceasul la loc în buzunar. Nu e nimic simplu în toate astea, dacă mă întrebi pe mine. Dar cred, Lena, că dragostea poate fi suficient de răbdătoare încât să aștepte până ce îi vine din nou timpul să se împlinească.
— Dumnezeule, ești atât de... adorabil. Și mă enervează că trebuie să fiu eu cea cu capul pe umeri. Îmi place să fiu cu tine, Declan. Se juca absentă cu cheița de la gât în timp ce vorbea. Era un tic, se gândi el, de care probabil ea nici nu își dădea seama. Îmi place compania ta, îmi place cum arăți, continuă Lena. Și îmi place să fac dragoste cu tine. Asta e tot ceea ce îți pot oferi acum.
El o luă în brațe.
— Vreau tot ce ai să-mi oferi.

---

[9] Cocktail din șampanie și suc de portocale, specific părții de sud a Statelor Unite (n.tr.)

capitolul 14

Lena se întoarse cu fața în sus și puse capul pe perna de alături. Auzi o voce gravă, bărbătească, îngânând un refren visător și, oftând, își trecu palma peste cearșaf.
Declan nu mai era lângă ea în pat, dar rămăsese căldura trupului lui.
Deschise ochii și clipi de câteva ori ca să se obișnuiască încet cu lumina vagă a soarelui. Nu avusese intenția să rămână peste noapte. Cu Declan însă, intențiile ei adesea se transformau ca să răspundă dorințelor lui. Mai mult decât atât, nu știa cum se făcea, dar dorințele lui ajungeau într-un final să fie în aceeași măsură și ale ei.
Ce bărbat isteț, cugetă ea cuibărindu-se în pernă. Rareori părea să insiste și niciodată nu se comporta nerezonabil. Și întotdeauna obținea ceea ce își dorea.
Să fie a naibii dacă nu-l admira pentru chestia asta.
Chiar și acum, deși ar fi preferat să se trezească în propriul ei pat, se bucură că rămăsese. Fusese într-o stare de spirit destul de proastă când venise. De obicei când o vedea pe maică-sa i se întâmpla asta. Ei bine, timp de câteva ore uitase de toate necazurile; pur și simplu se bucurase de el și de tot ce însemna prezența lui.
Asta era suficient – și trebuia să rămână suficient pentru amândoi atâta vreme cât avea să țină relația lor. Revederea cu Lilibeth îi amintise clar de promisiunea pe care și-o făcuse ei înseși: să reușească pe cont propriu. Să trăiască exact așa cum alegea ea să o facă. Și niciodată, niciodată să nu-și pună speranțele, nevoile, dorințele în mâinile altcuiva.
Declan avea să iasă din viața ei mai devreme sau mai târziu. Cu toții făceau asta. De el se atașase însă, și avea să facă un efort real ca să fie și să rămână prieteni.
Prin urmare, trebuia să fie foarte, foarte atentă să nu se îndrăgostească de el. Foarte atentă să nu-l rănească atâta timp cât el credea că o iubește.
Își încreți fruntea nedumerită. Chiar auzea un cântec. La duș, își dădu ea seama. Era vocea lui Declan ce răzbătea peste zgomotul apei.
— „Copile, mulți ani au trecut,/ Și nu m-am însurat nicicând./ Fidel iubirii ce-am pierdut,/ Deși e moartă ca o frunză-n vânt.“
Era o melodie ciudată pentru un bărbat care făcea duș, se gândi Lena. Se trezi repetând refrenul odată cu el în minte. „După ce balul se va sfârși, când zorii se vor ivi…“
Confuză – de unde veniseră oare versurile acelea? – se ridică și se duse la ușa de la baie. Știa melodia, dar mai mult decât atât, știa versurile. Povestea tristă a lipsei de încredere, a morții, asortată perfect cu melodia aceea romantică.
Inima îi bătea cu putere. Simțea cum pulsul îi zvâcnește în gât undeva.
Dansau în lumina lunii, pe fundalul alb al casei în noaptea întunecată. O fată într-o rochie decolorată de muselină și tânărul bărbat în costum elegant de seară. Parfum de liliac. Greu și dulce.

Aerul este încărcat de mirosul florilor. Atât de încărcat, încât abia poți respira. Atât de încărcat că te amețește când te rotești, iar și iar, prin grădină, pe alei, în ritmul muzicii.
Amețită, amețită de dans. Amețită, amețită de iubire.
Se întinse ca să se sprijine de ușă, însă aceasta se deschise, lăsând să iasă un val de aburi. Descumpănită, Lena căzu în față.
— Aoleu!
Declan o prinse și o ridică în brațe. Ud încă de la duș, cu apa picurându-i din păr pe față, o duse înapoi în pat.
— Nu am nimic. Doar că… mi-am pierdut echilibrul.
— Iubito, ești albă ca varul. Îi dădu părul pe spate și îi frecă mâna rece ca gheața între mâinile lui. Spune-mi ce s-a întâmplat?
— Nimic. Împărțită între confuzie și jenă, îi făcu semn să se ridice. Pur și simplu m-am sculat prea brusc din pat. Pe urmă mi-am pierdut echilibrul când m-am întins spre ușă și tu ai deschis-o. Mă simt bine, *cher.* Doar că m-am trezit puțin cam devreme.
— Îți aduc niște apă.
— Iubitule, nu te agita. Femeile din familia Simone nu sunt genul care leșină, îl asigură ea trecându-și degetul mângâietor peste bărbia lui. Acum totul se estompase, cântecul, mirosul de liliac, senzația de alunecare. Deși fața asta a ta frumoasă îmi taie pur și simplu respirația. Mi-ai lăsat și mie apă caldă?
— Probabil că nu, zâmbi Declan așezându-se în tihnă lângă ea. Trebuie să înlocuiesc boilerul. Dacă îl mai lași încă jumătate de oră, o să se facă suficientă apă pentru încă un duș.
— Mmm. Acum, ce aș putea eu face cu o jumătate de oră?
Râzând, îl trase în pat.

Ei bine, decise Lena, asta era o modalitate mult mai bună să-ți începi ziua. Zăbovi îndelung asupra primei ceșcuțe de cafea pe care Declan o pusese pe măsuța de afară, pe terasa din fața dormitorului. Cum oferta lui pentru micul dejun era în cel mai bun caz sărăcăcioasă, ca să fie elegantă, se mulțumise cu un bol de cereale Frosted Flakes și îl urmărise cum își toarnă o grămadă de zahăr în al lui.
— *Cher,* de ce nu mănânci pur și simplu un mare baton de ciocolată la micul dejun?
— Pentru că nu am.
Zâmbetul lui îi tăie pur și simplu respirația.
— E minunat aici, spuse ea. E genul de loc tocmai bun ca să întâmpini dimineața și să contempli peisajul.
— O să fie și mai frumos când o să repar toate scândurile și o să dau cu vopsea. Mai are nevoie și de alte lucruri, zise el uitându-se în jur. De ghivece, știi tu, de flori și de alte chestii. De un leagăn sau un balansoar.
Lena ridică o lingură de cereale.
— Ești un tip foarte casnic, nu-i așa, *cher?*

— Așa se pare, replică el încântat. Cine ar fi crezut?
— Și ce planuri are tipul casnic pentru ziua de astăzi?
— Vreau să termin cu prima secțiune a scărilor exterioare. Dacă vremea rămâne la fel de bună tot weekendul, o să pot să mă apuc de partea din față a casei. Am angajat niște muncitori care să lucreze la celelalte băi. Mai am de făcut și niște cumpărături.
— Nu am mai văzut un bărbat atât de înnebunit după cumpărături.
O tenta ideea de a pleca cu el la vânătoare de comori. Și de a se implica în alegerea diferitelor obiecte pentru casă. Însă asta nu ar fi adăugat încă o verigă lanțului care îi unea, transformându-i într-un cuplu adevărat în loc de doi simpli oameni ce trăiau clipa?
Așa că trebui să clatine din cap și să-și refuze această plăcere.
— În afară de cazul în care aceste cumpărături implică și niște pantofi sau cercei, ești pe cont propriu, dragule.
— Probabil că aș putea strecura și așa ceva în program, în goana după mânere de sertare și tot felul de piese. De fapt... stai puțin.
Se ridică și intră în casă în timp ce Lena se lăsă pe spate și, ținând ceașca în căușul palmelor, privi peste grădini spre helești eu.
Reușise să-i distragă atenția, se gândi. Sau cel puțin el pretindea că uitase întâmplarea din acea dimineață. Fusese incredibil de aproape de un leșin, ceea ce nu mai pățise niciodată.
Ceva din casă o afecta exact așa cum îl afecta și pe Declan. O parte din creier o îndemna să stea, altă parte o îndemna să plece, dar ea era hotărâtă să rămână fermă pe poziție.
Oare era cu putință ca Declan să aibă dreptate la urma urmei? Era cu putință ca totul să fie așa de simplu? El să fi fost Lucian într-o altă viață și ea nefericita lui Abigail, cu o soartă atât de tragică?
Oare dansaseră în lumina lunii pe melodia aceea veche și tristă?
Dacă era adevărat, ce însemna pentru ei acum, în această viață?
Îngrijorarea de pe fața ei se șterse când Declan își făcu apariția și puse o cutiuță pe masă lângă bolul ei.
— *Cher,* dacă tot o să-mi iei întruna cadouri, ce o să te faci când vine cu adevărat ziua mea?
— O să mă gândesc eu la ceva.
— Ei bine, nu cred că ai cum să-mi iei ceva mai tare decât recipientele alea nemaipomenite pentru sare și piper, dar...
Deschise cutia așteptându-se să vadă niște flecuștețe drăguțe. Rămase ca trăsnită cu ochii la perechea de inimioare de rubin și diamant.
— Mi-au atras atenția.
— Tu... tu nu poți să-mi dăruiești ceva de genul acesta. Pentru prima oară de când o cunoștea el, se bâlbâia. Astea sunt pietre prețioase reale. Crezi că sunt prea proastă ca să recunosc niște diamante adevărate?
— Nu, replică Declan, constatând mirat că ea era în stare să treacă brusc de la o stare de uimire profundă la una de nervi când primea diamante. M-am gândit că o să-ți stea bine cu ei.

— Nu îmi pasă cât de bogat ești, rosti ea domolindu-și cu greu tonul vehement. Nu-mi pasă câți bani ai băgați în afaceri și în conturile din bănci. Nu vreau să-mi cumperi bijuterii scumpe. Dacă vreau diamante și rubine, atunci mi le cumpăr singură. Nu mă culc cu tine pentru cadouri și bani.
— Da, că mulți bani au costat ăștia. Se lăsă pe spătar ca să-i prindă privirea furioasă, căci Lena sărise în picioare când începuse să țipe la el. Deci ar fi în regulă dacă ar fi din sticlă? Explică-mi clar regulile. Dacă văd ceva ce mi-ar plăcea să-ți iau, cât ar trebui să coste ca să accepți – sub o sută? O sută cincizeci? Dă-mi o cifră în mare.
— Nu am nevoie să-mi cumperi tu lucruri.
— Lena, dacă ai avea nevoie să-ți cumpăr eu lucruri, atunci ți-aș cumpăra de mâncare, pentru numele lui Dumnezeu. Cerceii ăștia mi s-au părut frumoși, m-au făcut să mă gândesc la tine. Și uită-te la asta, adăugă el ținând cutia sus și trecându-și mâna pe laturile ei. Nu există nici un fir invizibil, nici o obligație ascunsă.
— Ceva care costă la fel de mult ca o mașină la mâna a doua cu siguranță implică niște obligații, *cher.*
— Te înșeli. Chestiunea cu banii este relativă. Eu am mulți bani, așa că trebuie să te obișnuiești cu asta. Și dacă nu vrei cerceii, foarte bine, zise el ridicând din umeri. O să-i dau altcuiva.
Ochii ei se îngustară până ajunseră cât două lame tăioase.
— O, chiar așa?
— Păi se pare că îți deranjează echilibrul moral, dar nu are nici un rost să-i arunc la gunoi.
— Încerci să mă faci să par o mare idioată.
— Nu, tu te porți ca o mare idioată. Eu doar îmi joc rolul în mica ta dramă. Aș vrea să ți-i dau ție, dar nu și dacă tu consideri că prin asta îți plătesc nu știu ce servicii prestate. Pentru că așa ceva mă jignește pe mine la fel cum te jignește și pe tine, Lena, spuse el când ea deschise gura să riposteze. Dacă îmi spui că nu ești dispusă să fii plătită pentru sex, îmi spui că eu sunt dispus să cumpăr sex de la tine. Sunt doar niște blestemate de pietre.
— Sunt niște pietre foarte frumoase.
La dracu', la dracu', la dracu'! De ce omul ăsta reușea tot timpul să o îndepărteze de drumul pe care și-l propunea?
Și nu era oare atât de tipic pentru el, complet tipic pentru el să stea acolo calm, urmărind-o pe ea cum dă în clocot?
Trase adânc aer în piept să se liniștească, în timp ce el o privea cu răbdare și amuzament.
— Am fost nepoliticoasă și am exagerat. Nu sunt prea obișnuită să mi se ofere diamante și rubine la un bol cu cereale.
— OK. Vrei să aștept și să ți-i dau la cină, alături de o friptură ca lumea?
Lena râse slab și își dădu părul pe spate.
— Ești cu totul și cu totul prea bun pentru mine.
— Ce naiba înseamnă asta? întrebă el răstit.

Dar ea clătină din cap, apoi luă cutia. Studie cerceii pe patul lor de catifea înainte de a-i scoate și de a și-i pune în urechi.
— Cum sunt?
— Perfecți.
— Îți mulțumesc, spuse ea aplecându-se să-l sărute. M-au speriat puțin, dar acum mi se pare că am depășit foarte repede momentul.
— Bine.
— O să trebuiască să-i port când am părul prins. Ca să mă laud cu ei. Nu mai am răbdare, strigă ea luând-o la fugă spre ușă. Trebuie să văd. Se opri la oglindă și își prinse părul la spate cu o mână. O, Doamne! Sunt fabuloși. Nu am mai avut ceva atât de frumos de când sunt. Ești un bărbat minunat, Declan. Un bărbat încăpățânat și nebun și minunat.
— Când o să te măriți cu mine, o să-ți dăruiesc diamante la micul dejun în fiecare săptămână.
— Termină cu asta.
— Bine, dar să nu uiți.
— Trebuie să plec. Vreau să trec pe la *Grandmama* înainte să mă întorc acasă.
— Mă iei și pe mine? Am ceva pentru ea.
Ochii ei, când se ridicară spre ai lui reflectați în oglindă, exprimau deopotrivă înțelegere și o ușoară iritare.
— I-ai luat un alt cadou.
— Nu începe, o avertiză el, apucându-se să strângă bolurile.
— De ce trebuie să cumperi tot timpul lucruri, *cher?*
Îl cunoștea deja, și mișcarea ușoară a umerilor lui îi spuse că era enervat. Așa că îndulci întrebarea dându-i un sărut rapid pe obraz.
— Am bani. Și îmi plac diverse obiecte. E mult mai amuzant și interesant să cheltuiești banii pe lucruri care îți plac decât să ai un teanc de hârtii verzi în portofel.
— Nu știu. Mie îmi plac hârtiile alea verzi foarte mult. Dar... Trecându-și degetele peste diamantele din urechi, Lena mărturisi: Aș putea să mă îndrăgostesc foarte tare de pietrele astea. Hai, du-te și ia ce ai cumpărat pentru *Grandmama*. Cu siguranță o să-i înseninеze ziua, indiferent ce este, fiindcă vine din partea ta.
— Crezi?
— Are o mare slăbiciune pentru tine.
— Mă bucur s-o aflu. Cuprinzându-i talia cu brațele, se interesă: Dar tu? Și tu ai o slăbiciune pentru mine?
O undă de căldură îi coborî Lenei pe șira spinării, aproape făcând-o să geamă.
— După cum te porți, mi-ar fi foarte greu să nu am.
— Bun. Mă bucur și mai mult s-o aflu.
Când se urcă în mașina ei, Declan avea o punguță de cadouri. Lenei i se păru fermecător și neobișnuit că îi puteau da prin minte lucruri de genul acesta. Nu era vorba numai de cadou, de o chestie simbolică pe care și-o

putea permite cu ușurință, ci de modul de prezentare. Pungi de cadouri, panglici, funde și ambalaje frumoase erau chestii cu care majoritatea bărbaților – sau cel puțin aceia pe care îi cunoștea ea – nu și-ar fi bătut capul niciodată.
Oricare dintre prietenele ei ar fi spus că Declan Fitzgerald e o partidă a naibii de bună. Iar el o voia pe ea.
— O să îți pun o întrebare, începu ea pornind motorul.
— De genul adevărat sau fals? Cu răspuns la alegere dintre variantele date?
— Cred că e mai degrabă genul la care răspunsul e un eseu întreg.
Declan se lăsă pe spate și își întinse picioarele cât putu de mult în timp ce ea o lua pe alee. Mereu luase nota maximă la teste.
— Dă-i drumul.
— Cum se face că, date fiind toate doamnele acelea șic din Boston și frumusețile de aici, tu ai făcut o fixație pentru mine?
— Nici una dintre ele nu mi-a făcut vreodată inima să mi se oprească sau să alerge ca un cal de curse când se aude împușcătura de start. Nici una dintre ele nu m-a făcut vreodată să mă imaginez peste zece ani, peste douăzeci de ani, întinzându-mă să o iau de mână. Tu da, Lena. Și ceea ce îmi doresc eu cel mai mult pe lumea asta este fiu lângă tine mereu.
Nu cutează să se uite la el, deoarece simți cum o umplea o senzație de euforie și știu că dacă arunca fie și numai o privire spre fața lui s-ar fi dat de gol complet. Că era atât de mișcată, de topită și de iremediabil cucerită.
— E un răspuns bun, reuși să spună într-un final.
— E cel adevărat. Îi luă o mână tensionată de pe volan și i-o sărută. Adevărul adevărat.
— Te cred. Nu știu ce să fac în legătură cu asta, Declan. Ești primul bărbat din viața mea care mă descumpănește total. Am sentimente puternice pentru tine. Aș prefera să nu le am.
— Uite ce cred eu. Ar trebui să fugim împreună la Vegas, și atunci nu va mai trebui deloc să-ți faci griji pentru nimic.
— O, sunt convinsă că membrii clanului Fitzgerald din Boston ar fi foarte încântați să afle că ai fugit la Vegas cu proprietara de etnie cajună a unui bar de pe brațul râului. Asta chiar le-ar pune capac.
— Cu siguranță le-ar da un subiect de discuție pentru următorii zece sau douăzeci de ani. Mama te-ar plăcea, spuse Declan mai mult pentru sine. Și să nu crezi că e ușor să-i intri sub piele. I-ar plăcea că ești o femeie pe picioarele tale și că nu accepți mizerii din partea nimănui. Că ai afacerea ta, că ai grijă de bunica ta. Ar respecta și ar admira toate lucrurile astea. Și pe urmă te-ar iubi pentru că te iubesc eu. Iar tata s-ar uita numai o dată la tine și ar fi sclavul tău pe veci.
Amuzamentul provocat de afirmațiile lui o ajută să se elibereze puțin de strânsoarea pe care o simțea în piept.
— Toți bărbații Fitzgerald sunt așa de ușor de cucerit?
— Nu suntem ușor de cucerit. Doar că avem gusturi excepționale.

Lena opri mașina în fața casei lui Odette și se întoarse în sfârșit să se uite la el.
— Vine vreunul dintre ei la nunta lui Remy și Effie?
— Părinții mei.
— Atunci o să vedem la momentul respectiv cum stăm, nu? Sări afară din mașină și ajunse la ușă înaintea lui. *Grandmama!* Ți-am adus un gentleman chipeș care vrea să te vadă.
Odette ieși din bucătărie, ștergându-se pe mâini cu o cârpă roșie cu picățele. O însoțea un miros ademenitor de cafea proaspătă și aluat copt. Era, la fel ca întotdeauna, împodobită cu multe bijuterii zăngănitoare și purta cizme solide. Dar avea o anumită încordare în ochi și în expresia gurii pe care chiar și Declan o remarcă imediat.
— Un gentleman care vrea să mă vadă este mereu bine-venit, iubito, răspunse ea sărutându-și nepoata pe obraz.
— Ce s-a întâmplat?
— Mi-am făcut niște pâine neagră în dimineața asta, spuse Odette, neluând în seamă întrebarea Lenei. Veniți amândoi în bucătărie. Dar ce ai în punguța aia frumoasă, *cher?*
— Un flecușteț care m-am gândit că v-ar plăcea. În bucătărie, Declan puse punguța pe masă. Miroase extraordinar aici. Poate că ar trebui să învăț cum să fac pâine.
Odette zâmbi așa cum sperase el că va face, dar tensiunea din aer nu se diminuă.
— E posibil să mă îndupleci să te învăț eu una, alta. Frământarea aluatului e o terapie foarte bună. Îți mută gândul de la necazuri și îți dă răgaz să cugeți. Scoase cutia frumos împachetată din punguță, o învârti pe toate părțile în mână și apoi îi desfăcu panglica. Lena, dacă nu pui tu mâna definitiv pe flăcăul ăsta, s-ar prea putea să ți-l răpesc eu.
Desfăcu ambalajul și trăsăturile i se îmblânziră pe loc.
Cutiuța de bijuterii îi încăpea perfect în palmă. Avea formă de inimă și era pictată de mână, înfățișând o pereche în haine elegante, de modă veche, stând pe o bancă în grădină.
Când deschise capacul, începu să se audă o melodie.
— Tot am avut melodia asta în cap de săptămâni întregi, îi explică Declan. Prin urmare, când am văzut cutiuța asta, m-am gândit că aș face bine să o cumpăr.
— *După bal*, spuse visătoare Odette. E un vals vechi. Atât de trist și de frumos... Ridică ochii spre el. Poate ai un unchi văduv drăguț pe care mi l-ai putea trimite mie.
— Ei bine, ar fi unchiul Dennis, dar e la fel de frumușel ca un țap.
— Dacă are inima pe jumătate ca a ta, îl iau.
— Vai, ce imagine frumoasă.
La auzul vocii, Lena înțepeni ca și cum cineva îi pusese pistolul la tâmplă și trăsese siguranța. Declan văzu privirile pe care le schimbară cele două femei. Rugătoare din partea lui Odette, șocată din partea Lenei.

Apoi se întoarseră.
Lilibeth se prăbuși practic înăuntru. Purta un halat scurt și roșu, legat lejer în talie. Avea părul căzut pe umeri în toate părțile și fața deja machiată, cu ochii dați violent cu dermatograf negru și buzele lucioase și la fel de roșii precum halatul.
— Și cine s-ar zice că este ăsta?
Ridică o mână și își împinse părul languros spre spate, trimițându-i lui Declan un zâmbet felin.
— Ce face ea aici? întrebă Lena aspru. Ce mama dracului caută în casa asta?
— Este în aceeași măsură casa mea cum este și a ta, îi răspunse la fel de răstit Lilibeth. Unii dintre noi avem mai mult respect pentru neamurile de sânge decât alții.
— Ți-am spus să te sui într-un autobuz și să pleci.
— Nu primesc ordine de la propria mea fiică. Lilibeth se împinse de tocul ușii și se mișcă agale până la aragaz. Cafeaua asta e proaspătă, mămico?
— Cum ai putut? strigă Lena la Odette. Cum ai putut să o primești din nou aici?
— Lena, murmură femeia mai vârstnică luând-o de mână. E copilul meu.
— Eu sunt copilul tău. Furia amară se revărsă de pe buzele ei ca un vârtej de lavă, lăsându-și în urmă gustul oribil. O să o lași să stea aici până ce te va jupui de tot ce ai, până ce împreună cu drogatul nenorocit cu care se va înhăita de data asta o să-ți fure tot ce le cade la îndemână? Acum e pe cocaină. Nu se vede cu ochiul liber? Și asta nu e gratis.
— Ți-am spus că m-am lăsat, țipă Lilibeth trântind o cană cu zgomot.
— Ești o mincinoasă. Mereu ai fost o mincinoasă.
Lilibeth se repezi înainte. În clipa în care Lena își ridică mândră bărbia ca să încaseze lovitura, Declan păși între ele.
— Mai gândește-te.
Rostise cuvintele încet, dar intensitatea vocii lui făcuse aerul să vibreze perceptibil.
— Dacă te atingi de ea, Lilibeth, dacă îi atingi fie și un fir de păr, te dau afară. Și să știi că nu glumesc.
Odette merse la aragaz și turnă ea însăși cafeaua, deși mâinile îi cam tremurau.
— Nu are nici un drept să-mi vorbească așa, mârâi Lilibeth cu buzele fremătând de nervi. Și încă în fața unui străin.
— Declan Fitzgerald. Sunt prieten cu Lena și cu Miss Odette. Lăsați cafeaua aia, mă ocup eu, Miss Odette. Dumneata stai jos acum.
— Astea sunt chestiuni de familie, Declan. Lena, furioasă, nu o scăpă pe maică-sa din ochi. Avea să se gândească mai târziu la rușine. Acum asta era doar o vagă senzație în valul de enervare ce o inundase. Ar trebui să pleci.
— Imediat. Turnă cafeaua și îi aduse o ceașcă lui Odette. Ghemuindu-se, ca fețele să le fie la același nivel, îi spuse: Eu sunt irlandez. și irlandezii nu se compară cu nimeni când e vorba de o ceartă în familie. Nu este nevoie decât

să mă chemați dacă aveți nevoie de mine. Îi strânse mâna, apoi își îndreptă spatele. E valabil și pentru tine, i se adresă Lenei.
— Eu nu rămân. Te duc înapoi. Trebui să-și umple plămânii cu aer ca să facă față suferinței pe care știa că avea să o provoace cu vorbele ei: *Grandmama*, te iubesc din toată inima. Dar atâta timp cât ea rămâne în casa asta, eu nu mai pun piciorul aici. Îmi pare rău, dar nu există altă cale. Anunță-mă când pleacă. Și tu! Se întoarse spre Lilibeth. Tu, dacă o mai rănești din nou, dacă mai iei vreun singur dolar de la ea sau aduci în casa asta vreun gunoi dintr-ăia cu care umbli de obicei, o să vin după tine. Îți jur pe Dumnezeul meu că o să vin după tine și o să te găsesc și în gaură de șarpe. Și de data asta o să te fac să plătești cu vârf și îndesat.
— Lena, fetițo! Lilibeth se năpusti pe holul îngust pe care Lena îl traversa cu pași mari înspre ușă. M-am schimbat, draga mea. Vreau să mă revanșez față de tine. Dă-mi o șansă să… să…
— De la mine ai avut deja parte de ultima șansă, țipă Lena de afară. Nu te apropia de mine și de casa mea. Pentru mine ești moartă, m-ai auzit?
Trânti ușa de la mașină, ambală motorul la maximum și demară în trombă stârnind un nor gros de praf care le învălui ascunzându-le privirii și pe maică-sa, și casa în care crescuse.
— Ei, a fost amuzant, nu? oftă ea apăsând mai tare pe accelerație. Pun pariu că familiei tale i-ar plăcea la nebunie să aibă de-a face cu Lilibeth Simone. Târfă, drogată, hoață și mincinoasă.
— Nu o poți învinovăți pe bunică-ta pentru că a primit-o.
— Nu o învinovățesc. Chiar nu. Lacrimile îi ardeau gâtul amenințând să dea pe dinafară. Le simți acolo când reuși să adauge: Dar eu nu voi avea nimic de-a face cu asta. Nu. Frână brusc în fața casei lui. Haide, coboară. *Va-t'en.*
— Nu, nu plec. Alții o făcuseră, își dădu el seama. Și de acolo provenea toată suferința ei. Vrei să vorbim despre asta aici sau în casă?
— Nu o să vorbesc despre asta nicăieri.
— Ba da, o să vorbești. Alege locul.
— Ți-am spus tot ceea ce era nevoie să știi. Mama mea e o târfă și o drogată. Dacă nu poate să câștige destui bani ca să-și satisfacă viciile, se apucă de furat. Și minte cum respiră.
— Nu locuiește în zonă.
— Habar nu am pe unde-și face veacul. Nu rămâne nicăieri prea mult timp. A venit la mine acasă ieri. Drogată și plină de minciuni și cu placa pe care mi-o pune întotdeauna, cum că putem să o luăm de la început și să fim prietene. Se gândea că o s-o primesc să se mute din nou la mine. Niciodată, spuse Lena lăsându-și capul pe spătarul scaunului. I-am dat cincizeci de dolari să aibă de autobuz. Ar fi trebuit să știu că n-o să plece. E foarte posibil să-i fi tras deja pe nas.
— Hai să facem o plimbare.
— Asta nu e ceva ce se poate rezolva cu o plimbare sau un sărut, Declan. Trebuie să mă întorc acasă.

— Nu o să pleci la drum cu mașina câtă vreme ești în halul ăsta de nervi. Hai să ne plimbăm.
Ca să fie sigur că nu avea să demareze în trombă după ce cobora el, îi scoase cheile din contact și le băgă în buzunar. Dădu ocol mașinii, deschise portiera din stânga și îi întinse mâna.
Lena nu putu să-și adune suficientă energie încât să-l contrazică. Dar în loc să-i ia mâna, se strecură jos din mașină și-și băgă mâinile în buzunar.
Bine, aveau să se plimbe, se gândi ea. Și să vorbească. Și cu asta, basta.
Declan credea probabil că grădinile lui – bobocii florilor, parfumurile dulci – aveau să o facă să se simtă mai bine. Cu siguranță voia să o ajute. Așa era felul lui. Mai mult decât atât, cu siguranță voia să afle totul ca să poată găsi o soluție.
Numai că atunci când era vorba despre Lilibeth, nu exista nici o soluție.
— Familiile se pot dovedi îngrozitoare, nu?
Privirea ei o biciui pe a lui – întunecată și îndârjită și înlăcrimată.
— Ea nu e familia mea.
— Am înțeles asta. Dar e o problemă de familie. Noi mereu avem probleme de familie. Probabil pentru că suntem atât de mulți.
— Faptul că nu aveți suficiente tartine cu icre negre la o petrecere sau că două mătuși apar îmbrăcate în aceeași rochie de mare clasă nu poate fi definit drept problemă de familie.
El se gândi puțin dacă să treacă jignirea cu vederea. Lena suferea îngrozitor și era foarte supărată, dar insulta era prea dureroasă.
— Crezi că dacă ai bani nu ai probleme personale? Că nu ai parte de suferințe, că nu treci prin tragedii? Mi se pare o abordare extrem de superficială, Lena.
— Sunt o tipă superficială. Nu aveam cum să nu moștenesc trăsătura asta.
— E o prostie, dar ai dreptul să-ți plângi de milă după palma pe care era s-o iei peste față. Banii nu au făcut-o pe verișoara mea Angie să se simtă mult mai bine când soțul ei le-a lăsat și pe ea și pe amanta lui însărcinate în aceeași lună. Nu au ajutat-o pe mătușă-mea când fiică-sa i-a murit într-un accident de mașină tocmai în ziua când împlinea optsprezece ani. Viața te poate da cu roțile în sus indiferent ce venit ai.
Lena se opri, repetându-și în cap să se calmeze.
— Îmi cer scuze. Are efectul acesta asupra mea, și din cauza asta nu am o dispoziție prea bună pentru conversație.
— Eu nu sunt un partener de conversație. Înainte ca ea să poată scăpa, îi prinse fața în mâini și rosti: Eu te iubesc mult.
— Termină, Declan.
— Nu pot.
— Nu sunt bună pentru tine. Nu sunt bună pentru nimeni și nici nu vreau să fiu.
— Asta e cheia, nu?
— Da.
El se aplecă și îi atinse cheița de la gât.

— Nu un bărbat, ci o femeie ți-a frânt ție inima. Iar acum vrei să o zăvorăști, să o blochezi, și de aceea nu ești dispusă să accepți dragostea atunci când ți se oferă. Nu îți îngădui să răspunzi tot cu dragoste. E mai sigur așa. Dacă nu iubești, nu contează dacă cineva pleacă de lângă tine. Ceea ce te face o lașă.
— Și ce dacă? pufni ea dându-i mâna la o parte. E viața mea. Trăiesc așa cum îmi convine și mă descurc perfect. Tu ești un romantic, *cher.* Sub toată rațiunea aia tipic yankee și sub toată educația scumpă pe care ai primit-o, ești în continuare un visător. Eu nu mă bazez pe visuri. Ceea ce există este ceea ce contează. Într-o bună zi o să te trezești și o să-ți dai seama că ești în casa asta mare și veche la dracu'n praznic și o să te întrebi unde naiba ți-a stat capul când ai făcut o astfel de alegere. Și pe urmă o să-ți pui coada pe spinare și o să te întorci la Boston, la cabinetul de avocatură, o să te însori cu o femeie distinsă pe nume Alexandra și o să aveți doi copii frumoși.
— Ai uitat de perechea de golden retrieveri, o atenționă el blând.
— O, făcu ea gesticulând nervoasă. *Merde!*
— Nici că ai fi putut avea mai multă dreptate de-atât. În primul rând, singura femeie pe care o cunosc pe nume Alexandra are dinți de cal. Și mă cam sperie. În al doilea rând, ceea ce este mai important, intenția mea fermă, Angelina, este să-mi duc viața în casa asta mare și veche alături de tine. Am de gând să întemeiez o familie cu tine chiar aici. Iar golden retrieverii sunt opționali.
— Dacă o să tot repeți chestia asta iar și iar nu înseamnă și că va deveni adevărată.
Acum pe fața lui apăru un zâmbet mare cât toate zilele.
— Punem pariu?
Avea ceva aparte când se purta așa, se gândi Lena. Era deconcertant, chiar puțin înfricoșător, să vadă că sub pojghița substanțială de amabilitate și drăgălășenie se ascundea un miez de încăpățânare dur ca betonul.
— Mă duc la muncă. Stai departe de mine o vreme, ai auzit? Deja sunt prea nervoasă ca să mai am de-a face cu tine.
Declan o lăsă să plece. Era suficient deocamdată, îi ajungea că furia pe care i-o stârnise el îi uscase lacrimile acelea pe care le văzuse licărindu-i în ochi.

capitolul 15

New Orleans

1900

Julian era beat, ca de obicei. Avea o târfă pe jumătate goală pe genunchi și sânul ei greu îi umplea căușul palmei. Un negru bătrân cânta o melodie săltăreață la pian, iar zgomotul se amesteca plăcut cu râsetele desfrânate ale femeilor.
Omniprezentul miros înțepător al fumului de trabuc îi făcu și lui poftă de tutun. Dar nu se putea gândi de unde naiba să facă rost acum de un trabuc, la fel cum nu era în stare nici să ducă târfa sus într-o cameră.
Faptul că rămăsese fără nici un ban – din nou – nu-l îngrijora peste măsură. Era unul dintre clienții fideli ai bordelului acestuia și întotdeauna reușea cumva să găsească pe undeva banii cu care să-și achite nota. Pentru moment avea credit nelimitat aici.
Alesese prostituata aceea pentru că era blondă și planturoasă și nu avea nici un pic de creier. Astfel, când avea să o călărească, nu risca să vadă în fața ochilor expresia lui Abigail holbându-se la el.
Nu și de data asta.
Mai luă o înghițitură de whisky, pe urmă o ciupi pe blondă de sfârc. Ea țipă ușor și îl lovi în joacă peste mână. El rânjea când dădu cu ochii de Lucian care intră pe ușă.
— Fratele meu cel sfânt!
Deși vorbele erau rostite în derâdere, le simți amare pe buze. Julian mai sorbi zgomotos încă o gură bună de whisky privindu-și fratele cum clătină din cap când o roșcată dădu să vină lângă el.
Arăta palid și auriu și perfect, contrastând puternic cu norul de fum ce plutea în încăpere, culorile țipătoare, vocile răgușite.
Se întrebă dacă și Cain se uitase la Abel și simțise același dezgust violent pe care îl simțea el acum.
Așteptă, bălăngănind blonda pe genunchiul lui, strângându-i în mână sânul în timp ce Lucian mătura salonul cu privirea. Când ochii li se întâlniră – ochii aceia identici – avu loc o ciocnire ca între două lame de oțel. Julian ar fi putut să jure că auzise și zgomotul metalic în urechi. Zgomotul pe care îl scot două săbii încrucișate în luptă.
— Ce e asta? spuse el când Lucian se apropie. În sfârșit te cobori și tu la nivelul nostru, al oamenilor de rând. Fratele meu are nevoie de o băutură, o băutură și o femeie pentru *mon frère!* strigă el. Deși mă îndoiesc că știe ce să facă cu vreuna din ele.
— Te faci de râs și îți faci de râs și familia, Julian. Am fost trimis să te aduc acasă.
— Nu mă fac de râs dacă plătesc o târfă. Julian își puse paharul jos și o mângâie pe blondă până sus pe coapsă. Acum, dacă m-aș însura cu una, ar fi

cu totul și cu totul altceva. Dar la asta mi-ai luat-o tu înainte, frățioare, așa cum mi-ai luat-o și cu multe alte lucruri.
Lucian se făcu alb la față ca varul.
— Nu îți dau voie să vorbești despre ea în locul ăsta.
— Fratele meu s-a însurat cu o boarfă din mlaștină, hohoti el, smucind blonda înapoi când aceasta încercă să scape. Îi simțea inima bătându-i cu putere sub mâna lui, acum că atmosfera încinsă dintre el și Lucian îi stârnea frica. Și frica ei îl excită așa cum nu o făcuse nici una dintre promisiunile pe care i le șoptise ea mai devreme în ureche. Lucian, mândria familiei Manet, a adus o vagaboandă în casa noastră și acum plânge și jelește că ea l-a lăsat pentru altul și i-a pus în cârcă un plod din flori.
Trebuia să creadă asta. De-a lungul iernii înecase într-un ocean de whisky privirea din ochii ei holbați, zgomotul pe care îl făcuse trupul ei când alunecase cu un pleoscăit ușor în apa mlaștinii.
Trebuia să creadă asta, altfel și-ar fi pierdut mințile.
— *Allez,* îi porunci Lucian blondei. Pleacă.
— Îmi place unde este.
Julian îi apucă brațele cu putere în timp ce ea se lupta să scape.
Nici unul din ei nu observă tăcerea ce se lăsase în încăpere, faptul că muzica pianului se oprise brusc și râsetele încetaseră. Lucian se aplecă și smulse blonda de pe genunchii fratelui său. Aceasta sări și o luă la goană ca un iepure în timp ce Lucian îl sălta pe Julian de pe scaun.
— Domnilor, li se adresă matroana. În spatele ei era un bărbat uriaș, îmbrăcat într-un costum de seară impecabil. Nu vrem necazuri aici. *Monsieur* Julian. Vocea i se îmblânzi, mâna îi alunecă intim pe obrazul lui. Iar ochii ei îl măsurară cu o privire înghețată. Du-te cu fratele tău, *mon cher ami.* Aici nu e locul pentru dispute familiale.
— Desigur. Scuzele mele.
Îi luă mâna și o sărută. Apoi se întoarse și se repezi la Lucian.
Masa și veioza pe care căzură se făcură praf sub ei. Clienții o luară la fugă, femeile începură să țipe, iar frații Manet se rostogoliră pe podea, cărându-și pumni unul altuia, zgâriind și mușcând ca niște câini turbați în timp ce violența acumulată de-o viață se dezlănțui în amândoi.
Gorila interveni, îl apucă pe Julian de ceafă, îl împinse rapid spre ușă și-l aruncă afară. Lucian abia se ridicase în patru labe când fu săltat și el.
Blestemele și țipetele îl urmăriră până la ușă. Cu furia înăbușită de rușine, Lucian clătină din cap să-și limpezească gândurile și să-și recapete echilibrul.
Se uită în jos la frate-său, la imaginea aceea ca o reflexie a lui în oglindă, și se simți cuprins de un alt fel de rușine.
— La asta am ajuns? murmură el istovit. Să ne batem în bordeluri, să ne târâm prin șanțuri? Vreau să facem pace între noi, Julian. Dumnezeu știe că nu am parte de pace nicăieri.
Îi oferi mâna ca să-l ajute să se ridice.
Dar rușinea lui Julian avea o altă culoare. Era neagră ca talpa iadului.

Nu avea să-și aducă aminte cum scosese cuțitul din cizmă. Băutura și furia și vinovăția îl orbiseră. Nu avea să-și aducă aminte nici cum sărise în picioare și lovise.
Simți lama cuțitului intrând în carnea fratelui lui cu un fel de bucurie sălbatică. Rânji larg, dezvelindu-și dinții, și ochii îi ieșiră din orbite când adulmecă mirosul de sânge.
Se luptară, Lucian amețit de durere și de șoc, Julian de ceața neagră din capul lui, cu mânerul cuțitului alunecos între ei.
Inundat de groază, văzu cum ochii lui Julian se măriră atunci când vârful cuțitului se întoarse spre el, în el.
— Dumnezeule, murmură Julian holbându-se la sângele care-i curgea pe piept. M-ai omorât.

*

Manet Hall
2002

Căldura îi invadase dinspre sud. Lui Declan i se părea că până și aerul transpira. Dimineața și seara, când era suportabil, lucra afară. După-amiaza căuta zonele mai reci din casă.
Nu era la fel de eficient, căci tot trebuia să-și târască sculele de colo, colo, dar făcea progrese. Și asta era tot ce conta.
Nu o sună pe Lena, zicându-și că avea nevoie să fiarbă la foc mic și să se liniștească. Dar se gândi la ea întruna.
Se gândi la ea când bătu cuie în scânduri, când studie mostrele de vopseluri, când montă paletele ventilatoarelor.
Și se gândi la ea când se trezi în miez de noapte ghemuit pe iarbă la marginea helești eului, cu ceasul lui Lucian strâns în mână și fața udă de lacrimi.
Încercă să nu se gândească la crizele de somnambulism la lumina zilei. Dar nu putu să nu se gândească la ea.
Încă o zi, se îndemnă în timp ce-și ștergea sudoarea de pe față. Pe urmă avea să se ducă în oraș și să se oprească la ușa ei. Și dacă trebuia să o împingă într-un colț ca să o forțeze să stea de vorbă cu el, atunci exact asta avea să facă.
Nunta lui Remy se apropia cu pași repezi. Ceea ce nu însemna numai că avea să-l vadă pe cel mai bun prieten al lui căsătorindu-se, ci și că... părinții lui veneau în oraș.
Se simți ridicol de recunoscător că îi refuzaseră oferta de a sta la Manet Hall. Toată lumea avea să fie cât se poate de fericită dacă se cazau confortabil într-un apartament drăguț de hotel.
Oricum însă, era hotărât să termine terasele și unul dintre dormitoarele de oaspeți. În felul acesta casa avea să arate impresionant când soseau ei și o vedeau prima oară de pe alee, iar el putea să le dovedească faptul că avea cu adevărat camera pe care le-o oferise.
Maică-sa avea să cerceteze asta. Nu exista nici o îndoială.

Coborî de pe scară, apucă lada frigorifică și scoase niște apă rece pe care o dădu pe gât. Restul și-l turnă în cap. Răcorit, traversă pajiștea din față și apoi se întoarse ca să se uite.
Cu apa picurându-i din păr deja pe cale să se transforme în aburi, simți cum un zâmbet mulțumit i se lățea pe chip.
— Nu prea rău, spuse el cu voce tare. Și în nici un caz prea rău pentru un amator yankeu.
Terminase lucrul la cele două scări. Frumoase, impresionante, se curbau perfect simetric de-o parte și de alta a terasei de la primul etaj. Eleganța lor îl făcu să uite de toate înțepăturile, tăieturile și zgârieturile, precum și de orele lungi de muncă. Asta era partea casei de care se simțea cel mai mândru.
Acum, tot ce mai avea de făcut era să-i mituiască pe zugravi să lucreze în mijlocul acestui val de căldură. Sau să se roage ca vremea să se schimbe puțin.
Oricum ar fi fost, nu intenționa să aștepte până termina partea din spate a casei. Voia ca fațada să fie gata, voia să stea acolo unde stătea acum și să o vadă sclipind în alb, gătită ca o mireasă.
Se întoarse cu pași mari, apoi urcă încet pe scările din dreapta și coborî la fel de încet pe cele din stânga. Îi plăcu atât de mult, încât o mai făcu o dată.
Pe urmă căută în trusa cu scule telefonul ca să o sune pe Lena.
Trebuia să-și împărtășească încântarea cu ea. Ce conta dacă era cu o zi înaintea datei programate?
Abia se auzi tonul de apel că Declan o văzu pe Lilibeth traversând pajiștea. Apăsă tasta de sfârșit de apel, se ridică în picioare și puse telefonul la loc în cutia cu scule.
— Pot să jur, căldura asta te ofilește complet. Îi zâmbi larg fluturând din gene în timp ce își făcea vânt cu o mână. El observă că brățările pe care le purta erau ale lui Odette. Și e abia ora prânzului. Uită-te la tine, spuse ea torcând ca o pisică. Veni drept la el și își trecu un deget în jos pe pieptul lui gol. Ești ud leoarcă.
— Am făcut un duș neconvențional. Instinctiv făcu un pas înapoi ca degetul ei să nu-i mai atingă pielea. Ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Simone?
— Poți începe prin a-mi spune Lilibeth. La urma urmei, ești prieten bun cu mama – și cu fetița mea, nu? Se îndepărtă puțin și studie casa cu atenție. Pur și simplu nu îmi vine să cred ce ai făcut cu locul ăsta mare și vechi. Trebuie să fii foarte isteț, Declan. Adăugă pe un ton jucăuș: Pot să-ți spun Declan, nu-i așa?
— Sigur. În privința renovării, nu e nevoie de prea multă istețime. Trebuie doar să dispui de o grămadă de timp.
„Și de bani, gândi ea. O grămadă de bani.“
— Ei, nu fi așa modest. Pur și simplu e un miracol ce ai reușit să faci aici. Sper că nu te solicit prea tare dacă te rog să-mi arăți cum ai renovat

interiorul. Și cu siguranță mi-ar prinde bine ceva rece. Drumul pe jos de acasă până aici m-a făcut să mor de sete.
Nu-i convenea s-o primească în casă. Pe lângă antipatie, îi mai și inspira un fel de groază primitivă. Dar indiferent cum era, era totuși mama Lenei, iar mama lui îi inculcase bunele maniere până în măduva oaselor.
— Desigur. Am niște ceai.
— Nici nu-mi pot imagina ceva mai potrivit.
Îl urmă până la ușă, zâmbind apreciativ când el o deschise și se dădu înapoi ca să o lase pe ea să intre prima. Lilibeth făcu astfel încât trupul ei să se atingă de al lui în trecere, doar o idee, ca o părere, apoi păși în hol. Lăsă să-i scape un icnet de uimire.
Nu trebui să se prefacă șocată sau absolut vrăjită când se uită în jur. Mai fusese și înainte acolo. Remy și Declan nu erau primii cărora le ceruse ceva de băut ca să poată intra în Manet Hall.
Nu-i plăcuse niciodată prea mult. Locul îi dădea fiori pe șira spinării din cauza umbrelor și pânzelor de păianjen și a aerului de splendoare ofilită.
Acum însă era plin de lumină și strălucire. Podelele și pereții arătau superb. Nu se dădea în vânt după mobila veche, dar nu avea nici o îndoială că fiecare piesă costase o avere.
Banii vechi cumpărau sau întrețineau lucrurile vechi. Îi venea greu să priceapă asta când existau atâtea lucruri noi și sclipitoare pe lume.
— Dumnezeule, drăguță, locul ăsta arată ca o expoziție. Exact ca o expoziție, repetă ea intrând în salon. Poate că ar fi preferat orașul, acolo unde era toată acțiunea, dar vedea bine că o femeie ar fi putut trăi ca o regină într-un astfel de loc. Și să aducă acțiunea aici, după bunul ei plac. Dumnezeule, am spus că ești isteț? Nu, ești chiar un geniu. Totul este atât de frumos și de proaspăt. Cu siguranță ești foarte mândru de tine.
— Ei, nu merge rău. Bucătăria este pe aici. Haideți să vă dau băutura promisă.
— Foarte frumos din partea ta, dar nu mă grăbi, te rog. Își puse o mână îndrăzneață pe brațul lui și se agăță de el în timp ce străbătea holul. Mă fascinează ce ai putut să faci cu locul ăsta. Mama spunea că te-ai apucat numai de câteva luni.
— Poți face multe dacă te ții de plan.
Cum se părea că femeia nu avea de gând să plece, se resemnă cu prezența ei, profitând de ocazie ca să o poată studia.
Nu se zărea nici o asemănare cu Lena. Probabil că existau anumite detalii fizice, își zise el, dar, în timp ce corpul Lenei era agil, compact, pârguit ca un pepene copt, al lui Lilibeth se topise, se scofâlcise din cauza trecerii timpului și a exceselor până ajunsese aproape sfrijit.
Faptul că îl și scotea în evidență cu pantalonii foarte scurți și roșii pe care îi purta împreună cu o bluză mulată nu reușea decât să o facă să pară ieftină și demnă de milă – ca o păpușă uzată, o marionetă vopsită pentru o ultimă apariție la un carnaval. Simți chiar un grăunte de milă pentru femeia ce

căuta aprobare și atenție din partea celorlalți încercând să-și expună sexualitatea pe care o pierduse deja.
Folosise din belșug produse de machiaj, iar căldura nu o tratase cu prea multă blândețe. Fața îi părea pământie și falsă sub toate culorile acelea de împrumut. Părul i se udase și se încreținse aiurea și i se vedeau din loc în loc rădăcinile cărunte.
Până când ajunse ea în bucătărie, Declan trăsese concluzia că era prea demnă de milă ca să o deteste.
— Stați jos, îi spuse. Vă aduc imediat ceaiul.
Ea confundă amabilitatea din vocea lui cu o expresie a atracției.
— O bucătărie ca asta... Se lăsă să cadă pe un scaun dându-și capul pe spate ca să lase aerul rece să-i ajungă la gât și să o răcorească – și, desigur, să-l privească pe el. Nu-mi spune că și gătești. Că dacă e așa, drăguță, o să trebuiască să i te suflu Lenei și să mă mărit eu însămi cu tine.
— Îmi pare rău. Numele Lenei îl făcu să se încordeze din nou, dar era cu spatele, așa că ea nu-i vedea fața. Nu gătesc.
— Ei bine, o fată mai poate face și concesii. Își trecu limba peste buze. El era puternic și bine făcut, pe lângă faptul că avea buzunarele acelea cuprinzătoare. Iar ei cam începea să i se facă poftă de bărbat. Nu se întâmplă cumva să ai ceva mai tare decât ceaiul ăsta, drăguță?
— Ați prefera o bere?
Ar fi preferat mai degrabă un pahar mare de whisky, dar dădu din cap.
— Da, mi-ar plăcea. Vrei să mi te alături și tu?
— Eu rămân la ceai. Mai am încă treabă de făcut azi.
— E prea cald pentru treabă. Se întinse leneș privindu-l pe sub gene. În zile ca aceasta îți vine doar să te bagi într-o cadă cu apă rece, pe urmă să te întinzi într-o cameră cu obloanele trase și cu un ventilator mare care să-ți răcorească pielea. Luă paharul cu bere și sorbi, interesându-se suav: Tu ce faci ca să lupți cu toată căldura asta, drăguță?
— Îmi torn apă rece în cap. Ce face Miss Odette?
Lilibeth își țuguie buzele.
— O, e bine. În casă e o căldură diavolească de la tot ce coace în cuptor. Trebuie să facă economii. Am ajutat-o și eu cât am putut, dar suntem destul de strâmtorate. Declan... Își coborî un deget pe paharul aburit și mai bău puțin. Am vrut să-mi cer scuze pentru scena la care ai asistat acasă acum câteva zile. Lena și cu mine, ei bine, de cele mai multe ori nu ne înțelegem. Nu încerc să neg faptul că nu am tratat-o cum trebuia când era mică. Dar încerc să mă revanșez față de ea. Făcu ochii din ce în ce mai mari până ce începură să o înțepe și să-i lăcrimeze, și spuse: M-am schimbat. Am ajuns într-un punct al vieții când îmi pot da seama ce contează cu adevărat. Și ceea ce contează cu adevărat e familia. Știi ce vreau să spun. Ai și tu o familie.
— Da, am o familie.
— Și acum că ești aici, cu siguranță că le duci dorul, așa cum și ei îți duc dorul ție. Indiferent ce probleme ați avut între voi în trecut, le-ați lăsa

deoparte și v-ați sprijini unii pe alții. Indiferent în ce privință, nu am dreptate?
— Ba da.
Lilibeth își tamponă delicat lacrimile de pe obraji.
— Am nevoie ca Lena să vadă că asta este tot ce vreau și eu. Nu are încă încredere în mine, și nu o pot învinovăți pentru asta. Speram că m-ai putea ajuta s-o conving să-mi dea o șansă. Își strecură mâna peste masă și i-o mângâie pe a lui, insistând: Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai face-o. Mă simt atât de singură... O femeie în situația mea are nevoie de un prieten. De un bărbat puternic care să fie de partea ei. M-ar ajuta foarte tare să știu că te am pe tine de partea mea.
— Dacă trebuie să fiu de partea cuiva, atunci sunt de partea Lenei. Oricum, nu pot să mă bag într-o chestiune de familie – și dacă aș fi atât de prost încât să o fac, ea oricum nu m-ar asculta.
— Poate că voi doi nu sunteți așa de apropiați cum mi-am imaginat.
— Mereu este riscant să-ți imaginezi lucruri, răspunse el pe un ton egal.
Lilibeth mai luă o înghițitură de bere.
— Te culci cu ea, nu?
— Chiar nu am de gând să discut despre asta cu dumneavoastră.
— De ce nu? Își puse paharul rece între sâni o clipă, apoi, râzând, se ridică. Ești timid, drăguță? Nu fi timid cu Lilibeth. Am putea fi prieteni, tu și cu mine. Ocoli masa și veni să se aplece prin spatele lui. Foarte buni prieteni, adăugă ea în timp ce-și cobora brațele în jurul gâtului lui și dădu să-i ciugulească urechea.
— Miss Simone, mă puneți în situația foarte neplăcută de a vă cere să vă luați mâinile de pe mine.
— Chiar ești timid.
Începu să chicotească. Răspândind aer cald cu damf de bere pe obrazul lui, dădu să-și coboare mâinile spre pântecele lui.
Declan îi prinse încheieturile cu o mână și le smuci în sus din nou.
— Vă faceți de râs. Se răsuci astfel încât să se poată ridica de pe scaun în picioare, cu fața spre ea. Asta vă privește. Dar vă folosiți de mine ca să loviți în Lena, asta mă privește pe mine.
Mânia îi coloră imediat obrajii în roșu aprins.
— Poate te crezi prea bun pentru mine.
— În cazul ăsta nu există „poate“. Ieșiți afară și vom uita că s-a întâmplat așa ceva.
Îi veni să țipe la el, să-i tragă una, însă nu-și pierduse mințile chiar cu totul. Nu băuse suficientă bere ca să nu mai raționeze, iar doza de cocaină pe care o luase înainte de a pleca de acasă fusese infimă. Hotărându-se să joace în continuare teatru, se lăsă pe un scaun, își puse fruntea pe brațele încrucișate și începu să suspine.
— Nu știu ce să fac. Sunt atât de singură. Îmi este atât de frică. Am nevoie de ajutor. Am crezut că... am crezut că dacă te las să mă ai, o să mă ajuți. Nu știu ce să mă mai fac! Își ridică capul și două lacrimi pe care reușise să

le stoarcă îi coborârâ pe obraji cu rimel cu tot. Sunt într-o situație atât de îngrozitoare!
Declan se duse la chiuvetă și lăsă să curgă apa rece.
— Ce fel de situație îngrozitoare? se interesă el punându-i paharul în față. Câți bani?
Și atunci o văzu, văzu scânteia aceea de satisfacție ce apăru involuntar în ochii ei înainte să și-i plece.
— Cinci mii de dolari. Nu a fost vina mea. Pe bune, chiar nu a fost vina mea. Am avut încredere în cine nu trebuia. Într-un bărbat, spuse ea istovită. A fugit cu banii și m-a lăsat pe mine cu datoria. Dacă nu găsesc o modalitate să plătesc, o să vină după mine și o să mă nenorocească. Și o să le nenorocească și pe mama și pe Lena.
El se așeză din nou pe scaun și o privi cu intensitate.
— Ești o mincinoasă, îi spuse, renunțând la orice urmă de politețe. Vrei să încerci să mă jupoi rapid de cinci miare ca să poți face rost de niște droguri și pe urmă să o ștergi din oraș. Ai crezut că sunt o pradă ușoară, dar te-ai înșelat. Dacă nu ar fi Lena, ți-aș da vreo două sute ca să te trimit de aici. Dar vezi tu, Lilibeth, e și Lena în ecuația asta. Și ea nu ar fi de acord.
Femeia îi aruncă apa în față. El nici nu clipi.
— Futu...
— Am crezut că am lămurit deja că asta nu este o posibilitate.
— Te crezi atât de deștept, nu-i așa? Atât de important fiindcă ai bani. Se ridică în picioare. Și ai o familie mare, importantă, cu ștaif. Am aflat totul despre tine, Declan Fitzgerald. Lasă-mă să te întreb doar ce va crede familia aia mare și importantă și cu ștaif a ta când o să audă că încingi așternuturile pe aici cu o târfă cajun din mlaștini?
Expresia îl făcu să simtă o senzație ciudată în inimă, în nervi, în gât, în cap. Fața ei se schimbă în fața ochilor lui, deveni mai plină, mai în vârstă. Mai rece.
Josephine.
— Ieși afară.
Nu era complet sigur dacă vorbea cu femeia în carne și oase sau cu fantoma. Mâinile începură să-i tremure când se apucă de marginea mesei.
— Toți doctorii ăia distinși, și avocații și șefii de trib de acolo de la Boston, cum or să se împace ei cu ideea că băiatul lor extraordinar s-a încurcat cu o copilă bastardă de pe brațul râului? Fără bani, care nu e de viță nobilă. Care are un bar de mâna a doua și o bunică ce coase pentru alții ca să câștige câțiva bănuți în plus. O să te scoată imediat din testament, drăguță. O să te lase gol, goluț, cu măgăoaia asta veche și costisitoare pe cap. Mai ales când o să le spun că te-ai culcat și cu maică-sa.
Își simțea picioarele ca de gelatină, dar reuși să se ridice și să stea drept.
— Ieși afară din casa mea înainte să te iau la bătaie.
— Nu ești genul de bărbat care dă într-o femeie. Să nu crezi că nu știu diferența. Plină de cocaină și de încredere în ea, își dădu părul pe spate. Dacă vrei să-ți bagi în continuare scula în fata mea și fără ca familia ta să

afle despre asta, o să-mi scrii un cec, *cher.* O să mi-l scrii repede, cât ai clipi din ochi. Și acum o să-l facem de zece mii de dolari, pentru că m-ai jignit.
— Faptul că te-am jignit nu valorează nici cât o ceapă degerată pentru mine, Lilibeth.
— Ba o să valoreze, după ce discut eu cu mama ta.
— Mama mea o să te înghită de vie și pe urmă o să te scuipe afară. Se duse lângă blat, deschise un sertar dintr-o mișcare și scoase un caiet. Mâzgăli un număr pe el. Poftim, ăsta este numărul ei. Sun-o. Poți să folosești telefonul meu atâta vreme cât pot asculta și eu ce vorbiți. Va fi o mare plăcere pentru mine să aud cum te face bucăți.
— Am nevoie de bani!
— Nu îi vei obține de la mine. Nemaiavând răbdare, o apucă de braț și o trase spre ușă. Eu pot să-ți fac mult mai multe necazuri ție decât tu mie. Să fii sigură de asta, încheie el, după care îi trânti ușa în nas.
Trebui să se așeze până ce își putu simți din nou picioarele. Se simțea rău, se simțea rău fizic. Ceva se întâmplase când ea spusese toate porcăriile alea despre Lena. Fața i se transformase, ajungând să fie leită cu aceea pe care o văzuse în visele lui.
Fața făcea parte din casa asta, sau cel puțin din partea care trântea uși și care voia să-l alunge de acolo. Care îi dorea răul.
Nu era nici o îndoială că mama Lenei îi dorea și ea răul.
Se ridică și se duse la telefon. Singurul rezultat pozitiv al acestui incident oribil fusese o intensificare a dorului de propria mamă.
Formă numărul și se simți mai curat când îi auzi vocea familiară.
— Bună, Ma.
— Declan? Ce faci de suni în miezul zilei? Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident.
— Nu, am...
— Cu toate sculele alea oribile. Ți-ai tăiat o mână.
— Am în continuare două și mai am și toate celelalte părți componente. Te-am sunat numai ca să-ți spun că te iubesc.
Urmă o pauză lungă și încordată.
— Tocmai ai aflat că ai o boală letală și numai șase luni de trăit.
— M-ai prins, zise el râzând cu poftă. Am murit și vreau să iau legătura cu familia mea ca să-mi aranjez un priveghi după toate regulile artei.
— Vrei ca unchiul Jimmy să cânte *Danny Boy?*
— Nu vreau. Aș prefera să mă odihnesc în pace.
— Am notat. Deci, care e problema, Declan?
— Vreau să-ți vorbesc despre femeia de care m-am îndrăgostit și cu care vreau să mă însor.
Pauza ce urmă fu chiar mai lungă.
— E o glumă?
— Nu. Ai câteva minute?
— Cred că pot să-mi modific puțin programul pentru asta.

— Bine. Se duse și își luă ceaiul cu gheață. Gheața se topise, dar îl dădu pe gât oricum. Începu: Numele ei este Angelina Simone și e frumoasă, fascinantă, dificilă, încăpățânată și perfectă. E pur și simplu perfectă, Ma.
— Când o s-o cunosc și eu?
— La nunta lui Remy. Există însă o mică problemă – adică încă una pe lângă faptul că ea nu e încă pregătită să spună da.
— Sunt sigură că poți depăși acel detaliu minor. Care e problema?
El se așeză din nou și îi povesti despre Lilibeth.
Când închise în sfârșit telefonul, se simțea mult mai bine. Lăsându-se purtat de impuls, se duse sus să se spele și să se schimbe. Voia să dea ochii cu Lena puțin înainte de data pe care o stabilise inițial.

capitolul 16

Declan făcu un ocol pe la biroul lui Remy în drum spre Et Trois. Nunta se apropia cu pași repezi, iar îndatoririle sale de cavaler de onoare includeau și organizarea unei petreceri a burlacilor. Deși structura generală îi era destul de clară – suficientă băutură încât să plutească în ea un vas de război și un club de striptease – mai erau câteva detalii de finețe pe care trebuia să le lămurească.

Când secretara sună în biroul lui Remy, îl auzi pe prietenul lui aproape înnebunit.

— Trimite-l imediat înăuntru.

În momentul în care deschise ușa biroului își dădu seama și de ce.

Effie, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, stătea pe unul dintre scaunele pentru vizitatori cu Remy ghemuit la picioarele ei. Și deși Remy continua să îi șteargă lacrimile și să o mângâie, îi aruncă lui Declan o privire care denota cea mai pură panică masculină.

Ca supremă dovadă de prietenie adevărată, Declan rezistă impulsului puternic de a se întoarce și de-a o lua la sănătoasa de acolo. În loc de asta, închise ușa, traversă camera și o mângâie pe Effie pe umăr.

— Iubito, ți-am spus că o să-i zic eu că îl părăsești pentru mine.

Effie îl privi o clipă, apoi își acoperi fața cu mâinile și continuă să suspine.

— Bine, e o glumă proastă. Declan își frecă palmele acum asudate de blugi. Ce s-a întâmplat?

— Probleme cu locul unde trebuia să aibă loc nunta, mormăi Remy, iar Effie scoase un geamăt adânc.

— Nu mai există locul unde trebuia să aibă loc nunta. Îi smulse batista lui Remy și-și îngropă fața în ea. Au avut... a fost un incendiu la bucătărie și au venit pompierii și au... au... Vai, ce ne facem, ce ne facem?

— Au fost mari pagube din cauza fumului și a apei, îi explică Remy lui Declan. Asta ca să nu mai vorbim despre pagubele cauzate de foc. Nu o să poată repara totul în timp util.

— E vina mea.

Ca și Remy, Declan se ghemui la picioarele ei.

— Bine, draga mea, de ce ai dat foc la bucătărie?

Asta o făcu să izbucnească în râs – pentru o fracțiune de secundă.

— Eu am ales conacul acela de pe plantație. Era atât de romantic și de frumos! Remy a spus că va fi mai ușor să rezervăm un salon de hotel, dar nu, a trebuit să mă încăpățânez să fac după capul meu. Și acum, uite. Mai avem mai puțin de trei săptămâni și suntem… Suntem în pom, asta e tot.

— Nu, nu suntem, draga mea. O să găsim un alt loc. *Pleure pas, chère,* o alină Remy sărutând-o pe vârful nasului. În cel mai rău caz, o să ne căsătorim și apoi o să facem petrecerea de nuntă mai târziu. Asta o să ne dea ceva foarte frumos de gândit și planificat când ne întoarcem din luna de miere.

— Și unde o să ne căsătorim? La Primărie?

— Nu-mi pasă unde ne căsătorim, șopti el sărutându-i acum degetele. Atâta vreme cât o facem.
Effie își trase nasul, oftă și se aplecă înspre el.
— Îmi pare rău. Sunt atât de prostuță și de egoistă. Ai dreptate. Nu contează unde sau cum.
— Ba sigur că contează.
Afirmația lui Declan îi făcu pe amândoi să-l privească mirați, Effie cu lacrimile curgându-i încă pe obraji, Remy uimit și neputincios.
— Nu puteți lăsa un mic incendiu să vă dea peste cap planurile. Veniți la mine.
— Cum adică să venim la tine?
— La Hall. Nu puteți spune că nu e suficient de mare. Sala de bal mai are nevoie de niște ajustări, dar e timp. Trebuie să pun șaua pe zugravi, dar am terminat intrarea azi-dimineață. Grădinile sunt în stare foarte bună, bucătăria e gata, la fel și saloanele și biblioteca. Mai sunt destule locuri unde trebuie intervenit, dar oamenilor nu o să le pese de asta. Vor fi încântați să aibă casa, împrejurimile, fantomele. O să vorbească despre asta ani și ani.
— Vorbești serios?
Effie îi apucă mâinile înainte ca logodnicul ei să poată spune ceva.
— Sigur că da. Sunt convins că putem face asta.
— Dec, începu Remy, dar Effie se ridică brusc și trecu peste el.
— O, Doamne. O, te iubesc. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui Declan. Ești cel mai minunat om din lume. Un înger, adăugă ea sărutându-l. Un sfânt.
— Vrei să îți vezi de treburi? îi spuse Declan lui Remy. Am dori să rămânem singuri.
Râzând, Effie îi dădu drumul din îmbrățișare.
— Știi, nu ar trebui să-ți accept oferta. O mulțime de străini care să tropăie prin casă și să-ți distrugă tot gazonul... O s-o accept însă, fiindcă sunt atât de disperată, iar locul e perfect. Îți jur, îți jur că nu o să ai nimic de făcut. Mă ocup eu de tot. Și o să-ți rămân datoare până la sfârșitul vieții.
— Dacă mi-l dați mie pe întâiul vostru născut, răsplata va fi suficientă.
Remy se așeză pe marginea biroului și clătină din cap.
— Eu ți-am spus că o să mă însor cu tine oriunde și oricând. Declan nu face decât să-ți ofere casa aia părăginită, și tot pe el îl săruți.
— Dar pe tine te am deja. Effie se întoarse, îl îmbrățișă pe Remy și, cu un oftat de ușurare, își puse capul pe umărul lui. Vreau să fie frumos, iubitule. Vreau să fie ceva special. Pentru mine înseamnă foarte mult.
— Știu. Așa că înseamnă foarte mult și pentru mine. O să facem deci o petrecere, nu?
— Da, o să facem. Îl mai strânse o dată, pe urmă începu să se plimbe de colo, colo prin încăpere. Femeia tristă, scuturată de suspine, fusese înlocuită de una ca argintul viu. Pot merge la Manet Hall acum? îl întrebă

pe Declan. Trebuie să mă duc după mama și soră-mea și să ne apucăm de planuri.
— Dă-i drumul.
— Mulțumesc. Îl pupă pe un obraz. Mulțumesc. Apoi pe celălalt. Mulțumesc. Apoi pe gură, apăsat și zgomotos. Remy, să vii și tu imediat ce poți, da? A, Dec, făcu Effie în timp ce scotocea după telefon. Culorile pe care le-am ales pentru nuntă sunt roz și bleu. Nu te deranjează dacă o să vopsim casa în culorile astea, nu?
Declan urmări înlemnit cum ușa se închidea în urma ei.
— Glumea, nu?
— Probabil. Cunoscându-și logodnica și grupul cu care umbla de obicei, Remy expiră zgomotos. *Cher,* habar nu ai în ce te-ai băgat. Ai făcut-o fericită pe iubita mea și îți mulțumesc pentru asta, dar trebuie să te previn că o să ai parte de câteva săptămâni de nebunie pură.
— Nu am putut suporta să o văd plângând în halul acela. În plus, e fezabil.
„Roz și bleu, se gândi el. Cât de rău pot face cu niște culori frumoase și nevinovate ca roz și bleu?“ Adăugă cu voce tare, frecându-și palma de inima în care începuse să simtă îndoieli:
— Oricum, am mai avut parte de planuri de nuntă și altă dată.
— Nu ai mai cunoscut-o însă pe maică-sa altă dată.
— E de speriat?
— Cam de speriat.
— Atunci îmbrățișează-mă.

Faptele bune îi dădeau întotdeauna o stare de spirit excelentă. Când intră în Et Trois, se aștepta să primească o băutură rece și o mulțime de felicitări din partea Lenei. Aceasta se afla în spatele barului, umplând o halbă și discutând cu unul dintre clienții casei. Privirea ei cercetătoare scrută localul aglomerat, fixându-se în cele din urmă asupra lui. Declan se duse drept spre ea și ridică partea mobilă a tejghelei.
Lena mai avu timp doar să trimită halba înspumată spre mâinile ce o așteptau înainte ca el să o ridice în brațe și să-și pună gura pe gura ei.
Aplauzele și fluierăturile îl făcură să zâmbească în timp ce o ținea la doi-trei centimetri deasupra pământului.
— Mi-a fost dor de tine.
Ea își strânse buzele în care simțea deja furnicături.
— Am observat. Îl bătu ușor pe obraz privindu-l în felul acela al ei aparte, rapid, jucăuș și răutăcios. Gata, gata, băiete. Am de lucru.
— O să trebuiască să-ți găsești un înlocuitor.
— Sunt ocupată, *cher.* Hai, du-te și stai jos și o să-ți aduc o bere.
Declan o săltă și mai sus, legănându-i ușor picioarele ca să-și poată vârî o mână pe sub ele. Deschise cu cotul ușa de la bucătăria barului și strigă:
— Lena are nevoie de cineva să o înlocuiască. Te deranjează? îl întrebă pe bărbatul care sorbea deja din halbă.
— Nici o problemă.

— Declan! Nu se luptă cu el, întrucât ar fi dat prost în ochii clienților, dar îi spuse dojenitor: Conduc o afacere aici.
— Și faci o treabă al naibii de bună, așa că n-o să pățească nimic dacă lipsești o jumătate de oră. Mulțumesc, adăugă el când bărbatul ridică partea mobilă a tejghelei ca să le facă loc.
Dădu din cap când noul său amic sări să-i deschidă ușa, apoi o duse afară. Sub privirile uimite ale câtorva trecători, o purtă până în curtea ei.
— Nu-mi place să mă împingă cineva de colo, colo, *cher.*
— Nu te împing, te duc în brațe. Unde e cheia de rezervă? întrebă în timp ce suia scările. Cum nu primi răspuns, ridică din umeri. Bine. O să fim arestați pentru ceea ce am de gând să fac aici, pe terasa ta, dar eu nu am nimic împotrivă.
— Sub al doilea ghiveci din stânga.
— Bun.
Spre uimirea ei, o azvârli pe un umăr, după care se aplecă să ia cheia. Mereu îi subestima puterea și, trebui Lena să recunoască, reacția pe care i-o stârnea puterea aceasta.
— Ai slăbit ceva, comentă el pe când descuia ușa. Foarte bine.
— Poftim? exclamă ea pe un ton de domnișoară ultragiată din Sud.
— Probabil din cauză că ai tânjit după mine.
— O să trebuiască să te stăpânești, *cher.*
— Imediat.
Ridică o mână să o strângă de fund în timp ce închidea ușa în urma lor cu piciorul.
— Nu-ți pot spune cât sunt de flatată că ai găsit răgaz într-o zi de lucru să vii în oraș pentru una mică, însă eu eram…
— Ce idee excelentă. Nu era chiar motivul principal pentru care am venit aici, dar de ce să aștept?
O cocoță mai bine pe umăr și porni spre dormitor.
— Declan, deja începi să mă enervezi pe bune. Potolește-te și lasă-mă jos că…
Pierdu restul frazei – odată cu aerul din plămâni – când el o aruncă pe pat.
Declan îi văzu ochii scânteindu-i periculos în spatele părului înainte ca ea să și-l dea de pe față. Și asta era absolut perfect. Avea chef de ceva fizic și ceva rapid, ceva intens și ceva sexy.
— Ce mama dracului te-a apucat? Vii în localul meu ca și cum ai fi proprietarul, mă smulgi de acolo și pleci cu mine ca și cum aș fi o pradă de război. Dacă îți închipui că sunt la dispoziția ta ca să-ți satisfac nevoile când ai tu chef, o să vezi că lucrurile nu stau chiar așa.
Declan, fără să spună nimic, începu să se descalțe.
— Pune-ți pantoful la loc sau pleacă așa, într-un picior. Oricum ar fi, ieși afară.
El își scoase și celălalt pantof și pe urmă cămașa. Lena se ridică anevoie în genunchi și-l copleși cu o tiradă în dialectul cajun. Vorbea atât de repede, încât abia dacă reuși să prindă un cuvânt din șase.

— Îmi pare rău, zise blând, în timp ce-și descheia nasturii la blugi. A fost un pic cam prea rapid pentru mine. Ai spus că sunt un porc și că trebuie să mă frig în iad, sau că trebuie să mă duc în iad să mănânc niște porc prăjit?
O urmări pregătit, râzând, cum sări spre el și dădu să îl lovească. Era timpul pentru o tăvăleală rapidă, rapidă și violentă, iar unghiile cu care încerca să-l zgârie și dinții cu care voia să-l muște erau exact amănuntele esențiale pentru asta.
Lena îl plesni, blestemă, dădu din picioare. Pe urmă se cabră ca o iapă sălbatică când el o țintui pe pat sub greutatea lui și îi acoperi gura plină de spume cu un sărut fierbinte și înfometat.
— Nu te așteptai la așa ceva din partea mea, nu? Cu respirația întretăiată și înnebunit începu să-i desfacă bluza, mormăind: Prea mult ți-am respectat întru totul așteptările.
— Încetează. Încetează chiar acum!
Inima ei bătea nebunește sub mâna lui aspră. Nu, nu era ceva la care se așteptase din partea lui, la fel cum nu se așteptase să reacționeze atât de pasional.
— Uită-te la mine. Declan îi prinse mâinile și i le ținu într-o parte și alta a capului. Spune-mi că nu mă dorești, că nu-ți dorești asta. Spune asta serios și am plecat.
— Dă-mi drumul. Deși privirea îi rămăsese neclintită, mâinile îi tremurau. Dă-mi drumul, repetă ea.
El îi eliberă o mână.
— Spune-o. Vrei asta sau nu?
Lena îi înfipse mâna în păr și îi trase gura înapoi pe gura ei.
— *J'ai besoin.*
„Am nevoie."
Îi mușcă nerăbdătoare buzele și îl înlănțui cu picioarele, trăgându-l mai aproape.
— Ia-mă, îi ceru înnebunită. Repede. Repede și tare.
Mâna lui zvâcni sub fusta ei scurtă și strâmtă și îi smulse chiloții de dedesubt, simțind-o cum se arcuia înspre el.
— Ține-te bine, o avertiză.
Lena țipă când senzația explozivă i se răspândi în trup și țipă din nou când el pătrunse și mai adânc, și mai tare. Plină, invadată, luă și luă până ce dorințele ei sparseră orice zăgaz și o copleșiră cu totul. Unghiile ei îi zgâriară spatele, i se înfipseră în șolduri.
De plus en plus. „Tot mai mult", urla mintea ei.
— Mai, reuși să îngaime. Mai vreau.
La fel și el. Îi împinse genunchii într-o parte și în cealaltă, o deschise pur și simplu cât putu de larg și se implântă în ea cu putere.
Îl ardea. Îi ardeau plămânii, inima, vintrele. Fierbințeala aceea de nestăpânit, plăcerea nespusă de a se lăsa în voia nebuniei odată cu ea îi începoșară privirea până ce întreaga lume se scufundă în jurul lui.

Cu soarele bătând prin ferestre, cântecul metalic al unei trompete auzindu-se din stradă și scârțâitul nebun al arcurilor în timp ce carnea fierbinte se lovea ritmic de carne fierbinte.
Și ochii ei, întunecați și sclipitori ca onixul, neclintiți din ochii lui.
„Te iubesc. Până la moarte.“
Nu știa dacă rostise tare cuvintele astea sau pur și simplu ele se roteau amețitor în mintea lui. Dar îi văzu ochii schimbându-se, văzu cum emoția îi invadează, îi orbește.
O auzi suspinând, încercând să respire și o simți strângându-se în jurul lui ca o menghină în convulsiile orgasmului. Nemaiputând să se abțină, pe jumătate nebun, se zgudui și el violent. Și își dădu drumul.
Fără suflare, scos din minți, se prăbuși peste ea. Sub el, Lena continuă să tremure, să tresară. Și să se înfioare din cauza undelor șocului ce o zguduise. Apoi rămase nemișcată.
— Nu mă pot clinti încă, murmură el.
Se simțea complet stors, ușor ca un fir de pai ce putea fi mișcat de cea mai slabă briză.
— Nici nu trebuie.
Buzele ei erau lipite de gâtul lui, inundându-l cu o senzație nemaipomenită de tandrețe. Ca un curcubeu după o furtună.
— Îți vine să crezi că am venit să stăm de vorbă?
— Nu.
— Ba da. Mă gândeam că o să ajungem la asta mai târziu. Dar a fost o schimbare bruscă de planuri. Îți sunt dator cu o cămașă și niște chiloți.
— Mai am.
Își revenise suficient încât să se poată ridica pe coate s-o privească. Obrajii ei erau roșii și strălucitori, iar buclele umede de transpirație se împrăștiaseră pe cuvertura mototolită.
Îi venea să o lingă și să o mănânce, de parcă ar fi fost un motan în fața oalei cu smântână.
— M-a înfierbântat la culme să te enervez, îi mărturisi.
— Și pe mine. Sau așa se pare. Nu voiam să mai fac asta cu tine.
— Nu?
— Nu. Își puse palma pe obrazul lui, uimită de valul de tandrețe ce o cuprinsese. Mă hotărâsem să n-o mai fac. Și pe urmă ai apărut la barul meu, atât de sexy și de frumos, și m-ai luat pe sus în felul acela. Te joci cu mintea mea, *cher.* Și mă faci să mă răzgândesc iar și iar și iar.
— Tu ești tot ceea ce-mi doresc.
— Asta nu înseamnă că sunt și bună pentru tine. Haide, zise ea împingându-l ușor în umăr. Dă-te mai încolo. Suntem transpirați într-un hal fără hal.
— Facem un duș și pe urmă vorbim. Vorbim, repetă Declan când ea ridică dintr-o sprânceană. Pe cuvânt de cercetaș.
Ridică două degete.
— Trebuie să mă întorc la treabă.
— Angelina.

— Bine. Îi făcu semn să se ducă la baie. Știa că nu avea nici un rost să-l contrazică, deși tot nu putea pricepe cum de omul acela teribil de încăpățânat i se părea așa de atrăgător. Du-te să te speli. O să sun jos să mă asigur că are cine să-mi țină locul încă puțin.
Lena intră la duș chiar când ieșea el, părând dornică să evite intimitatea. Lăsându-i spațiul de care avea nevoie, Declan se duse în bucătărie, găsi carafa cu ceai și turnă două pahare.
Când veni și ea, îmbrăcată cu aceeași fustă sexy și o altă cămașă, îi oferi un pahar.
Pe care ea îl luă în sufragerie.
În ultimele zile se resemnase cu ideea că așa trebuiau să stea lucrurile. În toată perioada asta tânjise după el. Și de fiecare dată când se trezea uitându-se plină de speranță spre ușa barului, sau noaptea, când se întindea involuntar să-l atingă, se ocăra că era atât de proastă și de slabă.
Și pe urmă ridicase privirea spre intrarea în bar și-l zărise acolo. Plăcerea profundă pe care i-o provocase acest fapt, împreună cu ușurarea fără margini, o enervaseră chiar înainte ca el să-i rănească orgoliul scoțând-o pe sus din propriul ei local.
— Declan, nu am fost corectă cu tine zilele trecute. Nu aveam dispoziția necesară pentru a fi corectă.
— Dacă ai de gând să-ți ceri scuze pentru asta, nu ai de ce. Prefer să te văd furioasă decât tristă. Iar ea te face și furioasă și tristă.
— Da, cred că da. Cel mai mult detest faptul că este acolo cu *Grandmama*, când știu bine că o s-o rănească din nou. Nu am cum s-o împiedic, și asta mă scoate din minți. Dar nu ar fi trebuit să te bag și pe tine în chestia asta.
— Nu m-ai băgat tu în chestia asta. S-a întâmplat, pur și simplu. Spune-mi dacă greșesc. Tu ai impresia că, având obârșia pe care o am, nu sunt în stare să mă confrunt cu aspectele mai întunecate, mai dificile, mai scârboase ale vieții. Mai ales ale vieții tale.
— *Cher,* nu spun că nu ești suficient de puternic. Dar acest aspect aparte al vieții mele este dincolo de tine. Nu ai putea să înțelegi pe cineva ca ea.
— De vreme ce am fost atât de cocoloșit până acum, completă Declan. A venit să mă vadă azi.
Roșeața sănătoasă pe care sexul și căldura le puseseră în obrajii Lenei păli dintr-odată.
— Cum adică?
— Lilibeth a venit la conac pe la prânz. M-am tot gândit dacă să-ți spun sau nu, însă am hotărât că nu voi avea secrete față de tine și nici nu te voi minți. Nici măcar ca să-ți cruț sentimentele. A trecut pe acolo și s-a invitat înăuntru ca să bea ceva rece. Apoi a încercat să se dea la mine.
— Îmi pare rău. Își simți buzele reci ca gheața și țepene în timp ce rostea cuvintele. Gâtul îi luase foc. Nu se va mai întâmpla. Voi avea eu grijă de asta.
— Taci din gură. Uită-te la mine. Ți se pare că aș avea nevoie să mă aperi tu? Și păstrează-ți mânia aia până ce termin, o îndemnă el. Când s-a întins

să-mi desfacă fermoarul de la pantaloni, i-am spus să nu se facă de râs. Așa că mișcarea următoare a fost să se arunce pe jos lângă masa din bucătărie și să înceapă să bocească. Se lăsă pe brațul canapelei. Dată fiind tema discuției, se gândi el într-un ungher al minții, nu mergea să se așeze comod printre pernele moi și colorate. Continuă pe un ton calm: Nu a reușit să-și stoarcă prea multe lacrimi, dar nu pot spune că nu s-a străduit din răsputeri. Povestea a fost cum că niște oameni răi vor să-i ia gâtul. Și că o să vă facă ceva ție și lui Miss Odette dacă nu le dă cinci mii de dolari. Unde putea ea merge, la cine putea să apeleze?
Culoarea reveni în obrajii Lenei, vopsindu-i instantaneu în roșu pometții obrajilor.
— I-ai dat bani? Cum ai putut să crezi… era…
— Mai întâi un țânc fără apărare, acum un tăntălău. Oftă exagerat și sorbi o gură de ceai. Chiar că mă faci să mă simt mândru de mine, baby. Nu i-am dat nici o para chioară și i-am spus cât se poate de clar că nu am de gând să mă las jupuit. Ceea ce a iritat-o atât de tare, încât m-a amenințat că o să-i contacteze pe ai mei. Din câte se pare, a făcut unele săpături și a aflat câte ceva despre mine. Își închipuia că părinții mei vor fi șocați și rușinați la gândul că băiatul lor cu părul bălai a căzut sub farmecele tale. Și ca să pună capac, promitea să-i informeze că i-am tras-o și ei.
— E în stare, bolborosi Lena îngrețoșată. Declan, ea e perfect capabilă să…
— Nu ți-am spus să aștepți până termin? Tonul lui nu era nici înțepător, nici răstit. Numai perfect egal și implacabil. Iar suma s-a dublat la zece mii, dacă tot s-a apucat de șantaj. Nu cred că s-a bucurat prea tare de răspunsul meu. Am dat-o pe ușă afară. Cam asta este, așa că acum poți să te mânii dacă vrei. Dar nu plânge, o mustră. Nu merită nici măcar o lacrimă de-a ta.
— Sunt absolut îngrozită de rușine. Nu înțelegi.
— Ba da. Deși amândoi suntem suficient de deștepți să știm că asta nu a avut nimic de-a face cu tine, înțeleg. Și îmi pare rău, îmi pare cumplit de rău că trebuie să mai adaug și eu ceva la rușinea asta.
— Nu are legătură cu tine. Nu a avut niciodată legătură cu tine. Își șterse o lacrimă de pe gene înainte să apuce să cadă. Asta am tot încercat să-ți bag în cap încă de la început.
— Nu are legătură nici cu tine, Lena. Nu a avut niciodată. M-am uitat la ea. M-am uitat de aproape, cu multă atenție, și nu ai moștenit-o în nici un fel. Nu ne alegem familiile; totul depinde de noroc. Important este ceea ce se alege de tine datorită sau în ciuda familiei din care provii.
— Nu o să scap niciodată de ea, nu complet. Indiferent ce aș face.
— Ba vei scăpa.
— Îmi pare rău. Nu, la dracu', o să spun asta, se răsti ea când îi văzu crisparea. Îmi pare rău că a venit la tine acasă. Îmi pare rău că s-a luat de familia ta. Te rog, nu-i povesti nimic din toate astea lui *Grandmama*.
— De ce aș face-o?
Dădu din cap, apoi se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Iubea locul acesta pentru că îl făcuse ea însăși. Își respecta modul de viață din

același motiv. Acum, pentru că ținea la el și îl respecta pe bărbatul care era atât de hotărât să facă parte din viața ei, avea de gând să-i explice.
— M-a părăsit înainte să împlinesc două săptămâni, începu ea. Pur și simplu s-a trezit într-o dimineață, s-a urcat în mașina bunicii și dusă a fost. A abandonat mașina în Baton Rouge. Împlinisem deja trei ani când s-a întors prima oară.
— Și tatăl tău?
— Depinde în ce dispoziție se afla mama, zise Lena ridicând din umeri. O dată mi-a spus că a fost un băiat pe care îl iubea și care o iubea la rândul lui, dar părinții lui i-au forțat să se despartă și pe el l-au trimis undeva departe. Altă dată mi-a spus că a fost violată în drum spre casă, când se întorcea de la școală. Altă dată a zis că era un bărbat bogat, mai în vârstă, care într-o bună zi avea să ne ia cu el să locuim într-o casă luxoasă. Se întoarse spre Declan ca să-i vadă ochii și urmă: Aveam aproape optsprezece ani când m-am gândit că în fine îmi spusese adevărul. Era suficient de drogată, suficient de nepăsătoare și suficient de rea pentru ca versiunea asta să pară cea corectă. „De unde dracu' să știu? a pufnit. Au fost o mulțime de bărbați.“ De ce dracu' i-ar fi păsat cine a sădit sămânța în ea? Toți erau la fel. Se culca în stânga și-n dreapta când a rămas gravidă cu mine. Am auzit vorbindu-se despre asta când am fost destul de mare ca să știu ce înseamnă. Când a văzut că a dat de bucluc, a alergat înapoi la bunicii mei. I-a fost frică să facă avort – se temea că avea să moară din cauza asta și să ajungă în iad sau așa ceva. Prin urmare, m-a făcut și m-a părăsit. Acestea sunt singurele lucruri pe lumea asta pentru care îi sunt datoare.
Trase adânc aer în piept și se așeză din nou.
— Oricum, s-a întors când eu aveam trei ani și a promis ceea ce avea să devină placa ei obișnuită: că și-a învățat lecția, că îi pare rău, că s-a schimbat. A stat cu noi câteva zile, pe urmă și-a luat zborul din nou. Iar povestea asta s-a repetat de nenumărate ori de atunci încoace. Uneori venea bătută măr de ticălosul cu care era la momentul ăla. Uneori venea bolnavă sau doar drogată. Dar Lilibeth venea întotdeauna înapoi.
Tăcu, neputând să nu se gândească la acea realitate ineluctabilă.
— Și îți face rău atunci când vine, spuse Declan încet. Îți face rău și ție, îi face rău și lui Miss Odette.
— Face rău tuturor. E singurul ei talent. Era drogată când a apărut la ziua mea de treisprezece ani. Făcusem o mică petrecere acasă cu prietenii și familia și a venit ea și a făcut ca toți dracii cu un nemernic. S-a lăsat cu chestii urâte, și trei dintre unchii mei au fost nevoiți să-i scoată pe tușă. Am nevoie să trag un fum, spuse ea dintr-odată. Ieși din cameră, iar peste o clipă se întoarse cu o țigară și reluă: Mă vedeam cu un băiat, eram nebună după el. Aveam șaisprezece ani când Lilibeth și-a făcut iar apariția. I-a luat băutură și droguri și a făcut sex cu el. Nu era mult mai mare decât mine, așa că e greu să-l condamn pentru cât de idiot a fost. Ei i s-a părut amuzant când i-am găsit din întâmplare pe brațul râului. S-a prăpădit de râs, nu altceva.

Fără să-i pese de sentimentele mele, când mi-am luat apartamentul s-a întors. Am acceptat-o aici. Mai bine la mine decât la *Grandmama*, m-am gândit. Și poate de data asta... poate, poate. Dar s-a tăvălit cu cine știe cine în patul meu și a adus droguri în casa mea. A furat de la mine și m-a părăsit din nou. De atunci nu mai vreau să știu nimic de ea. Nu mai vreau să știu nici măcar că există. Și totuși nu pot să pretind că nu există, Declan. Nimic din ce-aș face eu nu schimbă faptul că e mama mea.
— Și nimic din ce face ea nu poate schimba ceea ce ești tu. Ești mărturia vie a trudei prin care ai ajuns unde ai ajuns, Lena, și asta spre lauda ta și a oamenilor care te-au crescut. Te urăște pentru ceea ce ești.
Lena se uită fix la el.
— Mă urăște, șopti după o clipă. Nu am fost niciodată în stare să spun asta cuiva. De ce oare faptul că pot rosti un lucru atât de îngrozitor mă ajută atât mult?
— Nu îți voi spune că nu te mai poate răni, căci mai poate. Poate însă că de data asta nu va reuși să te rănească atât de profund și nici pentru atâta timp.
Gânditoare, ea își stinse țigara.
— Tot timpul te subestimez.
— Nu-i nimic, în felul acesta pot și eu să te surprind tot timpul. Ce zici de asta? Are și ea legătură cu Manet Hall.
— Ce vrei să spui?
— Nu pot explica, dar pur și simplu știu că așa stau lucrurile. Poate că i-a fost menit să vină tocmai acum și să se poarte astfel cu mine. Încă o verigă a lanțului. Cred că de data asta i s-a cam terminat șederea aici. Sun-o pe bunica ta, Lena. Nu o lăsa pe femeia asta să pună ziduri între voi.
— M-am gândit și eu la asta. Cred că am să o fac, Declan. Ridică paharul și îl puse jos din nou. Când gestul inutil îl făcu să ridice din sprâncene, îi mărturisi: Voiam să închei ceea ce este între noi.
— Ai fi putut să încerci.
— Pe bune. Cred că ne-ar fi mai bine amândurora dacă am face un pas în spate și am încerca să fim prieteni într-un fel sau altul.
— Putem fi prieteni. Copiii noștri trebuie să aibă părinți care să se placă unul pe celălalt.
Lena ridică mâinile exasperată.
— Trebuie să mă întorc la lucru.
— Bine. Dar ascultă, că veni vorba despre nunți, a apărut o mică modificare în planurile lui Remy și Effie. Facem totul la mine acasă.
Tânăra femeie își masă tâmplele, încercând să schimbe subiectul și să-și schimbe și starea de spirit la fel de ușor cum o făcuse el.
— În... încăperile pe jumătate terminate, cu scule și lemn peste tot și...
— Aceasta este o atitudine foarte negativă, deloc folositoare, mai ales că voiam să-ți cer o mână de ajutor. Te pricepi la văruit?
— Chiar salvezi pe toată lumea? oftă ea.
— Numai pe cine contează.

La un moment dat între plecarea lui Declan de la Hall și sosirea lui Effie, Lilibeth mai veni o dată. Era plină de cocaină și de blesteme. Nemernicul acela nu putuse să renunțe la câțiva dolari amărâți pentru mama femeii căreia i-o trăgea, așa ca avea să se servească singură.
Băgase de seamă cum era organizat parterul când el o condusese spre bucătărie. Intrând prin spate, se duse țintă până la biroul mare pe care îl ochise în bibliotecă.
Din experiență știa că oamenii cu bani aveau mereu ceva cash la îndemână. Mișcându-se repede, deschise sertarele, cotrobăi prin ele și pe urmă scoase un mic țipăt când găsi o grămăjoară de bancnote de cincizeci. Pe ăștia și-i îndesă în buzunar.
Se gândi că toate cărțile pe care el le pusese pe rafturi și cele aflate încă în cutii valorau probabil ceva. Dar erau grele și cu siguranță aveau să se dovedească dificil de vândut. Era posibil să mai aibă niște bani și poate și ceva bijuterii în dormitor.
Alergă în sus pe scările principale. Faptul că el se putea întoarce în orice moment adăuga o emoție și mai mare furtului.
Dintr-odată se trânti o ușă, ceea ce o făcu să se împiedice și să cadă în genunchi. Ei, era doar curentul, își spuse ea când își recăpătă suflul, dar inima îi bătea nebunește în gât. În casa aceea imensă era normal să vâjâie vântul. Chiar simți aer rece trecând pe deasupra ei când sări din nou în picioare.
Atinse mânerul unei uși și își trase imediat mâna. Metalul era foarte rece, și cu toate acestea frigea.
Nu conta. Ce mama dracului? Dormitorul lui era la capătul holului. Nu era atât de proastă pe cât credea lumea. Păi nu supraveghease casa în ultimele câteva zile? Nu îl văzuse ieșind pe terasă din camera din colțul îndepărtat?
Râzând foarte tare și lăsând sunetul acesta să reverbereze în jur, se repezi înainte și se strecură pe ușa deschisă. Smulse sertarul de sus al unei comode, bucurându-se nespus când dădu de vechea cutie sculptată dinăuntru.
Butoni de aur – sau cel puțin presupuse că erau din aur adevărat. Și unii de argint, cu o piatră albastră. Încă unii cu diamante, un ceas de aur. Și, într-o cutiuță mai mică, un inel cu… rubin, poate, cu un diamant și un rubin montate frumos în două inimioare întrepătrunse.
Puse cutia la loc și mai căută prin celelalte sertare până dădu de un alt teanc de bancnote.
„Ai plătit oricum, nu-i așa, ticălosule? Ai plătit exact cum trebuia.“
Vârî bancnotele în cutia cu bijuterii, pe care o strânse sub braț.
Rămase acolo fluierând de încântare, cu cocaina dansându-i prin vene, și se gândi dacă nu merita să și distrugă locul respectiv. Avea să fie o satisfacție în plus – i-ar fi plătit așa chiar cu vârf și îndesat. Însă nu era înțelept să o facă. Iar ea era o femeie înțeleaptă.

Avea nevoie de timp ca să valorifice bijuteriile și să-și cumpere niște droguri. Avea nevoie de timp ca să plece dracului din ținutul Dodge. Era mai bine să lase lucrurile așa cum erau.
Avea să iasă pe partea cealaltă, doar așa, în caz că băgăcioasa de maică-sa se uita cumva într-acolo.
Dar când ieși la loc în hol, se trezi holbându-se la scările ce duceau spre al doilea etaj.
Ce era acolo? se întrebă. Poate că era ceva bun, ceva demn de reținut, după care să se întoarcă altă dată. Ceva ce ar fi putut să o îmbogățească. Respirația i se răriseși pielea îi era rece ca gheața, dar nu putu să reziste tentației de a urca scările. Era singură în casă, nu-i așa? Singură, singurică, așa că se simțea într-un fel stăpână aici.
Era casa ei.
Înghițind în sec încontinuu ca să-și umezească gâtul uscat, porni pe trepte.
Voci? Cum ar fi putut să audă voci când nu era nimeni acolo? Dar încercau să o oprească, o îndemnau să se întoarcă. Era ceva rău, se întâmpla ceva îngrozitor. Era timpul să plece.
Pe de altă parte, i se părea că niște mâini uriașe o împingeau de la spate înainte, tot înainte, până când, cu degete tremurânde, puse mâna pe ușă.
Voia să o deschidă foarte încet – o idee numai, ca să poată arunca o privire. Dar la simpla ei atingere, ușa se dădu violent de perete.
Văzu bărbatul și femeia pe dușumea, auzi bebelușul plângând în pătuț.
Văzu ochii femeii – holbați și sticloși. Și morți.
Și bărbatul, cu părul auriu în lumina difuză, se întoarse să se uite la ea.
Lilibeth încercă să țipe, dar nu putu trage aer în piept. Când deschise gura, ceva o pătrunse. Pentru o clipă de groază pură se simți devenind altcineva. Apoi entitatea aceea ieși din ea, rece, îngrozitor de rea, furioasă.
O altă siluetă se formă în cameră. O femeie țeapănă, impunătoare, într-un halat lung de noapte.
„Julian!“
Simțind o teroare fără margini, Lilibeth se întoarse și o luă la fugă.

capitolul 17

În douăzeci și patru de ore, Declan descoperi că i se oferea mai mult ajutor decât avea nevoie. Se părea că toată lumea din Louisiana era invitată la nuntă și cu toții erau dispuși să participe la amenajarea conacului.
Avea zugravi, instalatori, tâmplari și oameni pentru curățenie. Deși, în toiul nebuniei, îi trecu prin cap că, dacă măcar jumătate dintre ei se adunau mai demult ca să renoveze casa, toată afacerea ar fi durat vreo douăzeci de minute, decise să-și țină părerea asta numai pentru el.
I se părea nepoliticos să o exprime cu voce tare.
Și aprecia strădaniile celorlalți, sincer. Își repeta acest lucru ori de câte ori simțea că anumite zone îi scăpau de sub control, devenind responsabilitatea altcuiva.
De-abia așteptase să închidă terasa de jos, din spate, după gustul lui, dar se alină cu ideea că în cazul unui uragan mai serios avea să se impună schimbarea paravanelor.
Intenționase să dea el cu șmirghel și apoi cu lac podelele sălii de bal; în cele din urmă, se îmbărbătase gândindu-se la toate celelalte podele din casă care îl așteptau.
Desigur, nu avea nimic împotrivă ca altcineva să se ocupe de vopsitul fațadei. Era o treabă grea, laborioasă și de mare precizie, iar eliminarea ei de pe lista cu priorități îi permise să se apuce de camera de toaletă de la parter, să agațe candelabrul de sticlă suflată pe care îl cumpărase pentru holul de la intrare, să termine planurile pentru vestibul și chestii dintr-astea. Și... Ei bine, la câte mai erau de făcut aveau să ajungă pentru toată lumea, reflectă el.
Pe deasupra, îi făcea plăcere să o vadă pe Effie agitându-se pe acolo în pauza de masă sau după serviciu. Chiar când o aducea și pe maică-sa cu ea. Doamna Renault era versiunea mai în vârstă, foarte țeapănă și elegantă a fiicei sale, cu ochi de vultur și vocea unui sergent de instrucție.
Remy avea dreptate, era destul de înspăimântătoare. Fără pic de jenă, Declan se ascundea de ea când era posibil.
În a doua zi a campaniei demarate în trombă, se duse înspre terasa din spate să verifice progresele făcute. Se simțea plin de energie, întrucât terminase de pus faianță și gresie în altă parte și era plin de praf de ceramică de la bucățile pe care le tăiase.
Nivelul zgomotului era uluitor. Glasuri, radiouri, diferite scule electrice. Oricât s-ar fi bucurat de prezența tuturor acelor entuziaști, ar fi dat o mie de dolari pentru cinci minute de singurătate și liniște în casa lui.
— Jim Ready? Vreau ca ferestrele alea să sclipească, mă auzi? Cum o să arate pozele de la nuntă dacă geamurile sunt murdare? Pune mâna și dă-ți silința, băiete!
Vocea ascuțită a doamnei Renault îl făcu pe Declan să se întoarcă brusc pe călcâie și să-și schimbe direcția. Aproape că o dărâmă pe Odette.

— Sărut mâinile, scuze. Sunteți bine? Nu v-am văzut. Tocmai voiam s-o șterg de aici.
— Ai casa plină.
— Da, chiar că e plină. Și dacă în Ziua Z locul ăsta n-o să fie pus la punct încât să o mulțumească pe Generăleasa Renault, vom fi împușcați cu toții. Îi luă brațul și, gândindu-se la propriul bine, o conduse în grabă spre bibliotecă. După ce închise ușa îi șopti: Pot veni să stau la dumneavoastră?
Ea zâmbi, însă zâmbetul nu i se reflectă și în privire.
— Ești un băiat extraordinar, Declan, că faci toate astea pentru prietenul tău.
— Acum nu fac prea multe, mă străduiesc doar să nu le stau în cale celor care muncesc.
— Și ai prefera ca toți oamenii ăștia să se ducă de unde au venit și să te lase singur ca să-ți poți amenaja casa după bunul plac.
— Ăă... da, mormăi el ridicând din umeri și trecându-și mâna murdară prin părul plin de praf. O să mai fie destule de făcut și după ce pleacă ei. Nu ne ocupăm deloc de etajul al doilea și nici de zona servitorilor, iar la etajul întâi definitivăm o singură încăpere. Spuneți-mi, ce s-a întâmplat, Miss Odette?
— Trebuie să-mi fac curaj.
Puse jos punga cu care venise, apoi se duse să se uite la cărțile lui. Mai erau o mulțime de cutii încă nedesfăcute, dar își putea da seama ce urma să fie acolo. Turnuri întregi de cuvinte, unele vechi și uzate, altele nou-nouțe. Adevărate comori.
— Ai viziune, spuse ea după un timp. Te gândești bine la ceea ce vrei și pe urmă îți pui planul în aplicare. E un talent pe care nu îl are prea multă lume.
— Unii ar spune că am idei puține și fixe.
— În nici un caz. Ai o mulțime de canale, o mulțime de drumuri în minte. Și faptul că te ocupi de fiecare pe rând până ajungi la capăt demonstrează un caracter foarte puternic. Țin foarte mult la tine, Declan.
— Și eu țin foarte mult la dumneavoastră. Aș vrea să stați jos, Miss Odette. Păreți obosită. „Și îngrijorată“, adăugă el în gând. Ce-ar fi să aduc ceva rece de băut?
— Nu, nu te deranja. Nu vreau să riști să te înhațe Sarah Jane Renault. Aia chiar că are idei puține și fixe, și nu pot spune că o învinovățesc pentru asta.
— Mi-a zis să mă tund până la sfârșitul săptămânii ca să nu arăt nici așa, lățos, nici proaspăt tuns la nuntă. Bosumflat, Declan își trecu mâna prin păr verificându-i lungimea, apoi zise: Va pune săpunuri scumpe, prosoape și așa mai departe în toate băile cu o zi înainte de nuntă. Dacă le ating cumva, o să-mi ia gâtul. Și trebuie să aduc mai multe plante verzi în casă. O casă nu poate respira fără plante verzi.
— Ei, e doar foarte emoționată, dragul meu. Effie e bebelușul ei. Fata ei cea mai mică. Odette strânse din buze, adunându-și tot curajul să continue: Declan, îmi e rușine să-ți spun ceea ce am de spus și nu mă voi supăra dacă

după ce termin îmi vei cere să plec și să nu mă mai întorc în casa ta niciodată.
Cuvintele îl alarmară aproape la fel de tare cât durerea din ochii ei.
— Nimic din ce mi-ați putea spune nu v-ar alunga din casa mea, Miss Odette. Cine v-a făcut rău?
— *Oh, mon Dieu,* dacă asta o să strice relația care văd că se înfiripă între tine și Lena mea, n-o să mi-o iert niciodată. Fiică-mea a furat de la tine, izbucni Odette. A venit în casa ta și a luat lucruri care îți aparțin. Cu inima grea, vârî mâna în pungă și scoase cutia lui sculptată. Asta era în camera ei. Am știut că e a ta chiar înainte să mă uit înăuntru și să văd un set de butoni cu inițialele tale. Nu știu dacă ai aici tot ce era înainte, dar asta e tot ce am găsit. Dacă lipsește ceva...
— Să vedem. Vreau să luați loc acum. Și vorbesc serios.
Ea dădu din cap și se lăsă greoi pe un scaun.
Stăpânindu-și furia, Declan puse cutia pe masă și o deschise. Se grăbi să se uite în cutiuța cu inelul, simțind cum mânia îi dispare în bună măsură când pietrele sclipiră spre el.
— Bine, rosti el expirând zgomotos. Lucrul cel mai important este încă aici.
Așa cum erau, din câte își putea da seama pe moment, cam toate celelalte, în afară de cele două mii de dolari în bancnote de douăzeci pe care le ținea prinse cu agrafa specială moștenită de la străbunicul lui.
— Totul e aici, declară în cele din urmă.
— Nu-mi spui adevărul, îl mustră Odette posomorâtă.
— Ei, lipsește doar ceva cash, asta e tot.
— Trebuie să știu exact cât, ca să-ți pot da banii înapoi.
— Credeți că aș lua bani de la dumneavoastră? Ceva din furia care-l măcina ieși la iveală nestăpânită, făcând-o pe Odette să se crispeze. Uitați-vă la fața mea. Credeți că aș lua bani de la dumneavoastră pentru asta, pentru orice de altfel?
Femeia mai vârstnică, simțind că buzele începeau să-i tremure, le apăsă ferm una de alta, formând o linie încăpățânată.
— Este responsabilitatea mea.
— Să fim serioși. Nu mă mai jigniți vreodată vorbindu-mi despre restituirea banilor.
În ciuda promisiunii pe care și-o făcuse să nu plângă în fața lui, Odette nu-și putu reține o lacrimă.
— Știu cum este Lilibeth. Și știu că nu va fi niciodată așa cum am sperat, mi-am dorit și m-am străduit să o fac din momentul în care am aflat că era în pântecul meu. Dar măcar mi-a dat-o pe Lena. Scoase o batistă din buzunar și își tamponă obrajii. Nu avea să mai plângă. Mă așteptam să fure de la mine înainte să o ia din loc din nou, dar nu m-am gândit că o să ia de la tine. Nici nu mi-a trecut prin cap, iartă-mă.
— Vreți să vă uitați din nou la fața mea ca să vedeți cât de mult consider că a fost vina dumneavoastră?

— Nu, nu consideri că e vina mea. O, te vreau așa de mult pentru Lena mea! Stau aici știind că fiica mea a furat de la tine și nu pot să mă gândesc decât că te vreau pentru copila mea iubită.
— Foarte bine, pentru că și eu o vreau pentru mine. Luă cutia cu inelul și se duse lângă scaunul ei ca să i-l arate. I-am cumpărat ăsta. Ar fi grozav dacă mi-ați pune o vorbă bună astfel încât să-l accepte.
Odette privi inelul și oftă.
— I se potrivește. Da, cu siguranță i se potrivește. Are inima bună, dar brăzdată de multe cicatrice. Este atât de puternică! Uneori îmi fac griji că e prea puternică și o să uite că în viață mai trebuie și să dai. Va trebui să-i vorbesc despre asta.
— Da.
— Iar tu va trebui să găsești o cale prin care să o împiedici să se îndepărteze de tine atunci când va afla. Pentru că asta va dori să facă.
— Nu vă faceți griji. Unde e Lilibeth?
— A plecat. Am găsit asta în camera ei de dimineață. În ultimele zile abia dacă am văzut-o. Când am intrat și am zărit cutia am ascuns-o ca să nu mai dea de ea. Pe urmă ne-am certat. Și-a făcut bagajele și a întins-o. O să se întoarcă, spuse Odette cu aceeași intonație resemnată pe care o mai auzise și la Lena. Peste un an sau doi. Și o vom lua din nou de la capăt.
— O să ne ocupăm de asta când se va întâmpla, zise el aplecându-se s-o sărute pe obraz. Vă iubesc. Îi luă mâna când ochii ei se umplură din nou de lacrimi și rosti: Indiferent dacă Lena este pregătită sau nu pentru asta, acum suntem o familie. Iar familiile rămân unite la bine și la greu.
— Când o să o cunosc pe mama ta o s-o îmbrățișez de o să-i pârâie oasele.
— Îi va face plăcere. Până una, alta, haideți să vedem ce se petrece pe-aici. Sper că mă puteți apăra de Generăleasa Renault.

Era momentul în care majoritatea muncitorilor își strângeau lucrurile să plece, iar Effie și mama ei îl conduseră în grădina din spate. Apăru și Lena din lateralul casei.
Obosit de replicile gen „Aha“ și „Oho“, „Sigur că da“, „Nici o problemă“ cu care făcea eforturi să stăvilească valul de întrebări ale celor două doamne Renault, primi ostilitatea din ochii Lenei cu o anume ușurare.
— Balustrada și zăbrelele vor fi îmbrăcate în tul și dantelă.
— Aha.
— Și o să avem coșuri, coșuri albe cu flori puse pe terasă, acolo.
— Sigur că da.
— Florarii vor trebui să-și înceapă munca foarte devreme în ziua nunții – tu să ai grijă să nu le stai în cale – și să aibă acces la toate punctele din casă pe care le-am însemnat în graficul ăsta.
— Nici o problemă. Lena! Se întinse și o apucă de mână asemenea unui om pe cale să se înece care se apucă de o frânghie. Vorbeam despre aranjamentele florale.

— Florile reprezintă decorul unei nunți, rosti ferm doamna Renault mai făcând niște însemnări pe clipboard-ul cu care mergea peste tot. Ce mai faci, Lena?
— Bine, doamnă Sarah Jane. E minunat, nu? A început numărătoarea inversă până la ziua cea mare. Effie, cred că ai înnebunit pe jumătate cu toate amănuntele de care te ocupi.
— Am trecut de mult de jumătate, acum mă îndrept spre nebunie pură.
— O să fie foarte frumos totul. Își păstra zâmbetul strălucitor și vocea veselă, chiar dacă în interior simțea o fierbințeală întunecată. Rododendronii aceia vor fi spectaculoși.
— Grădinile vor fi o priveliște minunată, fu de acord și doamna Renault, verificându-și iarăși lista. Păcat că nu a fost timp să facem o boltă, să lăsăm niște iederă cățărătoare să urce pe ea.
Se uită pe deasupra ochelarilor de citit la Declan cu o privire vag acuzatoare.
– Poate cei doi Frank au o idee. Ah, mă puteți scuza un minut? Trebuie să-i arăt ceva Lenei.
Evadă, trăgând-o după el spre treptele ce duceau la terasa de la etajul întâi. La nivelul inferior se mai aflau încă niște subordonați ai Generălesei Renault.
— Sunt ca furnicile, bolborosi el. Se târăsc și apar de pe sub lemne când nu ești atent.
— Despre ce vorbești?
— Oameni. Peste tot. Ai grijă la găleata aia. Cred că sala de bal e un loc sigur.
— Te simți puțin presat, nu, *cher?*
— Mă gândesc cum ar fi să-mi iau o vacanță frumoasă în Maui până ce se termină totul. Trebuie să recunosc, admir femeile.
— Chiar așa? Lena se uită la scări, prelate, mizeria rămasă de la lucrările de construcție – și la cele două femei ce-și croiau drum printre toate urmându-și neabătut visul de tul și dantelă. De ce?
— Poți să fii în culmea furiei și totuși să porți o conversație politicoasă despre rododendroni. Declan aruncă o privire prin ușile sălii de bal și oftă ușurat: Nu e nimeni. Oricum, bărbații reacționează altfel, când simt că sunt plini de aburi încearcă să răsufle cumva. Ei bine, ce părere ai?
Pereții erau roz-pal, podeaua aurie și sclipitoare.
— E imens.
— Va trebui să fie pentru evenimentul ăsta. Potrivit Generălesei, avem două sute cincizeci de invitați. Altminteri, putem folosi ușile interioare pentru a-l separa în două saloane. Nu ți se pare uimitor? zise el arătându-i ușile cu pricina și trecându-și admirativ degetul pe lemnul sculptat. Ce măiestrie! Au mai bine de o sută de ani. Nu-mi face plăcere să le ascund. Vezi cum modelul lor se potrivește perfect cu medalioanele de ghips de pe tavan? Tibald a făcut o treabă a naibii de bună cu restaurarea lor.

Lena venise plină de spume după discuția pe care o avusese cu bunică-sa, dar acum constată că mânia i se potolise pe măsură ce-l asculta vorbind cu atâta plăcere și mândrie.
— E dragoste adevărată, nu? Între tine și casa asta. Majoritatea bărbaților nu se uită nici la femei așa cum te uiți tu la ușile acelea.
— Eu mă uit și la tine în felul ăsta.
— În prezența ta, nimeni nu poate ține prea mult o supărare. Spune-mi de ce nu ești furios, Declan. Cum se face că nu ești furios că Lilibeth a furat de la tine?
— Ba sunt. Și dacă voi avea ocazia să o revăd, va afla și ea.
— Ar trebui să te duci la poliție.
— M-am gândit la asta. S-ar putea să-mi recuperez o parte din bani, dar ar pune-o într-o situație rușinoasă pe Miss Odette.
— Deja e rușinată.
— Știu. La ce mi-ar folosi să pun sare pe rană? Am primit înapoi lucrurile care contau.
Amărăciunea o cuprinse din nou, mai puternică, mai insuportabilă.
— A intrat în casa ta, ți-a umblat în lucruri. A furat de la tine.
Tonul ei îl făcu să ridice o sprânceană.
— Iar vrei să te umpli de spume?
— Fir-ar să fie. Fir-ar să fie, Declan, pur și simplu ți-a violat căminul. Nu e ca și cum ar fi luat ceva de la mine sau de la *Grandmama*. Cât a luat?
— Vreo două mii.
Maxilarele Lenei se încordară.
— Îți scriu un cec mâine.
— Știi foarte bine că o să-l rup. Las-o baltă, Lena. Am primit o lecție care nu m-a costat prea mult. Dacă vrei să trăiești la țară, și ai o casă plină de lucruri de valoare și bani cash, nu pleci așa fără să încui și să ai grijă să fie păzită.
— Ar fi spart un geam.
— Da. De asta o să-mi iau vreo doi câini. M-am gândit să mă duc la adăpostul de animale să văd ce găsesc, după nuntă. Vrei să vii cu mine?
Ea clătină din cap.
— Ai pierdut două mii de dolari – sunt convinsă că de fapt a fost mai mult – din cauza unei drogate hoațe, și reacția ta este să cumperi niște câini?
— M-am gândit să mă aleg cu ceva bun de pe urma asta. Ce zici? O să fie și câinii tăi.
— Termină, Declan.
— Nu cred. Cu un zâmbet satisfăcut, se apropie de ea. Hai să luăm două corcituri, doi cățeluși, Lena. O să putem exersa cu ei până apar copiii.
— Poți să-ți iei cățeluși, zise ea fără a-și putea înăbuși zâmbetul. Și să alergi după ei când o să-ți ude covoarele și o să-ți roadă pantofii.
— Poate Rufus o să-i învețe cum să se comporte. Porți cerceii mei, remarcă el strecurându-și brațele în jurul ei și mișcând-o ca într-un dans.
— Sunt cerceii mei acum.

— Te gândești la mine atunci când ți-i pui.
— Poate. Pe urmă mă gândesc ce bine îmi stă cu ei și uit complet de tine.
— Ei bine, atunci va trebui să caut alte căi să-ți reamintesc.
— Un colier. Își trecu ușor degetele în sus pe ceafa lui și apoi în păr. Niște brățări frumoase și strălucitoare, adăugă ea.
— Eu mă gândeam la un inel pentru un deget de la picior.
Lena râse și își lipi obrazul de al lui. Dansau de-a binelea un vals, iar în capul ei răsuna o melodie. Una pe care îl auzise pe el îngânând-o sau fluierând-o de nenumărate ori. Îl adulmecă, simțind mirosul de la sfârșitul unei zile lungi de muncă – transpirația, praful – și dedesubt, parfumul vag de săpun de la dușul pe care-l făcuse de dimineață. Pielea lui era aspră, căci nu se bărbierise.
„Dacă viața ar fi un basm, am putea rămâne mereu așa, se gândi. Mișcându-ne în pași de vals pe podeaua satinată, în timp ce soarele alunecă spre apus, florile ne inundă cu parfumul lor, iar luminile de la sutele de mici cristale sclipesc ici, colo, revărsându-se în cascadă peste noi.“
— Ceea ce simt pentru tine… nu am mai simțit niciodată pentru nimeni și nici nu am vrut să mai simt. Nu știu ce să fac cu toate sentimentele astea.
— Dă-mi-le mie, o rugă Declan, plimbându-și buzele prin părul ei. O să am multă grijă de ele.
Ea nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Nici nu intenționase să o facă. Dădu să se desprindă, însă el o trase mai aproape. Atât de aproape, atât de strâns, că aproape nici nu mai putu să respire.
I se învârtea capul și muzica îi răsuna din ce în ce mai tare în urechi. Parfumul crinilor deveni și mai intens, amețind-o cu totul.
— Auzi și tu? Mâinile lui tremurau când o apucară de brațe. Viori.
— Nu pot să… Se străduia să se concentreze asupra vocii lui, care-i părea tot mai îndepărtată. Mi se învârte capul, spuse oftând.
— Să stăm jos, îi propuse el, așezând-o cu blândețe pe podea. Ai auzit-o și tu. Muzica. Ai simțit-o și tu.
— Stai puțin. Trebuia să-și recapete rațiunea. Camera era goală, doar ei erau acolo. Nu exista nici o muzică, nici o strălucire a cristalurilor, nici o vază uriașă plină cu crini mari și albi. Și totuși auzise, văzuse, mirosise. Nu știam că halucinațiile sunt molipsitoare.
— Nu sunt halucinații. Sunt amintiri. Nu știu cum se face, dar sunt amintiri. Ar fi dansat și ei aici, Lucian și Abigail, așa cum am dansat noi. Și s-ar fi iubit așa cum ne iubim noi. Când ea clătină din cap, Declan izbucni: Bine, la dracu’, el ar fi iubit-o așa cum te iubesc eu pe tine. Și există ceva care le-a supraviețuit. Poate ceva ce trebuie terminat sau doar înțeles. Noi suntem aici, Lena.
— Da, suntem aici. Iar eu nu trăiesc viața altcuiva.
— Nu e vorba despre asta.
— Eu așa am avut impresia. Și dacă trăiești viața altcuiva s-ar putea să însemne că va trebui să mori așa cum a murit altcineva. El s-a înecat în helești eul de acolo și ea… ea a fost…

— Ea a murit în casa asta.
Lena trase adânc aer în piept.
— Depinde a cui poveste o crezi.
— Știu că așa a fost. Sus, în camera copilului. Ceva s-a petrecut acolo, iar el nu a aflat niciodată. Și a jelit până la moarte și a murit din cauza asta. Trebuie să descopăr adevărul în locul lui. Și pentru mine. Și am nevoie de ajutorul tău.
— Ce pot face?
— Să vii cu mine în camera copilului. Acum suntem mai apropiați. Poate că de data asta o să-ți amintești.
— Declan, rosti ea luându-i fața în mâini. Nu am ce să-mi amintesc.
— Agăți sticle pentru spirite în copacii mei, dar acum negi orice posibilitate de reîncarnare, reîncarnare pe care tu însăți ai adus-o în discuție.
— Nu asta fac. Nu am ce să-mi amintesc pentru că nu eu sunt Abigail. Tu ești.
Ar fi putut la fel de bine să-și fi pus niște mănuși de box și să-l lovească în plex. Efectul cuvintelor ei îl lăsă cu gura căscată.
— Nu se poate. Așa ceva e imposibil.
— De ce nu?
— Pentru că... Derutat, stânjenit, se ridică în picioare. Adică vrei să spui că eu am fost fată?
— Nu înțeleg de ce ești atât de șocat de asta. Mulți dintre noi ne descurcăm foarte bine chiar dacă suntem fete.
— Eu nu. Nu sunt. Nu am fost.
— E varianta care are cel mai mult sens, dacă se poate spune că ceva din toate astea are sens.
— Nu are sens. Nici un sens. În nici un caz.
— Tu ești cel care tot aude copilul plângând. Nu-l mai văzuse niciodată atât de bulversat, se gândi Lena, după care explică: Mamele aud înaintea oricui altcuiva. Și ești atras spre camera aia de sus, așa cum ar fi o mamă atrasă spre copilul ei. Chiar dacă încăperea aia te sperie, tot timpul te întorci acolo. Mi-ai spus cum ai hoinărit prin aripa servitorilor, cât de ușor ți-a fost să te miști pe acolo, să știi pe unde să o iei. Ea ar fi știut cu siguranță, dar de ce ar fi știut și Lucian?
— Era casa lui.
Își aminti însă cum își imaginase că se uită pe geam, își imaginase văzându-i pe cei doi bărbați călărind spre casă. De ce și-ar fi imaginat că-l vede pe Lucian călare în drum spre casă, dacă ar fi fost el însuși Lucian?
— Au mai fost niște lucruri ciudate, urmă Lena. Și fiecare are o explicație. În ziua aceea când am venit încoace și te-am văzut mergând spre helești eu. Ca în transă. Pășeai ciudat. Nu mi-am putut da seama de ce m-a izbit ceva în modul în care mergeai. Dar acum știu. Mergeai așa cum merge o femeie însărcinată în multe luni. Legănându-te ușor. Te țineai cu o mână de șale. Și făceai pași mici, cu grijă.
Declan icni, pradă unei senzații foarte aproape de teroare.

— Acum spui că nu numai că eram fată, ci că eram o fată însărcinată?
— O, pentru numele lui Dumnezeu, *cher,* unii oameni cred că te poți întoarce pe pământ și ca pudel. Ce e atât de rău la o femeie însărcinată?
— Faptul că femeile însărcinate intră în travaliu la un moment dat și trebuie să împingă din răsputeri ca să scoată un bebeluș de câteva kilograme printr-un spațiu foarte limitat.
Groaza de pe fața lui era acum comică. Mai destinsă, Lena își dezvoltă în continuare teoria:
— Nu cred că va trebui să repeți performanța și în viața de acum. Te-ai gândit că dacă încerci să rezolvi puzzle-ul din perspectiva asta nouă s-ar putea să găsești răspunsul pe care îl cauți?
Declan se trezi că-i venea să se frece în zona genitală ca să se asigure că totul era la locul lui. Poate că reușea să scoată și un râgâit serios, bărbătesc.
— Îmi place mai mult de partea cealaltă a baricadei.
— Fii deschis la minte, *cher.* Trebuie să mă duc la muncă.
— Stai puțin, stai puțin! Vrei să spui că arunci bomba asta asupra mea și pe urmă pleci fluierând?
— Trebuie să-mi câștig traiul, nu?
— Întoarce-te după ce închizi. Rămâi peste noapte.
— Trebuie să mai stau la *Grandmama* o vreme, până își mai vine în fire.
— În regulă. Când ajunseră la parter, trase aer în piept și spuse: Lasă-mă să încerc asta. Răsucind-o, își lipi gura înfometat de gura ei. Pe urmă o sărută din ce în ce mai adânc și mai visător. Nu ai prins nici un fel de vibrație lesbiană din partea mea, nu? întrebă el când se trase înapoi.
— Hmm. Lena își atinse buza de sus cu limba, prefăcându-se că reflecta. Nu. Pot depune mărturie că de data asta ești bărbat în toată puterea cuvântului. Acum, gata. Ai destule de făcut în următoarele zile ca să-ți țină mintea ocupată. Toată afacerea a așteptat de o sută de ani, mai poate aștepta până după nunta lui Remy.
— Vino înapoi și rămâi aici când Miss Odette se va simți mai bine.
— În regulă.
— Te iubesc, Lena.
— Mi-e teamă că da, șopti ea, apoi ieși.

Lena plecă de la bar cât putu de repede, dar tot trecuse de unu noaptea când parcă în fața casei de pe brațul râului. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar fluturii de noapte seduși de ea se roteau în jurul ei până-și ardeau aripile.
Rămase puțin acolo, ascultând muzica pe care o interpretau broaștele și păsările de noapte și șoaptele obraznice ale brizei ușoare.
Acesta era locul copilăriei ei. Poate locul ei de suflet. Deși își făcuse o viață nouă în oraș, aici venea când o copleșea fericirea sau disperarea. Aici venea să-și pună în ordine gândurile și să se lase pradă reveriei.

Își îngăduise odinioară să viseze – acele visuri înnăscute în inima oricărei femei, despre dragoste și despre un bărbat chipeș care să o iubească, despre un cămin și copii și dimineți de duminică. Când se oprise oare?
În după-amiaza aceea toridă de vară, recunoscu ea. În ziua aceea fierbinte și sufocantă când îl văzuse pe băiatul pe care îl iubea din toată inima, cu toată prostia tinereții, acuplându-se ca un animal cu propria ei mamă pe o pătură zdrențuită lângă mlaștină.
Mlaștina care era a ei, băiatul care era al ei. Mama care era a ei.
Asta îi tăiase viața în două, împărțind-o în ceea ce fusese înainte, când mai existau încă speranță și visuri inocente și credință, și ceea ce venise după, când totul fusese numai ambiție și hotărâre și voința de oțel de a-și respecta promisiunea că nu mai avea să creadă niciodată.
Băiatul nu conta, știa asta. Abia își mai amintea fața lui. Mama ei nu conta, nu în esența lucrurilor. Dar momentul conta.
Fără el, cine știe în ce direcție ar fi apucat-o viața ei? Desigur, ea și băiatul acela și-ar fi despărțit drumurile în scurt timp. Dar poate că ar fi fost ceva mai frumos, ceva care i-ar fi lăsat amintirile dulci ale primei iubiri.
Imaginea aceea clară și crudă a sexului și trădării o călise. Înțelesese atunci într-o clipă ceea ce i-ar fi luat altfel ani întregi să învețe. Bărbații veneau și plecau. Să te bucuri de ei era foarte bine; să te îndrăgostești de ei era sinucidere curată.
Sinucidere? Clătină din cap în timp ce cobora din mașină. Termenul era fără îndoială exagerat. Nu se moare dintr-o inimă frântă.
El murise din cauza asta.
Aproape că auzi o voce spunând asta în mintea ei. Nu rana de cuțit, nu helesteul îl ucisese pe Lucian Manet, ci o inimă frântă.
Intră în casă și imediat văzu lumina ce venea din camera lui Odette. Auzi bătaia rapidă a cozii lui Rufus pe scândurile dușumelei.
Păși cu băgare de seamă în cadrul ușii. Odette stătea în capul oaselor în pat, cu o carte deschisă în poală și cu câinele cel credincios pe podea.
— Ce faci trează atât de târziu?
— Îmi aștept fetița. Mă gândem că o să vii mai târziu, abia peste o oră sau chiar mai mult.
— N-a fost prea aglomerat, așa că s-au putut lipsi de mine.
Odette bătu cu palma pe marginea patului, ca o invitație.
— Ai plecat devreme deoarece îți făceai griji pentru mine. Nu ar fi trebuit.
— Obișnuiai să-mi spui că e treaba ta să-ți faci griji, șopti Lena punându-și capul pe brațul bunicii sale. Acum e și treaba mea. Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.
— O, iubita mea, cred că asta este principala ei treabă. Și Dumnezeu știe că se pricepe la asta. Mângâind-o pe păr, Odette murmură: Dar te am pe tine. O am pe Lena mea.
— Mă gândeam cum a fost pentru tine și *Grandpapa* să creșteți un bebeluș după ce deja îl crescuserăți pe al vostru.
— Nu ai fost altceva decât o mare binecuvântare pentru amândoi.

— M-a făcut să mă gândesc la felul cum soții Manet au adus-o pe bunica ta aici când avea doar câteva luni. Ți-o amintești destul de bine, nu?
— Mi-o amintesc foarte bine. Semeni cu ea. Ai văzut fotografiile alea vechi, așa că știi asta.
— Spunea vreodată că Hall ar fi trebuit să fie al ei?
— Nu am auzit-o niciodată spunând așa ceva. A fost o femeie fericită, Lena. Poate mai fericită aici decât ar fi fost la Hall, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Se pricepea foarte bine la copt aluaturi și mi-a transmis talentul ăsta și mie. Și spunea povești frumoase. Uneori, când mergeam pe la ea, pur și simplu inventa povești și le spunea ca și când ar fi fost reale. Cred că ar fi putut fi scriitoare dacă ar fi vrut.
— Probabil se gândea la părinții ei și la familia Manet. Indiferent cât de fericită era aici, nu avea cum să nu se gândească la ei.
— Da, probabil că da. Ducea flori la mormântul tatălui ei. În fiecare an de ziua ei.
— Chiar? N-ai pomenit niciodată despre asta.
— Spunea că îi datorează viața – a ei și a copiilor ei și a nepoților ei. Punea flori chiar și pe mormintele lui Josephine și Henri Manet. Deși nu se oprea niciodată acolo ca să spună o rugăciune. Și mai făcea un lucru de ziua ei, în fiecare an, până când a murit. Aduna flori și le arunca în râu. Și acolo rostea o rugăciune.
— Pentru mama ei?
— Nu mi-a spus niciodată asta, dar așa cred.
— Și crezi că acolo este Abigail? În râu?
— Unii așa zic.
Lena își înălță capul.
— Nu i-am întrebat pe unii. Te întreb pe tine.
— Ceea ce știu este că uneori merg pe mal și mă cuprinde o tristețe îngrozitoare. Și cred că uneori sufletele vechi își caută o viață nouă. Și caută și caută până ce reușesc. Tu ce cauți?
Lena își plecă iar fruntea și închise ochii.
— Am crezut că am găsit ceea ce căutam. Acum nu mai sunt așa de sigură. Mă iubește, *Grandmama*.
— Știu că te iubește.
— Și dacă îl iubesc și eu, totul se va schimba.
Odette zâmbi și se aplecă să stingă lumina.
— Sigur că se va schimba, murmură ea, continuând să mângâie părul nepoatei sale. Sigur că se va schimba.

capitolul 18

În calitate de gazdă la petrecerea burlacilor dată în cinstea lui Remy, Declan se simți obligat să stea până la sfârșitul fulminant. Care sfârșit fulminant se întâmplă într-un local sordid, o speluncă din Cartierul Francez unde băutura era așa de tare că făcea găuri în ce mai rămăsese din stomacurile bărbaților, iar striperele erau dureros de trecute de prima tinerețe.
Nimănui nu părea să-i pese de asta.
Din spirit de camaraderie, Declan băgă ultimul dolar în jartiera uzată de pe o coapsă cu vergeturi și îl săltă în picioare pe un Remy cu ochii sticloși.
— Hai să mergem.
— Ce? Cum? E dimineață?
— Aproape.
În timp ce se împleticeau să iasă, braț la braț mai mult de nevoie decât neapărat din prietenie, Remy se uită în jur. Capul îi zvâcnea ca o păpușă aflată la capătul unui arc.
— Unde e toată lumea?
— Leșinați, la pușcărie, morți în drum.
— Aha. Ce fătălăi. Zâmbetul caracteristic i se lățì pe toată fața. Tu ș... și cu mine, Dec, suntem cei mai tari.
— Dimineață o să iau antibiotice ca să-mi treacă. Declan se împiedică și trebui să-și înfășoare ambele brațe în jurul lui Remy ca să nu cadă cu fața în jos. Prea mare gravitația. Cu siguranță gravitația e prea mare aici.
— Hai să mai găsim o femeie goală.
— Cred că le-am găsit deja pe toate. E timpul să mergem acasă, prietene, frate.
— Mă însor peste trei zile. Remy ridică patru degete ca să-și ilustreze spusele, proclamând: Gata cu prostiile. Trebuie să scoatem pe cineva pe cauțiune? se interesă el.
— Dă-i dracului.
— Absolut. Unde e fata mea? Effie!
Urlă numele și ecoul reverberă făcându-l pe Declan să strige la rândul lui:
— Stella! Copleșit de finețea glumei, se așează brusc într-o băltoacă. Dă-o dracului, Remy. Hai să dormim aici.
— Trebe’ să o găsesc pe iubita mea, trebe’ să fac dragoste cu iubita mea, cu iubita mea Effie.
— N-ai putea să ți-o scoli acum nici cu o pompă hidraulică.
— Pe pariu?
Remy se chinui să-și găsească fermoarul, însă Declan mai avu din fericire suficienți neuroni rămași ca să se ridice anevoie pentru a-l opri.
— Lasă ăla până nu te rănești. Sau ne arestează ăștia pentru expunere indecentă.
— Nu-i nimic. Suntem avocați.
— Poate tu. Taxiuri. Trebuie să găsim taxiuri.

— Un taxi până la Effie. Unde e mireasa mea cea rușinoasă?
— Acasă la ea, în pat, așa cum sunt toate femeile cumsecade la... Ridică încheietura lui Remy și miji ochii ca să distingă cifrele de pe cadran. La nu știu cât dimineața, conchise el. Lena, și ea e în pat. Crede că eu sunt femeie.
— Înseamnă că nu i-o tragi ca lumea.
— Nu, nemernicule. Și amintește-mi mai târziu să te pocnesc pentru asta. Crede că eu sunt Abigail.
— Nu i-ai încercat cumva chiloții sau altceva ciudat de genul acesta, nu, fiule?
— Cel mai mult îmi plac bikinii de dantelă neagră cu trandafirași. Îmi fac șoldurile să pară mai înguste.
— Sunt aproape sigur că glumești. Așteaptă. Remy se opri și se aplecă ținându-se cu mâinile de genunchi, apoi își reluă postura verticală. Alarmă falsă, anunță el. Nu o să vărs.
— Fii atent! Un taxi! Declan făcu semne disperate când văzu mașina trecând prin apropiere. Domnul fie lăudat. Tu primul, spuse el.
Își împinse amicul înăuntru, după care se aruncă la rândul lui pe banchetă.
— Unde locuiesc? întrebă Remy. Obișnuiam să știu, dar am uitat. Pot să o sun pe Effie să o întreb?
Din fericire, Declan își aduse aminte. Când Remy adormi instantaneu pe umărul lui, se strădui să rămână conștient până ce-și îndeplinea și ultima îndatorire, adică aceea de a-și duce prietenul teafăr acasă.
La sosire îi dădu un cot, ceea ce-l făcu pe Remy să sară drept în sus ca o săgeată dintr-un arc.
— Ce? Unde? La dracu', porcule, am ajuns acasă. Ce zici de asta?
— De aici te descurci? îl întrebă Declan.
— Pot să țin băutura înăuntru. Toți cei douăj' de litri. Remy îi prinse fața lui Declan cu o mână și îl sărută apăsat pe gură. Te iubesc, *cher.* Dar dacă ai fi fost Abigail, ți-aș fi băgat și limba.
— Bleah, fu singurul răspuns pe care reuși Declan să-l producă.
— Ești cel mai bun nemernic de prieten pe care l-am avut vreodată și asta a fost cea mai bună nemernică de petrecere a burlacilor din istoria petrecerilor burlacilor. Acu' o să urc să vărs și pe urmă o să mor, bine? îngăimă Remy de pe trotuar.
— Așa să faci. Așteaptă până ajunge înăuntru, îi spuse Declan șoferului. Îl urmări cum se îndreptă spre ușă clătinându-se îndoit de la mijloc și, când îl văzu intrând, oftă ușurat: OK, restul este treaba lui. Știi unde este vechiul conac Manet Hall?
Șoferul îl măsură prin oglinda retrovizoare.
— Cred că da.
— Acolo locuiesc. Du-mă acasă, bine?
— E cale lungă până acolo, și e afară din oraș. Taximetristul se întoarse și-l măsură bănuitor. Ai destui bani să plătești cursa?
— Am destui bani. Am o grămadă de bani. Declan pipăi prin buzunare și scoase o mulțime de bancnote pe care le azvârli prin mașină. Sunt plin.

— Mie-mi spui! Clătinând din cap, șoferul demară. Cred că a fost o petrecere pe cinste.
— Mie-mi spui, mormăi Declan, după care se lăsă să cadă pe bancheta din spate.
Când își veni în fire simți clar cum o orchestră dixieland completă îi bubuia în urechi. Toată plaja din Waikiki ajunsese cine știe cum în gura lui, iar pe limbă îi crescuse o haină de blană.
Un sadic izbea cu ciocanul înfigându-i niște ținte în umăr.
— Sfântă Fecioară Maria, Maica Domnului, roagă-te pentru noi, păcătoșii.
— Nu are rost să începi cu chestii dintr-astea acum. Întoarce-te încet, *cher.* Nu deschide încă ochii.
— Mor aici. Cheamă un preot.
— Haide, haide, are Lena grijă de tine. Cu tandrețe și amuzându-se copios, îl răsuci și îi ridică ușor capul. Înghite asta.
El gâlgâi, se înecă, simți ceva oribil pe blana de pe limbă, prin nisip și pe urmă în jos pe gât. Încercă să se apere, să-și împingă paharul la o parte de la buze și deschise ochii.
Avea să se ducă în mormânt negând că sunetul care îi ieșise de pe buze semăna în vreun fel cu un țipăt de fetiță.
Lena scoase un plescăit dezaprobator.
— Ți-am spus să nu deschizi ochii.
— Ce ochi? Ce ochi? Au ars, a mai rămas doar cenușa.
— Bea și restul.
— Pleacă de aici, pleacă foarte departe și ia și otrava aia cu tine.
— Nu așa se vorbește cu sufletul milostiv care te îngrijește pe patul de moarte.
El se lăsă să cadă la loc și își trase o pernă pe față.
— De unde ai știut că sunt pe moarte?
— M-a sunat Effie.
— Când e înmormântarea lui Remy?
— Din fericire, se însoară cu o femeie cu un grad mare de toleranță, foarte înțelegătoare și cu mult umor. În câte baruri cu femei goale ați fost azi-noapte?
— În toate. Toate femeile goale din ținut.
— Bănuiesc că asta explică de ce ai sfârcul ăla fals pe obraz.
— Ba nu am. Dar când bâjbâi pe sub pernă, simți ciucurașul. O, Doamne. Ai milă de mine și ucide-mă acum.
— Foarte bine, dragul meu.
Apăsă perna suficient de tare ca să-l facă să-și arunce mâinile în aer și să se ridice. Era roșu la față ca racul, iar în ochii injectați persista o urmă de confuzie.
— Nu a fost deloc amuzant.
— Trebuia să vezi lucrurile din perspectiva mea.

Lena izbucni în râs. El purta încă hainele de la petrecere; cămașa mototolită și pătată de băutură îi ieșea pe jumătate afară din blugi, iar din buzunarul de la piept ieșea un alt sfârc de silicon. Acesta era roz cu argintiu.
— O să te simți mai bine imediat – nu chiar bine, dar mai bine, îi spuse când reuși să-și potolească hohotele. O să faci un duș, o să mănânci și altceva pe lângă poțiunea aia pe care ți-am turnat-o eu pe gât și vei începe să-ți simți extremitățile peste două, poate trei ore.
Cineva îi răsese barba de pe limbă, descoperi el. Nu era sigur că asta era de bine.
— Ce a fost în chestia aia pe care mi-ai dat-o?
— Nu vrei să știi, dar am mai băgat acolo și vreo patru aspirine, așa că să nu mai iei nici una un timp. O să-ți fac o omletă ușoară și niște pâine prăjită.
— De ce?
— Pentru că arăți atât de demn de milă. Dădu să-l sărute, dar se trase brusc înapoi, fluturându-și mâna oripilată. Iisuse Hristoase, fă ceva cu mirosul ăla din gură, *cher,* înainte să ucizi pe cineva cu respirația.
— Pe tine cine te-a întrebat ceva?
— Și fă un duș lung. Miroși ca pardoseala dintr-o baie publică. Ridicându-se, Lena întrebă mirată: Cum se face că nu e nimeni la muncă?
— Anticipând mahmureala asta, i-am anunțat că dacă apare cineva pe aici înainte de ora trei după-amiază va fi executat fără a mai fi judecat.
— Se pare că mai ai câteva ore până atunci, zise ea uitându-se la ceas.
— Dacă trebuie să mă dau jos din patul ăsta mă duc să caut o pușcă. O să-mi pară rău să te ucid, dar o voi face.
— Sunt în bucătărie. Ridicând dintr-o sprânceană, îl tachină: Ia-ți și pușca aia, *cher,* și o să vedem dacă mai știi să o folosești.
— Ăsta e un eufemism? strigă el.
Imediat regretă că ridicase vocea. Ținându-se de cap ca să nu-l miște, se târî încet jos din pat.
Ea chicoti tot drumul până la parter. Și râse și mai tare când auzi trântindu-se o ușă.
„Precis îi pare rău că a făcut asta“, își zise. Se opri și privi înapoi când auzi alte două uși trântindu-se.
Ah, bine... probabil că el nu putea speria fantomele cu o pușcă.
— Poți face câtă zarvă vrei, spuse ea reluându-și drumul spre bucătărie. Pe mine nu mă sperii deloc.
Ușile bibliotecii se cutremurară când trecu pe lângă ele. Nu le băgă în seamă. Dacă un bărbat morocănos și urât mirositor nu o făcuse să o ia la goană, o fantomă prost dispusă nu avea nici o șansă.
Era atât de drăguț, se gândi ea în timp ce căuta cafeaua boabe. Atât de palid și de masculin și de supărat. Și cu sfârcul ăla de silicon lipit pe obraz.
Bărbații își pierdeau jumătate din IQ când vedeau o femeie goală. Pune la un loc un grup de bărbați cu niște femei dispuse să se dezbrace pe muzică și vor ajunge să aibă la fel de multă rațiune ca un buchet de broccoli.

Măcină boabele și puse cafeaua la fiert. Amesteca ouăle într-un bol când îi trecu prin cap că era pentru prima oară în viața ei când făcea micul dejun pentru un bărbat cu care nu se culcase în noaptea de dinainte.
Oare asta nu era o chestie ciudată?
Chiar și mai ciudat era că îngâna o melodie în bucătăria unui bărbat posac, urât mirositor, mahmur, care se răstise la ea. „Nu-ți stă deloc în fire, Lena. Ce se petrece aici?“
Fusese atât de intrigată de amuzamentul cu care Effie tratase starea lui Remy. Și iat-o și pe ea, simțind exact același lucru față de Declan.
Aruncă o privire pe geam, la grădina ce fusese sălbatică și abandonată cu doar câteva luni mai înainte. Acum era plină de boboci și de flori, cu plante noi și lăstari tineri îndreptându-se viguroși spre cer.
O făcuse până la urmă. Îl lăsase să se strecoare în sufletul ei, printre și dincolo de toate lacătele și zăvoarele.
Era îndrăgostită de el. Și, of, Doamne, nu voia să fie – la fel de mult de dragul lui, cât și de dragul ei.
Declan suflase praful de pe visurile acelea de tinerețe pe care ea le ascunsese cu atâta severitate. Cele colorate cu dragoste și speranță și încredere. Erau atât de strălucitoare acum, că le vedea clar în fața ochilor. Atât de clar, încât o orbeau.
Și o îngrozeau.
Căsătorie. Declan voia s-o ia de nevastă; în opinia ei, un om nu trebuia să facă promisiuni dacă nu era capabil să și le respecte.
Oare ea era capabilă?
— Cred că mi-aș dori să fiu, murmură abia auzit. Cred că mi-aș dori să pot de dragul lui.
În timp ce rostea aceste cuvinte, ușa unui dulap suspendat se deschise brusc. O cană mare, albastră, de ceramică groasă zbură dinăuntru și se făcu praf la picioarele ei.
Sări înapoi, cu inima bătându-i nebunește în piept, în timp ce cioburile îi măturau picioarele. Mohorâtă, se uită lung la firișoarele de sânge ce începură să se prelingă din micile înțepături.
— Se pare că deja o fac. Tu nu vrei asta, nu-i așa? Cu bolul în mână, se roti pe călcâie și continuă: Ai prefera orice, dar să nu ne vezi pe noi împreună. O să vedem cine va avea sorți de izbândă. Vom vedea. Luă un ciob de pe jos și își frecă degetul de el. Când îi dădu sângele, ridică degetul și lăsă sângele să-i picure pe jos. Eu nu sunt slabă așa cum a fost el. Dacă accept dragostea cuiva, atunci promit și eu dragoste la rândul meu. Și îmi țin promisiunea.
Sunetul puternic ce se auzi o făcu să sară în sus speriată. Era melodia lui Declan. Primele note, care sunau ca un clopot. Teama și uluirea o sugrumară, aproape făcând-o să scape bolul din mână.
— La dracu’, răspunde la ușă, te rog! Vocea lui se auzi tunând de sus, plină de enervare și frustrare. Pe urmă, ucide-l pe nenorocitul care sună în halul ăla la soneria aia tâmpită.

Sonerie? Își trecu mâna liberă prin păr. Pusese o sonerie care intona melodia *După bal*. Nu era un gest absolut tipic pentru el?
— Dacă mai țipi la mine, strigă ea în timp ce se grăbea spre ușă, o să pățești ceva mult mai nasol decât mahmureala care te chinuie acum.
— Dacă plecai și mă lăsai să mor în liniște aici nu aș fi nevoit să țip.
— În două secunde vin sus să-ți frâng gâtul. Și după ce-ți frâng gâtul o să-ți și trag niște șuturi.
Deschise ușa larg tocmai când rostea ultima amenințare și se trezi față în față cu o pereche pusă la patru ace. Îi luă exact o fracțiune de secundă să se liniștească și să-și dea seama că de pe fața femeii se holbau curioși la ea exact ochii lui Declan.
— Sunt Colleen Fitzgerald. Femeia îngrijită, blondă și frumoasă îi întinse o mână fină. Dumneata cine ești? Dacă fiul meu este cel căruia ai de gând să-i tragi niște șuturi, aș vrea să știu măcar cum te cheamă.
— Mamă? Cu apa picurând pe el de la duș, îmbrăcat cu nimic altceva decât niște chiloți trași pe el în grabă, Declan ieși în grabă din cameră și alergă spre capul scărilor. Bună! Mamă, tată! În ciuda efectelor mahmurelii ce făceau în continuare ravagii în trupul lui, se năpusti pe trepte, îi îmbrățișă dintr-o mișcare pe amândoi și îi strânse la piept. Credeam că veniți mâine.
— Ne-am schimbat planurile. Acum te-ai sculat? întrebă Colleen. E trecut de ora unu.
— A fost petrecerea burlacilor azi-noapte. Băuturi tari, femei ușoare.
— Chiar? făcu doamna Fitzgerald, măsurând-o pe Lena din ochi.
— O, nu, nu ea. Ea a venit să joace rolul de infirmieră. Colleen și Patrick Fitzgerald, Angelina Simone.
— Mă bucur să te cunosc. Patrick, înalt, subțire, cu părul castaniu înspicat pe la tâmple, îi zâmbi Lenei larg și din inimă. Ochii săi albaștri erau strălucitori și îndrăzneți când îi întinse mâna, dar se îngustară preocupați când văzu rana pe care o avea ea la degetul mare. Te-ai tăiat!
— E doar un fleac.
— Ce-ai făcut? Îți curge sânge. Dumnezeule, Lena.
Panicat, Declan o apucă de încheietura mâinii și aproape că o luă pe sus ca să ajungă din doi pași la bucătărie.
— E doar o zgârietură. Termină, Declan. Părinții tăi. Mă faci să mă simt prost, îi șuieră ea.
— Taci din gură. Stai să văd cât de adâncă e.
Din pragul ușii, Patrick se întoarse spre soția sa.
— Deci ea e aleasa?
— Cu siguranță el așa crede. Strângând din buze, Colleen intră în hol. O să vedem ce înseamnă până la urmă toate astea.
— Arată de nu se poate.
— Am și eu ochi, Patrick.
Și îi folosi ca să absoarbă dintr-o privire casa în timp ce îl urmau pe Declan. Era mai mult, mult mai mult decât se aștepta ea. Nu că ar fi avut îndoieli cu privire la gusturile fiului ei, dar fusese lăsată să creadă că Manet Hall era

într-o stare foarte proastă, poate chiar imposibil de reparat. Ceea ce vedea acum erau niște încăperi elegante, cu detalii fermecătoare.
Iar în bucătărie îl văzu pe fiu-său, aplecat deasupra mâinii unei femei foarte furioase și foarte frumoase care părea perfect capabilă să-și pună în aplicare amenințarea de mai devreme.
— Te rog să mă scuzi. Lena îi dădu un cot lui Declan să se dea la o parte și le zâmbi rece părinților lui. Am scăpat o cană, nimic grav. Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.
Declan se apucă să răscolească prin toate dulapurile.
— Ai nevoie de niște antiseptic și de un pansament.
— Of, nu te mai agita atâta. Ai zice că mi-am tăiat mâna de tot. Și dacă nu ai grijă, o să calci pe cioburile alea și o s-o pățești mai urât decât mine. Îmi pare rău că v-am întâmpinat în felul ăsta cam abrupt, li se adresă ea soților Fitzgerald. O să mătur mizeria asta de aici și pe urmă plec.
— Unde te duci? întrebă Declan imperativ. Mi-ai promis de mâncare.
Lena se întrebă dacă el putea să-i audă dinții scrâșnind.
— Toarnă ce e în bol într-o tigaie, aprinde aragazul și o să ai mâncare. Deschizând cu o mișcare bruscă debaraua cu mături, îl mustră: De ce nu le faci părinților tăi o cafea ori nu le dai ceva rece de băut după un drum atât de lung? Așa te-au învățat ei să te comporți?
— Cu siguranță nu, o aprobă Colleen.
— Scuze. Când am văzut-o pe femeia pe care o iubesc sângerând în halul ăsta am uitat de tot.
— Declan!
Deși fusese rostit pe o voce scăzută, avertismentul era clar.
— Da, o cafea ar fi bine-venită, spuse Patrick vesel. Am venit aici direct de la aeroport. Am vrut să vedem locul ăsta – și pe tine, Dec, adăugă el făcându-i cu ochiul.
— Unde vă sunt bagajele?
— Le-am trimis la hotel. Fiule, casa asta e uriașă. Este foarte mult spațiu pentru un singur om.
— Lena și cu mine ne dorim patru copii. Cum ea aruncă cioburile în găleata plină cu gunoi și se apropie amenințătoare, acceptă să rectifice: Bine, trei. Dar asta este ultima mea ofertă.
— Am ascultat suficient aiurelile astea, pufni Lena împingându-i în mâini mătura și fărașul. Poți să-ți cureți singur mizeriile. Vă urez ședere plăcută aici, zise ea înțepată spre Colleen și Patrick. Am întârziat la serviciu.
Din câțiva pași fu la ieșirea din spate, căci era mai aproape. Se luptă din răsputeri cu nevoia de a trânti ușa atât de tare, încât să facă geamurile țăndări.
— Nu-i așa că e frumoasă? spuse Declan zâmbind cu toată gura. Nu-i așa că e perfectă?
— Ai enervat-o și ai făcut-o să se simtă prost, îl dojeni Colleen.
— Foarte bine. Întotdeauna fac mai multe progrese în felul acesta. Stați să aduc cafeaua și pe urmă vă arăt casa.

O oră mai târziu, Declan stătea cu maică-sa pe terasa din spate în timp ce Patrick făcea sandviciuri.
Partea cea mai rea a mahmurelii trecuse. Declan își închipui că asta se datora poțiunii magice pe care i-o dăduse Lena, indiferent ce conținea – și, desigur, bucuriei de a o vedea pe ea în aceeași încăpere cu părinții lui.
Dumnezeule, îi fusese dor de ei. Habar nu avusese cât de mult le simțea lipsa până ce nu-i văzuse aici.
— Deci, ai de gând să-mi spui ce crezi? o iscodi pe Colleen.
— Da, spuse ea fără a-și dezlipi ochii de la grădini. Este foarte cald, nu-i așa? E cam devreme ca să fie atât de cald.
— De fapt, e mai răcoare azi. Ar fi trebuit să fii aici acum câteva zile. Ai fi putut face ouă prăjite pe terasă.
Ea auzi mândria din glasul lui când spuse asta.
— Ție nu ți-a plăcut niciodată frigul prea mult. Chiar și când mergeam la schi preferai să stai mai mult la cabană decât să aluneci pe pârtie la vale.
— Omul a inventat schiatul numai ca să se poată preface că ninsoarea poate fi amuzantă.
— Să vezi tu dacă te mai invităm în Vermont anul acesta. Punându-și mâna peste a lui, Colleen continuă: Casa e foarte frumoasă, Declan. Chiar și părțile de care nu ai apucat să te ocupi sunt frumoase în felul lor. Mai demult mă gândeam că pasiunea ta pentru lemn și meștereală nu era altceva decât un hobby inofensiv. Preferam să cred asta. Atâta timp cât erai avocat era foarte probabil să rămâi în Boston. Să fii aproape de mine. M-a îngrozit ideea că vrei să pleci, de asta am făcut atâta caz atunci. Și nu îmi pare rău. Ești copilașul meu, spuse ea făcându-i să vibreze cea mai ascunsă coardă a inimii.
— Nu este nevoie să locuiesc în Boston ca să fim apropiați.
— Da, dar așa nu vei mai apărea acasă la noi pe neașteptate. Nu vom da peste tine într-un restaurant sau la o petrecere sau la teatru. Asta mă face să sufăr, și vei înțelege motivul numai atunci când vei avea acei trei sau patru copii.
— Nu vreau să suferi.
— Ei bine, sigur că sufăr. Nu fi prostuț. Doar te iubesc, nu-i așa?
— Așa spui tot timpul, replică el pe un ton glumeț.
Colleen îl privi cu aceeași expresie neclintită și cenușie pe care o reflectau și ochii lui.
— Din fericire pentru amândoi, te iubesc suficient de mult ca să te las să pleci. Ți-ai găsit locul aici. Nu pot nega, am sperat că nu o vei face, dar de vreme ce ai făcut-o, mă bucur pentru tine. Fir-ar să fie.
— Mulțumesc.
Se aplecă spre ea și o sărută.
— Acum, în ceea ce o privește pe femeia asta...
— Lena.
— Știu cum o cheamă, Declan, spuse Colleen sec. În calitate de potențială viitoare soacră, am tot dreptul să mă refer la ea drept „femeia asta“ până

apuc să o cunosc mai bine. În ceea ce o privește pe femeia asta, nu seamănă deloc cu genul alături de care te-aș fi văzut. Nu atunci când îmi închipuiam că vei urca din ce în ce mai sus în ierarhia firmei de avocatură, că vei cumpăra o casă aproape de noi și suficient de aproape de club. În scenariul acesta, Jessica ar fi corespuns destul de bine pretențiilor mele. Ar fi fost o parteneră foarte bună la tenis, ar fi jucat bridge binișor și ar fi fost suficient de pricepută ca să conducă diversele comitete filantropice pe care ar fi trebuit să le prezideze.
— Poate ar trebui să o adopți pe Jessica.
— Taci din gură, Declan. Vocea lui Colleen era blândă, dar implacabilă. Lena ar fi recunoscut tonul acela fără greș. Nu am terminat. Jessica, oricât de potrivită ar fi fost pentru mine, în mod evident nu era foarte potrivită pentru tine. Tu nu erai fericit, și începusem să văd asta și să-mi fac griji chiar de dinainte să închei tu relația. Am încercat să mă conving că era vorba doar de emoțiile premergătoare nunții, dar știam că nu era așa.
— Nu mi-ar fi prins deloc rău să-mi spui și mie ceva în privința asta.
— Poate că nu, dar eram supărată pe tine.
— Mie-mi spui!
— Nu fi obraznic, tinere, mai ales când sunt pe cale să devin sentimentală. Mereu ai fost un copil fericit. Deștept, isteț, cu replica pregătită, dar respectam asta. Aveai un fel de sprinteneală a minții, aș zice. Și o pierduseși. Astăzi am văzut că ai recăpătat-o. Am zărit-o în ochii tăi când te uitai la Lena.
Declan îi luă mâna și și-o frecă de obraz.
— I-ai spus Lena.
— Temporar. Încă nu m-am hotărât în legătură cu ea. Și crede-mă, băiete, nici ea nu s-a hotărât încă în privința lui taică-tău și a mea. Așa că te-aș sfătui să stai deoparte și să ne lași pe noi să ne ocupăm de asta. Își întinse picioarele și strigă: Patrick? A trebuit să alergi după porc să-l vânezi ca să faci sandviciurile alea cu șuncă?
Declan zâmbi și îi sărută zgomotos mâna.
— Vă iubesc, dragii mei.
— Și noi te iubim pe tine. Îi strânse degetele, apoi îi dădu drumul, adăugând: Numai Dumnezeu știe de ce.

Declan visă furtuni și durere. Frică și bucurii.
Ploaia și vântul biciuiau ferestrele, iar durerea care îi sfâșia trupul îl făcu să geamă până la țipăt.
Sudoarea și lacrimile i se amestecau pe față – fața ei. Fața ei, trupul ei. Durerea lui.
Camera era aurie de la lumina lămpii cu gaz și în cămin se auzea focul trosnind, arzând mocnit. Și în timp ce furtuna răvășea lumea de afară, o alta se răsucea în ea. În el.
Agonia îi spintecă parcă burta la următoarea contracție. Orbi de durere. Țipătul inuman pe care-l scoase îi pârjoli gâtul.

„Împinge, Abby! Trebuie să împingi! Aproape ai reușit.“
Obosită, era atât de obosită, atât de slăbită. Cum putea oare supraviețui unei dureri atât de atroce? Dar scrâșni din dinți. Aproape nebună. Cu tot ce era ea, cu toată ființa ei, se concentră asupra acestei unice fapte, acestui unic miracol.
Copilul ei. Copilul ei, copilul lui Lucian se lupta să vină pe lume. Se încordă cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Viața copilului depindea de asta.
„Uite-i capul! *Et là!* Ce de păr! Încă o dată, Abby. Încă o dată, *chère.“*
Acum râdea. Era mai bine decât să țipe, chiar dacă râsul îi răsuna isteric. Se ridică sprijinindu-se în coate și își aruncă brusc capul pe spate când o durere nouă, imposibil de exprimat în cuvinte, o sfâșie de sus până jos.
Acest moment unic, această faptă unică, era cel mai mare dar pe care-l putea oferi o femeie. Acest dar, copilul, avea să fie în siguranță, avea să fie întâmpinat cu bucurie. Avea să fie iubit până la capătul zilelor ei.
Și acceptând durerea colosală, pe când fulgerele și tunetele făceau prăpăd afară, împinse și împinse și împinse din nou până reuși să aducă pe lume viața aceea firavă și plângăcioasă.
„O fată! Ai o fată frumoasă.“
Durerea îi ieșise din minte. Orele lungi de sudoare și sânge și agonie erau acum uitate în mijlocul valului de bucurie extraordinară. Plângând fericită, își întinse brațele ca să primească bebelușul ce se agita urlând triumfător, după cum i se păru ei.
„Trandafirașul meu. Frumoasa mea Marie Rose. Spuneți-i lui Lucian. O, vă rog, aduceți-l pe Lucian aici să o vadă pe fiica noastră.“
Le curățară mai întâi pe amândouă, și mamă și copil, zâmbind la nerăbdarea mamei și la țipetele iritate ale copilului.
Lucian avea lacrimi în ochi când intră în cameră. Când o luă de mână, degetele îi tremurau. Când se uită la copilul pe care-l creaseră împreună, fața i se umplu de mirare și încântare.
Abby îi povesti despre jurământul pe care-l făcuse în clipa când Marie Rose îi fusese pusă în brațe.
„O să o apărăm, Lucian. Indiferent ce o să fie, noi o să o apărăm și o să o facem fericită. E a noastră. Promite-mi că o s-o iubești și o să ai grijă de ea, de-a pururi.“
„Sigur că da. E atât de frumoasă, Abby. Fetele mele frumoase. Vă iubesc.“
„Rostește cuvintele astea. Am nevoie să le aud.“
Ținându-și în continuare soția de mână, Lucian puse blând un deget pe obrazul fiicei lui.
„O s-o iubesc și o să am grijă de ea de-a pururi. Jur.“

capitolul 19

Patrick Fitzgerald o luă de mână pe soția sa în timp ce se plimbau prin Cartierul Francez. Știa că destinația lor era Et Trois și misiunea lor era s-o găsească pe Angelina Simone.
— Știi și tu, Colleen, asta înseamnă că spionăm, nimic altceva.
— Da, și?
Nu-și putu reprima râsul. După aproape patruzeci de ani de căsnicie, femeia putea încă să-l facă să râdă. Considera asta, mai presus de orice, semnul unui parteneriat de succes.
— Îți dai seama că s-ar putea să nu fie acolo. Dacă ai un bar nu înseamnă că stai la tejghea toată ziua și în fiecare zi.
— Atunci, o să aruncăm o privire la felul în care-și gestionează afacerea și o să bem ceva. E ceva cât se poate de respectabil.
— Da, dragă.
Folosea răspunsul acesta și tonul acesta numai când o lua peste picior. Colleen cumpăni dacă să-i tragă un ghiont în coaste sau să izbucnească în râs. Până la urmă le făcu pe amândouă.
Mulțimea de oameni, căldura intensă și eleganța cumva decadentă și înzorzonată a orașului o făceau să-și dorească o vizită scurtă în locul acesta. Prefera de departe farmecul european și, da, demnitatea Bostonului.
Cu siguranță, și Bostonul avea părțile lui mai deocheate, dar nu era atât de deschis, atât de mândru să le expună. Sexul trebuia să fie interesant și amuzant – nu era nicidecum o mironosiță, pentru numele lui Dumnezeu! – dar trebuia în același timp să fie păstrat în intimitatea cuplului.
Și totuși, tânguirea gravă a unui saxofon ce-și răspândea notele în aer îi atinse o coardă sensibilă.
Dacă fiul ei era hotărât să-și construiască un cămin acolo, ea, una, avea să accepte. Poate după mai mult studiu și cumpănire avea să o accepte și pe femeie.
— Vei avea și timp și ocazii să o supui la orice interogatoriu vrei mâine la nuntă, îi aminti Patrick.
Colleen oftă fără să spună nimic, minunându-se pentru cine știe a câta oară de mințile bărbaților. Dumnezeu să-i binecuvânteze, erau niște creaturi foarte simple. Complet lipsiți de viclenie. În mod evident, primul pas era să o observe pe fată în mediul ei natural.
Cântări cartierul, poziționarea barului și nivelul traficului. Decise că Lena alesese totul cu înțelepciune și dovedise bun-gust când decorase fațada astfel încât să se potrivească perfect, fără a ieși în evidență, printre celelalte clădiri.
Îi plăcu terasa de deasupra ei, cu florile multicolore contrastând puternic cu bejurile pale ale zidurilor. Demonstrau multă apreciere pentru atmosferă.
Smulsese de la Declan informația că Lena locuia deasupra barului și acum se întrebă dacă ar fi trebuit să urce până acolo să facă o vizită și să verifice cum îi arăta și locuința.

Făcu un pas în Et Trois și evaluă din ochi totul cu obiectivitate.
Era curat, foarte bine. Era aglomerat, nu supraaglomerat, din nou un aspect pozitiv pentru afaceri. Era prea devreme pentru mulțimea ce ieșea seara, își zise Colleen, prea târziu pentru cei care veniseră la prânz.
Muzica ce se revărsa din difuzoare era cajun, presupuse ea, și i se părea și acesta un lucru mulțumitor. Se auzea tare, dar nu atât de tare încât să facă o simplă conversație să pară o corvoadă.
Un bărbat de culoare, purtând o cămașă roșie, lucra în spatele barului. Avea o față plăcută, decise ea, și mâini frumoase. O chelneriță tânără – blondă, sexy, în niște blugi o idee cam prea strâmți – servea la una dintre mese.
Colleen văzu o mulțime de oameni despre care își dădu seama că erau turiști, judecând după aparatele de fotografiat și pungile de cumpărături pe care le aveau. Ceilalți păreau localnici.
Mâncarea servită acolo era fierbinte și condimentată, judecând după miros.
Lena ieși din bucătărie. Ochii li se întâlniră imediat și se și recunoscură instantaneu. Colleen își lipi un mic zâmbet politicos de buze și se apropie de bar cu Patrick pe urmele ei.
— Bună ziua, doamnă Fitzgerald, domnule Fitzgerald. Un zâmbet la fel de mic și la fel de politicos apăruse și pe buzele Lenei. Ați pornit la cumpărături prin Cartierul Francez? întrebă ea aruncând o privire la pungile pe care le căra Patrick.
— Colleen rareori trece pe lângă un magazin fără să vadă ceva ce merită cumpărat.
— Probabil că de acolo i se trage și lui Declan. Să vă dau un meniu?
— Am luat prânzul, mulțumim, spus Colleen așezându-se pe un scaun înalt. Eu aș vrea un martini. Cu vodcă, foarte rece, cât se poate de sec, amestecat. Trei măsline.
— Și dumneavoastră, domnule Fitzgerald?
— La fel și pentru mine și, te rog, spune-mi Patrick. Ai un local foarte frumos aici. Cu muzică live? întrebă el arătând spre zona cu scena.
— În fiecare seară, de la ora nouă. Începu să amestece martini-urile și îi zâmbi larg: Dacă vă place să dansați, ar trebui să reveniți. O să intrați în ritm cât ai zice pește. Vă place aici?
— De-abia așteptăm nunta, răspunse Colleen. Pentru noi, Remy e parte din familie. Și ne-a făcut plăcere să vedem cât a progresat Declan cu renovarea. E fericit acolo.
— Da, zise Lena scoțând două pahare de martini pe care le pusese la congelator cât timp amestecase băuturile. Dar v-ar fi convenit mai mult să fie fericit în Boston – împreună cu femeia aceea cu care aproape că se căsătorise.
— Da, așa este, ne-ar fi convenit. Doar că nu putem alege noi cum să-și trăiască alții viețile. Nici măcar când este vorba de copiii noștri. Și cu siguranță nu putem alege oamenii pe care îi vor iubi ei. Tu ești îndrăgostită de fiul meu, Lena?

Cu mâini perfect sigure, fără să-i tresară vreun mușchi pe față, Lena turnă amestecul de martini în paharele răcite.
— Acesta este un subiect despre care voi vorbi atunci când voi fi pregătită. Acestea sunt din partea casei, îi informă ea, adăugând și măslinele. Sper că sunt pe gustul vostru.
— Mulțumim. Colleen își ridică paharul și sorbi, apoi ridică dintr-o sprânceană. Este excelent. Mereu mi s-a părut că servirea martini-ului e un fel de artă și de multe ori am constatat dezamăgită că proprietarii de baruri, cluburi sau restaurante nu știu să prepare băutura cum trebuie.
— De ce să faci un lucru dacă nu îți pui în cap de la început să-l faci ca lumea?
— Exact. E o chestiune de mândrie și de respect, nu? Față de sine, față de munca pe care o faci, față de viața ta. Defectele sunt acceptabile, chiar necesare, pentru a ne face umani și umili. Dar să servești un musafir sau un client cu ceva sub nivelul pe care ești de fapt în stare să-l asiguri mi se pare aroganță sau prostie. Sau ambele.
— Nu văd ce rost are să faci un lucru numai pe jumătate, spuse Lena pe când umplea un bol cu un amestec de covrigei. Dacă nu sunt în stare să fac un martini cumsecade, atunci mă dau la o parte până ce învăț cum se face. Altfel voi fi dezamăgită, și la fel va fi și persoana care contează pe mine.
— E o politică bună, zise Colleen luând o măslină. Fără standarde înalte, avem tendința de a ne mulțumi cu mai puțin decât ne face fericiți și productivi. Așa putem să le facem rău oamenilor care contează pentru noi.
— Când cineva contează pentru mine – și am multă grijă când mi-i aleg pe cei care contează – vreau ce e mai bun pentru ei. Poate că ei s-ar mulțumi cu mai puțin. Dar eu, nu.
Când Patrick se aplecă și se uită cu atenție la paharul de martini al soției sale, ea îl privi încruntată.
— Ce faci?
— Încerc să văd ce e în băutura ta și în a mea nu.
Asta o făcu pe Lena să izbucnească în râs, relaxându-și umerii.
— Seamănă foarte tare cu dumneavoastră, nu-i așa? Deși are ochii mamei lui. Și privirea ei pătrunzătoare, cu care te vede exact așa cum ești. Chiar și atunci când nu ai vrea să o facă. Vă iubește la nebunie pe amândoi, și asta mi se pare minunat. Aplecându-se înspre ei, continuă pe un ton scăzut: Știți, eu provin de jos. De pe un teren solid, dar de jos. Mama mea este o ratată totală și mă face de rușine mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Dar bunicul meu a fost un om bun și cinstit. Bunica mea e pâinea lui Dumnezeu. Eu am barul ăsta pentru că mă pricep să-l țin – și pentru că îmi place – și nu-mi pierd timpul cu lucruri care nu îmi plac.
Își dădu părul după ureche, continuând s-o fixeze pe Colleen.
— Sunt egoistă și încăpățânată și nu văd nimic în neregulă cu asta. Nu mă interesează banii lui, nici ai voștri, așa că subiectul e închis. El e bărbatul cel mai bun pe care l-am cunoscut în toată viața mea. Și o afirm știind că eu nu sunt bună pentru aproape nimeni, însă Declan este altfel. S-a dovedit că

sub aparența aceea de amabilitate se află un caracter chiar mai încăpățânat decât al meu și încă nu mi-am dat seama ce să fac în privința asta. Atunci când o voi face, el va fi primul care va ști. Și mă aștept să vă împărtășească și vouă informația asta. Bine. Inconștient, Lena se jucă cu cheița pe care o avea la gât. Îi întrebă: Mai vreți ceva de băut?
— O să le bem pe acestea în tihnă, îi răspunse Colleen.
— Scuzați-mă o clipă. Văd că am o comandă.
Se duse spre capătul tejghelei, unde o aștepta chelnerița cu o tavă goală.
— Ei bine? murmură Patrick. Bănuiesc că prin asta te-a pus binișor la punct.
— Da. Mulțumită, Colleen mai luă încă o înghițitură de martini. E în regulă.
— Nu am emoții.
Palid, cu mâini tremurânde, Remy stătea în picioare în bibliotecă în timp ce Declan îi punea un nufăr la butoniera de pe reverul smochingului.
— Poate că dacă mai spui asta de încă zece ori o s-o și crezi. Stai odată liniștit, Remy.
— Stau liniștit.
— Sigur, în afară de criza minoră de epilepsie pe care mi se pare că o ai, după cum te bâțâi, ești la fel de nemișcat precum o stâncă.
— Vreau să mă însor cu Effie. Vreau să trăiesc toată viața cu ea. Și aceasta este ziua pe care o așteptăm amândoi de luni întregi.
— Exact. Astăzi este prima zi din restul vieții tale, rosti Declan solemn.
— Mi-e cam rău.
— E prea târziu să vomiți acum, îl informă Declan vesel. Mai avem numai cincisprezece minute. Vrei să-l chem înapoi pe tatăl tău?
— Nu. Cu siguranță e cât se poate de ocupat cu mama. Câți oameni ai spus că sunt acolo?
— Vreo două sute când m-am uitat ultima dată și mai vin și alții.
— Dumnezeule. Dumnezeule. De ce nu ne-am căsătorit pe ascuns? Cine-și închipuie că un om poate să stea în fața a sute de oameni și să-și schimbe viața pentru totdeauna?
— După părerea mea, tradiția asta a fost inițiată ca să nu poată fugi mirele. Tot alaiul l-ar fi urmărit ca o bandă pusă pe linșaj.
— Asta chiar că mă liniștește, *cher.* Ce zici, ai putea să-mi faci rost de un păhărel de whisky?
Declan se duse la un dulap pictat și scoase de acolo o sticlă.
— M-am gândit că vei avea nevoie de un întăritor. Scoase și o cutie cu bomboane mentolate pe care i-o întinse. Și de astea. Nu ai vrea să-ți miroasă gura a whisky în fața miresei. S-ar putea ca ea să fie cea care o va lua la fugă în cazul acesta.
Declan dădu să toarne într-un pahar, dar când ușa se deschise după o bătaie ușoară și rapidă și maică-sa intră în încăpere, duse imediat la spate sticla și paharul.

— Vai, ce chipeși sunteți amândoi! Declan, nu-i da mai mult decât o gură din whisky-ul ăla pe care îl ai la spate, și ai grijă să i se ducă mirosul cu niște apă de gură.
— Am bomboane mentolate.
— Bine. Zâmbind, se apropie de Remy și îi aranjă cravata. Ai emoții pentru că aceasta este cea mai importantă zi din viața ta. Ar fi ceva în neregulă cu tine dacă nu ai avea nici o frământare. Îți promit că vor dispărea în clipa în care o vei vedea pe Effie. E atât de frumoasă! Colleen îi luă fața în mâini și îi spuse încântată: Sunt atât de mândră de tine!
— Dar de mine? întrebă Declan. Eu m-am gândit la bomboane.
— La tine o să ajung mai târziu. Te însori cu femeia pe care o iubești, continuă Colleen în direcția mirelui. Ești înconjurat de familie și de prieteni care vă iubesc pe amândoi. E o zi frumoasă, iar fratele tău – fratele tău de cruce – a avut grijă să aveți un decor splendid. Acum ia o gură din whisky-ul acela și trage adânc aer în piept. După aia mișcă-ți fundul de aici și du-te să te însori.
— Da, doamnă. Vă iubesc din toată inima, doamnă Colleen.
— Știu. Și eu te iubesc, dar nu am de gând să te sărut ca să-mi întind rujul. O singură gură de alcool, Declan. Dacă flăcăul ăsta iese de aici amețit, pe tine te voi socoti responsabil.

Mai târziu, Declan se gândi câtă dreptate avusese maică-sa, ca de obicei. Când el stătuse lângă Remy, și Effie, învăluită în danteluri albe, ieșise pe terasă, Declan simți cum prietenului lui – fratelui lui – îi dispărură emoțiile cu totul. Îi văzu zâmbetul acela larg întinzându-i-se pe toată fața și îi auzi șoapta:
— Asta e iubita mea.
Se uită printre invitați până o găsi pe Lena, până ajunse cu ochii în ochii ei. „Și tu ești a mea. De data asta o să o scoatem la capăt.“
În grădina plină de florile primăverii, cu semețul conac alb profilându-se pe fundalul pajiștii înverzite, asistă bucuros la nunta prietenilor săi.
Când se sărutară, când se întoarseră ca să fie declarați soț și soție în fața tuturor, izbucniră aplauze și urale, mult mai puternice și mai vesele decât obișnuise Declan să audă în trecut.
Își simți propriul zâmbet lățindu-i-se pe față aproape la fel de larg ca și cel al lui Remy.
Muzica începu aproape instantaneu. Viori, acordeoane, wash-boards[10]. Când fotograful se repezi pe scări să fotografieze doar mirele și mireasa, Declan își croi drum prin marea de oameni până la Lena.
Era îmbrăcată în roșu. Roșu strălucitor, ca macul, pe o rochie ce îi lăsa spatele gol în afara unei țesături interesante de bride înguste. Chiar deasupra inimii își prinsese micul ceas cu aripioare de aur pe care Lucian i-l dăruise odinioară lui Abigail.
— Mă întrebam dacă îl porți vreodată.

— E ceva special, spuse ea, așa că păstrez broșa asta pentru o ocazie specială. A fost o ceremonie minunată, Declan. Ai făcut treabă bună când ai hotărât să amenajezi conacul pentru nuntă. Ești un prieten bun.
— Am multe calități deosebite, ceea ce te face pe tine o femeie foarte norocoasă. Mi-a fost dor de tine în ultimele zile.
— Amândoi am fost ocupați.
— Rămâi aici în noaptea asta. Îi prinse mâna, citindu-i în ochi refuzul și părerea de rău. Angelina, rămâi aici în noaptea asta, insistă el.
— Poate. Sunt o mulțime de oameni cu care ar trebui să stai de vorbă.
— Vorbesc unii cu alții. Unde e Miss Odette?
Lena se bosumflă.
— A luat-o maică-ta pe sus și a dus-o cu ea cine știe unde.
— Vrei să le caut și s-o eliberez?
Mândria o făcu să-și îndrepte spatele și să-i răspundă hotărâtă:
— Bunica mea este cât se poate de capabilă să se descurce cu mama ta în orice zi a săptămânii.
— A, da? Amuzat, Declan își îngustă ochii provocator. Dacă ajung la chestii fizice, eu pariez pe Colleen. Are un croșeu de stânga... ceva de groază. Hai să luăm niște șampanie să mergem după ele, ce zici? Să vedem în ce rundă sunt.
— Dacă o jignește cumva pe *Grandmama*, eu...
— Nu ar face niciodată așa ceva. Redevenind serios, Declan o scutură ușor de umeri. Drept cine o iei, Lena? Dacă a plecat de aici cu Miss Odette, asta e numai pentru că ar vrea să o cunoască.
— Presupun că acesta este și motivul pentru care l-a târât pe tatăl tău până la mine. Pentru că voia să mă cunoască mai bine.
— Au fost la tine?
— La bar, da. Nemulțumită fiindcă se enervase, Lena se întinse să ia un pahar înalt cu șampanie de pe tava purtată încoace și încolo de un chelner. A venit să vadă localul și să mă vadă și pe mine. Așa că a văzut tot ce a vrut și a avut parte și de un martini al naibii de bun. Și am lămurit-o.
El se simți cuprins de cea mai profundă și veritabilă panică masculină la gândul că cele mai importante femei din viața lui avuseseră o dispută.
— Ce naiba înseamnă asta?
— I-am spus ce am avut de spus, asta e tot. Acum ne înțelegem de minune.
— De ce nu mă pui la curent cu ce ați discutat, ca să vă înțeleg și eu?
— Nu e nici locul, nici momentul.
— O să găsim locul și momentul.
Ea îi citi supărarea din glas, dar ridică din umeri. Apoi surâse și își trecu un deget peste obrazul lui.
— Haide, haide, nu te aprinde acum, *cher*. Suntem la nuntă. Ne putem certa altă dată, oricând.
— Bine, o să programăm cearta asta pentru puțin mai încolo. Prinzându-i bărbia în palmă, rosti ferm: Nu-mi dau seama pe cine subestimezi tu în afacerea asta, Lena. Pe mine, familia mea sau pe tine însăți. Să mă anunți

când ai răspunsul. Se aplecă și își puse buzele scurt pe buzele ei. Ne vedem mai târziu.

Recepția se mută în sala de bal, de unde se revărsă și pe terase și pe peluză. Pentru prima oară după zeci de ani, casa se umplu de muzică și râsete. Copii fugărindu-se, bebeluși plângând, perechi flirtând și prieteni bârfind se foiau prin încăperea imensă ori se relaxau sub umbrelele albe din exterior.
Lui Declan îi plăcea să-și imagineze că Manet Hall absorbea toată acea energie pozitivă, până și în cele mai întunecate colțuri ale camerelor pe care le ținea zăvorâte.
— Declan, zise Effie punându-și mâna pe brațul lui. Îmi acorzi acest dans?
— L-a ucis cineva pe Remy? râse el în timp ce o conducea spre ring. Numai așa ar fi capabil să te lase să pleci mai departe de jumătate de metru de el. Sărutându-i înainte de a o lua în brațe, adăugă: Nu pot să-l condamn. Când ai femeia cea mai frumoasă din încăperea asta o ții aproape.
— Of, Declan! Dacă n-aș fi îndrăgostită nebunește de tipul cu care m-am măritat, aș face orice ca să fii al meu.
— Dacă te saturi vreodată de el, să mă anunți.
— Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut ca să am această zi perfectă. Știu că mama, sora mea și cu mine te-am scos din minți în ultimele săptămâni.
— Au fost numai câteva săptămâni? râse el. A meritat fiecare oră în care m-am ascuns prin șifoniere ca să nu mă găsească nimeni.
— Sunt atât de fericită. Sunt atât de fericită și te iubesc. Astăzi iubesc pe toată lumea, spuse ea veselă. Pe toată lumea de pe tot globul, dar astăzi, în afară de Remy, pe tine te iubesc cel mai mult, așa că îmi doresc să fii fericit.
— Dar sunt fericit.
— Nu destul. Ducându-și buzele la urechea lui, îi șopti: Declan, e aici, la Manet Hall, ceva care nu s-a îndeplinit până la capăt. Nu mă credeam în stare să cred în chestiile astea, dar… o simt. De fiecare dată când sunt aici, chiar și astăzi.
El simți fiorul care o străbătu și o mângâie cu palma pe spate ca să-l alunge.
— Astăzi ai alte lucruri la care să te gândești. Nu ar trebui să-ți faci griji.
— Îmi fac griji pentru tine. Ceva… ceva nu s-a încheiat încă. Și parte din asta, cumva parte din asta este vina mea.
— A ta? O îndepărtă puțin ca să o poată privi în față, apoi o conduse în pași de dans spre un colț al încăperii. Ce vrei să spui?
— Aș vrea să știu ce vreau să spun. Știu însă numai ce simt. Ceva ce am făcut sau nu am făcut pentru tine. Nu are nici un sens, dar e un sentiment atât de puternic… Sentimentul că nu ți-am fost alături atunci când ai avut cea mai mare nevoie de mine. De fapt, mă tem că se va întâmpla din nou ceva rău dacă nu se va îndrepta ceea ce trebuie să se îndrepte. Așa că, indiferent cât de aiurea sună chestia asta, vreau doar să-ți spun cât de mult regret că te-am dezamăgit, indiferent de modul în care am făcut-o.

— Nu-i nimic, o liniști el atingându-i fruntea cu buzele. Nu aveai de unde să știi. Indiferent ce a fost, dacă a fost ceva, nu aveai de unde să știi. Și, draga mea, aceasta nu este o zi în care să privești în urmă. De azi încolo trebuie să te gândești la viitor.
— Ai dreptate. Doar că... ai grijă.
În acel moment, Remy apăru lângă ei și se prefăcu că-i trage un pumn lui Declan.
— Vezi că o ții în brațe pe soția mea, *cher.* Du-te și caută-ți și tu o iubită.
— Bună idee.
O găsi pe Lena în mijlocul unei mulțimi de oameni. Rochia de mătase roșie semăna cu o limbă de foc peste pielea ei bronzată. Probabil că reacția lui era evidentă, căci văzu apărându-i în ochi acea privire atotștiutoare și atât de feminină când se îndreptă spre ea.
Se răsuci ușor și îi întinse mâna bunicii ei.
— Miss Odette, vreți să dansați cu mine?
— Nu a venit încă ziua aia în care aș refuza un dans cu un bărbat chipeș.
— Arătați minunat, o complimentă când ajunseră pe ring.
— Nunțile mă fac să întineresc. Am avut o discuție foarte plăcută cu mama ta.
— Chiar așa?
— Te îndoiești, nu? chicoti femeia mai vârstnică. Serios, ne-am înțeles de minune. Și a părut mulțumită când i-am spus că ți-am apreciat buna creștere încă de prima oară când te-am cunoscut. Mi-a întors complimentul vorbindu-mi asemănător despre Lena mea. Pe urmă am trăncănit așa cum o fac femeile la nunți, despre tot feluri de fleacuri care te-ar plictisi cumplit. În orice caz, ne-am pus de acord că ești un tânăr foarte chipeș. Și tinerii foarte chipeși ar trebui să găsească mai multe motive să se îmbrace în smoching.
— M-aș putea face șef de sală. Dar ăștia primesc bacșișuri mai grase când au un accent snob, și nu sunt sigur că aș putea să mă descurc cu partea asta.
— Atunci va trebui să aștept până te însori ca să te văd iar așa de spilcuit.
— Da. Privi peste capul ei, dar Lena plecase. Oricum, nunta asta e grozavă, adăugă el. M-am speriat puțin că furtuna de noaptea trecută va strica lucrurile.
— Furtună? *Cher,* nu a fost nici o furtună azi-noapte.
— Sigur că a fost. Și încă una teribilă. Nu-mi spuneți că ați dormit atât de adânc că nu ați auzit-o.
— Am fost trează până la miezul nopții, spuse ea nedumerită. Am terminat de cusut tivul la rochia asta. După aia m-am sculat din nou când Rufus a decis că vrea afară. Am văzut lumini la tine atunci. M-am întrebat ce făceai treaz la ora aia. Noaptea a fost cât se poate de senină, Declan.
— Probabil că am... am visat despre o furtună. Stresul dinaintea nunții.
Dar nu fusese treaz la patru dimineața. Se culcase la miezul nopții, după ce se plimbase prin toată casa ca să stingă luminile.

Prin urmare, fusese un vis. Vânt și ploaie, fulgerele strălucitoare. Flăcările galbene ale focului din cămin. Durere, sudoare, sete. Sânge.
Mâini de femei, glasuri de femei – al lui Effie? – liniștind-o, încurajând-o.
Își aminti acum cât se poate de clar și se opri brusc în mijlocul dansului.
Făcuse un copil. Adusese pe lume un copil.
Doamne, Dumnezeule!
— *Cher?* Declan? Vino afară. Ușor, Odette îl conduse spre marginea ringului de dans murmurând: Ai nevoie de aer curat.
— Da. Doamnele din Sud sunt renumite pentru leșinurile lor, nu?
— Ce-ai spus?
— Nu are importanță.
Era îngrozit, era absolut terifiat de ceea ce i se petrecuse în vis. Un vis care, probabil, reflecta amintirile sale.
— Mergeți înăuntru, o sfătui. Eu o să fac o mică plimbare ca să-mi limpezesc gândurile.
— Ce ți-ai amintit?
— Un miracol. Aduceți-mi aminte să-i cumpăr mamei mele un cadou deosebit. Nu știu cum naiba puteți voi, femeile, să treceți prin chestia asta o dată, darămite de patru ori, cum a făcut-o ea. Uluitor, mormăi el luând-o în jos pe trepte. Absolut uluitor.
Dădu ocol casei, apoi se strecură înapoi înăuntru ca să caute un pahar mare de apă cu gheață. Îl folosi ca să dea pe gât trei aspirine forte cu speranța că îl vor ajuta să scape de durerea de cap crâncenă ce îl cuprinsese în momentul în care își amintise visul.
Auzea muzica revărsându-se pe treptele ce coborau de la sala de bal. Simțea dinspre tavan vibrațiile zecilor de picioare ce dansau deasupra.
Trebuia să-și îndeplinească îndatoririle de cavaler de onoare și de gazdă, însă tot ce și-ar fi dorit acum era să se arunce cu fața în jos în pat, să închidă ochii și să se cufunde în uitare.
— Declan. Lena intră pe ușile de la terasă și apoi le închise în urma ei. Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Doar mă doare capul.
— Lipsești de mai bine de o oră. Au început oamenii să întrebe de tine.
— Vin sus, promise el, dar se așeză pe marginea patului. Într-o clipă.
— E chiar așa de rău?
— Am avut migrene și mai ale dracului.
— De ce nu te întinzi câteva minute?
— Nu o să mă bag în pat în ziua nunții celui mai bun prieten al meu – în afară de cazul că vrei să-mi ții companie.
— Sună tentant. Când văd un tip îmbrăcat în smoching, mă apucă dorința să-l dau jos de pe el.
— Toți șefii de sală trebuie să fie îndrăgostiți de tine.
— Ia te uită, ai făcut o glumă proastă, deci înseamnă că te simți mai bine.
— Având în vedere că am născut de mai puțin de douăzeci și patru de ore, aș spune că mă simt excelent.

Lena își țuguie buzele.
— *Cher,* cât ai băut în seara asta?
— Nici pe departe atât de mult cât plănuiesc să beau în continuare. Mai știi teoria aia cum că eu aș fi Abigail Manet? Ei bine, încep să cred că ai dreptate. Am visat că eram în camera aceea din capătul holului, în patul pe care l-am văzut acolo – cel care nu mai există acum. Însă nu o vedeam pe Abigail pe pat, trecând prin ultimele faze ale travaliului. Am trecut doar eu prin asta, și dă-mi voie să-ți spun că nu e deloc o plăcere. Orice femeie care naște fără să ia tranchilizante serioase e nebună de legat. Fiindcă e de departe mai îngrozitor decât toate caznele inventate în minunata eră a Inchiziției Spaniole.
— Ai visat că erai Abigail și erai.. și făceai...
— Nu a fost ca un vis, Lena. Cred că mă aflam în camera aceea când am avut rememorarea sau halucinația, cum vrei să-i spui. Îmi amintesc zgomotul furtunii și cât de speriată eram și cât de concentrată ca să aduc pe lume copilașul acela. Făcu o pauză repetându-și în minte vorbele pe care tocmai le spusese. Mamă, ce ciudat sună!
— Da. Da, sună ciudat, confirmă Lena așezându-se lângă el.
— Aud vocile acelea. Alte femei care mă ajută. Le pot vedea fețele – mai ales pe cea a unei tinere de vârsta lui Abigail. Pot să simt cum mi se scurge sudoarea pe față și vlaga din corp. Pe urmă senzația aceea, punctul culminant, când simt cât se poate de distinct că sunt spintecată în două. Efortul suprem, apoi ușurarea, amorțeala, uimirea că am putut împinge până am adus pe lume o ființă. Apoi valul de mândrie și de dragoste ce mă inundă când femeile îmi pun miracolul în brațe. Sub privirea concentrată a Lenei, Declan continuă frământându-și mâinile: Pot vedea bebelușul, Lena, cât se poate de clar. Pot să văd fetița. Roșie și zbârcită și furioasă. Ochii albastru-închis, părul negru. Gura ca un boboc de trandafir. Degete mici și subțiri. Mă gândesc: sunt zece degețele, e perfectă. Rose a mea cea perfectă. Marie Rose, stră-străbunica ta, adăugă el scrutându-i chipul. Marie Rose, fiica noastră.

---

[10] Wash-board – instrument muzical de percuție folosit în Sudul american, având la origine scândura striată pe care se spălau rufele (n.red.)

capitolul 20

Fiica lor. În adâncul sufletului ei își făcu loc o jale de moarte. Dar nu putu să vorbească despre asta, nu vru să vorbească despre asta, nu când mintea și inima ei erau atât de grele.
Lena se aruncă înapoi în mijlocul mulțimii, al muzicii, al râsetelor. Asta conta în momentul de față, nimic altceva, își zise.
Era vie, simțea aerul cald al serii pe piele, sub lumina lunii albe și pure, cu parfumurile grădinii ridicându-se frenetic din toate părțile.
Trandafiri și verbină, heliotropi și iasomie.
Crini. Favoritul ei fusese crinul. Avea întotdeauna crini în cameră. Mai întâi în aripa servitorilor, apoi în dormitorul lor. Tăiați în taină din grădină sau din seră.
În camera copilului erau trandafiri. Trandafirași mici și roz pentru minunata lor Marie Rose.
Speriată, căută să-și scoată gândurile și imaginile acelea din minte. Apucă un partener și îl invită glumeață la dans.
Nu voia trecutul. Era mort și îngropat. Nu voia nici viitorul. Era capricios și adesea foarte crud. Momentul de față era cel care trebuia trăit, îmbrățișat. De prezent trebuia să bucure. Chiar să-l controleze.
Așa că atunci când tatăl lui Declan o luă de mână, îi zâmbi radios.
— Acesta este un dans numit two-step cajun. Credeți că vă descurcați?
— Hai să vedem, dar nu uita să mă tutuiești.
Se răsuciră printre perechile de pe ring cu niște mișcări rapide și precise care o făcură să izbucnească în râs.
— Dar, Patrick, ești un talent nativ. Sigur ești yankeu?
— Până în măduva oaselor. Pe de altă parte, trebuie să iei în considerare și factorul irlandez. Mama dansa step foarte, foarte bine, și chiar și eu mă descurc încă mulțumitor după câteva beri.
— Câți ani are mama ta?
— Optzeci și șase. O lăsă pe spate și o ridică la loc, adăugând: Cei din familia Fitzgerald sunt în general puternici și longevivi. Ceva te supără.
— Ei, ce ar putea să mă supere într-un loc așa de frumos și într-un moment ca acesta?
— Asta mă intrigă și pe mine. Hai să luăm câte un pahar de șampanie și poți să-mi povestești despre asta.
Nu-i dădu nici o șansă să refuze. Așa tată, așa fiu, se gândi ea, în timp ce Patrick o ținea strâns de mână. Ceru de la bar două cupe de șampanie și pe urmă o conduse afară.
— O noapte perfectă, spus ea inhalând aerul parfumat. Uită-te la grădinile acelea. E greu de crezut halul în care arătau acum câteva luni. Ți-a povestit Declan despre cei doi Frank?
— Despre cei doi Frank și despre Tibald. Despre Effie și despre Miss Odette. Despre fantome și despre tine.
— Aici a avut de furcă, nu glumă.

Sorbi din șampanie și se duse spre balustradă. Dedesubt, invitații dansau încă pe iarbă. Un grup de femei stăteau la una dintre mesele albe, sub lumina argintie a lunii, unele cu bebeluși adormiți pe umăr, altele cu copii mai mari moțăindu-le pe genunchi.
— La Boston se plictisea.
Intrigată, Lena își luă privirea de la scena de jos și se uită la Patrick.
— Se plictisea?
— Era nefericit, nu avea astâmpăr și în bună măsură se plictisea. De munca lui, de logodnica lui, de viața lui. Singurul lucru care i-a adus ceva acțiune în perspectivă a fost conacul ăsta, pe care a hotărât să-l renoveze. Mi-am făcut griji că o să plece, o să ajungă să se însoare cu cine nu trebuie, să muncească într-un domeniu care nu îi place și să ducă o existență ce l-ar fi mulțumit numai pe jumătate. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Patrick se aplecă din nou peste balustradă și privi prin ușile deschise în sala de bal, spunând: Mintea și inima lui nu au fost niciodată pe drumul pe care noi – mama lui și cu mine – l-am croit pentru el. Iar noi nu am vrut să vedem asta, așa că, pentru destul de mult timp, nu am văzut-o.
— Voiați ce e mai bine pentru el. Oamenii sunt adesea înclinați să creadă că ceea ce este cel mai bine pentru ei este cel mai bine și pentru ființele pe care le iubesc.
— Da, iar firea lui Declan îl împinge să facă orice poate ca să-i facă fericiți pe cei pe care îi iubește. Pe tine te iubește. Când Lena nu răspunse, Patrick se răsuci spre ea: Ai spus că este încăpățânat. E mai mult decât atât. Odată ce Declan își pune ceva în cap, un scop, o viziune, are o voință tare ca granitul. Nu se va lăsa întors din drum de obstacole, sau scuze, sau cine știe ce proteste călduțe. Dacă nu îl iubești, Lena, dacă nu îți dorești o viață alături de el, rănește-l. Rănește-l repede și foarte adânc. Și pe urmă pleacă.
— Nu vreau să-l rănesc. Tocmai asta e ideea și problema.
— El nu se credea capabil să iubească pe cineva. Mi-a spus asta după ce a rupt relația cu Jessica. Mi-a spus că nu are genul ăsta de iubire în sufletul lui. Acum știe că de fapt are și că e mai bun datorită acestui fapt. Tu deja ești ceva special în viața lui, ceva foarte important. Ori îl iubești la fel de mult cum te iubește el pe tine, ori îl părăsești. Să alegi o altă variantă decât una din astea două ar fi o cruzime, iar tu nu ești capabilă de cruzime.
Lena își duse degetele la cheița pe care o avea la gât, pe urmă le lăsă să cadă, plină de emoție, până la broșa cu aripioare de aur.
— El nu este ceea ce am plănuit pentru mine. Nu este ceea ce am căutat.
Patrick zâmbi cu bunătate și o bătu ușor pe mână.
— Viața e plină de surprize, nu-i așa? Iar unele dintre ele te lasă pur și simplu cu gura căscată. Apoi se aplecă să o sărute pe obraz. Ne mai vedem, spuse, după care se îndepărtă.

Petrecerea mai continuă încă vreo două ore bune după ce mirele și mireasa fuseseră conduși într-o ploaie de confetti – pe care Declan își imagină că

avea să le găsească în gazon, în haine, poate chiar și în mâncare, pe parcursul următoarelor șase luni.
Muzica rămase la fel de încinsă și oamenii la fel de fericiți. La primele ore ale dimineții, unii se îndreptară spre mașinile proprii. Alții trebuiră duși pe brațe, și nu era vorba doar de copii.
De pe scări, Declan privi cum și ultima mașină cu invitați demară și se pierdu în depărtare. Spre răsărit, cerul pălise ușor, întunericul pierzându-și doar o idee din intensitate. Și așa, stând acolo, văzu o stea căzătoare.
Dimineața era pe cale să-și facă apariția.
— Probabil că ești frânt, spuse Lena de pe terasa de deasupra lui.
— Nu, murmură el cu ochii la cer. Ar trebui să fiu, dar nu sunt.
— O să-ți ia o săptămână să faci curățenie.
— Nu. Generăleasa și soldații ei vin mâine să se ocupe de tot. Mie mi s-a ordonat să nu le stau în cale, și aceasta este într-adevăr o comandă la care nu obiectez în nici un fel. Nu am crezut că o să rămâi aici.
— Nici eu.
Declan se întoarse și se uită în sus la ea. Erau ca în imaginea clasică a lui Romeo și a Julietei, se gândi, sperând că nu-i aștepta aceeași soartă.
— De ce ai făcut-o?
— Nu sunt sigură. Nu știu cum s-o scot la capăt cu tine, Declan. Îți jur pe Dumnezeul meu că nu știu. Niciodată bărbații nu mi-au pus probleme. Eu lor, da, recunoscu ea zâmbind palid. Însă tu ești primul care mi-a dat bătăi de cap.
— Nici unul dintre ei nu te-a iubit, spuse el urcând treptele.
— Nu, nici unul dintre ei nu m-a iubit. Au vrut să fie cu mine. M-au dorit fizic, dar asta e partea cea mai ușoară. Poți sta liniștit când e vorba de dorință. Și o să-ți spun adevărul. Uneori, de cele mai multe ori, îmi plăcea acea liniște, acel gen de relații lipsite de complicații. Și nu numai sexul, ci și dansul. Jocul. Oricum vrei să denumești ideea de a face curte care, de fapt, nu are nici o legătură cu a face curte în adevăratul sens al expresiei. Când muzica se oprește sau jocul se termină, s-ar putea să rămână niște cucuie și vânătăi, dar nimeni nu are de suferit prea mult.
— Dar ce este între noi nu e un joc.
— Eu deja te-am făcut să suferi.
— Până acum n-am decât cucuie și vânătăi, Lena, zise el oprindu-se în fața ei. Cucuie și vânătăi.
— Când te uiți la mine ce vezi? Pe cineva, ceva din alte timpuri. Nu putem trăi viețile unor morți.
— Ba te văd suficient de limpede. Însă mai văd ceva în amândoi, ceva ce nu trebui ignorat sau uitat. Poate că e ceva ce trebuie îndreptat înainte să putem merge mai departe. Vârî mâna în buzunar și scoase ceasul lui Lucian, spunând: Ți l-am mai dat o dată, acum o sută de ani. E timpul să-l primești înapoi.
Degetele ei se făcură ca gheața la simpla idee de a-l lua în mână.

— Dacă asta e adevărat, nu vezi cum s-a sfârșit totul, cu o tragedie, cu multă jale pentru toată lumea? Nu putem schimba ceea ce a fost. De ce să riscăm să aducem înapoi totul, să se întâmple la fel?
— Pentru că trebuie să o facem. Pentru că de data asta suntem mai puternici. Îi deschise mâna, îi puse ceasul în palmă și îi închise degetele peste el murmurând: Pentru că dacă nu o facem și nu îndreptăm ce e de îndreptat, nu se va sfârși niciodată.
— Bine.
Strecură ceasul în buzunarul jachetei scurte pe care și-o pusese peste rochie, apoi desfăcu acul cesulețului încastrat în broșă.
— Eu ți l-am mai dat o dată, înainte. Ia-l și tu înapoi.
Când Declan îl luă și îl ținu în mână, pendula care fusese odinioară în salonul conacului începu să bată.
— Miezul nopții, rosti el perfect calm. Va bate de douăsprezece ori. Uitându-se la cadranul cesulețului pe care îl ținea în mână, repetă: Miezul nopții. Uită-te la al tău.
Degetele Lenei nu mai erau la fel de sigure când îl scoase din buzunar.
— Dumnezeule, răsuflă ea zgomotos când văzu ambele limbi în dreptul orei douăsprezece. De ce?
— Vom afla. Trebuie să intru. Se uită în sus, spre etajul al doilea. Trebuie să mă duc în camera copilului. Bebelușul...
Chiar în timp ce vorbea începu să se audă plânsul enervant al copilului.
— Hai să plecăm de aici. Declan, hai să ne urcăm în mașină și să plecăm de aici.
Dar el deja intra în casă.
— Plânge fetița. Îi este foame. Are nevoie de mine. Părinții lui Lucian dorm. Întotdeauna urc în dormitor devreme când el nu e acasă. Nu-mi place deloc să stau cu ei în salon după cină. Îmi dau seama cât de tare mă detestă.
Vocea lui se schimbase, își dădu Lena seama în timp ce îl urma. Avea cadența și accentul unei persoane de etnie cajună.
— Declan.
— Claudine o s-o ia în brațe să o plimbe sau să o schimbe, dar frumoasa mea Rosie are nevoie de mama ei. Nu-mi place că e acolo, la etajul al doilea, spuse el grăbindu-se pe coridor. Însă *Madame* Josephine obține întotdeauna ceea ce vrea. Nu întotdeauna, se corectă, și în glas i se ghici o urmă de zâmbet. Dacă ar fi așa, acum eu aș fi hrană pentru aligatori în loc să fiu soția lui Lucian. Se întoarce mâine. Îmi este atât de dor de el!
La un moment dat domoli pasul, iar Lena îi auzi ritmul rapid al respirației.
— Trebuie să urc. Acum era din nou glasul lui, ușor afectat de teamă. Trebuie să intru acolo. Trebuie să văd.
Adunându-și tot curajul, Lena îl luă de mână.
— O să intrăm acolo împreună.
Mâna lui tremura. Frigul, din ce în ce mai aspru, îi intrase până în măduva oaselor. Greața din stomac, din ce în ce mai intensă, i se ridică în gât. Înghițind în sec, dădu ușa de perete.

Se împiedică, se clătină și, chiar dacă Lena încercă să îl prindă, căzu în genunchi.
— Intră el. E beat. Nu vreau să vină aici sus, dar el nu vrea să plece. Toată lumea spune că seamănă perfect cu Lucian, că e exact ca el, însă nimeni nu-i vede ochii. Trebuie să îl fac să plece, trebuie să-l îndepărtez de fetița mea. Îmi pare așa de rău că Claudine a plecat să se întâlnească cu Jasper! Nu-mi place deloc să fiu singură cu Julian. Mă sperie de moarte, dar nu vreau să-l las să vadă asta.
Ochii îi erau sticloși, cenușii și mați pe chipul ce căpătase o paloare cadaverică.
— Declan, o, Doamne, Declan, vino înapoi!
Îi strânse mâna până ce simți că oasele scrâșneau.
— Când pune mâna pe mine, încerc să scap.
Vocea îi era întretăiată acum. Stătea în continuare în genunchi, un bărbat puternic, în toată firea, cu părul blonziu decolorat de la soare, îmbrăcat în smoching și cu cravata atârnându-i la gât. Un bărbat cu amintiri de femeie, cu groaza unei femei răvășindu-l înlăuntru.
— Dar nu pot să-mi las copilul. Pun mâna pe vătrai. O să-l omor dacă va trebui. O să-l omor dacă se atinge de mine sau de copil. O, Doamne, o, Doamne!
Cum și pe ea o lăsaseră genunchii, Lena se lăsă pe podea, încercând să-l cuprindă cu brațele.
— E mai puternic decât mine. Țip și țip, dar nu vine nimeni să mă ajute. E beat și e nebun. E nebun și este beat. Mă lovește și mă trântește pe jos, îmi sfâșie hainele. Nu pot să scap. Fetița mea plânge și nu pot să ajung la ea. Nu pot să-l opresc.
— Vai! Tremurând, Lena încercă să-l țină, să-l legene. Nu, nu, nu, nu.
— Mă violează.
Simți o flacără vie în pântec. Durere, durere și spaimă. O, Doamne. Spaima.
— Strig după ajutor. Te strig pe tine, dar tu nu ești aici.
Vocea i se umplu de lacrimi.
— Nu vii. Am nevoie de tine.
— Nu, nu, nu, îngăimă Lena, agățată de el.
— Îmi face rău, dar mă lupt cu el. Încerc să-l fac să înceteze, însă n-am nici o șansă. Îmi este atât de frică, îmi este cumplit de frică, dar chiar și așa știu că nu face asta pentru că mă dorește pe mine. O face pentru că te urăște pe tine.
Întoarse capul, cu ochii aceia cenușii ca furtuna înecați în lacrimi.
— El te urăște. Și pentru că eu sunt a ta, trebuie să mă distrugă. Așa cum îți distrugea ție jucăriile când erați copii. Îl implor să se oprească, dar nu vrea. Încearcă să mă reducă la tăcere, dar eu nu mă pot opri din țipat. Nu pot. Mâinile lui sunt în jurul gâtului meu.
Presiunea aceea hidoasă, pierderea respirației, șocul îl făcură să se îndoaie de mijloc.

— Nu pot să respir. Nu pot să respir. Copilul meu plânge după mine și eu nu pot să respir. Mă ucide. În timp ce fetița mea plânge în pătuț. Fetița noastră. În timp ce este încă în mine. Mă distruge la fel ca pe o jucărie care îi aparține fratelui său.
Ridică capul și o privi. Glasul i se umplu de atâta amărăciune, încât Lena se întrebă dacă nu cumva aveau să moară amândoi din cauza asta.
— Tu nu ai venit. Te-am chemat, dar nu ai venit.
— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.
— A venit ea, zise Declan ridicându-se greoi în picioare. A venit ea și a văzut ce îmi făcuse el. S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost o murdărie ce trebuia curățată înainte să vină vecinii la ușă.
Ochii lui, în care lacrimile se uscaseră, se îngustară când la etajul întâi se auziră uși trântindu-se.
— Casa ei, fiii ei. Eu eram târfa de pe brațul râului care pășise pe un teritoriu interzis. Am văzut-o cum s-a uitat la mine cu dispreț. Am văzut-o așa, ca într-un vis. Am văzut cum îi spunea să mă ia de acolo, să mă ducă jos în dormitor în timp ce ea curăța sângele și ceara de la lumânare și cioburile. El mi-a dus trupul afară pe terasă, dar eu am privit-o în continuare pe ea, am urmărit-o cum s-a dus la iubita mea fetiță și am auzit-o cum s-a întrebat în minte dacă nu ar fi fost mai bine să sufoce copilul. S-a gândit la asta și cred că dacă ar fi încercat, aș mai fi avut în mine atâta viață încât să o izbesc și să o ucid ca un fulger din ceruri. A crezut că eram slabă, dar s-a înșelat. Au putut să mă omoare, dar nu au putut să mă termine.
— Declan, ajunge.
— Nu, nu încă, spuse el. Coborî treptele, străbătu holul și deschise ușa de la dormitorul lui Abigail, reluându-și confesiunea: El m-a pus aici pe pat. Și a plâns. Nu pentru mine, pentru el însuși. Ce avea să se aleagă de el. Mă pângărise și mă omorâse și totuși nu s-a gândit decât la sine însuși. Și asta face în continuare. Căci el este încă aici, în casă, și el, și Josephine. Umblă de colo, colo și așteaptă în micul lor iad.
Se duse lângă peretele unde se aflase șifonierul și îi deschise ușa în gând.
— Au luat câteva din hainele mele. Aveam o rochie acolo, pregătită pentru bal. Eram atât de mândră de ea. Voiam să fiu frumoasă pentru tine. Să fac astfel încât să fii mândru de mine. Ea a scăpat ceasul meu pe jos, dar nu a observat asta. L-a pus pe Julian să mă înfășoare în ceva și pe urmă m-au dus afară cu un mic geamantan plin cu lucruri și niște cărămizi vechi pe care voiau să le folosească pe post de greutăți. A fost dificil. Chiar dacă era lumină de la lună, chiar dacă era răcoare, tot li s-a părut greu să care totul. Lui Julian i s-a făcut rău, dar ea nu a îngăduit nici o abatere de la plan. Aveau să spună că am fugit cu alt bărbat. Aveau să lase să se împrăștie bârfa că fiica mea era o bastardă pe care ți-o pusesem ție în cârcă. I-a spus Julian ce ticluise în timp ce puneau cărămizile pe mine, în timp ce legau pelerina în jurul meu cu o frânghie și în timp ce mă împingeau în mlaștină. Privind-o fix, Declan încheie: Și tu i-ai crezut.

— Nu, gemu ea înecată de suspine. Pentru el, pentru Abigail, pentru ea însăși, pentru Lucian. Nu.
— Nu la început. Te-ai temut pentru soarta mea. M-ai căutat. Ai plâns după mine. Eu am încercat să ajung la tine, la mintea și sufletul tău, dar nu m-ai lăsat să intru. Nu m-ai lăsat să intru pentru că o parte din tine credea deja în minciunile lor. Eu te-am iubit cu toată inima mea, și ți-am fost devotată trup și suflet. Am murit pentru tine.
— Nu puteam împiedica asta. Nu eram aici.
— Nu, nu erai aici în noaptea aia. Și de fapt nu ai mai fost aici niciodată de atunci. Nici pentru mine, nici pentru fetița noastră. Ți-ai încălcat promisiunea, jurământul pe care mi l-ai făcut în patul acela în noaptea când s-a născut ea. Mai mult decât moartea, asta a fost ceea ce ne-a dus la pierzanie.
— Cum mi-am încălcat promisiunea?
— Ai promis că o vei iubi pe fetița noastră, că vei avea grijă de ea de-a pururi. Eu ți-am fost mereu credincioasă, Lucian. Trebuie să știi asta.
— Dar știu asta.
Lena își strânse mâna pe ceasul din buzunar și simți greutatea, amărăciunea, durerea.
— Cum ai putut să o lași singură? Cum ai putut să te îndepărtezi de ea? Tu erai tot ce mai avea pe lume. Și mi-ai jurat.
— Nu știu. Am fost slab. Nu am fost atât de curajos și nici atât de loial ca tine. Poate că tu îmi dădeai putere, și odată cu dispariția ta mi-am pierdut și vlaga.
— O aveai pe Marie Rose.
— Poate că te iubisem pe tine prea mult și pe ea nu îndeajuns. Iartă-mă. Iartă-mă pentru ce am făcut, pentru ce nu am făcut. Nu mă pot întoarce în timp să schimb lucrurile. Scoase ceasul din buzunar și îl ținu în palmă cu fața în sus, murmurând: Indiferent de câte ori se oprește timpul, este prea târziu. Dacă aș putea, nu te-aș mai fi părăsit niciodată. V-aș fi luat pe tine și pe fetiță de aici. Aș fi făcut orice să împiedic uciderea ta.
— Eu te-am iubit. Și inima mea a suferit în fiecare clipă de când m-au luat de lângă tine. A suferit de durere, apoi de speranță, apoi de disperare. Tu ai ales moartea, Lucian, ți-a fost mai prețioasă decât viața. În continuare alegi singurătatea, nu iubirea. Cum te-aș putea ierta eu când nu te poți ierta tu însuți? Până ce o vei face, ei au câștigat, și casa asta care ar fi trebuit să fie a noastră îi va ține în continuare aici. Nici unul din noi nu va fi vreodată liber până nu alegi.
Declan se întoarse, deschise ușile de la terasă și păși afară.
Ușa trântită în spatele ei o făcu să sară în sus speriată. Era, gândi Lena, ca un fel de râs sardonic provocat de nefericirea altcuiva. Ignorându-l, ieși la rândul ei afară și trase adânc aer în piept.
— Declan.
El stătea aplecat peste balustradă, uitându-se la primele raze ale răsăritului.

— Da. Încerc să-mi dau seama dacă am nevoie de un exorcist ori de un psihiatru, sau dacă ar trebui să mă bucur de asta și să văd cum aș putea obține rolul principal într-un remake după *Cele trei fețe ale Evei*. Ridică din umeri de câteva ori, ca și când ar fi încercat să scape de o greutate enervantă de pe ei, și conchise: Cred că mă voi mulțumi cu o Bloody Mary.
Încet, cu grijă, Lena se apropie.
— O să fac eu câte una pentru amândoi.
Când dădu să-și așeze palma pe spatele lui, el se dădu la o parte, ferindu-se de atingerea ei, și o lăsă cu mâna în aer.
— Nu am nevoie să fiu mângâiat sau cocoloșit. Am încă senzația că sunt tot carne vie. Probabil din cauză că am fost violat și ucis.
Își îndesă mâinile în buzunare și o luă pe scări cu pași rapizi.
Ea așteptă o clipă, luptându-se să-și țină firea, apoi coborî la parter ca să i se alăture în bucătărie.
— Lasă-mă pe mine să le fac. Eu sunt profesionista.
— Pot să-mi fac singur o băutură blestemată.
O duru când el îi smulse sticla de vodcă din mână. O duru ca o palmă trasă peste față.
— Atunci, bine, fă-ți singur băutura aia blestemată. Și dacă tot te apuci, ar trebui să te gândești cum să-ți trăiești singur și viața ta blestemată.
Se răsuci pe călcâie și, când el o apucă de braț, îi trase o palmă cu toată puterea. În clipa în care mâna ei îi atinse obrazul, pendula începu din nou să bată și ușile se trântiră.
Frigul li se strecură din nou în oase.
— Tu ai fost vreodată violată?
— Nu, zise ea smucindu-se să-și elibereze brațul.
— Probabil că nici nu ai fost sugrumată până la moarte, nu? Lăsând la o parte orice maniere, Declan luă o înghițitură lungă din sticlă și continuă: Hai să te ajut eu să-ți faci o părere. De obicei te face să capeți o stare de spirit foarte proastă.
Toată furia ei se evaporă.
— Nu mai bea așa, *cher*. Nu o să rezolvi nimic, doar o să ți se facă rău.
— Deja îmi este rău. Am nevoie să fac un duș.
— Du-te să faci duș. O să te simți mai bine după aceea. Eu o să fac niște ceai. Te rog, lasă-mă să fac asta, se răsti ea când Declan dădu să se împotrivească. Poate o să ne ajute pe amândoi să ne liniștim.
— Bine. Fă ce vrei.
Urcă scările cu pași zgomotoși.
Ea se așeză o clipă ca să-și revină, căci picioarele îi tremurau încă. Pe urmă scoase ceasul din buzunar și se uită la cadran. Secundarul se învârtea încontinuu, ca la orice ceas normal. Doar că minutarul nu trecea de ora douăsprezece.
Îl puse la loc și se ridică.
Duse ceaiul sus împreună cu niște feliuțe de pâine prăjită. În copilărie, asta îi aducea la pat bunica ei când se simțea rău. El stătea pe marginea patului,

îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni de trening uzați. Avea părul încă ud. Pielea îi era roșie de la cât o frecase.
— Vrei să plec? se interesă ea punând tava jos.
— Nu. Declan luă cana de ceai și încercă să-și încălzească mâinile cu ea. Deși făcuse duș cu apă fierbinte, îi era în continuare frig. Nu am văzut doar toate astea și nici nu mi le-am amintit, murmură el. Le-am simțit. Spaima, durerea, violul. Umilința. Și mai mult – ca și cum toate astea nu ar fi fost suficient de rele – o parte din mine era în continuare... eu. Partea aceea, partea aceea de bărbat în toată firea, puternic și dur, era neputincioasă, pur și simplu neputincioasă, și a fost silită să privească o scenă în care o femeie îngrozită era violată și ucisă. Nu pot explica asta.
— Nici nu e nevoie. Am simțit și eu ceva din ce-mi spui. Nu atât de puternic, nu atât de limpede ca tine, dar... Când te-ai uitat la mine, când ea s-a uitat la mine prin ochii tăi, am simțit așa o amărăciune, așa o părere de rău... Așa un sentiment de vinovăție. Acum bea-ți ceaiul, iubitule.
El ridică ascultător cana.
— E bun. Destul de dulce.
— Ceai dulce și pâine prăjită. Un leac fără greș. Se sui pe pat în spatele lui, în genunchi, și începu să-i maseze umerii spunând: Ea era mai puternică decât mine. Nu e atât de mult vina lui. A fost crescut ca un om slab. Dar ea îl iubea, Declan. Știu asta dincolo de orice îndoială. Chiar fără să știe soarta cumplită de care avusese parte, el s-a învinovățit neîncetat. Pentru că nu fusese cu ea, pentru că nu i se dăruise suficient.
— El a părăsit copila.
Se citea o sentință definitivă în glasul lui Declan.
— Da, așa este. Dar cu toate că a fost greșit din partea lui să-și ia viața și să-și lase copilul orfan, fata a avut o viață mai bună datorită acestui fapt. A fost înconjurată de oameni care au iubit-o, care au cinstit memoria mamei sale. Nu ar fi avut niciodată o astfel de viață aici, la Manet Hall.
— Avea dreptul să trăiască aici. Iar el ar fi trebuit să aibă grijă de asta.
— Nu poți să-l ierți, murmură ea punându-și obrazul pe creștetul lui.
— Nu pot să-l înțeleg.
— Nu, un bărbat ca tine nu are cum să înțeleagă un bărbat ca el. Poate că eu sunt capabilă, poate că eu înțeleg un bărbat care ar fugi cu o femeie în loc să-și înfrunte părinții. Unul care ar aduce-o înapoi să trăiască într-o casă plină de resentimente și umbre în loc să-și facă propriul cămin. Unul care ar înnebuni așa de tare încât să se înece în loc să suporte durerea și să-și crească odrasla cu dragostea și compasiunea ce lui îi fuseseră refuzate. A vrut să fie mai mult decât era. Și cu ea, ar fi reușit. Nu ar trebui să-l disprețuiești, Declan. Ar trebui să-ți fie milă de el.
— Poate. Îi este greu. Simt și acum disperarea ei în interiorul meu.
Disperarea lui Abigail, se gândi el, și în bună măsură și disperarea lui.
— Poți să te odihnești?
— Nu cred.

— De ce nu încerci? Eu trebuie să mă duc să mă schimb. Se dădu jos din pat, apoi ridică tava și o puse deoparte, îndemnându-l: Încearcă să dormi puțin. Nu întârzii prea mult.
El nu încercă să o oprească. Probabil că era mai bine să rămână singur. Se culcă pe spate holbându-se la tavan în timp ce primele păsări ale dimineții începură să cânte.
Abigail fusese distrusă. Cu trup și suflet.
Și el se simțea în bună măsură cam tot așa.

Probabil că ațipise, căci atunci când deschise ochii, soarele era sus pe cer. Generăleasa și soldații ei vijelioși aveau să vină în curând să deretice cu aspiratoare, mopuri, cârpe și Dumnezeu știe ce altceva.
Poate că Manet Hall avea nevoie să fie curățat, purificat. Era în continuare al lui. Nu avea de gând să renunțe la el. Indiferent ce se petrecuse, indiferent cu cine trebuia să-l împartă, nu avea de gând să renunțe la el.
Și, pe Dumnezeul lui, nu avea de gând să renunțe nici la Lena.
Se ridică îmbufnat în capul oaselor, moment în care dădu cu ochii de ea, așezată pe fotoliu în partea cealaltă a camerei. Era îmbrăcată în blugi și într-un tricou alb, simplu. Avea trei buchețele de flori în poală.
— Ești în stare să mergem la o mică plimbare cu mașina? îl întrebă.
— Cred că da.
— Pune-ți un tricou și niște pantofi.
— Unde mergem?
— Îți spun pe drum. Ea se urcă la volan, punându-i florile pe genunchi. Vreau să-i ducem flori. Lui Marie Rose. Pentru că era străbunica ei, își zise Lena. M-am gândit că s-ar putea să vrei și tu să o vizitezi. Cum el nu răspunse, continuă: *Grandmama* mi-a spus că Marie Rose obișnuia să se ducă la cimitir o dată pe an, de ziua ei de naștere. Îi ducea flori lui. În dimineața asta, când m-am dus la ea să mă schimb, mi-a spus unde să găsesc cripta lui și am cules florile astea din vegetația mlaștinii. Vreau să-i ducem flori și lui Lucian.
— Ca simbol al milei pe care o simțim față de el, comentă Declan ridicând un buchet.
— Dacă acesta este cel mai bun sentiment pe care îl putem avea.
— Și al treilea?
— Marie Rose le ducea mamei ei, tot la fel, o dată pe an. O parte din ea cu siguranță știa ce se întâmplase. Mergea la râu în fiecare an de ziua ei și arunca flori în apă. *Grandmama* mi-a indicat precis locul. Lena conduse cu ușurință, puțin cam repede, apoi încetini la intrarea în cimitir, când zise: Știu că ești în continuare supărat pe el și pe mine. Dacă nu vrei să faci asta, poți să aștepți în mașină. Eu nu te voi învinovăți.
— Dar tu de ce o faci?
— Pentru că el e parte din mine. Prin sânge și mai mult decât atât. Dacă voi descoperi o cale prin care să pot accepta cine mi-a dat viață, dacă voi putea să trăiesc cu acest gând, înseamnă că voi putea găsi o cale să accept și asta.

Să trăiesc cu asta. Luă două dintre buchete, spunând: E puțin de mers de aici. Nu ar trebui să-mi ia prea mult.
— Vin cu tine.
Declan coborî, dar nu se întinse – așa cum se obișnuise ea – să o ia de mână. Străbătură aleea observând în trecere grilajele decorate, îngerii de marmură și umbrele pe care le aruncau crucile.
Lena se opri la un mormânt simplu, fără ornamente. Bunicul ei se odihnea aici, la fel ca mulți alții care erau cu toții parte din ea. Dar astăzi venise numai pentru unul dintre aceștia.
Mâinile ei se încleștară pe flori. „Marie Rose, citi ea. Sânge din sângele meu, inimă din inima mea."
— *Grandmama* mi-a povestit că Marie Rose a fost o femeie fericită, că a avut o viață frumoasă. Că a fost foarte mulțumită de traiul pe care l-a dus. Poate că asta nu a fost de ajuns ca să compenseze efectele tragediei, dar dacă lucrurile ar fi stat altfel... Ei bine, nu știu cum aș mai fi eu aici cu tine în dimineața asta.
Dădu să pună florile jos, însă mâna lui Declan se închise peste mâna ei pe tulpini. Le puseră împreună pe mormânt – bebelușul, fata, bătrâna, toate erau acolo.
— El e ceva mai departe de aici, reuși să spună Lena.
Vocea îi era îngroșată de emoție și ochii încețoșați de lacrimi când se întoarse cu spatele.
Merseră în tăcere prin soare și prin umbrele aruncate de cripte.
Cavoul familiei Manet era o construcție înaltă, pătrată, cu porticuri sculptate și uși groase de fier. Deasupra lui era un înger cu o harpă pe care o ținea cum își ține un soldat scutul.
— Vesel, comentă Declan. Aș spune că nici unul dintre ei nu a trecut cu bine și în pace pe lumea cealaltă.
Se uită în jur și văzu placa simplă de beton de pe o ridicătură de piatră. Pe ea scria LUCIAN EDUARD MANET. 1877-1900.
— El e aici, afară?
— Nu au vrut să-l ierte, îi explică Lena. Nici pentru căsătoria pe care a făcut-o, nici pentru copil, nici pentru moartea lui rușinoasă. Au spus că s-a înecat accidental, dar toată lumea a știut că a fost sinucidere. Deși Josephine nu l-a acceptat în cavoul familiei, a vrut totuși să fie îngropat în pământ sfințit. Altfel ar fi dat naștere la încă un scandal.
Declan se uită înapoi spre cavou.
— Nemernica.
— El nu a avut niște bunici, așa ca mine, ca să-l iubească. Ca să îndulcească loviturile sorții. A avut un frate geamăn care îl ura de moarte pentru simplul fapt că exista. A avut bani și poziție socială, educație și privilegii. Dar nu a avut deloc parte de dragoste. Până la Abigail. Și apoi i-au luat-o de lângă el.
Punând florile pe lespede, Lena murmură: A făcut tot ce a putut. Din păcate, nu a fost suficient.

— Tu ești mai puternică decât a fost el vreodată. Mai deșteaptă, mai rezistentă.
— Așa sper și eu. Și sper că își va găsi odihna curând. Florile nu vor ține prea mult în soarele ăsta, dar... Ei bine, facem ceea ce putem face.
Se îndepărtă fără a mai rosti vreun cuvânt. Declan mai zăbovi o clipă, uitându-se la placă, apoi la flori. Apoi, urmându-și instinctul, luă o singură floare din buchet și o așeză pe cavou.
Lena își puse ochelarii de soare, căci lacrimile i se prelingeau din ochi.
— A fost frumos din partea ta.
— E bine, facem ceea ce putem face.
De data asta o luă de mână.
Nu vorbiră deloc pe drumul de întoarcere. Nici Rufus, nici Odette nu ieșiră din casă când Lena parcă în față. Declan rămase tăcut când ea îl conduse spre mlaștină. Tăcut în timp ce-și amintea drumul acela în noapte, răcoarea din aer, lumina difuză a lunii, strigătul unei bufnițe. Și respirația gâfâită a ucigașului și a complicei sale.
— Vrei să ne întoarcem? Ești îngrozitor de palid.
— Nu. Sudoarea îi curgea șiroaie, în ciuda frigului pe care îl simțea sub piele. Am nevoie să fac asta.
— Nu mai e mult.
Pe marginile potecii bătătorite și înguste înfloriseră flori de mlaștină. El se concentră asupra lor, le admiră culorile, frumusețea delicată. Dar când Lena se opri pe mal, avea respirația întretăiată și era ametit.
— A fost aici. Chiar aici.
— Știu. Marie Rose venea aici, în locul acesta. Inima ei știa.
De data asta, îi dădu lui buchetul și scoase o singură floare din el.
Declan lăsă florile să cadă în râu și urmări culorile, frumusețea lor delicată, plutind pe apa maronie.
— Nu oricine își poate pune flori pe propriul mormânt.
— Îmi pare rău, gemu ea, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. Îmi pare rău! Se așeză în genunchi și aruncă floarea într-un loc de unde putea pluti mai departe, apoi căută mâna lui Declan. Îmi pare cumplit de rău că te-am făcut să suferi.
— Nu. El o trase în picioare, o luă în brațe și îi șopti: Nu e nimic.
— El nu a avut suficientă încredere. Eu nu am avut suficientă încredere. Prea multă durere și nu suficientă credință. Atunci și acum.
— Ajunge câtă suferință a fost. Atunci și acum. Îi ridică fața spre el și exprimă ceea ce își dăduse seama că se afla în sufletul lui – în sufletul lui Abigail – în momentul în care îi duseseră flori lui Marie Rose: Te iert.
— Ești mai dispus să ierți decât a fost ea.
— Poate. Poate că acesta este motivul pentru care ne tot întoarcem pe pământ. Primim o nouă șansă să reparăm ce am stricat.
— Sau să facem din nou aceleași greșeli. Mai am să-ți dau ceva. Dar nu aici. Înapoi, la conac. Acela este locul unde trebuie să ți-l dau. E bine.
— Acum suntem bine, zise el sărutându-i mâna.

— Ori măcar suntem pe calea cea bună. Aș vrea să mergem pe jos până acolo, ca să-mi vin în fire.
— E o idee excelentă.
— Aș vrea să te rog ceva, spuse Lena când o luară înapoi pe cărare. Aș vrea să pun aici trei monumente, poate lângă helești eu. Unul pentru Lucian, unul pentru Abby și unul pentru Marie Rose. Cred că este timpul să fie împreună.
— Cred că acum sunt împreună.
„Sau aproape“, se gândi el. Foarte aproape, căci avea o ușurare în inimă cum nu se așteptase să mai simtă vreodată.
— Dar monumentele ar fi o modalitate frumoasă prin care să le păstrăm amintirea. Vom alege împreună un loc și le vom așeza acolo. Și vom planta ceva, tot împreună.
Ea încuviință din cap.
— Poate o salcie.
— La fel ca aceea care îi plăcea ei atât de mult. După câteva clipe de tăcere, Declan continuă: Uneori pui lucrurile la loc așa cum au fost, uneori le schimbi. Noi vom face ambele lucruri. Apoi, când vor apărea copiii noștri, vom putea face picnicuri acolo și le vom spune povestea. Mirat, observă: Nu mi-ai cerut să tac.
— *Cher,* mă obosești teribil. Din câte se pare, ți-au sosit soldații.
El aruncă o privire în depărtare și se crispă când văzu mașinile.
— Nu crezi că va fi distractiv? Fii atentă, hai să ne furișăm împreună pe scările din față și să ne încuiem în dormitorul meu. Simt că aș putea dormi de-acum o săptămână întreagă.
— Dormitorul sună bine, dar eu am numai o oră. Pe urmă trebuie să mă duc la treabă.
— Eu am o oră pe care să ți-o ofer, răspunse el, pe urmă își duse degetul la buze și o luă în sus pe scări. Te-ai mai tăvălit vreodată goală în pat cu un pluton de femei frecând dușumelele dincolo de ușa ta?
— Nu și asta nu face parte din agenda mea pentru dimineața aceasta.
— Strici tot cheful omului.
— Declan. Nu, lasă ușile deschise. Nu, stai puțin... eu...
— Asta și fac, spuse el când o îmbrățișă năvalnic. Stau puțin. Puțin mai mult. Și Doamne, Doamne, ce bine este! Mi-a fost atât de dor de tine...
Înțelese în acel moment că făptura care o ținea strâns pe Lena era deopotrivă el și Abby. Un cerc refăcut aproape complet. Și care de data asta nu avea să se mai rupă.
Josephine a pierdut lupta, își dădu el seama. Totul i se scurgea printre degete.
— Am să-ți spun niște lucruri.
— M-am săturat de vorbe. Își puse buzele pe buzele ei într-un sărut ușor, liniștit, dulce. Culcă-te cu mine, Lena. Vino să stai cu mine în pat. Mi-a fost atât de dor să te țin în brațe!
— Trebuie să fac asta în picioare, declară tânăra femeie îndepărtându-se puțin sub lumina soarelui ce se revărsa prin ferestre. Până acum am făcut

tot ce am vrut eu și s-a dovedit că mi-a mers foarte bine așa. Tu ai complicat totul, m-ai derutat complet, m-ai întors pe dos și mi-ai întors întreaga viață cu susul în jos, așa cum a fost, cum este, cum ar putea fi. Niciodată nu mi-a păsat prea tare de lucrurile ce ar putea fi, Declan.
— Dar despre ce va fi?
— Acum vorbește încăpățânarea ta, pe care de altfel o iubesc. Iubesc atâtea lucruri la tine, că le-am pierdut șirul. Așa că iată-mă aici, pricopsită cu un yankeu putred de bogat.
În interiorul lui simți cum totul se ridică, plutește, se face strălucitor ca soarele.
— Angelina.
— Așteaptă până termin ce am de spus. Oftă și tăcu o vreme, până ce fu sigură că putea vorbi calm, apoi reluă: Am o mulțime de prieteni care țin la mine, poate care mă iubesc chiar așa cum o fac prietenii. L-am avut pe bunicul meu, pentru care am fost scumpă ca lumina ochilor. O am pe *Grandmama*. Dar nimeni nu m-a iubit așa cum mă iubești tu. Și, mai rău, nici eu nu am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.
Își ridică brațele și desfăcu lanțul de la gât, după care i-l întinse, cu cheița legănându-se.
— Acesta e acum al tău și chiar de ceva vreme încoace, cred. Tu ești cheia, *cher.* Așa cum ai fost întotdeauna.
El îl luă, apoi o făcu fericită când și-l puse în jurul gâtului.
— Te voi face atât de fericită...
— Ar fi și cazul. Ne căsătorim, sau ce?
— Poți fi sigură. Râzând, el o ridică în brațe și o învârti în aer. Simți? Simți asta?
— Ce să simt? Mi se învârte capul.
— Casa este a noastră acum. Numai a noastră. Lăsând-o jos, îi explică: Nu mai este nici o fantomă. Nu mai este viața nimănui aici, doar a noastră. Iar noi abia începem.
Lena îl cuprinse cu brațele și-și apăsă gura peste gura lui.
— Bine ai venit acasă.
În continuare lipită de el, scoase ceasul din buzunar și îl întoarse cu fața în sus. Văzură cum limbile lui se mișcau. Timpul mergea mai departe.

Table of Contents

prolog
capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20